

รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการ “การศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการด้านนโยบายและยุทธศาสตร์ทางการศึกษา
ปัจจัยที่ส่งเสริมและที่เป็นอุปสรรคในการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติในรอบ 3 ทศวรรษ
ของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก : เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น”

โดย

อาจารย์ ดร.กัมปนาท บริบูรณ์ และคณะ

มิถุนายน พ.ศ. 2557

รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการ “การศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการด้านนโยบายและยุทธศาสตร์ทางการศึกษา
ปัจจัยที่ส่งเสริมและที่เป็นอุปสรรคในการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติในรอบ 3 ทศวรรษ
ของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก : เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น”

คณะผู้วิจัย

สังกัด

อาจารย์ ดร.กัมปนาท บริบูรณ์

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ ดร.พัชราภรณ์ ศรีสวัสดิ์

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ ดร.สรภักดิ์สรณ์ จัตรกมลทัศน์

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ ดร.วิไลลักษณ์ ลังกา

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สนับสนุนโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย(สกว.)

กิตติกรรมประกาศ

โครงการวิจัยเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการด้านนโยบายและยุทธศาสตร์ทางการศึกษา บัณฑิตที่ส่งเสริมและที่เป็นอุปสรรคในการนำนโยบายสู่การปฏิบัติในรอบ 3 ทศวรรษ ของกลุ่มประเทศเอเชีย ตะวันออก: เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น เป็นการศึกษาวิจัยเชิงนโยบายและประวัติศาสตร์ย้อนหลังไป 3 ทศวรรษ ในการพัฒนาการศึกษาของประเทศเอเชียตะวันออก โดยคณะผู้วิจัยได้รับทุนสนับสนุนจาก สำนักงานกองทุนสนับสนุนงานวิจัย

คณะผู้วิจัย ขอขอบพระคุณสถาบันรามจิตติ ที่ช่วยดูแลและประสานงานดำเนินการวิจัยให้เกิดขึ้น และสำเร็จลงได้ด้วยดี และขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิและผู้ให้ข้อมูลทุกท่านทั้งในและต่างประเทศที่กรุณา ให้ข้อมูลด้านองค์ความรู้ในงานวิจัยนี้ แก่คณะผู้วิจัยเป็นอย่างดี

คณะผู้วิจัยขอขอบพระคุณ Prof. Dr. Kenichi Eto ที่ช่วยอำนวยความสะดวกในการประสานงานในการเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัยวิจัยทั้งในประเทศไทยและประเทศญี่ปุ่น

ขอขอบคุณผองเพื่อนและคณะศึกษาศาสตร์ได้ให้กำลังใจ และอำนวยความสะดวกตลอดจนให้ คำปรึกษาในการทำงานวิจัยจนกระทั่งสำเร็จลุล่วงเป็นอย่างดี คณะผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอขอบคุณเป็นอย่างสูง นอกจากนี้คณะผู้วิจัยยังได้รับความช่วยเหลือจากผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เกี่ยวข้องหลายท่านในการทำงานวิจัยจนประสบผลสำเร็จ จึงขอขอบคุณเป็นอย่างสูง ไว้ ณ ที่นี้

สำหรับประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัยนี้ คณะผู้วิจัยขอมอบให้แก่ผู้สนใจด้านการศึกษา ด้านนโยบายและยุทธศาสตร์การศึกษา และการศึกษาเชิงประวัติศาสตร์การศึกษาเปรียบเทียบ

คณะผู้วิจัย

มิถุนายน 2557

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

การศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการด้านนโยบายและยุทธศาสตร์ทางการศึกษา ปัจจัยที่ส่งเสริมและที่เป็นอุปสรรคในการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติในรอบ 3 ทศวรรษของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก : เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น” มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยคือ 1) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการด้านนโยบายและยุทธศาสตร์ทางการศึกษา ในรอบ 3 ทศวรรษที่ผ่านมา ของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก : เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น 2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการนำนโยบายด้านการศึกษาด้านความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา การพัฒนาครู การพัฒนาหลักสูตร และการวัดและประเมินผล ของ 3 ระดับกลุ่มการศึกษา (ประกอบด้วย กลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐาน ระดับอุดมศึกษา และกลุ่มการศึกษาตลอดชีวิต) ในรอบ 3 ทศวรรษที่ผ่านมาของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก: เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น 3) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบอิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองประวัติศาสตร์ และพลวัตที่เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ในรอบ 3 ทศวรรษที่ผ่านมาของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก: เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น 4) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยที่ส่งเสริมและที่เป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จในการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ในรอบ 3 ทศวรรษที่ผ่านมาของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก : เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น และ 5) เพื่อศึกษาแนวทางในการจัดทำข้อเสนอเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์ในการปฏิรูปการศึกษาสำหรับประเทศไทย งานวิจัยชิ้นนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพที่มุ่งศึกษาประวัติศาสตร์ในการพัฒนาทางการศึกษา ซึ่งใช้การศึกษาจากข้อมูลเอกสาร และการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาทั้งในประเทศและในต่างประเทศคือประเทศเกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

ขั้นที่ 1 การศึกษานโยบายการศึกษา โดยการศึกษาข้อมูลจากเอกสารและนำเสนอข้อมูลเพื่อรับฟังความคิดเห็นจากผู้ทรงคุณวุฒิทางการศึกษา

ขั้นที่ 2 การเปรียบเทียบข้อมูลจากการศึกษาเอกสาร การศึกษาข้อมูลที่ได้จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายการศึกษา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในมิติการจัดการศึกษา คือ ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา การพัฒนาครู การพัฒนาหลักสูตร ใน 3 กลุ่มการศึกษา คือ การศึกษาขั้นพื้นฐาน การศึกษาระดับอุดมศึกษา และการศึกษาตลอดชีวิตใน 3 ทศวรรษที่ผ่านมา โดยการใช้การวิเคราะห์เนื้อหา

ขั้นที่ 3 การเปรียบเทียบข้อมูลอิทธิพลทางสังคม เศรษฐกิจและการเมือง รวมทั้งปัจจัยที่ส่งเสริมและที่เป็นอุปสรรคในการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ มีการดำเนินการ 2 ส่วนคือ การศึกษาข้อมูล และการสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้บริหาร ครู อาจารย์มหาวิทยาลัยที่ทำงานด้านการศึกษา และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียใน 3 ประเทศ

ขั้นที่ 4 การจัดทำแนวทางในการจัดทำข้อเสนอเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์ในการปฏิรูปการศึกษาสำหรับประเทศไทย ใช้การศึกษาข้อมูล 2 ส่วนคือ การศึกษาข้อมูลจากการวิเคราะห์เปรียบเทียบ และข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิ

จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้ข้อค้นพบและข้อเสนอแนะดังนี้

1. ผลการวิจัย มีดังนี้

1.1 ผลการศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการด้านนโยบายและยุทธศาสตร์ทางการศึกษา ในรอบ 3 ทศวรรษที่ผ่านมา ของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก : เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น พบว่า

1) ในช่วงทศวรรษที่ 1 (ระหว่าง ค.ศ. 1980 – 1989) ทั้งสามประเทศได้มีการเริ่มต้นจัดตั้ง คณะกรรมการเพื่อการปฏิรูปทางการศึกษา โดย *ประเทศญี่ปุ่น* เริ่มต้นเป็นประเทศแรกในปี ค.ศ. 1984 ซึ่ง คณะกรรมการชุดนี้สนใจปรับปรุงการศึกษาให้ครอบคลุมทุกระดับตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาถึงระดับ มหาวิทยาลัย มีการเปลี่ยนแปลงจุดมุ่งหมายของการศึกษาและเสนอรูปแบบการศึกษาใหม่ ๆ โดยมีเนื้อหา ของการปฏิรูป คือ ระบบการศึกษาสำหรับศตวรรษที่ 21 การกำหนดหน้าที่ของสังคมด้านการศึกษา การ ปฏิรูปประถมศึกษาและมัธยมศึกษา และการปฏิรูปอุดมศึกษา ซึ่งการปฏิรูปการศึกษาครั้งนี้ได้เปิดโอกาส ให้ประชาชนหลายสาขาอาชีพมีส่วนร่วมในการเสนอความคิดเห็นต่ออนาคตการศึกษาของชาติ ทำให้ได้ แนวทางปฏิรูปการศึกษาที่สะท้อนความต้องการของประชาชน ส่วน *ประเทศเกาหลีใต้* ได้จัดตั้ง คณะกรรมการเพื่อการปฏิรูปการศึกษาขึ้นใน ค.ศ. 1985 และในปี ค.ศ. 1988 ก็มีการจัดตั้งคณะกรรมการที่ ปรีกษาเพื่อกำหนดนโยบายการศึกษา คณะกรรมการฯ ได้เสนอข้อเสนอมเพื่อให้เกิดการจัดการศึกษาที่มี ประสิทธิภาพ ซึ่งรวมถึง 1) ปรับปรุงระบบการสอบเข้าเรียนต่อในระดับวิทยาลัยโดยอนุมัติให้แต่ละวิทยาลัย คัดเลือกนักเรียนจากเกณฑ์การคัดเลือกของตนเอง และ 2) ปรับปรุงนโยบายความเท่าเทียมของการศึกษา ระดับมัธยมปลายใน (HSEP: High School Equalization Policy) แต่การปฏิรูปการศึกษาในครั้งนี้หยุดชะงัก ลง และในประเทศไต้หวันได้เริ่มกำหนดนโยบายการศึกษาเชิงคุณภาพ และมีการเริ่มต้นในการปฏิรูปใน ระดับอาชีวศึกษาเท่านั้น โดยมุ่งเน้นการศึกษาในเชิงคุณภาพ ยกกระดับ Junior College ที่มีการเรียนการ สอน 3 ปี เป็นสถาบันเทคโนโลยี

2) ในช่วงทศวรรษที่ 2 (ระหว่าง ค.ศ. 1990 – 1999) การพัฒนาทางการศึกษาของทั้งสามประเทศ พบว่า *ประเทศเกาหลีใต้* มีการเปลี่ยนแปลงผู้นำที่เป็นประธานาธิบดีที่มาจากพลเรือน ได้จัดตั้ง คณะกรรมการเพื่อการปฏิรูปการศึกษาของประธานาธิบดี (The Presidential Commission on Education Reform: PCER) วัตถุประสงค์เพื่อที่จะพัฒนาพลเมืองที่มีคุณสมบัติและความรับผิดชอบให้พร้อมสำหรับ การเป็นผู้นำในศตวรรษที่ 21 ได้ประกาศแผนการปฏิรูปการศึกษาในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1995 เพื่อสร้าง สิ่งที่เรียกว่า “ระบบการศึกษาใหม่” (New Education System) มีการปรับปรุงหลักสูตรในระดับ ประถมศึกษาและมัธยมศึกษา มีการปรับโครงสร้างการศึกษาอาชีวศึกษาและเทคนิค รวมทั้งปรับปรุงให้ ระดับมหาวิทยาลัยเริ่มโครงการปฏิรูปการศึกษาระดับอุดมศึกษาของเกาหลี: KB 21 (Korea Brain 21) เป็น โครงการที่มีเป้าหมายเพื่อเพิ่มผลผลิตทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพและสร้างสรรค์อันจำเป็นต่อสังคมแห่ง การเรียนรู้พัฒนาระบบเทคโนโลยีเพื่อให้ประชาชนทุกคนเปิดประตูสู่การศึกษาในทุกสถานที่ทุกเวลา รวมทั้งการออกกฎหมายการศึกษาและพระราชบัญญัติการศึกษา ส่วนใน *ประเทศไต้หวัน* ช่วงปี ค.ศ. 1994 ได้จัดตั้งสภาปฏิรูปการศึกษา ปฏิรูปการฝึกหัดครู และสภาปฏิรูปการศึกษา (The Council for Education Reform and Review : CERR) ใน ค.ศ. 1996 สภาปฏิรูปการศึกษาได้การจัดทำรายงานแล้ว เสร็จและจัดทำข้อเสนอแนะนโยบายเสนอต่อคณะรัฐมนตรี และในปีเดียวกันมีการประกาศใช้ พระราชบัญญัติ (พรบ.) TEA ซึ่งเป็นการปฏิรูปการศึกษาของครูในไต้หวัน ที่ได้ปรับเปลี่ยนให้วิทยาลัยและ มหาวิทยาลัยสามารถผลิตครูได้แต่ต้องผ่านการตรวจสอบจาก การพัฒนาคุณภาพครู ส่งเสริมหลักสูตรที่มี การดูแลการสอนของนักศึกษาอย่างใกล้ชิดถึง 1 ปี จากนั้นในปี ค.ศ. 1998 จึงได้มีการแก้ไขร่าง พระราชบัญญัติ (พรบ.) TEA และใน ค.ศ. 1999 เริ่มการปฏิรูปการศึกษาเพื่อก้าวสู่ศตวรรษที่ 21 และ ใน *ประเทศญี่ปุ่น* รัฐบาลได้ดำเนินการปรับปรุงการศึกษาต่อเนื่องในช่วงทศวรรษ 1990 ตามแผนการปฏิรูป การศึกษาที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งการปฏิรูปการเรียนรู้ตลอดชีวิตประสบความสำเร็จพอสมควรเนื่องจากมีการ

ออกกฎหมายส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตและมีการปรับปรุงโครงสร้างของกระทรวงศึกษาธิการ ฯ โดยมีหน่วยงานที่ดูแลรับผิดชอบการศึกษาตลอดชีวิต และในปี ค.ศ.1996 เป็นเรื่องเกี่ยวกับการปฏิรูปโครงสร้างสังคมและวิถีชีวิตของชาวญี่ปุ่น โดยเน้นให้ชีวิตเจริญก้าวหน้า ปราศจากอุปสรรคขวางกั้น และเน้นให้มีชีวิตสัมพันธ์กับชุมชน และเน้นการปฏิรูปเรื่องความสามารถของคุณภาพของครู โดยภาพรวมในทศวรรษนี้ ญี่ปุ่น ได้ดำเนินการปฏิรูปการศึกษาระดับมัธยมศึกษา มีการบังคับใช้หลักสูตรประถมศึกษา บังคับใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น โดยเนื้อหาภาพรวมของการปฏิรูปคือการลดเวลาเรียน มีการบังคับใช้การจัดการเรียนการสอน 5 วันต่อสัปดาห์ ในหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ส่งเสริมให้นักเรียนมีอิสระในการเรียนรู้ตามความสามารถและความถนัดของตนเอง จัดโปรแกรมการศึกษาที่หลากหลายเพิ่มความยืดหยุ่นของเวลาเรียน มีการโอนหน่วยกิตเพิ่มสาขาวิชาบูรณาการในหลักสูตร เป็นต้น นอกจากการปรับปรุงหลักสูตรแล้ว ยังมีการพัฒนาคุณภาพครู โดยมีการส่งเสริมการวางแผนชีวิตของครูและบุคลากรในระหว่างการทำงานและหลังการเกษียณ โดยมีการฝึกอบรมเพื่อปรับปรุงการสอนและการทำงาน ส่งเสริมให้ครูมีการทำวิจัย

3) ในช่วงทศวรรษที่ 3 (ระหว่าง ค.ศ. 2000 – 2010) พัฒนาการทางการศึกษา พบว่า *ประเทศเกาหลีใต้* ช่วงต้นทศวรรษนี้ กระทรวงศึกษาธิการได้ออกแผนพัฒนาวิชาชีพครู และนโยบาย 100 เมืองแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต (100 Lifelong Learning Cities) รัฐบาลได้ปรับปรุงการศึกษาวิทยาศาสตร์ในโรงเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา มีการกำหนดนโยบายในการปลูกฝังและรักษาครูที่มีคุณภาพใน โดยรัฐบาลได้ปรับปรุงการเข้าสู่อาชีพและการได้รับใบประกอบวิชาชีพครู กำหนดมาตรฐานของการรับ ส่วนในปี ค.ศ. 2006 เกาหลีใต้ได้เริ่มหลักสูตรบริหารธุรกิจ 1 ปี เพื่อสร้างผู้ที่มีความเชี่ยวชาญทางด้านธุรกิจ โดยเฉพาะทางด้านการเงินและการกระจายอุตสาหกรรม และการปฏิรูประบบโรงเรียนจากระบบโรงเรียนแบบ 6-3-3-4 เข้าสู่ระบบ 5-3-4-4 และการขยายการศึกษาผ่านระบบอินเทอร์เน็ตสำหรับนักเรียนทั่วประเทศ รวมทั้งโปรแกรมการอบรมด้วยตนเองผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (Self-Developed ICT Teacher Training Programs) หลักสูตรฝึกอบรมที่เป็นที่ยอมรับระดับโลก (World-Recognized Training Modules) และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์มีการสนับสนุนงบประมาณไปยังรัฐบาลท้องถิ่น การพัฒนาตำราเรียนในโรงเรียนการศึกษาผู้ใหญ่ระดับประถมศึกษา ใน ค.ศ. 2010 ส่งเสริมให้มหาวิทยาลัยมีคุณภาพการสอน ส่งเสริมให้มหาวิทยาลัยบริหารจัดการศึกษาด้วยตนเองและเพิ่มระบบการส่งเสริมความร่วมมือภาคอุตสาหกรรม-มหาวิทยาลัย *ประเทศไต้หวัน* มีการปฏิรูปการศึกษาเพื่อก้าวสู่ศตวรรษที่ 21 โดยกำหนดโครงการปฏิรูปการศึกษาระยะ 5 ปี (1999 – 2003) จัดโครงการปฏิรูปการศึกษา 12 โครงการ เช่น โครงการส่งเสริมการจัดการศึกษาภาคบังคับ โครงการพัฒนาระบบฝึกหัดครู โครงการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา โครงการส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิตและการศึกษาผู้ปกครอง เป็นต้น ส่วนใน *ประเทศญี่ปุ่น* มีการดำเนินการพัฒนาการศึกษาอย่างต่อเนื่อง ในปี ค.ศ. 2001 คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาแห่งชาติได้เสนอข้อมูลเพื่อเปลี่ยนแปลงการศึกษา ประกอบด้วยการส่งเสริมความมั่งคั่งของชาวญี่ปุ่น ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ ส่งเสริมให้ครูพัฒนาการสอน มีความกระตือรือร้นสอนให้นักเรียนเกิดความเข้าใจได้ง่ายและมีประสิทธิภาพ และแผนแม่บททางการศึกษาและกฎหมายแม่บททางการศึกษา ในปี ค.ศ. 2002 การปรับปรุงเนื้อหาในโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาที่ไม่ใช่เพียงแค่สอนความรู้ความจำ แต่ต้องสอนให้นักเรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนในระดับที่สูงขึ้นได้ มีการปรับปรุงคุณภาพและความสามารถของครูโดยมุ่งเน้นใน 3 กลุ่ม คือ การฝึกอบรมครูในระบบมหาวิทยาลัย การรับบรรจุครูใหม่

และส่งเสริมให้ครูประจำการเข้ารับการฝึกอบรมในโปรแกรมที่หลากหลาย หลังจากที่มีการกำหนดแผนแม่บททางการศึกษา ก็มีการติดตามการปฏิรูปการศึกษาอย่างต่อเนื่อง

1.2 ผลการศึกษาเปรียบเทียบการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ มิติของการจัดการศึกษาและผลกระทบในเรื่องความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา การพัฒนาครู การพัฒนาหลักสูตร และการวัดและประเมิน ของ 3 ระดับกลุ่มการศึกษา (ประกอบด้วย กลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มอุดมศึกษา และกลุ่มการศึกษาลดชีวิต) ในรอบ 3 ทศวรรษที่ผ่านมาของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก: เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น พบว่า

1) กลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐาน จากการศึกษา พบว่า ประเทศเกาหลีใต้และญี่ปุ่น มีการให้ความสำคัญกับอิสระในการจัดการศึกษามาก โดยมีการกระจายอำนาจการศึกษาไปสู่ท้องถิ่น ให้ท้องถิ่นมีอิสระในการบริหารจัดการ ส่วนประเทศไต้หวันยังมีความเป็นอิสระในการจัดการศึกษาน้อยกว่าเกาหลีใต้และญี่ปุ่น ด้านการพัฒนาครู พบว่า ทั้ง 3 ประเทศ มีระบบการพัฒนาครูอย่างเป็นรูปธรรม มีการสนับสนุนให้ครูได้รับการพัฒนาฝึกอบรมและส่งเสริมให้ครูได้มีการพัฒนาตนเอง โดยเฉพาะประเทศไต้หวัน ได้มีการจัดให้ครูเข้ารับการอบรม มีการจัดเวลาว่างให้ครูในแต่ละสัปดาห์เพื่อให้ไปอบรมโดยไม่กระทบกับการสอน ด้านการวัดและประเมินผล พบว่า ทั้ง 3 ประเทศ มีระบบการวัดและประเมินผลผู้เรียน โดยมีการจัดการวัดและประเมินให้มีความหลากหลาย การเรียนการสอนเน้นกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และได้รับการพัฒนาอย่างรอบด้าน ส่วนด้านการพัฒนาหลักสูตร พบว่า ประเทศเกาหลีใต้และไต้หวัน มีการจัดโครงสร้างการศึกษาที่เน้นวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และปรับปรุงการดำเนินการให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ส่วนในประเทศญี่ปุ่น หลักสูตรในการศึกษาขั้นพื้นฐานเน้นการส่งเสริมการมีพลังในการดำเนินชีวิต (Zest for living) ที่ไม่ใช่เพียงแค่สอนเนื้อหาความรู้ความจำแต่ต้องสอนให้นักเรียนสามารถนำความรู้ไปใช้กับการเรียนในระดับที่สูงขึ้น และการพัฒนานักเรียนมีจิตใจที่ดีงามด้วยการส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมผสมผสานไปกับการศึกษา

2) กลุ่มการศึกษาระดับอุดมศึกษา พบว่า ในเรื่องของ ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา พบว่า ทั้ง 3 ประเทศ มีการให้ความสำคัญกับอิสระในการจัดการศึกษากับมหาวิทยาลัยรัฐ แต่อาจมีบางกรณีที่มหาวิทยาลัยเอกชนจะได้รับอิสระที่น้อยกว่า เช่น ประเทศญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยเอกชนจะต้องส่งรายงานการตรวจสอบในทุกๆ 5 ปี เป็นต้น ด้านการพัฒนาครู พบว่า ทั้ง 3 ประเทศ มีระบบการพัฒนาครู/อาจารย์ โดยมีการส่งเสริม สนับสนุนให้ครูได้เข้ารับการฝึกอบรม มีศูนย์เพื่อช่วยพัฒนาอาจารย์ เช่น ประเทศไต้หวัน ในมหาวิทยาลัยจะมีศูนย์เพื่อช่วยพัฒนาอาจารย์และมีการจูงใจอาจารย์ให้พัฒนาผลงานและพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง เป็นต้น ด้านการวัดและประเมินผล พบว่า ประเทศไต้หวัน จะมีระบบการวัดและประเมินผลเพื่อควบคุมคุณภาพการสอนอย่างเป็นรูปธรรม ส่วนด้านการพัฒนาหลักสูตร พบว่า ทั้ง 3 มีการออกแบบหลักสูตรโดยมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาและสร้างผู้ที่มีความเชี่ยวชาญทางด้านต่างๆ โดยเฉพาะ

3) กลุ่มการศึกษาลดชีวิต ด้านความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา พบว่า ประเทศเกาหลีใต้และญี่ปุ่น มีการกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นเป็นผู้รับผิดชอบกับการศึกษาลดชีวิต ชุมชนมีอิสระในการจัดการ

เรียนรู้ ส่วนประเทศไต้หวัน ให้ทางมหาวิทยาลัยเป็นผู้ดูแลเรื่องการศึกษาตลอดชีวิต โดยมีศูนย์การศึกษาตลอดชีวิตในมหาวิทยาลัย ด้านการพัฒนาครู พบว่า ยังไม่มีข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาครูในการศึกษาตลอดชีวิต แต่ประเทศญี่ปุ่น ครูการศึกษาตลอดชีวิตจะเป็นอาสาสมัครนอกเวลาที่จะเข้ามาช่วยงาน ส่วนประเทศไต้หวันมีการจัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรีเพื่อผลิตครูสาขาการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาตลอดชีวิต ด้านการวัดและประเมินผล พบว่า ทั้ง 3 ประเทศ การประเมินผลเป็นการประเมินเพียงความรู้ และทักษะที่ได้รับการฝึกอบรมหลังเรียนในแต่ละศูนย์เท่านั้น เพราะกิจกรรมหลักของศูนย์การเรียนรู้ตลอดชีวิตเป็นหลักสูตรระยะสั้น ส่วนด้านการพัฒนาหลักสูตร พบว่า ประเทศญี่ปุ่น และไต้หวัน หลักสูตรจะถูกพัฒนามาจากความต้องการของผู้เรียนและคนในชุมชน มีการสอบถามความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นเป็นหลัก เพื่อให้หลักสูตรสามารถตอบสนองต่อความต้องการของคนในท้องถิ่นมากที่สุด

1.3 ผลการศึกษาเปรียบเทียบอิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง ประวัติศาสตร์ และพลวัตที่เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ในรอบ 3 ทศวรรษที่ผ่านมาของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก: เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น พบว่า

1) เศรษฐกิจ มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกำหนดนโยบายทางการศึกษา โดยเฉพาะที่ญี่ปุ่นและเกาหลีใต้ ซึ่งญี่ปุ่นเป็นประเทศแรกที่มีการเริ่มต้นปฏิรูปการศึกษาเนื่องจากประเทศประสบปัญหาเศรษฐกิจใน ปี ค.ศ. 1970 ที่เกิดภาวะ Oil Shock จึงทำให้ในปี ค.ศ. 1980 รัฐบาลญี่ปุ่นเริ่มต้นที่จะปฏิรูปการศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมประเทศให้เข้าสู่ประเทศที่พัฒนาแล้ว ส่วนเกาหลีใต้มีรายได้ต่อหัวเพิ่มขึ้นจากเดิมใน ค.ศ. 1960 มีรายได้ต่อหัวน้อยกว่า 80 เหรียญสหรัฐ และในปี ค.ศ. 1980 มีรายได้เพิ่มขึ้นไปถึง 1,600 เหรียญสหรัฐ จึงทำให้รัฐบาลหันมายกระดับทางการศึกษา ซึ่งทั้งสองประเทศมุ่งเน้นการขยายโอกาสทางการศึกษาเพิ่มขึ้น ดังเช่นญี่ปุ่น มีการปฏิรูปการศึกษาในระดับการศึกษาระดับพื้นฐานเปิดโอกาสให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาสามารถเทียบโอนหน่วยกิตได้ เช่นเดียวกับประเทศเกาหลีใต้ที่พยายามพัฒนาการศึกษาแบบไตรภาคี

2) การเมือง มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายการศึกษาไปปฏิบัติที่เห็นได้ชัดเจนมากที่สุดคือประเทศไต้หวัน เนื่องจากไต้หวันในปี ค.ศ. 1986 ได้ถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างมาในสังคมโดยเฉพาะอย่างยิ่งระบบผูกขาดของ KMT โดยผลิตทหารให้เป็นครูเพื่อปลูกฝังนักเรียนให้มีอุดมการณ์ต่อรักชาติ ดังนั้นการเมืองจึงเป็นแรงขับเคลื่อนพื้นฐานในการปฏิรูปการศึกษาของครู รวมทั้งแรงกดดันจากต่างประเทศบีบบังคับให้รัฐบาลไต้หวันเปิดการค้าเสรี ส่วนประเทศญี่ปุ่นการเมืองเป็นส่วนผลักดันให้เกิดการปฏิรูปการศึกษา แต่จะมีคณะกรรมการที่มาจากทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการปฏิรูปการศึกษา เพื่อเตรียมความพร้อมให้ญี่ปุ่นเปิดทางให้ตนเองเป็นผู้นำทางเศรษฐกิจ วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี รวมทั้งเป็นผู้นำทางวงการเมืองระหว่างประเทศ และเตรียมญี่ปุ่นให้เป็นรัฐนานาชาติ (National State) และใน ค.ศ. 1993 มีการเปลี่ยนสำคัญคือการเมือง คือการสูญเสียอำนาจในสภาผู้แทนราษฎรของพรรคเสรีประชาธิปไตย ที่ครองอำนาจมากกว่า 38 ปี แต่นโยบายการศึกษาของรัฐบาลเดิมก็ยังคงดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้เนื่องจากการกำหนดกฎหมายไม่ให้การเมืองเข้ามาแทรกแซงในเรื่องการศึกษาของประเทศ ส่วนประเทศเกาหลีใต้ ไม่มีข้อมูลเรื่องการเมืองมีอิทธิพลต่อการนำนโยบายการศึกษาไปปฏิบัติ

3) สังคม อิทธิพลทางสังคมที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติของประเทศเกาหลีใต้ พบว่า การปฏิรูปการศึกษาในปี ค.ศ. 1980 นั้นเนื่องจากเกิดภาวะความป่วยทางสังคม(Social Ills) และมีระดับการแข่งขันการเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาที่รุนแรง รัฐบาลมุ่งพัฒนาคนแบบองค์รวมแทน เช่นเดียวกับญี่ปุ่นที่การสอบเข้าเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยก็มีการแข่งขันกันสูง ที่เรียกว่า “Examination hell” ดังนั้น รัฐบาลจึงสนใจในการปฏิรูปการศึกษาอีกทั้งในญี่ปุ่นยังประสบปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในอายุที่น้อย มีความรุนแรง การข่มขู่ในโรงเรียนซึ่งถือว่าเป็นปัญหาสังคมที่ร้ายแรง ดังนั้นรัฐบาลจึงเห็นความสำคัญที่ต้องมีการปฏิรูปการศึกษาที่ให้เกิดความร่วมมือระหว่างโรงเรียน ครอบครัว ชุมชนและท้องถิ่นเกิดขึ้น ในทางตรงกันข้ามในประเทศไต้หวันกลับให้ความสนใจในเรื่องปัญหาทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมเป็นสำคัญ ทั้งนี้เนื่องจากประชากรที่แออัดและทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่อย่างจำกัด จึงเป็นเหตุให้มีการศึกษาสภาพแวดล้อมด้วยการพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยบูรณาการการศึกษาทรัพยากรไปสู่การศึกษาทั่วไปสำหรับนักเรียนที่เรียนในโรงเรียนและการศึกษาทางสังคมสำหรับประชาชนในชุมชนไต้หวัน

1.4 ผลการศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยที่ส่งเสริมและที่เป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จในการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ในรอบ 3 ทศวรรษที่ผ่านมาของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก : เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น

1) ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการศึกษาและความสำเร็จ ในการนำนโยบายไปปฏิบัติของทั้งสามประเทศ พบว่า ปัจจัยสำคัญที่ทั้งสามประเทศมีคือ 1.1 ความเข้มแข็งทางการเมือง มีการกำหนดนโยบายทางการศึกษาที่ต่อเนื่อง ในระดับรัฐบาล ระดับนโยบายส่งผลกระทบต่อระดับยุทธศาสตร์ที่นำไปสู่การปฏิบัติของหน่วยงานของรัฐและหน่วยงานเอกชน ทั้งสามประเทศมีการดำเนินนโยบายที่ต่อเนื่อง แม้ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงของพรรครัฐบาล หรือ แนวทางการกำกับดูแลแต่ก็ยังมีนโยบายการปฏิรูปการศึกษาอย่างต่อเนื่อง

การกระจายอำนาจทางการเมืองการปกครอง รวมถึงการกระจายอำนาจทางการศึกษา เป็นปัจจัยหนึ่งที่สร้างความเข้มแข็งของการจัดการศึกษาของทั้งสามประเทศ เช่นประเทศญี่ปุ่น จะมีการกระจายอำนาจทางการศึกษาในทุกๆระดับ เน้นการมีส่วนร่วมในการทำงานของท้องถิ่น และให้โอกาสคนในชุมชนเข้ามามีบทบาทในการกำหนดนโยบายทางการศึกษาทุกระดับ อย่างแท้จริง และเปิดโอกาสให้ประชาชนได้เข้ามามีบทบาทในการทำงานในรูปของ Non-Profit Organization ได้รับการสนับสนุนด้านงบประมาณและการกำกับดูแลจากทางรัฐบาลและองค์กรปกครองท้องถิ่น ส่วนในทางเกาหลีใต้และไต้หวัน มีการกระจายอำนาจในการศึกษาลงไปถึงท้องถิ่นเช่นกัน แต่ไม่ได้มากเช่นประเทศญี่ปุ่น

1.2 ความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจ ของทั้งสามประเทศ ในสามทศวรรษที่ผ่านมา มีการเปลี่ยนแปลงนำไปสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรม มีการผลิตคนเพื่อตอบสนองความต้องการทางอุตสาหกรรม ถึงแม้ว่าประเทศญี่ปุ่นจะค่อยปรับแนวทางการผลิตคนไปสู่การสอนเพื่อความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แล้ว แต่ทางเกาหลีใต้และไต้หวันก็มีการพัฒนาการศึกษาโดยตอบสนองความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ มีการส่งเสริมการเรียนทางด้านอาชีวศึกษามากขึ้นเพื่อส่งแรงงานที่มีฝีมือเข้าสู่ตลาดแรงงานของแต่ละประเทศ

1.3 ความเข้มแข็งของสังคมและวัฒนธรรมของทั้งสามประเทศ ที่มีที่มาจากแนวความคิดของขงจื้อ ที่สืบทอดกันมาหลายพันปี ทั้งสามประเทศให้ความสำคัญกับลักษณะความเป็นพลเมือง ลักษณะค่านิยมที่ดี ซึ่งเหมาะสมสำหรับแนวทางในการพัฒนาประเทศให้เป็นผู้นำทางเศรษฐกิจ ลักษณะทางวัฒนธรรมของทั้งสามประเทศมีความเข้มแข็ง ยากที่จะที่จะปรับเปลี่ยนแม้จะมีการเปลี่ยนผ่านทางสังคมวัฒนธรรมและเศรษฐกิจ นับได้ว่าเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาได้เป็นอย่างดี

2) ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จทางการศึกษาของทั้งสามประเทศ พบว่า สภาพทางเศรษฐกิจที่มีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดการแข่งขันในการเข้าศึกษาต่อในระดับสูงหลังจากการศึกษาขั้นพื้นฐานแล้ว มีการแข่งขันที่รุนแรงในการสอบคัดเลือกเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัย ทำให้เกิดประเด็นปัญหาทางสังคม เช่น ความเครียด การฆ่าตัวตาย การลงทุนในการเข้าสู่โรงเรียนกวดวิชาเป็นต้น นอกจากนี้ยังพบประเด็นทางสังคมที่เป็นปัจจัยให้เกิดปัญหาในการนํานโยบายการศึกษาไปปฏิบัติของทั้งสามประเทศที่เหมือนกัน คือปัญหาทางประชากรที่เป็นวัยสูงอายุ การจัดการศึกษาในระดับขั้นพื้นฐานและอุดมศึกษาอาจจะลดความสำคัญลง ต้องให้ความสำคัญในการส่งเสริมการศึกษาให้กับผู้สูงอายุมากขึ้น พบเพียงแต่ประเทศญี่ปุ่นให้ความสำคัญในการจัดการศึกษาของผู้สูงอายุอย่างเต็มที่ ส่วนอีกสองประเทศยังไม่ได้มีนโยบายที่ชัดเจน แต่พบในกิจกรรมที่ส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิตและกิจกรรมการศึกษาเพื่อสังคมของทั้งสามประเทศ

2. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

2.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายในการปฏิรูปการศึกษาสำหรับประเทศไทย

จากผลการศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการด้านนโยบายและยุทธศาสตร์ทางการศึกษา ปัจจัยที่ส่งเสริมและที่เป็นอุปสรรคในการนํานโยบายไปสู่การปฏิบัติในรอบ 3 ทศวรรษ ของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก : เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น ซึ่งผลจากการศึกษาครั้งนี้ น่าจะเป็นข้อมูลในการนำไปใช้เพื่อไปใช้ในการปรับปรุงพัฒนาการศึกษาของประเทศไทย และนำไปสู่การปฏิบัติต่อไป โดยมีข้อเสนอแนะดังนี้

2.1.1 ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา

1) ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ควรการกระจายอำนาจการบริหารการศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยมีกฎหมายรองรับ และคำนึงถึงความพร้อมของการปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละท้องถิ่นก่อนการกระจายอำนาจลงสู่แต่ละท้องถิ่น (พิจารณารายท้องถิ่น) รวมทั้งแหล่งการเงินเพื่อการศึกษาบางส่วนควรมาจากการปกครองส่วนท้องถิ่นด้วย นอกจากนี้เนื่องจากงบประมาณจากรัฐบาลกลาง สำหรับการบริหารงบประมาณสถานศึกษาให้ผู้อํานวยการสถานศึกษามีอํานาจในการจัดระบบงบประมาณได้เอง โดยการมีส่วนร่วมของคณะกรรมการสถานศึกษา สมาคมผู้ปกครองและครู ครูในสถานศึกษาและนักเรียน เพื่อให้สามารถจัดการการศึกษาได้ตรงกับความต้องการของนักเรียน ครู และผู้ปกครอง สำหรับการบริหารบุคคล ถึงแม้ประเทศไทยให้เป็นอิสระกับเขตพื้นที่การศึกษาในการเปิดกรอบอัตรากำลังตามเหมาะสมกับจำนวนนักเรียน มีการจัดสอบคัดเลือกครู

ได้เอง แต่ในทางปฏิบัติไม่สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากถูกแทรกแซงจากระบบอุปถัมภ์ จึงควรออกกฎหมายป้องกันการศึกษจากการถูกแทรกแซงการเมือง

2) ความเป็นอิสระในการจัดการระดับอุดมศึกษา ควรสนับสนุนให้มหาวิทยาลัยตั้งเป้าหมายของการศึกษาเฉพาะของตนเอง เพื่อให้เกิดความแตกต่างและตรงตามความถนัดของตนเอง หรือมหาวิทยาลัยเฉพาะทาง แทนการเป็นมหาวิทยาลัยสมบูรณ์แบบ (Comprehensive University) ทุกมหาวิทยาลัยดังเช่นปัจจุบัน เพื่อป้องกันการมหาวิทยาลัยทุกแห่งจะผลิตบัณฑิตที่มีคุณลักษณะคล้าย ๆ กัน ซึ่งจะส่งผลต่อสมรรถนะของกำลังคนที่จะเข้าสู่ภาคการผลิตและบริการ

2.1.2 การพัฒนาครู

1) การพัฒนาครูประจำการระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในการพัฒนาครูช่วงปีแรกของการเป็นครูจะต้องเข้ารับฝึกอบรมทั้งปีและมีที่ปรึกษาดูแล โดยเขตพื้นที่เป็นผู้รับผิดชอบ ดังเช่นประเทศไต้หวันและประเทศญี่ปุ่น หลังจากนั้นควรมีหลักสูตรฝึกอบรมหรือหลักสูตรตามความต้องการเฉพาะทั้งในลักษณะเรียนเป็นกลุ่มและเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อให้ครูทั้งภาครัฐและภาคเอกชนสามารถเลือกเรียนตามความต้องการส่วนบุคคลในพัฒนาตนเองได้ ที่หน่วยงานราชการ/รัฐบาลเป็นผู้ดำเนินการเพื่อเป็นการควบคุมคุณภาพหลักสูตรและเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการอบรม เพื่อให้ครูเพิ่มศักยภาพทางด้านการสอนอยู่เสมอ

2) รัฐควรมีการนำเอาเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการฝึกอบรมครูหรือการให้คำปรึกษาผ่าน e-Learning มีการพัฒนาหลักสูตรตามความต้องการเฉพาะกลุ่มสาขาวิชาชีพ มีความหลากหลายของหลักสูตร เพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยปราศจากข้อจำกัดด้านเวลาและสถานที่ ซึ่งเป็นการพัฒนาครูด้วยต้นทุนที่ต่ำ ทั้งนี้ต้องมีการประเมินผลอย่างจริงจังด้วย ดังเช่นประเทศเกาหลีใต้และประเทศไต้หวัน

3) การสอบบรรจุครู ควรมีรูปแบบการสอบคัดเลือกที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น ทั้งด้านความรู้ด้านความเข้าใจทางด้านวิชาการ และด้านความสามารถในการสอน ดังเช่นประเทศเกาหลีใต้ ประเทศเกาหลีใต้มีการควบคุมคุณภาพของการผลิตครู โดยการใช้ระบบรับรองวิทยฐานะของสถาบันฝึกหัดครูและการออกไปประกอบวิชาชีพครู โดยกระทรวงศึกษาและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การรับบุคคลเข้าเป็นครูในสถานศึกษาของรัฐ ใช้วิธีการสอบแข่งขันแบบเปิด (Open competition) จัดสอบคัดเลือกโดยคณะกรรมการเขตพื้นที่การศึกษา แบ่งเขตตามพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ สอบเป็นข้อเขียน สอบความรู้เกี่ยวกับวิธีสอน ร้อยละ 30 และถามความรู้เกี่ยวกับวิชาเฉพาะสาขา อีกร้อยละ 70 เมื่อผ่านแล้วสอบสอน (Presentation) และสอบสัมภาษณ์ ทั้งนี้ ผู้สมัครเข้าสอบคัดเลือกเป็นครูจะต้องได้รับใบประกอบวิชาชีพแล้ว ในประเทศไต้หวันมีการสอบข้อเขียนและการสัมภาษณ์ ก่อนการให้ใบประกอบวิชาชีพ และประเทศญี่ปุ่นการสอบคัดเลือกครูมีทั้งการสอบข้อเขียน และการสัมภาษณ์รายบุคคล สัมภาษณ์แบบกลุ่มเพื่อดูวิสัยทัศน์ของครู และมีการทดลองงาน 1 ปี

4) การผลักดันให้กลุ่มสมาคมวิชาชีพของแต่ละสาขาวิชามีความเข้มแข็งและมีบทบาททางวิชาชีพมากขึ้นในแต่ละเขตพื้นที่ เพื่อสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ที่มีบทบาทในการขับเคลื่อนให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในสาขาวิชาของตนให้มีความรู้ความชำนาญเพิ่มขึ้น ทั้งนี้ในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ยังเป็นการกระตุ้นให้เกิดวงจรการจัดการความรู้ (Knowledge management cycle: socialization, externalization, combination and internalization) ทั้งทางด้านเนื้อหาและวิธีการสอน โดยรัฐมีนโยบายให้

เงินสนับสนุนประจำปี และอาจให้เงินสนับสนุนครูที่เก่งด้านการเรียนการสอนแต่ละสาขาวิชาเป็นวิทยากรในการอบรม

5) การกำหนดให้การพัฒนาตนเองของครูประจำการเป็นส่วนหนึ่งของภาระงานประจำที่ครูทุกคนจะต้องจัดสรรเวลาเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนของตนเอง หรือผู้บริหารกำหนดเวลาเพื่อให้สามารถเข้าร่วมกิจกรรมในการพัฒนาตนเองได้ เช่น ประเทศไต้หวันที่กำหนดไว้ว่า ใน 1 สัปดาห์ครูจะมีเวลาว่างครึ่งวัน เพื่อไปอบรมเรียนรู้เพิ่มเติม ซึ่งการอบรมนี้มีทั้งช่วงเปิดเทอมและปิดเทอม และครู 1 คน จะต้องเข้ารับการพัฒนาน้อยกึ่งชั่วโมงต่อปี

2.1.3 การพัฒนาหลักสูตร

การพัฒนาหลักสูตรควรพัฒนาให้สอดคล้องกับความต้องการของภาคอุตสาหกรรมและภาคบริการ อันนำไปสู่โรงเรียนหลากหลายประเภท ที่เหมาะสมกับบริบทของภูมิภาคและความต้องการของนักเรียน โดยวางพื้นฐานการแนะแนวการศึกษาและอาชีพตั้งแต่ระดับประถมศึกษา ดังเช่นประเทศเกาหลีใต้ มีหลักสูตรประกาศนียบัตรของวิทยาลัยสำหรับคนทำงาน และมหาวิทยาลัยเปิดได้ถูกตั้งให้เป็นสถาบัน ซึ่งเป็นการทำให้การศึกษาและการฝึกอบรมทางเทคนิคและทางอาชีวะ (Technical and Vocational Education and Training: TVET) เพื่อเพิ่มระดับทักษะในการทำงานของกำลังคน รวมทั้งการสร้างความสัมพันธ์กับชุมชนท้องถิ่นและบทบาทการปกครองของกระทรวงการศึกษาเกี่ยวกับการศึกษามากขึ้น และในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายนั้น โรงเรียนมัธยมอาชีวศึกษาแบบทักษะขั้นสูง (Meister Vocational High Schools) ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ออกแบบเฉพาะในการเตรียมเยาวชนในการทำงานด้านการผลิตที่มีทักษะขั้นสูง โรงเรียนเหล่านี้จะมีการพัฒนาหลักสูตรที่ออกแบบเฉพาะตามความต้องการของอุตสาหกรรม จัดหาหลักสูตรการฝึกฝนภาษาต่างประเทศ และสร้างเครือข่ายการจ้างงานกับอุตสาหกรรมหลัก ระบบโรงเรียนมัธยมอาชีวศึกษาทั้งหมดจะได้รับการแบ่งออกเป็นประเภทที่โดดเด่นชัดเจนและเข้าใจง่ายยิ่งขึ้น และหลักสูตรจะถูกทำให้แข็งแกร่งขึ้นเพื่อสนับสนุนการจ้างงานบัณฑิตที่เรียนจบ

2.1.4 การวัดและประเมิน

1) ระดับโรงเรียน ควรมีการตั้งระบบการประเมินผลการจัดการเรียนการสอนของครูโดยผู้บริหารสถานศึกษา โดยการเข้าไปสังเกตการณ์การสอนว่าเป็นไปตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่กำหนดไว้หรือไม่ในโรงเรียนเป็นประจำและให้ส่งรายงานผลให้กับหน่วยงานต้นสังกัด เป็นรายเดือนหรือรายไตรมาส เป็นการกระตุ้นให้ครูตื่นตัวอยู่เสมอ สำหรับการประเมินคุณภาพครู และให้เจ้าหน้าที่ภาครัฐ (ผู้รับผิดชอบด้านการศึกษาในแต่ละเขตพื้นที่การศึกษา) เข้ามาประเมินในเรื่องการสอนของครูด้วย เพื่อเป็นการตรวจสอบความสอดคล้องของผลการประเมินและป้องกันการเกิดอคติในการประเมินโดยผู้บริหารสถานศึกษา รวมทั้งการให้โอกาสผู้ถูกประเมินได้ชี้แจงเหตุผลก่อนการตัดสินผลการประเมิน และมีการเสนอผลการประเมินสู่สาธารณชน เพื่อแสดงความโปร่งใสของการประเมิน

ควรให้ผู้ประเมินภายนอกสามารถเข้ามาประเมินตามสภาพจริงได้โดยไม่บอกกล่าวล่วงหน้า ซึ่งจะเป็นการกระตุ้นให้โรงเรียนมีการดำเนินงานที่พร้อมรับประกันเสมอ แทนที่จะทำเฉพาะในช่วงก่อนรับการประเมินเท่านั้น เนื่องจากทราบล่วงหน้าว่าผู้ประเมินจะเข้ามาเมื่อไหร่ และการประเมินนั้นควรเน้นการประเมินตามสภาพจริงมากกว่าการประเมินจากเอกสารสำหรับผลการประเมินโรงเรียนนั้นรัฐบาลควรมีทั้งระบบการจูงใจ และการแก้ไขความคุ้นเคย

2) ระดับมหาวิทยาลัย ควรมีการประเมินการจัดการเรียนการสอนภายในโดยอาจารย์ผู้ใหญ่ หรือผู้ที่มีความอาวุโส ไปดูการสอนว่าเป็นไปตามแผนการสอนหรือไม่ ทั้งนี้อาจารย์ผู้ประเมินไม่ควรเข้าไป ขัดจังหวะ หรือเข้าไปนั่งในห้องแต่ควรเดินดูนอกห้องเท่านั้น เพื่อเป็นการสร้างความมั่นใจให้กับนักศึกษาใน ตัวอาจารย์ผู้สอนและไม่เป็นการกระทบต่อการเรียนการสอน ให้มีการตรวจสอบความสอดคล้องของการ ประเมินตัวเองของอาจารย์ และการประเมินจากนักศึกษา โดยหัวหน้าภาควิชาหรือรองคณบดีหรือคณบดี

นอกจากนี้ รัฐควรมีระบบการเปิดเผยข้อมูลการประเมินผลทางการศึกษาในระดับอุดมศึกษา โดยทางมหาวิทยาลัยจะต้องส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และมีการรายงานถึงการมีงานทำของนักศึกษา หลังจากจบการศึกษาเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการประเมินผลสำหรับหน่วยงานต้นสังกัด ดังเช่นประเทศเกาหลีใต้

2.2 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

2.2.1 การกำหนดนโยบายของประเทศผ่านการศึกษาเชิงอนาคตผู้ทรงคุณวุฒิชั้นนำของประเทศ และมีการรับฟังความคิดเห็นจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง (Stakeholders) ดังเช่น ประเทศเกาหลีใต้ได้ ทำการศึกษาทิศทางหรือวิสัยทัศน์ของประเทศผ่านการศึกษาเชิงอนาคตโดยผู้ทรงคุณวุฒิชั้นนำของประเทศ ว่าในระยะยาวนั้นประเทศจะไปในทิศทางใด หลังจากนั้นก็จะร่วมประชุมร่วมกันในทุกกระทรวงเพื่อกำหนด นโยบายในภาพรวมของประเทศจึงทำให้นโยบายของแต่ละกระทรวงสอดคล้องกัน ไปในทิศทางเดียวกัน และสนับสนุนซึ่งกันและกัน และประเทศญี่ปุ่น ที่มีขั้นตอนการกำหนดนโยบายและทิศทางการศึกษา โดย ข้าราชการ ประชาชนทั่วไปและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจะมีการออกความคิดเห็นหรือทำประชาพิจารณ์ต่อ การกำหนดนโยบายทางการศึกษา แต่ท้ายที่สุดแล้วก็จะขึ้นอยู่กับมติของกระทรวงที่จะพิจารณา ถ้านโยบายการศึกษาที่ออกมาจากกระทรวงศึกษาธิการถือว่าเป็นกฎหมายที่ถูกบังคับใช้และต้องปฏิบัติตาม หลังจากทีนโยบายถูกส่งไปยังเขตและท้องถิ่นแล้ว เขตและท้องถิ่นสามารถเพิ่มรายละเอียดข้อปฏิบัติ ปลีกย่อยของการนำเอานโยบายไปใช้ได้ให้เหมาะสม เช่น การสอน เทคนิคต่าง ๆ สามารถเพิ่มเติมได้ แต่ใน ส่วนของนโยบายหลักจะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้

การจัดตั้งหน่วยงานกลางที่บูรณาการระหว่างหน่วยงานในกระทรวงที่เกี่ยวข้องกับนโยบาย ใน การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ โดยถือว่าเป็นความรับผิดชอบของทุกกระทรวงที่มีหน่วยงานนั้นๆ สังกัดอยู่ รวมทั้งมีการกำหนดงบประมาณ/กองทุนเฉพาะที่ใช้ในการทำให้นโยบายบรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ โดยที่ ไม่ขึ้นอยู่กับกระทรวงใดกระทรวงหนึ่ง เพื่อให้เกิดความเชื่อมโยง ไปในทิศทางเดียวกันและไม่ซ้ำซ้อนกัน ทั้งนี้คณะกรรมการดังกล่าวจะต้องทำหน้าที่ในการประสานงาน ติดตามและประเมินผลการนำนโยบายไปสู่ การปฏิบัติ ดังเช่นประเทศเกาหลีใต้ มีการจัดตั้งหน่วยงานกลางซึ่งประกอบด้วยตัวแทนจากกระทรวงที่ เกี่ยวข้องกับนโยบายนั้นๆ จึงทำให้การนำแผนไปสู่ปฏิบัติในเชิงบูรณาการอย่างแท้จริง มีการจัดประชุม ประจำ ทำให้การดำเนินการเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ตัวอย่างเช่น หน่วยงานของกระทรวงวิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี (Ministry of Science and Technology: nurturing S&T manpower, basic science policy, nuclear safety and research) และกระทรวงพาณิชย์ อุตสาหกรรมและพลังงาน (Ministry of Commerce, Industry and Energy : nurturing industry workforce) ได้รวมกันเป็นหน่วยงานพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (function of human resources development) ในปี ค.ศ. 2008 มีการจัดตั้ง “กองทุนพัฒนาทรัพยากร

มนุษย์” (Human Resources Development Fund) ซึ่งเป็นการดำเนินการร่วมกันระหว่างกระทรวงการคลัง และเศรษฐกิจ กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงแรงงาน และกระทรวงการค้าและการพาณิชย์

2.2.2 มีคณะกรรมการกลางที่นำเสนอนโยบายทางการศึกษาทำงานอย่างต่อเนื่องให้กับทุกรัฐบาล ดังเช่น ประเทศเกาหลีใต้ ที่มีคณะกรรมการเพื่อการปฏิรูปการศึกษาซึ่งทำงานต่อเนื่องให้กับทุกรัฐบาล ได้กำหนดเป้าหมายสูงสุดของระบบการศึกษายุคใหม่ของเกาหลีภายใต้ความคิดที่เรียกว่า Edutopia หรืออุดมรัฐทางการศึกษา (a utopia of education) ซึ่งหมายถึงความเป็นรัฐสวัสดิการทางการศึกษา โดยระบบการศึกษาต้องเป็นระบบเปิดและเป็นการศึกษาตลอดชีวิตที่ชาวเกาหลีทุก คนสามารถเข้ามาใช้ประโยชน์จากการศึกษาได้ตลอดเวลา และทุกสถานที่ คณะกรรมการฯ ชุดนี้ทำงานอย่างต่อเนื่อง แม้จะมีการเปลี่ยนตัวบุคคลบ้าง

2.2.3 การกำหนดนโยบายที่ส่งเสริมให้ภาคเอกชน/ภาคอุตสาหกรรม ให้เข้ามามีส่วนร่วมในการสนับสนุนการศึกษา โดยมีระบบการจูงใจกับบริษัทที่เข้ามามีส่วนร่วม ดังเช่นประเทศเกาหลีใต้ ได้จัดตั้งสถาบันการศึกษาที่มีระบบการศึกษาแบบควบคู่ (Dual Education System) โดยโรงเรียนมัธยมศึกษาประเภททักษะขั้นสูง (Meister High School) จะมีโปรแกรมการรับนักเรียนพร้อมสัญญาจ้างงาน (Admission with Employment Contract Program) ซึ่งอยู่ภายใต้การยอมรับของบริษัทและโรงเรียนในการจ้างงาน โดยการคัดเลือกนักเรียนและการประสานระหว่างการศึกษาในโรงเรียนกับการฝึกปฏิบัติ สำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษาประเภททักษะขั้นสูง และประเภทชำนาญพิเศษ (Meister and Specialized High School) โปรแกรมการฝึกงาน (Apprenticeship Program) จะถูกนำมาใช้และดำเนินการเพื่อเพิ่มการจ้างงานโดยการปรับปรุงทักษะด้านการปฏิบัติของนักเรียนและเพื่อแก้ไขปัญหาการขาดแคลนแรงงานภาคปฏิบัติ โดยนักเรียนทุกคนจะมีสิทธิ์เข้าร่วมโปรแกรมและได้รับการสนับสนุนค่าใช้จ่ายจากบริษัทที่พวกเขาทำงาน มีแผนปฏิบัติงาน : โดยรัฐบาลจะให้สิ่งจูงใจสำหรับบริษัทที่เข้าร่วมโดยการส่งเสริมให้เกิดโปรแกรมการรับนักเรียนพร้อมสัญญาจ้างงาน (Admission with Employment Contract Program) และโปรแกรมการฝึกงาน (Apprenticeship Program) โดยจะขยายเครดิตภาษีสำหรับบริษัทที่เข้าร่วมโครงการ (SME 25% และบริษัท ขนาดใหญ่ 3 ~ 6%) เพื่อนำเครดิตนั้นจะได้นำเครดิตนั้นไปใช้เป็นค่าใช้จ่ายในโครงการ

2.2.4 การกำหนดแผนการศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการของอุตสาหกรรมท้องถิ่น โดยมีการประเมินความต้องการหรือตอบสนองต่อความต้องการของภาคอุตสาหกรรมหรือผู้ใช้บัณฑิต ทั้งนี้ควรให้ภาคอุตสาหกรรมหรือผู้ใช้บัณฑิตเข้ามามีส่วนร่วมอย่างแท้จริง โดยให้เข้ามามีส่วนร่วมตั้งแต่การกำหนดนโยบาย และการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติโดยจัดตั้งเป็นเครือข่ายสนับสนุนการศึกษาในทุกระดับ ดังเช่น ประเทศเกาหลีใต้กำหนดแผนภายใต้แผนการศึกษาระดับมัธยมศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ โรงเรียนมัธยมอุตสาหกรรม จะถูกจัดหมวดหมู่ภายใต้ชื่อของ โรงเรียนเฉพาะทาง (specialized high schools (tentative)) ภายใต้สัญญา รัฐบาลท้องถิ่น หน่วยงานอุตสาหกรรม และหน่วยงานรัฐบาลกลางจะสนับสนุนเงินทุนและมีส่วนร่วมโดยตรงในการดำเนินงานให้กับโรงเรียนเหล่านี้ และมีแผนดูแลมหาวิทยาลัยท้องถิ่นเพื่อให้ผลิตนักศึกษาออกมาตามความต้องการของอุตสาหกรรมท้องถิ่นและยังสนับสนุนนักเรียนที่จบมัธยมศึกษาปีที่ 6 ให้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยท้องถิ่นและยังเอื้ออำนวยนักศึกษาปริญญาโทในมหาวิทยาลัยท้องถิ่นสู่การศึกษาที่สูงขึ้น มากกว่านั้นโครงการนี้ก็ยังมุ่งเน้นการสนับสนุนเงินทุนในทุกๆ สาขาวิชา

ABSTRACT

The Comparative Study on Educational Policy and , facilitating factors and Obstacles upon Policy Implementation within 3 Decades of East Asian Countries: South Korea, Taiwan and Japan.

The aims of this research were (1) to compare educational policy and strategies development within 3 decades of East Asian countries: South Korea, Taiwan and Japan, (2) to compare the educational policy implementation in 4 aspects which were autonomy, teacher development, curriculum development, and measurement and evaluation of 5 educational levels (preschool, basic education, vocational, higher education and lifelong learning) within 3 decades of East Asian countries: South Korea, Taiwan and Japan, (3) to compare context factors: history, culture, economics, political and others effecting to the educational policy implementation within 3 decades of East Asian countries: South Korea, Taiwan and Japan, (4) to compare facilitating factors and obstacles effecting to the success of educational policy implementation within 3 decades of East Asian countries: South Korea, Taiwan and Japan, and (5) to give the suggestion for the policy and strategies of education reform in Thailand.

This research relies on qualitative methodology. The data were collected by documentary technique and in-depth interview technique with administrators, teachers, and college instructors who worked in these 3 countries. The qualitative data were analyzed by content analysis.

The findings were:

1.The comparison of educational policy and strategies development indicated that in first decade of study (1980 – 1989) all three countries started setting up the education reform committee. Japan focused on improving education in all levels, from secondary level to higher education level. South Korea set up the Presidential Advisory Committee on Education Policy which focused on improving the examination system for further study in the tertiary level and increasing the equity in high school education. However, this education reform derailed. While Taiwan started the reform in vocational education only. In the second decade of study (1990 – 1999), South Korea got the first civilian president who set up Presidential Commission on Education Reform again on the purposes of citizen development to be ready for becoming a leaders in 21st century. While Taiwan set up the Council for Education Reform that enacted the Teacher Education Act (TEA) to reform teacher education by adjusting colleges and universities to be able to produce teachers and started education reform toward 21st century. Japan proceeded according to the education reform plan by reforming lifelong learning, social structure and Japanese way of life which emphasized progress in life without any hindrance barrier and associated with community, including reforming teachers' competence and improving curriculum. In the third decade of study (2000 – 2010), South Korea, ministry of education issued comprehensive plan for teacher profession development and 100 Lifelong Learning Cities policy, started 1 year

business program producing specialist in business especially in finance and industrial expansion, reformed the school system from 6-3-3-4 to 5-3-4-4, expanded education countrywide through internet system, and promoted industry-university cooperation. Taiwan started education reform toward 21st century with 12 education reform projects such as compulsory education promotion project, teacher education development project, career education administration project, lifelong learning and parent education promotion project, etc. While Japan proceeded education development continuously. The National Commission on Education Reform proposed to promote Japanese humanity, to promote creativity, to promote teachers in teaching development and enthusiastic teaching, improve learning content in elementary and secondary levels and to improve the quality and ability of teachers.

2. The comparison of educational policy implementation in 4 aspects which were autonomy, teacher development, curriculum development, and measurement and evaluation of 5 educational levels (preschool, basic education, vocational, higher education and lifelong learning) showed that:

1) **Basic education:** South Korea and Japan allowed more autonomy of educational administration by decentralizing to local government while Taiwan had less autonomy of educational administration than South Korea and Japan. *For teacher development*, all three countries had the concrete system of teacher development. Teachers were supported to develop themselves through teacher training and self-development. Especially, Taiwan allowed teachers to have free time during working days to attend training held by government without the effect to their teaching. For measurement and evaluation, all three countries had student measurement and evaluation system with the variety of methods. Teaching and learning was activity-based approach that students could learn and developed holistically. For curriculum development, South Korea and Taiwan had education structure that focus on science and technology and improved the operational efficiency. While Japan focused on promoting Zest for living in basic education by teaching students not only the content and rote learning but also the ability to carry on the knowledge to the next education level and by developing their good mind by promoting integration ethic and moral with teaching and learning.

2) **Higher education :** For autonomy, all three countries gave public and private universities autonomy of education administration. Only one case that private universities had less autonomy than public universities like in Japan private universities had to send audit report in every five years.

For teacher development, all three countries had teacher development system by supporting instructors to participating training and provided instructor development center such as

in Taiwan there was an instructor development centre in a university and the instructors were persuaded to develop their work and themselves continuously.

For measurement and evaluation, Taiwan had the objectively measurement and evaluation system to control the quality of teaching and learning. For curriculum development, all three countries designed the curriculum which produced and developed the expertise in each area.

3) **Lifelong learning** : For autonomy, South Korea and Japan decentralized local government for lifelong learning. The community had autonomy in learning management. While Taiwan universities were responsible for lifelong learning by setting a lifelong learning center in the university. For teacher development, the study did not find information related to teacher development in lifelong learning, but in Japan lifelong learning teachers were part-time volunteers and in Taiwan there was a bachelor's degree program in teaching in adult and lifelong learning sector. For measurement and evaluation, all three countries' evaluation only measured the knowledge and skills after training, because major activities of lifelong learning centers were short courses.

For curriculum development, Japan and Taiwan developed curriculum from the needs of learners and community. In order to develop curriculum to meet the local needs, they organized the local public opinion survey.

3.The comparison of context factors: history, culture, economics, political and others effecting to the educational policy implementation showed that:

1) Economics is concerned for the educational policy formulation especially Japan and South Korea. Japan is the first countries among these three that started the education reform because of the country's economic crisis (Bubble economy) . While South Korea's per capita income (PCI) increased, the South Korean government emphasized on the quality of education. Both countries focused on the education opportunity expansion.

2) Politics influenced educational policy implementation, ostensibly in Taiwan. Taiwan was criticized about the dictation of Kuomintang (KMT), Taiwan's Political Party, which control education to serve political purposes by producing solders as teachers to educate students having their national ideology. Therefore, politics was the basic driving forces behind the teacher education development, including the pressure from other countries that forced Taiwan to open the country for free trade. In Japan, politics also was the driving forces behind the education reform. The committee that the members were from different organizations involved in education reform which prepared Japan to be a leader in economics, science, and technology including to be the leader in international politics and to be the "National State". Japan and South Korea issued the law to protect their education from political interference.

3) Social influenced policy implementation in South Korea. The education reform emerged from the social ills and the severe competition on the college entrance examination. Like in Japan that there was also high competition on the college entrance examination which called "Examination hell". Therefore government was interested in education reform. Moreover, Japan faced the delinquency, violence and bully in school problems which were serious social problems. Conversely, Taiwan was interested in environment and resources problem at most because of the crowded population and resources scarcity. This led to environmental education for sustainable development.

1.4 The comparison of the facilitating factors and obstacles effecting to the success of educational policy implementation showed that:

1) The important facilitating factors effecting to the success of educational policy implementation of three countries:

1.1 Political strength : political decentralization including education decentralization was one of strengths of educational administration in all three countries.

1.2 Economical strength: over the past three decades, there was change in all three countries which led to be the industrial countries. These countries produced workforce to meet the industrial needs.

1.3 Social and cultural strengths of all three countries originated from Confucianism that had been inherited over thousand years. Moreover, all three countries gave precedence to characteristics of good citizenship and value.

2) The comparison of obstacles effecting to the success of educational policy implementation showed that:

2.1 The fast growing economic caused the high competition on the entrance examination which led to the social problem issue.

2.2 The same social condition that was an obstacle effecting to the educational policy implementation of all three countries was aging population problem. The study found that only Japan fully gave precedence to education for elderly but there was not such a distinct policy in other two countries. However, the study found that there were activities that promoted lifelong learning and education for social development in all three countries.

5. Policy suggestions toward education reform in Thailand

5.1 Autonomy

1) In basic Education, the government should decentralize educational administration related to the local government with legal support by concerning with the readiness

of each local government before decentralize to the local areas and issuing the law to protect the education from political interference.

2) In higher education, the government should support universities to set their own particular education goals for the purposes of differentiation and own expertise/specialized university.

5.2 Teacher development

1) Full-time teacher development in basic education: in the first year of employment, teachers must get trainings for whole year and have mentors which is undertake by the educational service area.

2) Teacher training: The government should use information technology in teacher training and counseling through e-learning, and should develop the variety courses to meet each professionals group's needs.

3) The examination for teachers to serve the position: the government should design selective examination style that has more efficiency to examine knowledge, academic skill, and teaching skill.

4) The government should enhance the teaching professional association in each field for more strength in professional role in each educational service area.

5) The government should specify the teacher's self-development as one of the regular workload that all teachers have to do.

5.3 Curriculum development

The curriculum should be developed in accordance with needs of manufacturing and service industries which conduces to variety of school types that fit to the local context and student needs by giving the guideline about education and career since elementary level.

5.4 Measurement and evaluation

1) In basic education, we should set up the teaching evaluation system that evaluating by school administrators and should assign government officers to develop a standardized and accountable evaluation system.

2) In higher education level, we should have internal teaching evaluation by senior instructors including by students and the head of department or associate dean or dean. And we should develop a standardized and accountable evaluation system.

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการด้านนโยบายและยุทธศาสตร์ทางการศึกษา ปัจจัยที่ส่งเสริมและที่เป็นอุปสรรคในการนำนโยบายสู่การปฏิบัติในรอบ 3 ทศวรรษ ของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก: เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัย คือ 1) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการด้านนโยบายและยุทธศาสตร์ทางการศึกษา 2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ในมิติด้านความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา การพัฒนาครู การพัฒนาหลักสูตร และการวัดและประเมิน ในกลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มอุดมศึกษา และกลุ่มการศึกษาตลอดชีวิต 3) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบอิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองประวัติศาสตร์ และพลวัตที่เกี่ยวข้องต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ 4) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยที่ส่งเสริมและที่เป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จในการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ และ 5) เพื่อศึกษาแนวทางในการจัดทำข้อเสนอเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์ในการปฏิรูปการศึกษาสำหรับประเทศไทย วิธีดำเนินการวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้เทคนิคการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร (Documentary) และการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) กับผู้บริหาร ครู อาจารย์มหาวิทยาลัยที่ทำงานด้านการศึกษาของทั้งสามประเทศ ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลจากการศึกษา พบว่า

1. ผลการศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการด้านนโยบายและยุทธศาสตร์ทางการศึกษา พบว่า ในช่วงทศวรรษที่ 1 (ระหว่าง ค.ศ. 1980 – 1989) ทั้งสามประเทศได้มีการเริ่มต้นจัดตั้งคณะกรรมการเพื่อการปฏิรูปทางการศึกษา โดย**ประเทศญี่ปุ่น** สนใจปรับปรุงการศึกษาให้ครอบคลุมทุกระดับตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาถึงระดับมหาวิทยาลัย ส่วน**ประเทศเกาหลีใต้** ได้จัดตั้งคณะกรรมการเพื่อการปฏิรูปการศึกษาขึ้น เน้นปรับปรุงระบบการสอบเข้าเรียนต่อในระดับวิทยาลัยและเพิ่มความเท่าเทียมกันในการศึกษาระดับมัธยมปลาย แต่การปฏิรูปการศึกษาในครั้งนี้หยุดชะงักลง และในประเทศไต้หวันได้เริ่มต้นในการปฏิรูปในระดับอาชีวศึกษาเท่านั้น ในช่วงทศวรรษที่ 2 (ระหว่าง ค.ศ. 1990 – 1999) การพัฒนาทางการศึกษาของทั้งสามประเทศ พบว่า **ประเทศเกาหลีใต้** มีการเปลี่ยนแปลงผู้นำที่เป็นประธานาธิบดีที่มาจากพลเรือน ได้จัดตั้งคณะกรรมการเพื่อการปฏิรูปการศึกษาของประธานาธิบดี เพื่อที่จะพัฒนาพลเมืองที่มีคุณสมบัติและความรับผิดชอบให้พร้อมสำหรับการเป็นผู้นำในศตวรรษที่ 21 ส่วนใน**ประเทศไต้หวัน** ได้จัดตั้งสภาพิทยการศึกษ ปฏิรูปการฝึกหัดครู และสภาพิทยการศึกษ มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติ (พรบ.) การศึกษาของครู (Teacher Education Act :TEA) ซึ่งเป็นการปฏิรูปการศึกษาของครูในไต้หวัน ที่ได้ปรับเปลี่ยนให้วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยสามารถผลิตครู และเริ่มการปฏิรูปการศึกษาเพื่อก้าวสู่ศตวรรษที่ 21 และใน**ประเทศญี่ปุ่น** รัฐบาลได้ดำเนินการตามแผนการปฏิรูปการศึกษาที่กำหนดไว้ มีการปฏิรูปการเรียนรู้อุตสาหกรรม การปฏิรูปโครงสร้างสังคมและวิถีชีวิตของชาวญี่ปุ่น โดยเน้นให้ชีวิตเจริญก้าวหน้า ปราศจากอุปสรรคขวางกั้น และเน้นให้มีชีวิตสัมพันธ์กับชุมชน และการปฏิรูปเรื่องความสามารถของคุณภาพของครู ปรับปรุงหลักสูตร และในช่วงทศวรรษที่ 3 (ระหว่าง ค.ศ. 2000 – 2010) พัฒนาการทางการศึกษา พบว่า **ประเทศเกาหลีใต้** กระทรวงศึกษาธิการได้ออกแผนพัฒนาวิชาชีพครู และนโยบาย 100 เมืองแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต เริ่มหลักสูตรบริหารธุรกิจ 1 ปี เพื่อสร้างผู้ที่มีความเชี่ยวชาญทางด้านธุรกิจโดยเฉพาะทางด้านการเงินและการกระจายอุตสาหกรรม และการปฏิรูประบบ

โรงเรียนจากระบบโรงเรียนแบบ 6-3-3-4 เข้าสู่ระบบ 5-3-4-4 การขยายการศึกษาผ่านระบบอินเทอร์เน็ต สำหรับนักเรียนทั่วประเทศ การส่งเสริมความร่วมมือภาคอุตสาหกรรม-มหาวิทยาลัย ประเทศไทยได้หัน มีการปฏิรูปการศึกษาเพื่อก้าวสู่ศตวรรษที่ 21 จัดโครงการปฏิรูปการศึกษา 12 โครงการ เช่น โครงการ ส่งเสริมการจัดการศึกษาภาคบังคับ โครงการพัฒนาระบบฝึกหัดครู โครงการจัดการศึกษาอาชีพศึกษา โครงการส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิตและการศึกษาผู้ปกครอง เป็นต้น ส่วนใน ประเทศไทย' มีการ ดำเนินการพัฒนาการศึกษาอย่างต่อเนื่อง คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาแห่งชาติได้เสนอข้อมูลเพื่อ เปลี่ยนแปลงการศึกษา ประกอบด้วย การส่งเสริมการมีมนุษยธรรมของชาวญี่ปุ่น ส่งเสริมความคิด สร้างสรรค์ ส่งเสริมให้ครูพัฒนาการสอน มีความกระตือรือร้นสอนให้นักเรียนเกิดความเข้าใจได้ง่ายและมี ประสิทธิภาพ ปรับปรุงเนื้อหาในโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษา การปรับปรุงคุณภาพและ ความสามารถของครู

2. ผลการศึกษาเปรียบเทียบการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ มิติของความเป็น อิสระในการจัดการศึกษา การพัฒนาครู การพัฒนาหลักสูตร และการวัดและประเมิน ของ กลุ่ม การศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มอุดมศึกษา และกลุ่มการศึกษาตลอดชีวิต พบว่า

1) **กลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐาน** จากการศึกษา พบว่า ประเทศไทยได้และญี่ปุ่นมีการให้ความสำคัญ เป็น อิสระในการจัดการศึกษามาก โดยมีการกระจายอำนาจการศึกษาไปสู่ท้องถิ่น ให้ท้องถิ่นมีอิสระในการ บริหารจัดการ ส่วนประเทศไทยยังมีความเป็นอิสระในการจัดการศึกษาน้อยกว่าเกาหลีใต้และญี่ปุ่น ด้าน การพัฒนาครู พบว่า ทั้ง 3 ประเทศ มีระบบการพัฒนาครูอย่างเป็นรูปธรรม มีการสนับสนุนให้ครูได้รับการ พัฒนาฝึกอบรมและส่งเสริมให้ครูได้มีการพัฒนาตนเอง โดยเฉพาะประเทศไทย ได้มีการจัดให้ครูเข้ารับ การอบรม มีการจัดเวลาว่างให้ครูในแต่ละสัปดาห์เพื่อให้ไปอบรมโดยไม่กระทบกับการสอน ด้านการวัดและ ประเมินผล พบว่า ทั้ง 3 ประเทศ มีระบบการวัดและประเมินผลผู้เรียน โดยมีการจัดการวัดและประเมินให้มี ความหลากหลาย การเรียนการสอนเน้นกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และได้รับการพัฒนาอย่างรอบด้าน ส่วนด้านการพัฒนาหลักสูตร พบว่า ประเทศไทยได้และไต้หวัน มีการจัดโครงสร้างการศึกษาที่เน้น วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และปรับปรุงการดำเนินการให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ส่วนในประเทศไทย' เน้น หลักสูตรในการศึกษาขั้นพื้นฐานเน้นการส่งเสริมการมีพลังในการดำเนินชีวิต (Zest for living) ที่ไม่ใช่เพียง แค่สอนเนื้อหาความรู้ความจำแต่ต้องสอนให้นักเรียนสามารถนำความรู้ไปใช้กับการเรียนในระดับที่สูงขึ้น และการพัฒนานักเรียนมีจิตใจที่ติงามด้วยการส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมผสมผสานไปกับการศึกษา

2) **กลุ่มการศึกษาระดับอุดมศึกษา** พบว่า ในเรื่องของ ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา พบว่า ทั้ง 3 ประเทศ มีการให้ความสำคัญเป็นอิสระในการจัดการศึกษากับมหาวิทยาลัยรัฐ แต่อาจมีบางกรณี ที่ มหาวิทยาลัยเอกชนจะได้รับอิสระที่น้อยกว่า เช่น ประเทศไทย' มหาวิทยาลัยเอกชนจะต้องส่งรายงานการ ตรวจสอบในทุกๆ 5 ปี เป็นต้น ด้านการพัฒนาครู พบว่า ทั้ง 3 ประเทศ มีระบบการพัฒนาครู/อาจารย์ โดยมีการส่งเสริม สนับสนุนให้ครูได้เข้ารับการฝึกอบรม มีศูนย์เพื่อช่วยพัฒนาอาจารย์ เช่น ประเทศไทย' ในมหาวิทยาลัยจะมีศูนย์เพื่อช่วยพัฒนาอาจารย์และมีการจูงใจอาจารย์ให้พัฒนาผลงานและพัฒนาตนเอง อย่างต่อเนื่อง เป็นต้น ด้านการวัดและประเมินผล พบว่า ประเทศไทย' จะมีระบบการวัดและ

ประเมินผลเพื่อควบคุมคุณภาพการสอนอย่างเป็นรูปธรรม ส่วนด้านการพัฒนาหลักสูตร พบว่า ทั้ง 3 มีการออกแบบหลักสูตรโดยมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาและสร้างผู้ที่มีความเชี่ยวชาญทางด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะ

3) **กลุ่มการศึกษาตลอดชีวิต** ด้านความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา พบว่า ประเทศเกาหลีใต้ และญี่ปุ่น มีการกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นเป็นผู้รับผิดชอบกับการศึกษาตลอดชีวิต ชุมชนมีอิสระในการจัดการเรียนรู้ ส่วนประเทศไต้หวัน ให้ทางมหาวิทยาลัยเป็นผู้ดูแลเรื่องการศึกษาตลอดชีวิต โดยมีศูนย์การศึกษาตลอดชีวิตในมหาวิทยาลัย ด้านการพัฒนาครู พบว่า ยังไม่มีข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาครูในการศึกษาตลอดชีวิต แต่ประเทศญี่ปุ่น ครูการศึกษาตลอดชีวิตจะเป็นอาสาสมัครนอกเวลาที่จะเข้ามาช่วยงาน ส่วนประเทศไต้หวันมีการจัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรีเพื่อผลิตครูสาขาการศึกษาผู้ใหญ่ และการศึกษาตลอดชีวิต ด้านการวัดและประเมินผล พบว่า ทั้ง 3 ประเทศ การประเมินผลเป็นการประเมินเพียงความรู้และทักษะที่ได้รับการฝึกอบรมหลังเรียนในแต่ละศูนย์เท่านั้น เพราะกิจกรรมหลักของศูนย์การเรียนรู้ตลอดชีวิตเป็นหลักสูตรระยะสั้น ส่วนด้านการพัฒนาหลักสูตร พบว่า ประเทศญี่ปุ่น และได้หวัน หลักสูตรจะถูกพัฒนามาจากความต้องการของผู้เรียนและคนในชุมชน มีการสอบถามความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นเป็นหลัก เพื่อให้หลักสูตรสามารถตอบสนองต่อความต้องการของคนในท้องถิ่นมากที่สุด

3. ผลการศึกษาเปรียบเทียบอิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง ประวัติศาสตร์ และพลวัตที่เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ พบว่า

1) **เศรษฐกิจ** มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกำหนดนโยบายทางการศึกษา โดยเฉพาะที่ญี่ปุ่นและเกาหลีใต้ ซึ่งญี่ปุ่นเป็นประเทศแรกที่มีการเริ่มต้นปฏิรูปการศึกษาเนื่องจากประเทศประสบปัญหาเศรษฐกิจในส่วนเกาหลีใต้มีรายได้ต่อหัวเพิ่มขึ้น จึงทำให้รัฐบาลหันมายกระดับทางการศึกษา ซึ่งทั้งสองประเทศมุ่งเน้นการขยายโอกาสทางการศึกษาเพิ่มขึ้น

2) **การเมือง** มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายการศึกษาไปปฏิบัติที่เห็นได้ชัดเจนมากที่สุดคือประเทศไต้หวัน ได้ถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างมาในสังคมโดยเฉพาะอย่างยิ่งระบบผูกขาดของ KMT โดยผลิตทหารให้เป็นครูเพื่อปลูกฝังนักเรียนให้มีอุดมการณ์ต่อรักชาติ ดังนั้นการเมืองจึงเป็นแรงขับเคลื่อนพื้นฐานในการปฏิรูปการศึกษาของครู รวมทั้งแรงกดดันจากต่างประเทศบีบบังคับให้รัฐบาลไต้หวันเปิดการค้าเสรี ส่วนประเทศญี่ปุ่นการเมืองเป็นส่วนผลักดันให้เกิดการปฏิรูปการศึกษา แต่จะมีคณะกรรมการที่มาจากทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการปฏิรูปการศึกษา เพื่อเตรียมความพร้อมให้ญี่ปุ่นเปิดทางให้ตนเองเป็นผู้นำทางเศรษฐกิจ วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี รวมทั้งเป็นผู้นำทางวงการเมืองระหว่างประเทศ และเตรียมญี่ปุ่นให้เป็นรัฐนาชาชาติ (National State) และมีการกำหนดกฎหมายไม่ให้เกิดการเมืองเข้ามาแทรกแซงในเรื่องการศึกษาของประเทศ ส่วนประเทศเกาหลีใต้ ไม่มีข้อมูลเรื่องการเมืองมีอิทธิพลต่อการนำนโยบายการศึกษาไปปฏิบัติ

3) **สังคม** อิทธิพลทางสังคมที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติของประเทศเกาหลีใต้ พบว่า การปฏิรูปการศึกษาเนื่องจากเกิดภาวะความป่วยทางสังคม (Social Ills) และมีระดับการแข่งขันการเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาที่รุนแรง เช่นเดียวกับญี่ปุ่นที่การสอบเข้าเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยก็มีการแข่งขันกันสูง ที่เรียกว่า “Examination Hell” ดังนั้นรัฐบาลจึงสนใจในการปฏิรูปการศึกษาอีกทั้งในญี่ปุ่นยังประสบปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในอายุน้อย มีความรุนแรง การข่มขู่ในโรงเรียนซึ่งถือว่าเป็น

ปัญหาสังคมที่ร้ายแรง ในทางตรงกันข้ามในประเทศไต้หวันกลับให้ความสนใจในเรื่องปัญหาทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมเป็นสำคัญ ทั้งนี้เนื่องจากประชากรที่แออัดและทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่อย่างจำกัด จึงเป็นเหตุให้มีการศึกษาสภาพแวดล้อมด้วยการพัฒนาอย่างยั่งยืน

1.4 ผลการศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยที่ส่งเสริมและที่เป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จในการ นำนโยบายด้านการศึกษาไป พบว่า

1) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการศึกษาและความสำเร็จ ในการนำนโยบายไปปฏิบัติของทั้งสามประเทศ พบว่า ปัจจัยสำคัญที่ทั้งสามประเทศมีคือ

1.1 ความเข้มแข็งทางการเมือง การกระจายอำนาจทางการเมืองการปกครอง รวมถึงการกระจายอำนาจทางการศึกษา เป็นปัจจัยหนึ่งสร้างความเข้มแข็งของการจัดการศึกษาของทั้งสามประเทศ

1.2 ความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจ ของทั้งสามประเทศ ในสามทศวรรษที่ผ่านมา มีการเปลี่ยนแปลง นำไปสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรม มีการผลิตคนเพื่อตอบสนองความต้องการทางอุตสาหกรรม

1.3 ความเข้มแข็งของสังคมและวัฒนธรรมของทั้งสามประเทศ ที่มีที่มาจากแนวความคิดของขงจื้อ ที่สืบทอดกันมาหลายพันปี ทั้งสามประเทศให้ความสำคัญกับลักษณะความเป็นพลเมือง ลักษณะค่านิยมที่ดี

2) ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จทางการศึกษาของทั้งสามประเทศ พบว่า

2.1 สภาพทางเศรษฐกิจที่มีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดการแข่งขันในการเข้าศึกษาต่อในระดับสูง ทำให้เกิดประเด็นปัญหาทางสังคม

2.2 สภาพทางสังคมที่เป็นปัจจัยให้เกิดปัญหาในการนำนโยบายการศึกษาไปปฏิบัติของทั้งสามประเทศที่เหมือนกัน คือปัญหาทางประชากรที่เป็นวัยสูงอายุ พบเพียงแต่ประเทศญี่ปุ่นให้ความสำคัญในการจัดการศึกษาของผู้สูงอายุอย่างเต็มที่ ส่วนอีกสองประเทศยังไม่ได้มีนโยบายที่ชัดเจน แต่พบในกิจกรรมที่ส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิตและกิจกรรมการศึกษาเพื่อสังคมของทั้งสามประเทศ

5. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายในการปฏิรูปการศึกษาสำหรับประเทศไทย

5.1 ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา

1) ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ควรการกระจายอำนาจการบริหารการศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยมีกฎหมายรองรับ และคำนึงถึงความพร้อมของการปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละท้องถิ่นก่อนการกระจายอำนาจลงสู่แต่ละท้องถิ่น และควรออกกฎหมายป้องกันการศึกษจากการถูกแทรกแซงการเมือง

2) ความเป็นอิสระในการจัดการระดับอุดมศึกษา ควรสนับสนุนให้มหาวิทยาลัยตั้งเป้าหมายของการศึกษาเฉพาะของตนเอง เพื่อให้เกิดความแตกต่างและตรงตามความถนัดของตนเอง หรือมหาวิทยาลัยเฉพาะทาง

5.2 การพัฒนาครู

1) การพัฒนาครูประจำการระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในการพัฒนาครูช่วงปีแรกของการเป็นครูจะต้องเข้ารับฝึกอบรมทั้งปีและมีที่ปรึกษาดูแล โดยเขตพื้นที่เป็นผู้รับผิดชอบ

2) รัฐควรมีการนำเอาเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการฝึกอบรมครูหรือการให้คำปรึกษาผ่าน e-Learning มีการพัฒนาหลักสูตรตามความต้องการเฉพาะกลุ่มสาขาวิชาชีพ มีความหลากหลายของหลักสูตร

3) การสอบบรรจุครู ควรมีรูปแบบการสอบคัดเลือกที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น ทั้งด้านความรู้ ด้านความเข้าใจทางด้านวิชาการ และด้านความสามารถในการสอน

4) การผลักดันให้กลุ่มสมาคมวิชาชีพของแต่ละสาขาวิชามีความเข้มแข็งและมีบทบาททางวิชาชีพมากขึ้นในแต่ละเขตพื้นที่

5) การกำหนดให้การพัฒนาตนเองของครูประจำการเป็นส่วนหนึ่งของภาระงานประจำที่ครู

5.3 การพัฒนาหลักสูตร

การพัฒนาหลักสูตรควรพัฒนาให้สอดคล้องกับความต้องการของภาคอุตสาหกรรมและภาคบริการ อันนำไปสู่โรงเรียนหลากหลายประเภท ที่เหมาะสมกับบริบทของภูมิภาคและความต้องการของนักเรียน โดยวางพื้นฐานการแนะแนวการศึกษาและอาชีพตั้งแต่ระดับประถมศึกษาขึ้นไป

5.4 การวัดและประเมิน

1) ระดับโรงเรียน ควรมีการตั้งระบบการประเมินผลการจัดการเรียนการสอนของครูโดยผู้บริหารสถานศึกษา และให้เจ้าหน้าที่ภาครัฐ พัฒนาระบบการประเมินที่เป็นมาตรฐาน โปร่งใสสามารถตรวจสอบได้

2) ระดับมหาวิทยาลัย ควรมีการประเมินการจัดการเรียนการสอนภายในโดยอาจารย์ผู้ใหญ่ หรือผู้ที่มีความอาวุโส การประเมินจากนักศึกษา และหัวหน้าภาควิชาหรือรองคณบดีหรือคณบดี พัฒนาระบบการประเมินที่เป็นมาตรฐาน โปร่งใสสามารถตรวจสอบได้

สารบัญ

บทที่	หน้า
บทสรุปสำหรับผู้บริหาร.....	ก
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ฉ
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฅ
 1 บทนำ.....	 1
ความเป็นมาและความสำคัญ.....	1
วัตถุประสงค์ของโครงการ.....	3
ขอบเขตการวิจัย.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัยและการทบทวนวรรณกรรม.....	7
 2 ผลการศึกษาและเปรียบเทียบพัฒนาการด้านนโยบายและยุทธศาสตร์ทางการศึกษา ในรอบ 3 ทศวรรษ.....	 9
 3 ผลการศึกษาเปรียบเทียบการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ มิติของการจัด การศึกษาใน 4 ประเด็น คือ ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา การพัฒนาครู การ วัดและประเมินผลและการพัฒนาหลักสูตร ใน 3 กลุ่ม คือ การศึกษาขั้นพื้นฐาน การศึกษาระดับอุดมศึกษา การศึกษาตลอดชีวิต ในรอบ 3 ทศวรรษที่ผ่านมาของ กลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก: ญี่ปุ่น เกาหลี ไต้หวัน.....	 53
 4 ผลการศึกษาเปรียบเทียบอิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง ประวัติศาสตร์และพลวัตที่เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไป ปฏิบัติ.....	 111
 5 ข้อเสนอแนะในการปฏิรูปการศึกษาสำหรับประเทศไทย.....	 139
 บรรณานุกรม.....	 116
ภาคผนวก.....	147

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงการเปรียบเทียบพัฒนาการด้านนโยบายและยุทธศาสตร์ทางการศึกษาในรอบ 3 ทศวรรษของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก : เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น.....	43
2 แสดงการบริหารการศึกษาและอำนาจหน้าที่ของแต่ละระดับในการบริหารการศึกษาของประเทศญี่ปุ่น.....	79
3 เปรียบเทียบมิติการจัดการศึกษาของประเทศเกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น กลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐาน.....	90
4 เปรียบเทียบมิติการจัดการศึกษาของประเทศเกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น กลุ่มการศึกษาระดับอุดมศึกษา.....	96
5 เปรียบเทียบมิติการจัดการศึกษาของประเทศเกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น กลุ่มการศึกษาตลอดชีวิต.....	101
6 การเปรียบเทียบอิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง ประวัติศาสตร์ และพลวัตที่เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ในรอบ 3 ทศวรรษที่ผ่านมาของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก: เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น.....	131

สารบัญภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 1980 – 1989 ในการศึกษาขั้นพื้นฐาน ของประเทศเกาหลีใต้.....	9
2 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 1990 – 1999 ในการศึกษาขั้นพื้นฐาน ของประเทศเกาหลีใต้.....	10
3 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 2000 – 2010 ในการศึกษาขั้นพื้นฐาน ของประเทศเกาหลีใต้.....	10
4 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 1980 – 1989 ในการศึกษาอุดมศึกษา ของประเทศเกาหลีใต้.....	14
5 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 1990 – 1999 ในการศึกษาอุดมศึกษา ของประเทศเกาหลีใต้.....	14
6 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 2000 – 2010 ในการศึกษาอุดมศึกษา ของประเทศเกาหลีใต้.....	14
7 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 1980 – 1989 ในการศึกษาตลอดชีวิต ของประเทศเกาหลีใต้.....	18
8 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 1990 – 1999 ในการศึกษาตลอดชีวิต ของประเทศเกาหลีใต้.....	18
9 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 2000 – 2010 ในการศึกษาตลอดชีวิต ของประเทศเกาหลีใต้.....	19
10 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 2000 – 2010 ในการศึกษาขั้นพื้นฐาน ของประเทศไต้หวัน.....	21
11 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 2000 – 2009 ในการศึกษาอาชีวศึกษา ของประเทศไต้หวัน.....	24
12 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 1990 – 1999 ในการศึกษาอุดมศึกษา ของประเทศไต้หวัน.....	25
13 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 2000 – 2009 ในการศึกษาอุดมศึกษา ของประเทศไต้หวัน.....	26

สารบัญภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ	หน้า
14 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 1990 – 1999 ในการศึกษาตลอดชีวิต ของประเทศไต้หวัน.....	29
15 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 2000 – 2009 ในการศึกษาตลอดชีวิต ของประเทศไต้หวัน.....	30
16 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 1980 – 1989 ในการศึกษาขั้นพื้นฐาน ของประเทศญี่ปุ่น.....	32
17 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 1990 – 1999 ในการศึกษาขั้นพื้นฐาน ของประเทศญี่ปุ่น.....	32
18 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 2000 – 2009 ในการศึกษาขั้นพื้นฐาน ของประเทศญี่ปุ่น.....	33
19 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 1980 – 1989 ในการศึกษาอุดมศึกษา ของประเทศญี่ปุ่น.....	36
20 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 1990 – 1999 ในการศึกษาอุดมศึกษา ของประเทศญี่ปุ่น.....	37
21 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 2000 – 2009 ในการศึกษาอุดมศึกษา ของประเทศญี่ปุ่น.....	37
22 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 1989 – 1989 ในการศึกษาตลอดชีวิต ของประเทศญี่ปุ่น.....	40
23 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 1990 – 1999 ในการศึกษาตลอดชีวิต ของประเทศญี่ปุ่น.....	40
24 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 2000 – 2009 ในการศึกษาตลอดชีวิต ของประเทศญี่ปุ่น.....	41
25 อิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองประวัติศาสตร์ และพลวัตที่ เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 1980 – 1989 กลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศเกาหลีใต้.....	111

สารบัญภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ	หน้า
26 อิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองประวัติศาสตร์ และพลวัตที่ เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 1990 – 1999 กลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศเกาหลีใต้.....	112
27 อิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองประวัติศาสตร์ และพลวัตที่ เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 2001 – 2010 กลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศเกาหลีใต้.....	112
28 อิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองประวัติศาสตร์ และพลวัตที่ เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 2000 – 2009 กลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศไต้หวัน.....	120
29 อิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองประวัติศาสตร์ และพลวัตที่ เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 2000 – 2009 กลุ่มการศึกษาอาชีวศึกษาของประเทศ.....	120
30 อิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองประวัติศาสตร์ และพลวัตที่ เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 1990 – 1999 กลุ่มการศึกษาดุติศึกษาของประเทศไต้หวัน.....	121
31 อิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองประวัติศาสตร์ และพลวัตที่ เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 2000 – 2009 กลุ่มการศึกษาดุติศึกษาของประเทศไต้หวัน.....	121
32 อิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองประวัติศาสตร์ และพลวัตที่ เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ.2000 – 2009 กลุ่มการศึกษาตลอดชีวิตของประเทศไต้หวัน.....	122
33 อิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองประวัติศาสตร์ และพลวัตที่ เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ.1980 – 1989 กลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศญี่ปุ่น.....	126
34 อิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองประวัติศาสตร์ และพลวัตที่ เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ.1990 – 1991 กลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศญี่ปุ่น.....	127

สารบัญภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ	หน้า
35 อิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองประวัติศาสตร์ และพลวัตที่เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ.2000 – 2009 กลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศไทย' น.....	127
36 อิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองประวัติศาสตร์ และพลวัตที่เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ.1980 – 1989 กลุ่มการศึกษาระดับมัธยมศึกษาของประเทศไทย' น.....	128
37 อิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองประวัติศาสตร์ และพลวัตที่เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ.1990 – 1999 กลุ่มการศึกษาระดับมัธยมศึกษาของประเทศไทย' น.....	128
38 อิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองประวัติศาสตร์ และพลวัตที่เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ.2000 – 2009 กลุ่มการศึกษาระดับมัธยมศึกษาของประเทศไทย' น.....	128

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

คุณภาพของทรัพยากรมนุษย์ได้ทวีบทบาทมากขึ้นต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศให้เจริญก้าวหน้าเป็นปึกแผ่นและแข่งขันได้ในระดับสากลโดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคปัจจุบัน ซึ่งมีความเคลื่อนไหวเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและต่อเนื่องในหลากหลายด้านรวมทั้งการพัฒนาความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการสื่อสารและสารสนเทศ (ICT-Information and Communication Technology) ที่ส่งผลให้โลกเข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์อันเป็นยุคของสังคมฐานความรู้ (Knowledge-based Society) (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. 2549) ดังนั้นหลายประเทศจึงเห็นความสำคัญของการปฏิรูปการศึกษาและได้ทำการปฏิรูปการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพของพลเมืองในประเทศเพื่อนำไปสู่การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศต่อไปประเทศที่พัฒนาแล้ว อาทิ สหราชอาณาจักรสหรัฐอเมริกาแคนาดาญี่ปุ่น และออสเตรเลียซึ่งทำการปฏิรูปการศึกษามาเป็นเวลานานจึงกลายเป็นประเทศมหาอำนาจทางด้านเศรษฐกิจและด้านอื่นๆของโลกประเทศกำลังพัฒนาหลายประเทศในโลกก็ได้เริ่มทำการปฏิรูปการศึกษาเพื่อยกระดับคุณภาพและศักยภาพของพลเมืองให้เท่าเทียมกับประเทศมหาอำนาจ

การศึกษาถือเป็นกลไกที่สำคัญในการพัฒนาประชาชนซึ่งเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติให้มีศักยภาพพร้อมที่จะแข่งขันและร่วมมืออย่างสร้างสรรค์ในเวทีโลก จะเห็นได้ว่าสิ่งที่บ่งบอกถึงการพัฒนาประเทศนั้นคือ ดัชนีทางเศรษฐกิจ ซึ่งหนึ่งในดัชนีดังกล่าวนี้คือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (Gross Domestic Product: GDP) หมายถึง มูลค่าตลาดของสินค้าและบริการขั้นสุดท้ายที่ถูกผลิตในประเทศในช่วงเวลาหนึ่งๆ โดยไม่คำนึงว่าผลผลิตนั้นจะผลิตขึ้นมาด้วยทรัพยากรของชาติใด โดยผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศสามารถใช้เป็นตัวบ่งชี้ถึงมาตรฐานการครองชีพของประชากรในประเทศนั้นๆ ในการศึกษาประเทศที่มีค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (Gross Domestic Product: GDP) สูง มีแนวโน้มที่ประชากรของประเทศมีคุณภาพและศักยภาพในการแข่งขันสูง ซึ่งเป็นผลจากการจัดการศึกษาของประเทศนั้นๆ ดังเห็นได้จากกลุ่มประเทศที่มีค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (Gross Domestic Product: GDP) สูง 3 อันดับแรก ในปี ค.ศ. 2010 ในเอเชียตะวันออกและตะวันออกเฉียงใต้ ได้แก่ ประเทศจีน ประเทศญี่ปุ่น และประเทศเกาหลี ต่างก็มีผลการวิเคราะห์ความรู้

ความสามารถของนักเรียนในวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์นานาชาติที่เรียกว่า Trends in International Mathematics and Science Study (TIMSS) ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ถึงความสำเร็จของการพัฒนาการศึกษาที่ถูกอ้างอิงในหลายประเทศ อยู่ใน 5 อันดับแรกของโลก กว่าทศวรรษ (TIMSS 1995, TIMSS 1999, TIMSS 2003, TIMSS 2007) การศึกษาของประเทศญี่ปุ่นมีการเปลี่ยนแปลงควบคู่ไปกับการเปลี่ยนแปลงการทางด้านการเมือง ญี่ปุ่นเริ่มมีการปฏิรูปการศึกษาครั้งแรกในสมัยเมจิ(ค.ศ. 1898 - 1912) ซึ่งตรงกับสมัยสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.2550)เป็นการปฏิรูปเพื่อเตรียมความพร้อมด้านอุตสาหกรรมและการทหาร เร่งการพัฒนาการศึกษาทุกระดับอย่างทั่วถึงโดยเฉพาะอาชีวศึกษาและอุดมศึกษา แต่ในช่วงระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 การศึกษาในญี่ปุ่นได้ตกเป็นเครื่องมือรับใช้ระบอบทหารอย่างเต็มที่ทั้งหลักสูตรการเรียนการสอนเน้นเนื้อหาลัทธิชาตินิยมและการทำสงคราม แต่หลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 อเมริกายึดครองญี่ปุ่นและพยายามปฏิรูปการศึกษาโดยมีการออกกฎหมายการศึกษาแห่งชาติ ค.ศ. 1947 (Fundamental Law of Education) กำหนดแนวทางให้ญี่ปุ่นขยายการศึกษาภาคบังคับ เน้นความเสมอภาคและเท่าเทียมของประชาชน กำหนดหลักสูตรใหม่ที่เน้นความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เคารพในสิทธิของบุคคลตามระบอบประชาธิปไตย (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.2550) ส่วนการปฏิรูปการศึกษครั้งที่สามมีจุดประสงค์เพื่อปรับปรุงการศึกษาให้เข้ากับสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป เน้นให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ตลอดชีวิต เพื่อเตรียมบุคคลให้พร้อมเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 แม้ว่าการเมืองมีส่วนสำคัญในการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษาของญี่ปุ่นที่มีการกระจายอำนาจทางการศึกษาสู่ท้องถิ่น นอกจากนี้จุดเด่นสำคัญที่ทำให้ญี่ปุ่นสามารถจัดการศึกษาได้มีประสิทธิภาพคือ การคงไว้ซึ่งขนบธรรมเนียมประเพณีที่ดีที่ฝังรากลึกไปในการจัดการศึกษาในทุกระดับ

ประเทศไต้หวันเป็นประเทศที่มีภาวะบีบคั้นทางการเมืองโดยจีน คือความขัดแย้งระหว่างสองจีนภายในประเทศไต้หวันเองก็มีความแตกต่างระหว่างจีนสายพันธุ์เก่ากับจีนแผ่นดินใหญ่ ซึ่งข้อขัดแย้งเหล่านี้ก็ส่งผลต่อความไม่ชัดเจนด้านการเมืองของประเทศ แต่ไต้หวันได้หาทางออกโดยการพัฒนาความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจให้เป็นทางออกของประเทศ จนทำให้ปัจจุบันประเทศไต้หวันมีชื่อเสียงระหว่างประเทศในด้านการพัฒนาระบบเศรษฐกิจและการเมืองที่เป็นประชาธิปไตยติดอันดับโลก เช่น สถิติและตัวเลขอันดับของไต้หวันในการแข่งขันทางธุรกิจโลก กับทั่วโลกปี พ.ศ.2542 โดยสถาบันเพื่อการพัฒนาการบริหารจัดการระดับชาติ (IMD) ระบุอันดับต่าง ๆ ของไต้หวันว่า การบริหารจัดการ (อันดับ 9) วิทยาศาสตร์-เทคโนโลยี (อันดับ 10) รัฐบาล (อันดับ 11) และประชาชน (อันดับ 15) (เดิมแท้ ชาวหินฟ้า 2549) สะท้อนให้เห็นว่าประเทศไต้หวันสามารถวางรากฐานของประชาชนได้ทั้งประเทศ มีการยกระดับการศึกษาของคนในชาติให้สูงขึ้นอย่างทั่วถึงและมีประสิทธิภาพ

ส่วนเกาหลีใต้จะมีประเทศญี่ปุ่นเข้ามามีบทบาทสำคัญของการศึกษาของประเทศในช่วงแรกของการเติบโตทางการศึกษา (ค.ศ. 1945-1961) ต่อมาอเมริกาเข้ามามีบทบาทและมีส่วนขยายโอกาสทางการศึกษาของประเทศด้วยการสนับสนุนด้านงบประมาณ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาการรู้หนังสือของประชาชนในเกาหลีใต้ และในปี ค.ศ. 1962-1992 เกาหลีใต้ใช้นโยบายสร้างความเติบโตทางเศรษฐกิจด้วยการให้ความสำคัญกับการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยภายนอกจะทำให้เกิดแรงกดดันจากการแข่งขันในระดับโลกให้มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างอยู่ตลอดเวลา ส่งผลให้มีแรงกระตุ้นที่จะลงทุนทางการศึกษา และผลจากการที่สังคมมีระดับการศึกษาสูงขึ้น

ภายใต้บริบท 3 ประเทศมีลักษณะจุดเริ่มต้นของประเทศที่คล้ายกัน ส่วนพัฒนาการทางการศึกษาของแต่ละประเทศสะท้อนให้เห็นถึงการนำนโยบายทางการศึกษาไปปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพจนทำให้ทั้งสามประเทศมีการพัฒนาทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคมที่ดีที่สุดในแถบเอเชียตะวันออก ดังนั้นคณะผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาพัฒนาการทางการศึกษาในช่วง 3 ทศวรรษที่ผ่านมา ที่มีจุดเปลี่ยนที่สำคัญ ปัจจัยที่ส่งเสริมและเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาการศึกษาของประเทศ ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้จะได้ข้อมูล สารสนเทศที่เป็นประโยชน์สำหรับการปฏิรูปทางการศึกษาของประเทศ

วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการด้านนโยบายและยุทธศาสตร์ทางการศึกษา ในรอบ 3 ทศวรรษที่ผ่านมา ของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก : เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ มิติของการจัดการศึกษาและผลกระทบในเรื่องความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา การพัฒนาครู การพัฒนาหลักสูตร และการวัดและประเมิน ของ 3 ระดับกลุ่มการศึกษา(ประกอบด้วย กลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มอุดมศึกษา และกลุ่มการศึกษาตลอดชีวิต) ในรอบ 3 ทศวรรษที่ผ่านมาของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก: เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบอิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองประวัติศาสตร์ และพลวัตที่เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ในรอบ 3 ทศวรรษที่ผ่านมาของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก: เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น
4. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยที่ส่งเสริมและที่เป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จในการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ในรอบ 3 ทศวรรษที่ผ่านมาของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก : เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น

5. เพื่อศึกษาแนวทางในการจัดทำข้อเสนอเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์ในการปฏิรูปการศึกษา สำหรับประเทศไทย

ขอบเขตการวิจัย

เนื้อหาและช่วงเวลา

นโยบายการศึกษาในช่วง ปี ค.ศ.1980-2009 ของประเทศญี่ปุ่น เกาหลี และไต้หวัน

กลุ่มผู้ให้ข้อมูล

ผู้เชี่ยวชาญ/ผู้ที่ดูแลนโยบายการศึกษา/ผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสีย จำนวน 16 คน จำแนกตามประเทศ ดังนี้

- ประเทศญี่ปุ่น 6 คน
- ประเทศเกาหลี 3 คน
- ประเทศไต้หวัน 8 คน

ประเด็นที่ศึกษา

การนำนโยบายการศึกษาไปสู่การปฏิบัติในมิติการจัดการศึกษา ได้แก่

- ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา
- การพัฒนาครู
- การพัฒนาหลักสูตร
- การวัดและประเมินผล

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีรายละเอียดการดำเนินการวิจัยดังนี้

ขั้นที่ 1 การศึกษานโยบายการศึกษา

ในขั้นตอนที่ 1 ใช้วิธีการศึกษาข้อมูล 2 ส่วนคือ ส่วนที่ 1 ข้อมูลจากเอกสาร และส่วนที่ 2 จากข้อเสนอของผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลจากเอกสาร โดยได้ศึกษาข้อมูลจากเอกสาร (Documentary Study) โดยศึกษาจากเอกสารที่รวบรวมจากรายงานนโยบายทางการศึกษา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนโยบายทางการศึกษา ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เพื่อพัฒนาการและยุทธศาสตร์การศึกษาในรอบ 3 ทศวรรษของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก : เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น รวมทั้งจุดเปลี่ยนสำคัญของการนำนโยบายทางการศึกษาไปสู่การปฏิบัติ บทเรียนและข้อผิดพลาดในการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยมีขั้นตอนดังนี้

1.1 การคัดเลือกเอกสาร โดยพิจารณาจากเอกสารที่เกี่ยวข้องการนโยบายทางการศึกษา ยุทธศาสตร์การศึกษาในรอบ 3 ทศวรรษของกลุ่มเอเชียตะวันออก : เกาหลีใต้ ไต้หวันและญี่ปุ่น

1.2 เก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารและการวิเคราะห์ข้อมูล จากเอกสารที่เกี่ยวข้อง แล้วนำมาสรุปเชื่อมโยงกับวัตถุประสงค์ในการวิจัย ในส่วนการวิเคราะห์ใช้การตีความ วิเคราะห์ และสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากเอกสารด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา

ส่วนที่ 2 ข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อศึกษานโยบายทางการศึกษา โดยจัดประชุม นำเสนอผลการศึกษาและให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 2 ท่าน คือ อาจารย์ชูพนิจ เกษมณี และ อาจารย์ ดร.สุพร เข้มเฮง ในวันที่ 25 มีนาคม 2556 ณ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และ ข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิจาก สกว ในวันที่ 27 มีนาคม 2556

ขั้นที่ 2 การเปรียบเทียบข้อมูลจากการศึกษาเอกสาร

การศึกษาข้อมูลที่ได้จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายการศึกษา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในมิติการจัดการศึกษา คือ ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา การพัฒนาครู การพัฒนาหลักสูตร ใน 3 กลุ่มการศึกษา คือ การศึกษาขั้นพื้นฐาน การศึกษาระดับอุดมศึกษา และการศึกษาตลอดชีวิตใน 3 ทศวรรษที่ผ่านมา โดยการใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ขั้นที่ 3 การเปรียบเทียบข้อมูลอิทธิพลทางสังคม เศรษฐกิจและการเมือง รวมทั้งปัจจัยที่ส่งเสริมและที่เป็นอุปสรรคในการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ มีการดำเนินการ 2 ส่วนคือ การศึกษาข้อมูล และการสัมภาษณ์เชิงลึก

ส่วนที่ 1 การศึกษาข้อมูล

การศึกษาข้อมูลที่ได้จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนโยบายการศึกษา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองของทั้งสามประเทศ โดยการใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เพื่อดูบทบาททางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติในมิติการจัดการศึกษา คือ ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา การพัฒนาครู การพัฒนาหลักสูตร ใน 3 กลุ่มการศึกษา คือ การศึกษาขั้นพื้นฐาน การศึกษาระดับอุดมศึกษา และการศึกษาตลอดชีวิตใน 3 ทศวรรษที่ผ่านมา

ส่วนที่ 2 การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ผู้บริหาร ครู อาจารย์มหาวิทยาลัยที่ทำงานด้านการศึกษา เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลและตรวจสอบยืนยันข้อมูลที่ได้มาจากการศึกษาเอกสาร ดังนี้

2.1 ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย ในการวิจัยได้แก่ ผู้บริหาร ครู อาจารย์มหาวิทยาลัยใน 3 ประเทศ คือ เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น มีรายละเอียดดังนี้

2.1.1 เกาหลีใต้ สัมภาษณ์อาจารย์มหาวิทยาลัยและ อดีตครูโรงเรียนมัธยมศึกษา นักศึกษาเกาหลี จำนวน 3 คน รายละเอียดในภาคผนวก

2.1.2 ไต้หวัน สัมภาษณ์ผู้บริหารมหาวิทยาลัย อาจารย์มหาวิทยาลัย ครู โรงเรียนมัธยมศึกษา และนักศึกษาระดับปริญญาเอกที่กำลังศึกษาอยู่ที่ไต้หวัน จำนวน 8 คน

2.1.3 ญี่ปุ่น สัมภาษณ์นักวิจัยในกระทรวงศึกษาธิการ ผู้บริหารโรงเรียนสังกัดรัฐและเอกชน อาจารย์มหาวิทยาลัย ผู้ปกครองนักเรียนที่เป็นคนไทยในญี่ปุ่น จำนวน 6 คน

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แนวประเด็นการสัมภาษณ์เชิงลึก เป็นแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structure Interview) ที่มีการกำหนดคำถามไว้ก่อนการสัมภาษณ์ โดยสร้างคำถามที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยมีขั้นตอนการสร้างแบบสัมภาษณ์ดังนี้

2.2.1 ศึกษาเอกสารเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนารอบแนวคิดในการวิจัย และนำรายละเอียดตามกรอบแนวคิดในการวิจัยมากำหนดร่างแนวประเด็นการสัมภาษณ์เพื่อให้เหมาะสมกับเรื่องที่ศึกษาและผู้ให้ข้อมูล

2.2.2 นำเครื่องมือเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา

2.2.3 แก้ไขปรับปรุงเครื่องมือวิจัยตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.2.4 นำแบบสัมภาษณ์ไปใช้กับกลุ่มผู้ให้ข้อมูล

ขั้นที่ 4 แนวทางในการจัดทำข้อเสนอเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์ในการปฏิรูปการศึกษาสำหรับประเทศไทย

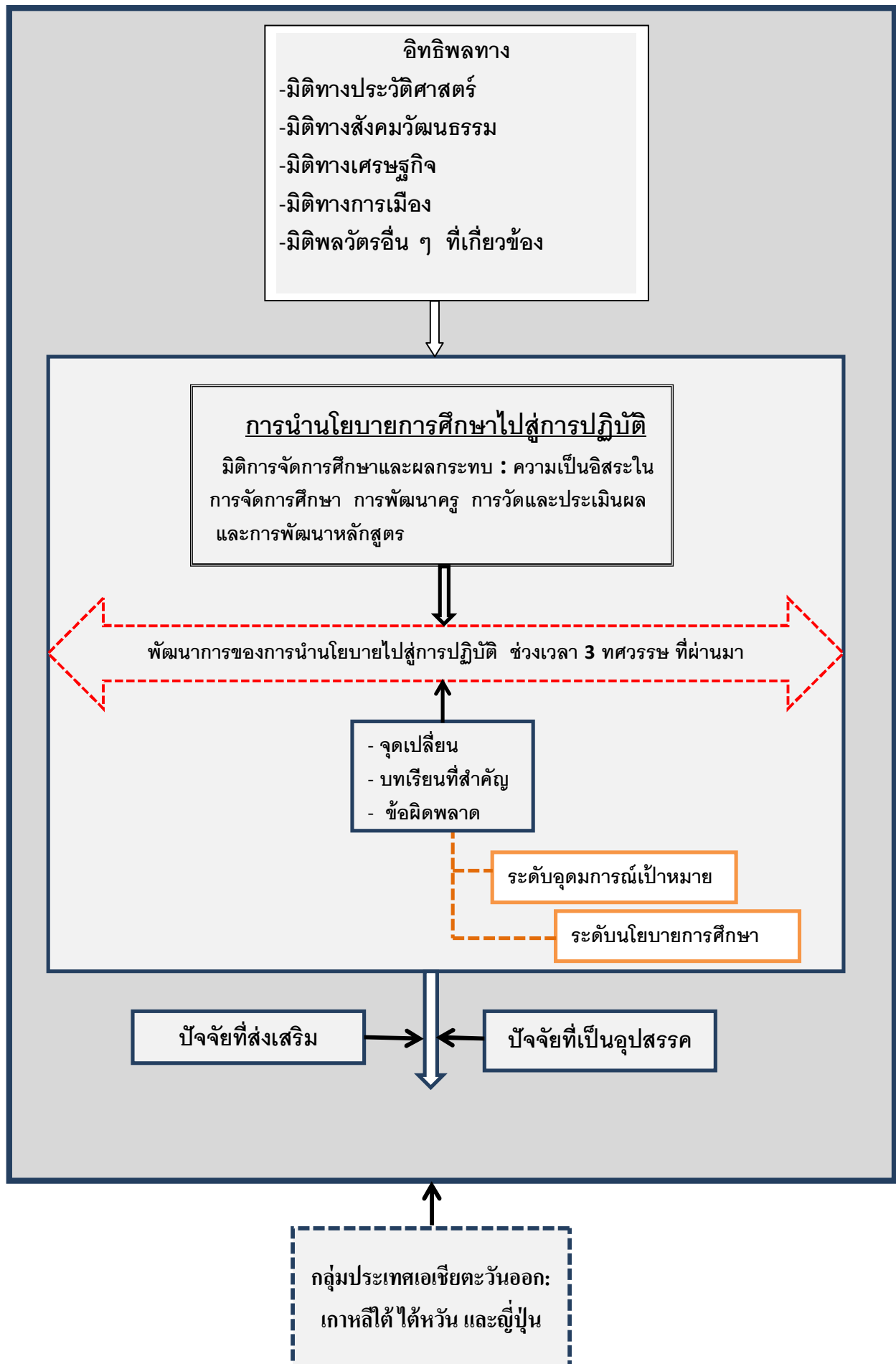
ในขั้นตอนที่ 4 ใช้การศึกษาข้อมูล 2 ส่วนคือ การศึกษาข้อมูลจากการวิเคราะห์เปรียบเทียบ และข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิ มีรายละเอียดดังนี้

ส่วนที่ 1 การศึกษาข้อมูลจากการวิเคราะห์เปรียบเทียบการนํานโยบายการศึกษาไปปฏิบัติ อิทธิพลของสังคม เศรษฐกิจและการเมือง และปัจจัยที่ส่งเสริมและเป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จในการนํานโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติในรอบ 3 ทศวรรษที่ผ่านมา

ส่วนที่ 2 ข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้แทนหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านนโยบายและยุทธศาสตร์ของประเทศไทย โดยการจัดเวทีนำเสนอผลการศึกษา และเชิญผู้ทรงคุณวุฒิร่วมวิพากษ์และให้ข้อเสนอแนะ จำนวน 5 ท่าน ดังรายนามในภาคผนวก

กรอบแนวคิดในการวิจัยและการทบทวนวรรณกรรม

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ ซึ่งเป็นการศึกษาย้อนรอยถึงพัฒนาการด้านนโยบายและยุทธศาสตร์ทางการศึกษา ในรอบ 3 ทศวรรษที่ผ่านมา ของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก: เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่นและวิเคราะห์เปรียบเทียบอิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง ประวัติศาสตร์ และพลวัตที่เกี่ยวข้องต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ และเปรียบเทียบปัจจัยที่ส่งเสริม ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จในการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ในรอบ 3 ทศวรรษที่ผ่านมาของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก: เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น' โดยข้อมูลที่ได้มาจากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง ซึ่งประกอบด้วย เอกสารและงานวิจัยบทความหนังสือบันทึกจากสื่อสิ่งพิมพ์สื่ออิเล็กทรอนิกส์และข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกกับบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก: เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น' นั้น จากนั้นจะทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลของแต่ละกลุ่มประเทศ ด้วยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา และจัดทำข้อสรุป ข้อเสนอแนวทางของไทย ในการจัดทำข้อเสนอเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์ในการปฏิรูปการศึกษา

บทที่ 2

ผลการศึกษาและเปรียบเทียบพัฒนาการด้านนโยบายและยุทธศาสตร์ทางการศึกษา ในรอบ 3 ทศวรรษ

ในงานวิจัยเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการด้านนโยบายและยุทธศาสตร์ทางการศึกษา
ปัจจัยที่ส่งเสริมและที่เป็นอุปสรรคในการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติในรอบ 3 ทศวรรษของกลุ่มประเทศ
เอเชียตะวันออก : เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น ขอนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

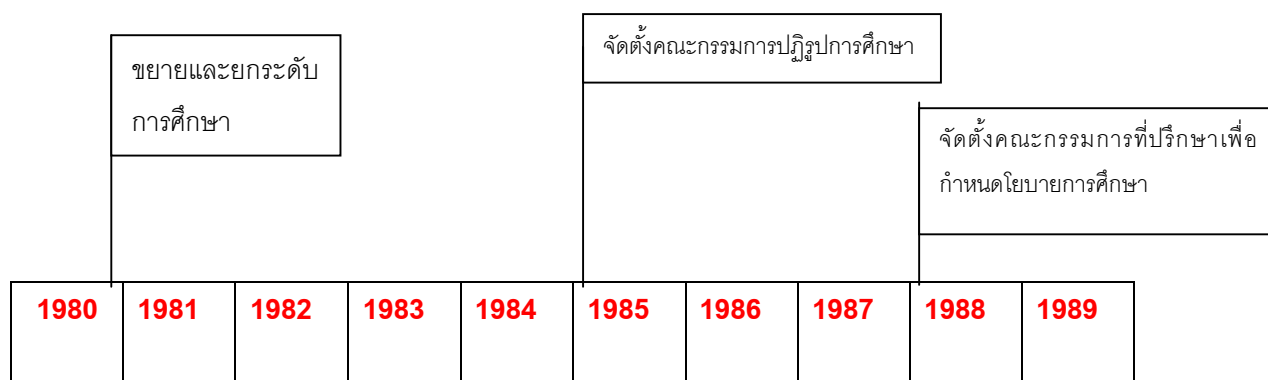
**ตอนที่ 1 ผลการศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการด้านนโยบายและยุทธศาสตร์ทาง
การศึกษา ในรอบ 3 ทศวรรษที่ผ่านมา ของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก: เกาหลีใต้ ไต้หวัน
และญี่ปุ่น มี 2 ส่วนดังนี้**

ส่วนที่ 1 ผลการศึกษาพัฒนาการด้านนโยบายและยุทธศาสตร์ทาง การศึกษา ในรอบ 3
ทศวรรษที่ผ่านมา ของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก: เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น

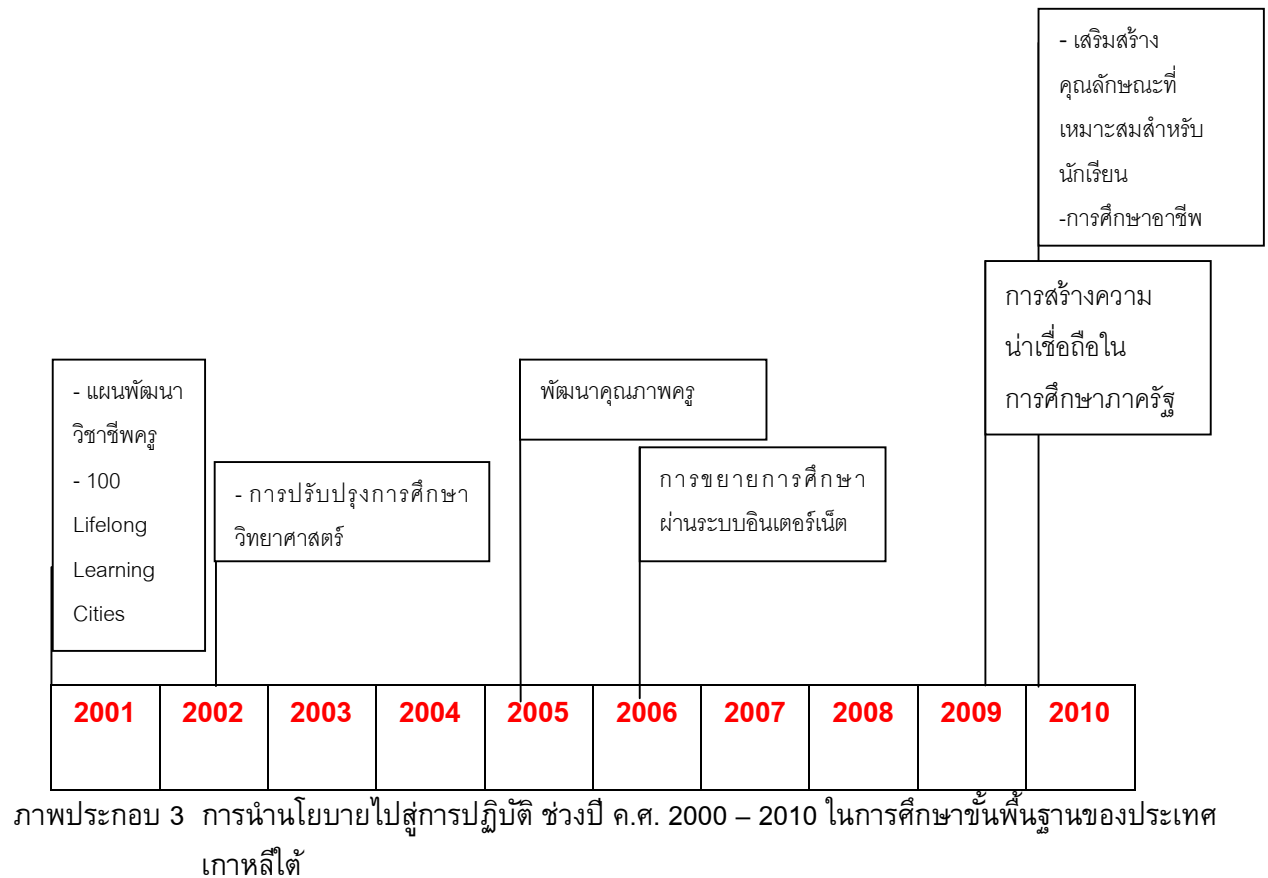
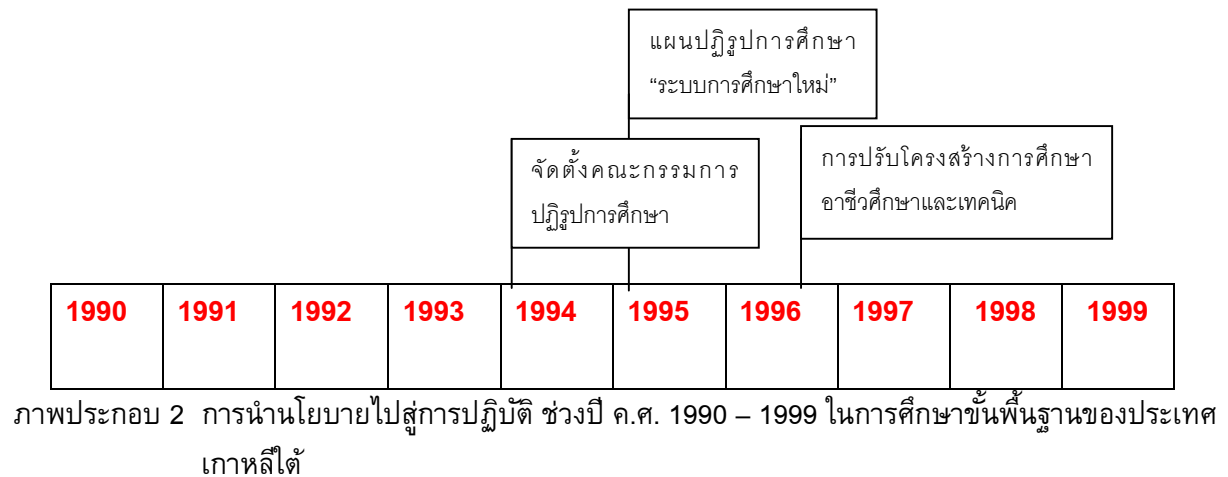
1. ประเทศเกาหลีใต้

ในภาพรวมของการนำนโยบายทางการศึกษาไปสู่การปฏิบัติในช่วงทศวรรษที่ 3 (ค.ศ. 2001-
2010) ในมิติการจัดการศึกษาเพื่อสร้างกำลังคน ใน 3 กลุ่มระดับการศึกษา ได้แก่ กลุ่มการศึกษาขั้น
พื้นฐาน กลุ่มอุดมศึกษา และกลุ่มการศึกษาตลอดชีวิต และระบบกลไกขับเคลื่อน ซึ่งสรุปในภาพรวม
พัฒนาการทางด้านการศึกษา ได้ดังนี้

กลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศเกาหลีใต้

ภาพประกอบ 1 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 1980 – 1989 ในการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศ
เกาหลีใต้

จากภาพประกอบ 1-3 พบว่า

ช่วงกลางทศวรรษ 1970 ถึงทศวรรษ 1980 การขยายและยกระดับการศึกษาระดับมัธยมศึกษา
ตอนปลาย เมื่อเป้าหมายในการขยายการศึกษาระดับประถมศึกษาได้สิ้นสุดลง (รัฐบาลเริ่มใช้แผนการจัด
การศึกษามัธยม แบบให้เปล่า 6 ปีเป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1954) ได้มีการแข่งขันเพื่อเข้าสู่โรงเรียนมัธยม

ทั่วไปและโดยเฉพาะโรงเรียนที่มีชื่อเสียง ขณะที่จำนวนโรงเรียนมัธยมศึกษาที่อยู่จำกัด เป้าหมายของรัฐบาล คือ การเพิ่มโรงเรียน และทำให้โรงเรียนมัธยมมีความเท่าเทียมกันในแง่ของปัจจัย เช่น ครูและสิ่งอำนวยความสะดวก เป็นต้น

ปี ค.ศ. 1985 มีการจัดตั้งคณะกรรมการเพื่อการปฏิรูปการศึกษา (Presidential Commission on Education Reform) และในปี ค.ศ. 1988 มีการจัดตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษาเพื่อกำหนดนโยบายการศึกษา (Presidential Advisory Committee on Education Policy) ในปี ค.ศ.1988 คณะกรรมการทั้งสองคณะนี้ได้นำเสนอข้อเสนอสหลายประการในการปฏิรูปการศึกษาเพื่อส่งเสริมการจัดการศึกษาที่มีคุณภาพ ซึ่งรวมถึง 1. ปรับปรุงระบบการสอบเข้าเรียนต่อในระดับวิทยาลัยโดยอนุมัติให้แต่ละวิทยาลัยคัดเลือกนักเรียนจากเกณฑ์การคัดเลือกของตนเอง และ 2. ปรับปรุงนโยบายความเท่าเทียมของการศึกษาระดับมัธยมปลายใน (HSEP: High School Equalization Policy) โดยอนุมัติให้โรงเรียนเอกชนคัดเลือกนักเรียนของตนเองได้

ปี ค.ศ. 1994 จัดตั้งคณะกรรมการเพื่อการปฏิรูปการศึกษา (Presidential Commission on Education Reform) อีกครั้งเพื่อทำการปฏิรูปการศึกษาทั้งระบบ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะพัฒนาพลเมืองที่มีคุณสมบัติและความรับผิดชอบให้พร้อมสำหรับการเป็นผู้นำในศตวรรษที่ 21

ปี ค.ศ. 1995 คณะกรรมการชุดดังกล่าวได้ประกาศแผนการปฏิรูปการศึกษา เพื่อสร้างสิ่งที่เรียกว่า “ระบบการศึกษาใหม่” (New Education System) เพื่อเปิดเสรี กระจายอำนาจและเพื่อแก้ปัญหาการมุ่งกวดวิชาเพื่อแย่งกันเข้ามหาวิทยาลัยเพิ่มความสามารถในการแข่งขัน ในยุคสารสนเทศและโลกาภิวัตน์ โดยมีพื้นฐานความคิดอยู่ที่การสร้าง “สังคมการศึกษาแบบเปิดและตลอดชีวิต”

ปี ค.ศ. 1996 คณะกรรมการฯ ได้นำเสนอแนวทางการปฏิรูปครั้งที่ 2 โดยมุ่งเน้น เรื่องการปรับโครงสร้างระบบการศึกษาระดับอาชีวศึกษาและเทคนิค

ในช่วงปี ค.ศ. 1995-1997 โดยได้กำหนดกรอบความคิดของการปฏิรูปการศึกษา ในระดับประถมและมัธยมศึกษา ต้องจัดโปรแกรมการศึกษาให้มีความหลากหลายและการเน้นความสามารถเฉพาะด้าน และเปิดให้นักเรียนได้มีโอกาสเลือกโปรแกรมการเรียนตามความสนใจ ความถนัดและความจำเป็นได้อย่างกว้างขวาง รวมทั้งพัฒนาด้านจริยธรรม ศิลปวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ พัฒนาวิชาชีพครูให้มีความสามารถมีอิสระและความรับผิดชอบและได้ผลตอบแทนตามความสามารถ ส่งเสริมให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมเพิ่มขึ้น ระดับมัธยมศึกษาให้นักเรียนมีเสรีภาพที่จะถ่ายโอนการเรียนระหว่างอาชีวศึกษา สุ่มัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ หรือจากสายสามัญสู่สายอาชีวศึกษาได้สะดวก

ปี ค.ศ. 2001 กระทรวงฯ ได้ออกแผนการพัฒนาวิชาชีพครู (comprehensive plan for teacher profession development) และนโยบาย 100 Lifelong Learning Cities

ปี ค.ศ. 2002- 2007 กระทรวงฯ ได้กำหนดนโยบายมีการปรับปรุงการศึกษาวิทยาศาสตร์ในโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษา โดยการให้มีห้องปฏิบัติการที่ทันสมัย อย่างน้อย 1 ห้องในโรงเรียนประถมและมัธยมศึกษา และขยายอุปทานของเครื่องมือทดลองเพื่อให้ครูสามารถที่จะดำเนินการเรียนการสอนทดลองร่วมกันกับนักเรียน จะผลิตคู่มือการทดลองและวัสดุการศึกษาเสริมให้มี

ปริมาณเพียงพอ เพื่อสนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้และการทดลอง ปรับปรุงโปรแกรมการฝึกอบรมครูในชั้นเรียนที่มุ่งเน้นการทดลองและส่งเสริมให้ครูพัฒนาตนเองในการปรับปรุงการเรียนการสอน วิทยาศาสตร์ ให้นักเรียนมีโอกาสได้รับประสบการณ์วิทยาศาสตร์ต่างๆ เช่น 'เรียนวิทยาศาสตร์' และ 'ค่ายวิทยาศาสตร์'

ปี ค.ศ. 2005 ประเทศเกาหลีใต้ได้กำหนดนโยบายการปลูกฝังและรักษาครูที่มีคุณภาพทั้งครูประถมศึกษาและมัธยมศึกษา รัฐบาลจึงเห็นควรที่ต้องปรับปรุงการประกอบอาชีพครู ซึ่งครูจะต้องเข้าร่วมโปรแกรมการศึกษาที่ดำเนินการโดยสถาบันพัฒนาครูและได้รับใบรับรองของครู โดยครูที่สอนระดับประถมศึกษาส่วนใหญ่ได้รับการฝึกอบรมจาก มหาวิทยาลัยการศึกษาแห่งชาติ มหาวิทยาลัยการศึกษาแห่งชาติเกาหลี (Korea National University of Education) และ มหาวิทยาลัยสตรีอีวา (Ewha Women's University) ครูสอนระดับมัธยมศึกษาได้รับการฝึกอบรมในสถาบันการศึกษา 4 ประเภท ได้แก่ วิทยาลัยการศึกษา หลักสูตรการศึกษาครูในมหาวิทยาลัยแบบสมบูรณ์ (comprehensive university) ภาควิชาการศึกษาในมหาวิทยาลัยแบบสมบูรณ์ (comprehensive university) และบัณฑิตวิทยาลัยทางการศึกษา

ปี ค.ศ. 2006 การขยายการศึกษาผ่านระบบอินเทอร์เน็ตสำหรับนักเรียนทั่วประเทศ กระทรวงศึกษาธิการจะมีการเผยแพร่ โปรแกรมการอบรมด้วยตนเองผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (self-developed ICT teacher training programs) หลักสูตรฝึกอบรมที่เป็นที่ยอมรับระดับโลก (world-recognized training modules) เพื่อช่วยครู อาจารย์ในการเพิ่มศักยภาพทางด้านการสอนโดยใช้โปรแกรมการเรียนที่บ้านทางอินเทอร์เน็ต ("Cyber Home Studying" programs) ซึ่งจะเสนอให้ใช้กับนักเรียนใหม่ในระดับมัธยมศึกษา โดยเพิ่มการให้บริการกับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในขณะที่จะมีการใช้หลักสูตรแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ต (internet broadcasting courses) โดยการให้บริการผ่านช่องสัญญาณที่ดำเนินการเผยแพร่โดยรัฐบาล ซึ่งโปรแกรมดังกล่าวจะครอบคลุมวิชาต่างๆ เพื่อสนับสนุนนักเรียนสำหรับการเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัยแห่งชาติ

โดยกระทรวงศึกษาธิการได้ทำการประกาศเกี่ยวกับนโยบายการศึกษาซึ่งจะดำเนินงานในปี ค.ศ. 2006 โดยมุ่งเน้นเป็นพิเศษเกี่ยวกับแผน ระบบตาข่ายความปลอดภัยทางการศึกษา (Edu-Safety Net) ผ่านความพยายามของทุกภาคส่วนของสังคมในการช่วยกันให้การสนับสนุนและนำไปปฏิบัติสำหรับนักศึกษาที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้น้อยและอยู่ในพื้นที่ห่างไกล กระทรวงศึกษาธิการจะจัดสรรงบประมาณ เพื่อปรับปรุงสภาพแวดล้อมทางการศึกษาของหมู่บ้านชาวประมงและหมู่บ้านเกษตรกรรม การสนับสนุนทางการเงินเพื่อสร้างความมั่นใจว่าเด็กที่มีอายุ 5 ปี และน้อยกว่านั้นจะได้รับการศึกษาฟรี และอายุ 3-4 ปี จะได้รับค่าธรรมเนียมการศึกษาในระดับที่แตกต่างกันในปี 2006 การสร้างกิจกรรมหลังเลิกเรียนให้มีความเข้มแข็ง มีการจัดโปรแกรมการศึกษาที่หลากหลายและมีอาจารย์ที่ยอดเยี่ยมมากขึ้น เพื่อที่ว่าอย่างน้อยร้อยละ 40 ของนักเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาของประเทศที่อาจได้รับประโยชน์จากโปรแกรมที่มีคุณภาพและประหยัดค่าใช้จ่าย ภายใต้แผนการศึกษาระดับมัธยมศึกษาของกระทรวง ศึกษาธิการ โรงเรียนมัธยมอุตสาหกรรม จะถูกจัดหมวดหมู่ภายใต้ชื่อของ โรงเรียนเฉพาะทาง

(specialized high schools (tentative)) ภายใต้สัญญา รัฐบาลท้องถิ่น หน่วยงานอุตสาหกรรม และ หน่วยงานรัฐบาลกลางจะสนับสนุนเงินทุนและมีส่วนร่วมโดยตรงในการดำเนินงานให้กับโรงเรียนเหล่านี้

ปี ค.ศ. 2009 มีนโยบายสร้างความน่าเชื่อถือในการศึกษาภาครัฐที่ดีกว่า โดยมีการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันในการศึกษาภาครัฐให้แข็งแกร่งขึ้น มีมาตรการตอบโต้สำหรับค่าใช้จ่ายทางการศึกษาภาคเอกชน จัดสวัสดิการทางการศึกษา สำหรับผู้เยาว์ทุกคน การปรับปรุงคุณภาพของเนื้อหาทางการศึกษา

ในปี ค.ศ. 2010 มีนโยบายการศึกษาที่สร้างคุณลักษณะที่มีคุณธรรมของนักเรียนและปลดปล่อยความคิดสร้างสรรค์ของพวกเขา โดยมุ่งเน้นไปที่การศึกษาที่จะช่วยให้นักเรียนค้นพบศักยภาพด้วยตนเองและปลดปล่อยความคิดสร้างสรรค์ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงมหาวิทยาลัย แทนที่การศึกษาเป็นเพียงการมอบความรู้แค่นั้น การศึกษาตั้งเป้าหมายที่จำเป็นในการดึงความสามารถอันมากมายที่อยู่ในตัวนักเรียนแต่ละคนออกมา

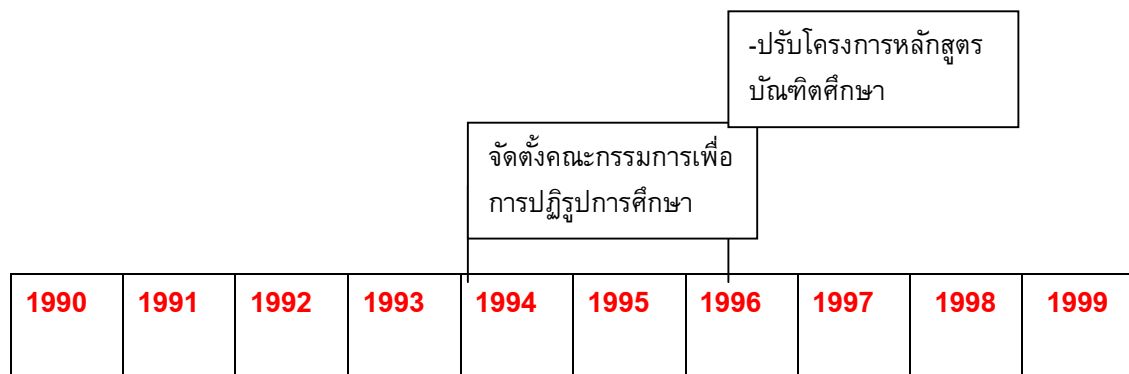
ในปี 2010 มีนโยบายการศึกษาอาชีพจะได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้นสำหรับนักเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น โดยมีการแนะนำการวินิจฉัยความถนัดสำหรับนักเรียน และคู่มือการศึกษาอาชีพ สำหรับโรงเรียน สำนักงานการศึกษาในท้องถิ่นมีการให้คำปรึกษาเรื่องอาชีพแก่นักเรียนและผู้ปกครอง และสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับส่วนราชการและวิสาหกิจท้องถิ่น สำหรับข้อมูลที่ดีขึ้นเกี่ยวกับอาชีพและโอกาสในการอบรม ทรัพยากรมนุษย์ในภูมิภาค เช่น ผู้หญิงที่มีประสบการณ์ช่วงเวลา ที่ออกจากงานระยะหนึ่ง ถูกให้อยู่ที่โรงเรียนเป็นผู้ประสานงานการศึกษาอาชีพ

โรงเรียนมัธยมอาชีพศึกษาแบบทักษะขั้นสูง (Meister vocational high schools) ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ออกแบบเฉพาะในการเตรียมเยาวชนในการทำงานด้านการผลิตที่มีทักษะขั้นสูง จะเปิดดำเนินการในเดือนมีนาคม ค.ศ. 2010 เริ่มต้นด้วยโรงเรียนที่ได้รับมอบหมาย 21 แห่ง โรงเรียนเหล่านี้จะมีการพัฒนาหลักสูตรที่ออกแบบเฉพาะตามความต้องการของอุตสาหกรรม จัดหาหลักสูตรการฝึกฝนภาษาต่างประเทศ และสร้างเครือข่ายการจ้างงานกับอุตสาหกรรมหลักซึ่งรวมถึงอุตสาหกรรมการต่อเรือและอุตสาหกรรมอุปกรณ์กึ่งตัวนำ (semiconductor) ระบบโรงเรียนมัธยมอาชีพศึกษาทั้งหมดของเกาหลี จะได้รับการแบ่งออกเป็นประเภทที่โดดเด่นชัดเจนและเข้าใจง่ายยิ่งขึ้น ได้แก่ ประเภททักษะขั้นสูง (Meister) ประเภทวัตถุประสงค์เฉพาะ (special purpose) ประเภทชำนาญพิเศษ (specialized) และประเภททั่วไป (general) โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเชิงอาชีพศึกษา (vocational high schools) ทั้ง 4 ประเภท หลักสูตรจะถูกทำให้แข็งแกร่งขึ้นเพื่อสนับสนุนการจ้างงานบัณฑิตที่เรียนจบ ด้วยความช่วยเหลือของกระทรวงแรงงาน ฐานข้อมูลการหางานของบัณฑิตจะถูกสร้างขึ้นและนักเรียนจะได้รับการจ้างงาน ในทำเลที่ตั้ง นอกจากนี้มหาวิทยาลัยแห่งชาติจำนวนมากจะนำระบบการรับนักศึกษาแบบพิเศษมาใช้ สำหรับพนักงานซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในมหาวิทยาลัยที่จบการศึกษาจากโรงเรียนมัธยมอาชีพศึกษา และในช่วงปี 2010 การศึกษาที่สร้างคุณลักษณะที่มีคุณธรรมของนักเรียนและปลดปล่อยความคิดสร้างสรรค์ จัดประเภทของโรงเรียนที่หลากหลายที่ให้บริการการศึกษาที่มีคุณภาพ สร้างระบบการศึกษาอาชีพศึกษาที่ก้าวหน้า ซึ่งเชื่อมโยงการศึกษาและการทำงาน

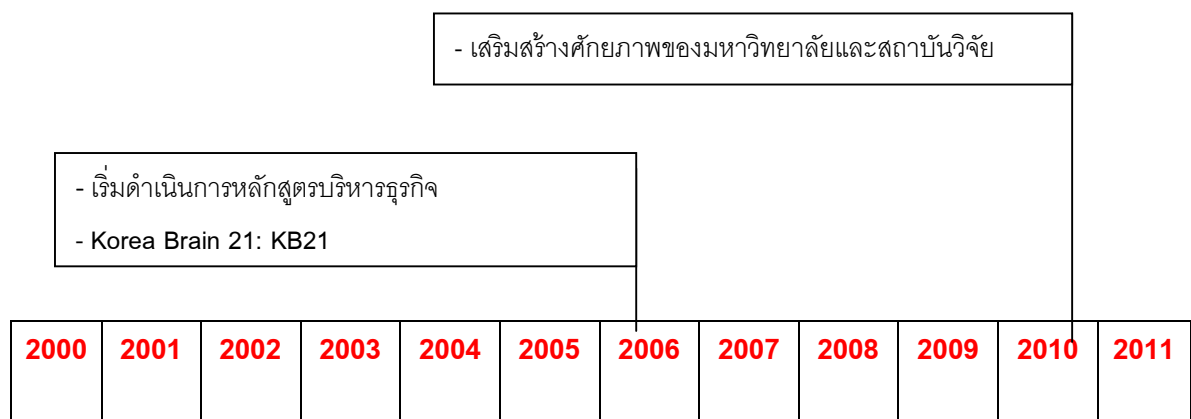
กลุ่มการศึกษาอุดมศึกษาของประเทศเกาหลีใต้

ภาพประกอบ 4 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 1980 – 1989 ในการศึกษาอุดมศึกษาของประเทศเกาหลีใต้

ภาพประกอบ 5 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 1990 – 1999 ในการศึกษาอุดมศึกษาของประเทศเกาหลีใต้

ภาพประกอบ 6 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 2000 – 2010 ในการศึกษาอุดมศึกษาของประเทศเกาหลีใต้

จากภาพประกอบ 4-6 พบว่า

ปี ค.ศ. 1980 รัฐบาลได้ปฏิรูปศึกษา การทดสอบเบื้องต้นระดับชาติเป็นมาตรฐานใหม่ที่ได้นำมาแทนการทดสอบคัดเลือกเข้าศึกษารายบุคคล นอกจากนี้รัฐบาลได้ตัดสินใจที่เปิดให้เรียนในระดับวิทยาลัยมากขึ้น โดยให้การรับรองคุณภาพของสถาบันเอกชน ระบบของการจัดการการเข้าเรียนก็เปลี่ยนจาก Admission Quota System (AQS) มาเป็น Graduation Enrollment Quota System (GEQS) ภายใต้ที่วิทยาลัยได้รับการอนุญาต

ปี ค.ศ. 1985 เกาหลีใต้ได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการเพื่อการปฏิรูปการศึกษา (Presidential Commission on Education Reform: PCER; Gyoyukgaehyeok Shimuihoe) และคณะกรรมการที่ปรึกษาเพื่อกำหนดนโยบายการศึกษา (Presidential Advisory Committee on Education Policy)

ปี ค.ศ. 1988 คณะกรรมการทั้งสองคณะที่จัดตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1985 ได้นำเสนอข้อเสนอหลายประการในการปฏิรูปการศึกษาเพื่อส่งเสริมการจัดการศึกษาที่มีคุณภาพ มีการปรับปรุงระบบการสอบเข้าเรียนต่อในระดับวิทยาลัยโดยอนุมัติให้แต่ละวิทยาลัยคัดเลือกนักเรียนจากเกณฑ์การคัดเลือกของตนเอง

ปี ค.ศ. 1994 จัดตั้งคณะกรรมการเพื่อการปฏิรูปการศึกษาของประธานาธิบดี (The Presidential Commission on Education Reform: PCER) ขึ้นมาใหม่ในเดือนกุมภาพันธ์ เพื่อทำการปฏิรูปการศึกษาทั้งระบบโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะพัฒนาพลเมืองที่มีคุณสมบัติและความรับผิดชอบให้พร้อมสำหรับการเป็นผู้นำในศตวรรษที่ 21 ซึ่งเป็นยุคโลกาภิวัตน์และยุคแห่งข้อมูลข่าวสาร ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ปี ค.ศ. 1996 คณะกรรมการฯ ได้นำเสนอแนวทางการปฏิรูปครั้งที่ 2 โดยมุ่งเน้น เรื่องการปรับโครงสร้างระบบการศึกษา มีการปรับหลักสูตร การตั้งบัณฑิตวิทยาลัยเฉพาะทางการแพทย์ ทางศาสนา ทางกฎหมาย ตลอดจนการปรับแก้ไขกฎหมายบางฉบับให้เอื้อต่อการเปลี่ยนโฉมใหม่ของการศึกษาคณะกรรมการเพื่อการปฏิรูปการศึกษาซึ่งทำงานต่อเนื่องให้กับทุกรัฐบาล ได้กำหนดเป้าหมายสูงสุดของระบบการศึกษายุคใหม่ของเกาหลีภายใต้ความคิดที่เรียกว่า Edutopia หรือหรืออุดมรัฐทางการศึกษา (Autopia of Education) เป็นการผสมผสานระหว่างการศึกษา กับสังคม โดยระบบการศึกษาต้องเป็นระบบเปิดและเป็นการศึกษาตลอดชีวิตที่ชาวเกาหลีทุก คนสามารถเข้ามาใช้ประโยชน์จากการศึกษาได้ตลอดเวลา และทุกสถานที่ ในช่วงปี ค.ศ. 1995-1997 โดยได้กำหนดกรอบความคิดของการปฏิรูปการศึกษาในระดับอุดมศึกษาไว้ดังนี้

1. จัดการศึกษาให้บุคคลรับประโยชน์ได้ตลอดเวลาตลอดชีวิต
2. ใช้เทคโนโลยีสื่อสารสมัยใหม่อันเจียบคมเพื่อให้ประชาชนทุกคนสามารถเปิดประตูสู่การศึกษาได้ทุกสถานที่ทุกเวลา
3. จัดสร้างระบบธนาคารสะสมหน่วยกิต ที่ผู้เรียนสามารถสะสมหน่วยกิตในสาขาวิชาที่ตนเรียนและยื่นเรื่องขอถ่ายโอนหน่วยกิตข้ามสถาบันการศึกษาและข้ามคณะสาขาวิชาได้สะดวกขึ้นเพื่อให้ผู้เรียน

ได้เลือกโปรแกรมการศึกษาที่เหมาะสมกับตนเองได้อย่างยืดหยุ่นและส่งเสริมให้คนทำงานไปเรียนไปพร้อมกันได้

4. ในระดับมหาวิทยาลัย ปรับให้มีการลดจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอกให้น้อยลง และปรับให้มีการเรียนการสอนในระบบวิชาเอกคู่ (double major) หรือ 3 วิชาเอกควบ (triple major) และปรับให้ภาควิชาต่างๆ สามารถทำงานร่วมกันโดยไม่มีพรมแดนความเป็นภาคขัดขวาง เพื่อให้ นักศึกษามีความรู้รอบด้านที่จะนำไปใช้ประโยชน์อย่างบูรณาการได้เพิ่มขึ้น

5. การศึกษาระบบเปิด การศึกษาในระดับอุดมรัฐทางการศึกษาจะต้องเอื้อประโยชน์แก่ผู้ที่มีความบกพร่องทางกายภาพ และบุคคลที่ประสบความยากลำบากในการเข้าสู่ระบบการศึกษาในโรงเรียน การศึกษาที่พึงประสงค์ คือ “การศึกษาเพื่อปวงชนที่สูงด้วยคุณค่า แต่ด้วยต้นทุนที่ต่ำ”

ปี ค.ศ. 2006 ประเทศเกาหลีใต้ได้กำหนดนโยบายทางการศึกษาในระดับอุดมศึกษาไว้ดังนี้

1. การเริ่มดำเนินการหลักสูตรบริหารธุรกิจ 1 ปี มีการวางแผนที่จะพัฒนาและสร้างผู้ที่มีความเชี่ยวชาญทางด้านธุรกิจโดยเฉพาะทางด้านการเงินและการกระจายอุตสาหกรรม กระทรวงฯ จะมีการคัดเลือกบัณฑิตวิทยาลัยที่มีความเชี่ยวชาญจำนวน 10 แห่ง โดยการสนับสนุนทางด้านการเงิน 5-7 ปี เชื่อมโยงกับโครงการสมองเกาหลี 21 ระยะที่ 2 (the second-stage BK21 project) มหาวิทยาลัยที่ได้รับเลือกจะมีความเป็นอิสระมากขึ้นในการดำเนินงานหลักสูตรปริญญาโทบริหารธุรกิจ กระทรวงศึกษาธิการจะมีการระดมผู้เชี่ยวชาญทางด้านธุรกิจที่สามารถนำพาบริษัทไปสู่ความเป็นสากล และมีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือประเทศให้กลายเป็นศูนย์กลางทางด้านการเงินของเอเชียตะวันออกเฉียงเหนือ ทางด้านวิชาการจะมีการพัฒนานักศึกษาบริหารธุรกิจเกาหลีให้มีคุณภาพสูงขึ้น โดยการเปิดหลักสูตรปริญญาโทที่มีค่าใช้จ่ายน้อย ให้ นักศึกษามีความรักและผูกพันกับบ้านเกิดเพื่อป้องกันภาวะสมองไหล

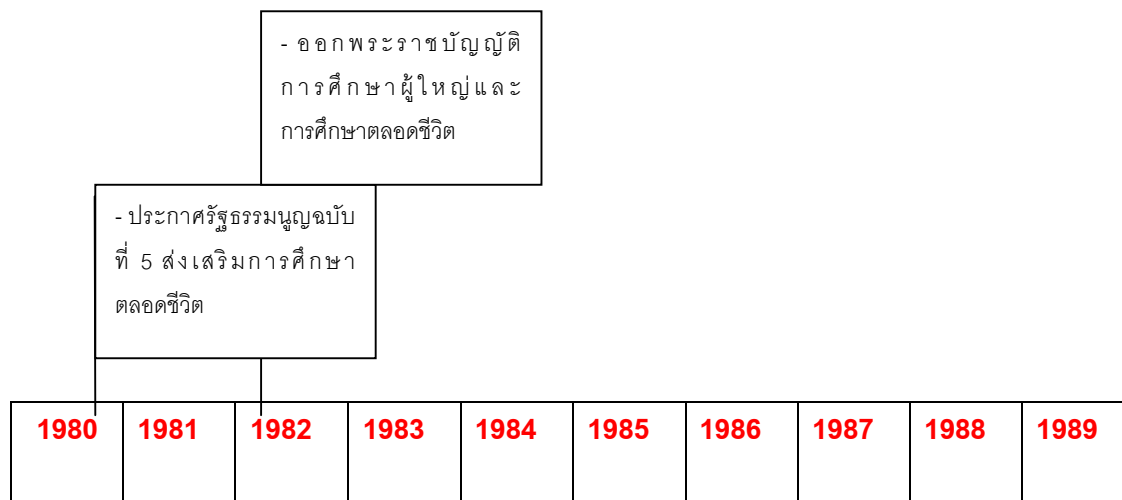
2. โครงการสมองเกาหลี 21 (Korea Brain 21: KB21) เป็นโครงการที่มีเป้าหมายเพื่อเพิ่มผลผลิตทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพและสร้างสรรค์อันจำเป็นต่อสังคมแห่งการเรียนรู้ที่กำลังมาถึง รัฐบาลตัดสินใจลงทุน 1.4 ล้านล้านวอนในมหาวิทยาลัยช่วง 7 ปีนี้ 45% ของเงินลงทุนจะลงทุนสนับสนุนการศึกษาระดับปริญญาโทในด้านวิทยาศาสตร์ประยุกต์ทางธรรมชาติ มนุษยศาสตร์ และวิทยาศาสตร์สังคม ในขณะที่การศึกษาระดับปริญญาโทและมหาวิทยาลัยถูกพัฒนาสู่ระดับโลก สถาบันการเรียนที่เหลือการกลายเป็นมหาวิทยาลัยของเขตที่จะผลิตทรัพยากรมนุษย์ตามความต้องการของอุตสาหกรรมท้องถิ่น) ในระยะที่ 2 จะให้การสนับสนุนบุคคลที่มีความโดดเด่นของด้านกรวิจัยและมหาวิทยาลัยในระดับบัณฑิตศึกษาโดยการจัดสรรงบประมาณ โดยกระทรวงศึกษาธิการจะมีการผลักดันและจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัยมืออาชีพ (professional graduate schools) กระทรวงฯ วางแผนที่จะรับสมัครนักเรียนต่างชาติ 50,000 คน ที่จะเข้ามาศึกษาในประเทศเกาหลี กระทรวงฯ กำหนดให้มีการสร้างศูนย์การอบรมและการเรียนรู้ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์เอเปค (APEC e-Learning Training Center)

3. การคัดเลือกมหาวิทยาลัยและสถาบันการวิจัยเพื่อเป็นผู้นำด้านการถ่ายทอดเทคโนโลยีและเชิงพาณิชย์ โดยการคัดเลือกมหาวิทยาลัยและสถาบันการวิจัยเพื่อเป็นผู้นำด้านการถ่ายทอดเทคโนโลยี

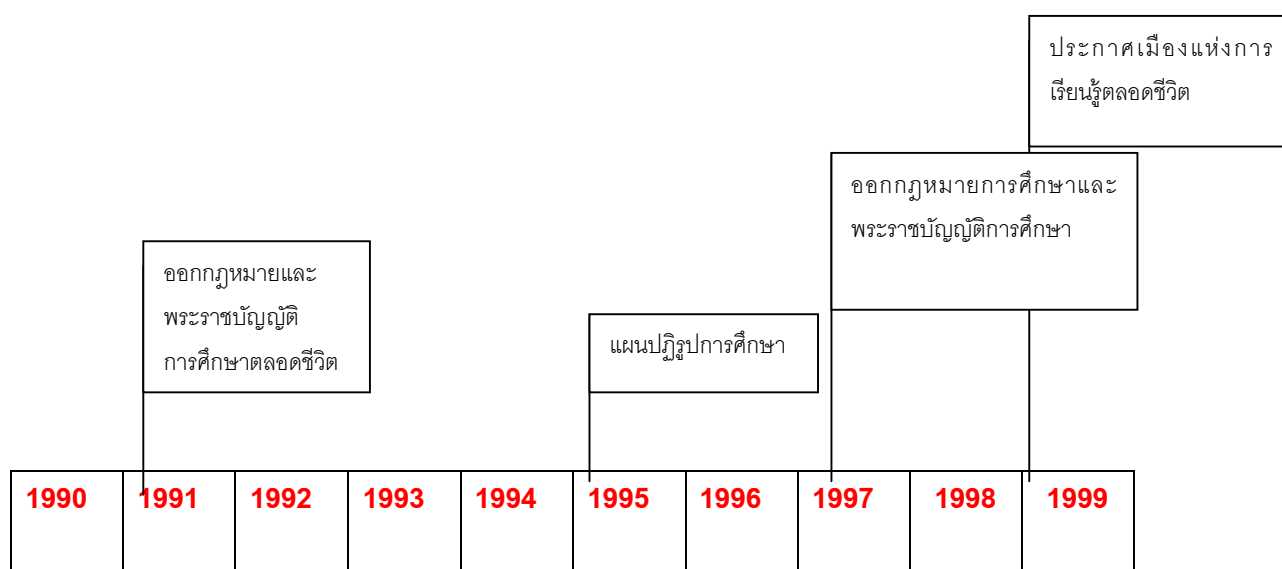
และเชิงพาณิชย์จำนวน 28 แห่ง เกิดขึ้นภายใต้โครงการความคิดริเริ่มไตรภาคี ซึ่งมหาวิทยาลัยเหล่านี้จะได้รับการสนับสนุนเงินทุนจากรัฐบาล 5 ปี เพื่อใช้ในการส่งเสริมการถ่ายทอดเทคโนโลยีและการค้าในภูมิภาค การคัดเลือกมหาวิทยาลัยจะดำเนินงานโดยคณะกรรมการ 'Connect Korea' ที่ควบคุมโดยหน่วยงานของรัฐบาล 3 หน่วยงาน และรัฐมนตรีจากกระทรวงพาณิชย์ กระทรวงอุตสาหกรรมและพลังงาน การสนับสนุนจากโครงการสำนักงานออกใบอนุญาตทางเทคโนโลยี (Technology Licensing Office: TLO) ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของโครงการ 'Connect Korea' ได้ออกแบบเพื่อเลือกสำนักงานเทคโนโลยีซึ่งตั้งอยู่ในพื้นที่มหาวิทยาลัยและสถาบันวิจัยในการออกใบอนุญาต พัฒนาสถาบันเหล่านี้ให้มีศักยภาพในการเติบโตสูงและช่วยเหลือด้านกำลังการผลิตโดยการสนับสนุนทางการเงิน ให้ความช่วยเหลือในการสรรหาผู้เชี่ยวชาญ ภายใต้โครงการ 'Connect Korea' มหาวิทยาลัยและสถาบันวิจัยจะถูกกระตุ้นให้มีการถ่ายโอนเทคโนโลยีไปยังภาคเอกชนในทางกลับกันก็เก็บเกี่ยวค่าธรรมเนียมจากการออกใบอนุญาต

ปี ค.ศ. 2010 พัฒนาคุณภาพมหาวิทยาลัย เสริมสร้างให้มหาวิทยาลัยบริหารจัดการด้วยตนเอง และสนับสนุนการเข้าสู่โลกาภิวัตน์ของมหาวิทยาลัย ส่งเสริมความร่วมมือกับภาคอุตสาหกรรม-มหาวิทยาลัย โดยการเสริมสร้างการศึกษาในทางปฏิบัติของมหาวิทยาลัย เพิ่มการสนับสนุนของมหาวิทยาลัยสำหรับบริษัท การปรับปรุงโครงการสนับสนุนด้านการเงินเพื่อความร่วมมือภาคอุตสาหกรรม-มหาวิทยาลัย เพิ่มระบบการส่งเสริมความร่วมมือภาคอุตสาหกรรม-มหาวิทยาลัย โดยนวัตกรรมของพื้นฐานความร่วมมือภาคอุตสาหกรรม-มหาวิทยาลัยนำไปสู่องค์กรภาคอุตสาหกรรม-มหาวิทยาลัย รวมทั้งการสนับสนุนมหาวิทยาลัยที่เปิดสอนในระดับบัณฑิตศึกษา เพื่อพัฒนาเป็นมหาวิทยาลัยระดับโลก (world class universities: WCU) จำนวน 10 แห่งภายในปี ค.ศ. 2015 ด้วยการสนับสนุนทางการเงินแบบวงเงินรวม (block funding) มุ่งเน้นไปที่หลักสูตรปริญญาเอกในระบบบัณฑิตศึกษาแทนหลักสูตรปริญญาโท ควบรวมหลักสูตรปริญญาโทและหลักสูตรปริญญาเอกเพื่อลดระยะเวลาในการเรียนหลังจากจบปริญญาตรีแล้ว

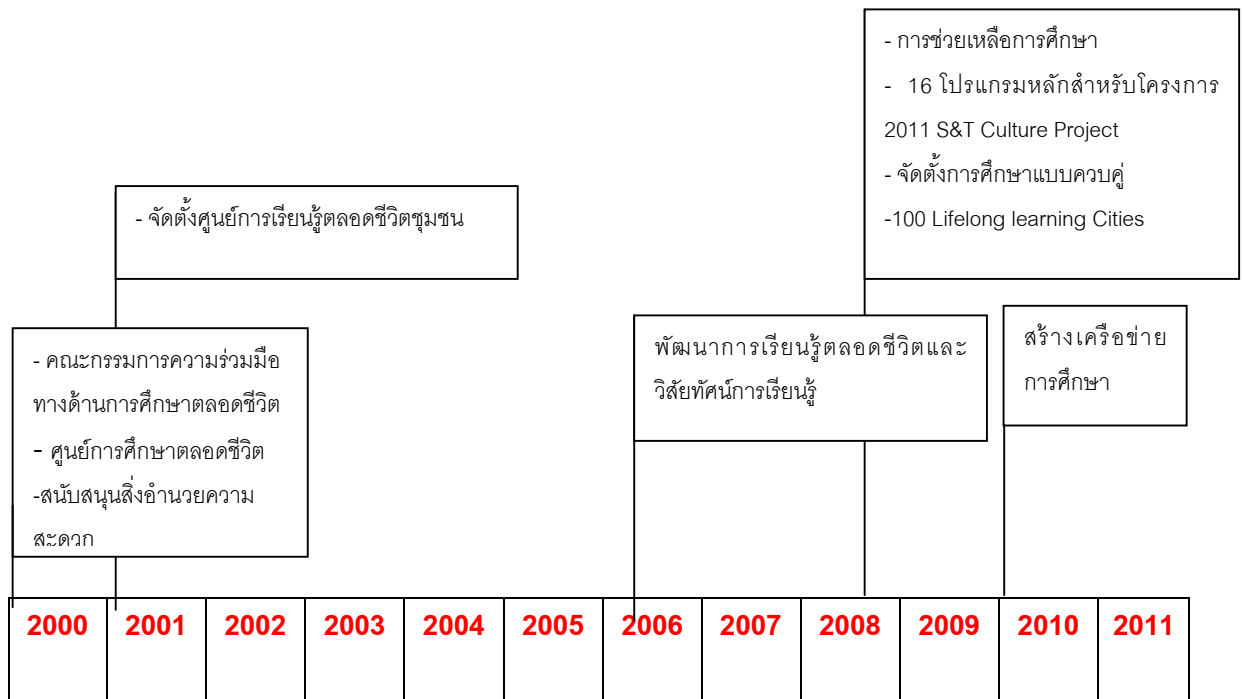
กลุ่มการศึกษาตลอดชีวิตของประเทศเกาหลี

ภาพประกอบ 7 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 1980 – 1989 ในการศึกษาตลอดชีวิตของประเทศเกาหลีใต้

ภาพประกอบ 8 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 1990 – 1999 ในการศึกษาตลอดชีวิตของประเทศเกาหลีใต้

ภาพประกอบ 9 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 2000 – 2010 ในการศึกษาตลอดชีวิตของประเทศไทย

จากภาพประกอบ 7-9 พบว่า

ปี ค.ศ. 1980 ประกาศในรัฐธรรมนูญฉบับที่ 5 ประเทศไทยได้กล่าวว่า ประเทศชาติจะมีการส่งเสริมการศึกษาดูตลอดชีวิต (lifelong learning) การศึกษาและการฝึกอบรมทางเทคนิคและทางอาชีพ (technical and vocational education and training :TVET)

ปี ค.ศ. 1982 ออกพระราชบัญญัติการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาดูตลอดชีวิต

ปี ค.ศ. 1991 ออกกฎหมายการศึกษาและพระราชบัญญัติการศึกษาดูตลอดชีวิต

ปี ค.ศ. 1995 กำหนดแผนปฏิรูปการศึกษา(Education reformation plan) ที่เน้นให้มีการจัดการศึกษาดูตลอดชีวิตเพื่อสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้

ปี ค.ศ. 1997 ออกกฎหมายการศึกษาและพระราชบัญญัติการศึกษาดูตลอดชีวิต

ปี ค.ศ. 1999 เมืองกวางมียอง เป็นเมืองแรกในประเทศไทยที่ประกาศตนเองเป็นเมืองแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ปี ค.ศ. 2000 มีการสนับสนุนการใช้ประโยชน์จากสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะ การออกจากการเรียนและการสนับสนุนค่าใช้จ่ายในการเรียน,คณะกรรมการความร่วมมือทางด้านการศึกษาดูตลอดชีวิต การดำเนินการศูนย์ข้อมูลข่าวสารการเรียนรู้ตลอดชีวิตระดับจังหวัด การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรบุคคล

ปี ค.ศ. 2001 มีการจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้ตลอดชีวิตชุมชนแห่งเมืองกวางมียองเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตของประชาชนในท้องถิ่น,แผนซึ่งครอบคลุมการพัฒนาวิชาชีพครู (Comprehensive plan for teacher profession development) นโยบาย 100 เมืองแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต (100 Lifelong learning Cities)

ปี ค.ศ. 2006 มหาวิทยาลัยซุงกงโฮอี (SungKongHoe University) แห่งเกาหลีได้ทำการวิจัยร่วมกับประเทศเดนมาร์กเพื่อสร้างแนวคิดสากลเกี่ยวกับการเรียนรู้ตลอดชีวิต กำหนดแผนพัฒนาทรัพยากรมนุษย์แห่งชาติ 5 ปี(2006-2010) นโยบายเกี่ยวกับการใช้การเรียนรู้ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (e-learning)สนับสนุนการศึกษาตลอดชีวิต นโยบาย 100 เมืองแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต (100 Lifelong learning Cities) การปรับปรุงเรื่องโครงการก๊วยมเพื่อการศึกษากำหนดวิสัยทัศน์ให้เกาหลีเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้

ปี ค.ศ. 2007 กำหนดขอบเขตการศึกษาตลอดชีวิต การจัดทำแผนหลักของชาติในการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต จัดตั้งคณะกรรมการเฉพาะเพื่อการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตแห่งชาติ เมืองแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต การสนับสนุนและงบประมาณ ศูนย์ส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตแห่งชาติ แผนพัฒนาทรัพยากรมนุษย์แห่งชาติ 5 ปี นโยบายการใช้ E-learning สนับสนุนการศึกษาตลอดชีวิต นโยบาย 100 เมืองแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต (100 Lifelong learning Cities)

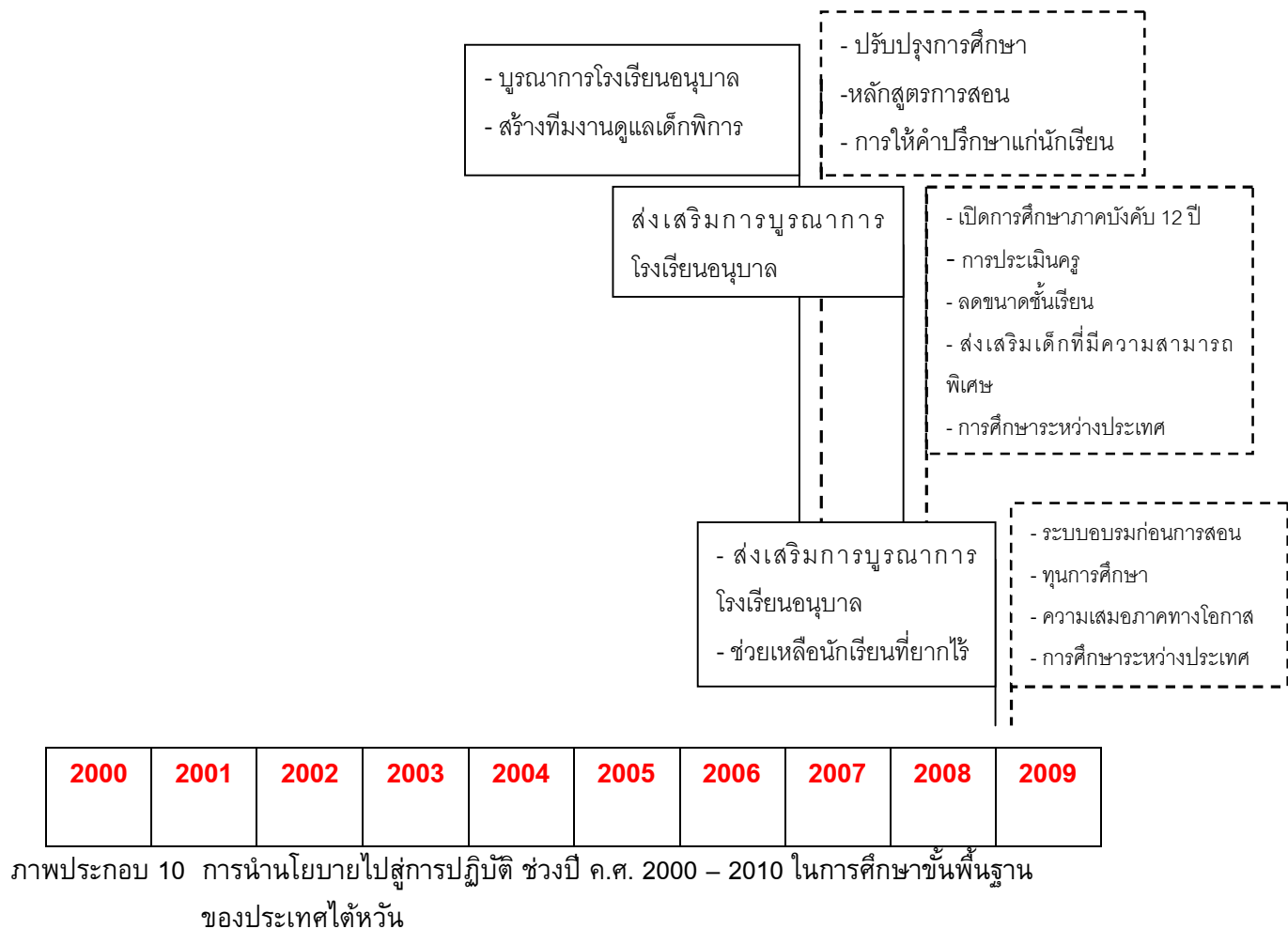
ปี ค.ศ. 2008 การช่วยเหลือการศึกษาสำหรับชนชั้นที่ยากจนใหม่และครัวเรือนที่มีรายได้น้อย,สร้างความเชื่อถือในการศึกษาของภาครัฐ

ปี ค.ศ. 2010 สร้างเครือข่ายการศึกษาเพื่อขจัดปัญหาความไม่เท่าเทียมกันของโอกาสทางการศึกษา,มีการแนะนำการวินิจฉัยความถนัดสำหรับนักเรียนและคู่มือการศึกษาอาชีพ

2. ประเทศไต้หวัน

ในภาพรวมของการนำนโยบายทางการศึกษาไปสู่การปฏิบัติในช่วงทศวรรษที่ 3 (ค.ศ. 1980-2010) ในมิติการจัดการศึกษาเพื่อสร้างกำลังคน ใน 3 กลุ่มระดับการศึกษา ได้แก่ กลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มอุดมศึกษา และกลุ่มการศึกษาตลอดชีวิต ซึ่งสรุปในภาพรวมพัฒนาการทางด้านการศึกษา ได้ดังนี้

กลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศไทย

จากภาพประกอบ 10 พบว่า การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วง ค.ศ.2000-2009 การจัดการศึกษากลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในกลุ่มย่อยการศึกษาปฐมวัย(กรอบเส้นปะ) พบว่า

ปี ค.ศ.2007 นโยบายได้เน้นไปที่การบูรณาการการดูแลเด็กและโรงเรียนอนุบาลโดยส่งเสริมให้เด็กด้อยโอกาสที่อายุไม่เกิน 5 ขวบ ได้รับโอกาสทางการศึกษาอย่างเพียงพอ และสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมสำหรับการศึกษาก่อนวัยเรียนเน้นการตอบสนองความต้องการของเด็กก่อนวัยเรียนที่พิการที่มีอายุระหว่าง 3-6 ขวบมีการรับผู้เชี่ยวชาญการศึกษาพิเศษเพื่อเสริมสร้างทีมงานการศึกษา มีการดำเนินการ "Development of Aboriginal Education Five Year Plan"(2006-2010) เพื่อปรับปรุงการศึกษาความหลากหลายทางวัฒนธรรม

ปี ค.ศ.2008 นโยบายได้เน้นไปที่การส่งเสริมการบูรณาการของโรงเรียนอนุบาลและสถานรับเลี้ยงเด็กรวมถึงการดูแลหลังเลิกเรียนและการช่วยสอนลูกของ "เจ้าสาวต่างชาติ"เพิ่มบทบาทญาติของ

โอกาสทางการศึกษาให้กับเด็กด้อยโอกาสจนถึงอายุห้าขวบในพื้นที่ด้อยโอกาสและในพื้นที่ปกติโดยใช้แนวคิดโอกาสทางการศึกษาที่เท่าเทียม

ปี ค.ศ.2009 นโยบายได้เน้นไปที่การส่งเสริมการบูรณาการของอนุบาลและสถานรับเลี้ยงเด็ก รับประกันคุณภาพของการศึกษาสำหรับเด็กเล็กผ่านการสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม มีการเพิ่มความช่วยเหลือเรื่องอาหารกลางวันให้กับนักเรียนที่ครอบครัวมีรายได้น้อยและเพิ่มความช่วยเหลือเรื่องค่าเล่าเรียนสำหรับนักเรียนที่ยากไร้สร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ไม่มีสิ่งกีดขวางและปรับปรุงการศึกษาพิเศษเพื่อโอกาสการเข้าเรียนของนักเรียน อีกทั้งยังมีการเพิ่มความช่วยเหลือในการศึกษาของเด็กอายุ 5 ปีขึ้นไปและดำเนินโอกาสที่เท่าเทียมกันทางการศึกษา

ส่วนในกลุ่มย่อยการศึกษาระดับประถมและมัธยม(ครอบคลุมทั้ง) พบว่า

ปี ค.ศ.2007 นโยบายได้เน้นไปที่การปรับปรุงการศึกษาระดับมัธยม และปรับปรุงระบบการรับสมัครสำหรับโรงเรียนมัธยม มีการส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนมัธยมและชุมชน มีการให้บริการที่หลากหลายของหลักสูตรเพื่อช่วยให้นักเรียนพัฒนาได้อย่างสอดคล้อง สร้างความสมดุลทางทรัพยากรการศึกษาระหว่างโรงเรียนในเมืองและชนบท มีการวิจัยความเป็นไปได้ของการศึกษาภาคบังคับของได้วันที่จะยาวขึ้น เพื่อบรรเทาความเครียดของนักเรียนและยกระดับคุณภาพทั่วไปของการศึกษา มีการเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนการสอนเพื่อผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน แก้ไขหลักสูตรแกนกลางสำหรับโรงเรียนมัธยม นอกจากนี้ในด้านหลักสูตรได้มีการเพิ่มคุณภาพของหลักสูตรแกนกลางและความเข้าใจได้วันอย่างลึกซึ้งโดยผ่านการส่งเสริมวัฒนธรรมชาติพันธุ์ในท้องถิ่นเพื่อให้เกิดความสมดุลและความสามัคคี มีการเสริมสร้างศิลปะและพลศึกษาและการส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้ดนตรีและศิลปะ ดำเนินการต่อเพื่อลดขนาดของชั้นเรียนของมัธยมต้นและโรงเรียนประถมศึกษาส่งเสริมแนวคิดของโอกาสในการศึกษาที่เท่าเทียมโดยการสนับสนุนนักเรียนที่ด้อยโอกาสและเสริมสร้างการศึกษาสำหรับลูกของคู่สมรสชาวต่างชาติมีส่วนร่วมในงานการศึกษานานาชาติเพื่อที่จะขยายการแลกเปลี่ยนทางวิชาการนอกจากนี้ยังมีการส่งเสริมดึงดูดนักเรียนให้มาเรียนที่ได้วันมากขึ้นโดยการส่งเสริมให้โรงเรียนรับสมัครนักเรียนต่างชาติมากขึ้น และเสนอทุนของรัฐบาลให้ส่งนักเรียนให้ไปเรียนต่างประเทศมากขึ้นโดยการเพิ่มจำนวนทุนการศึกษาของรัฐบาลสำหรับการเรียนต่อต่างประเทศ โดยการสร้างระบบที่มีประสิทธิภาพสำหรับการกู้ยืมเงินของนักเรียนและการให้คำปรึกษา

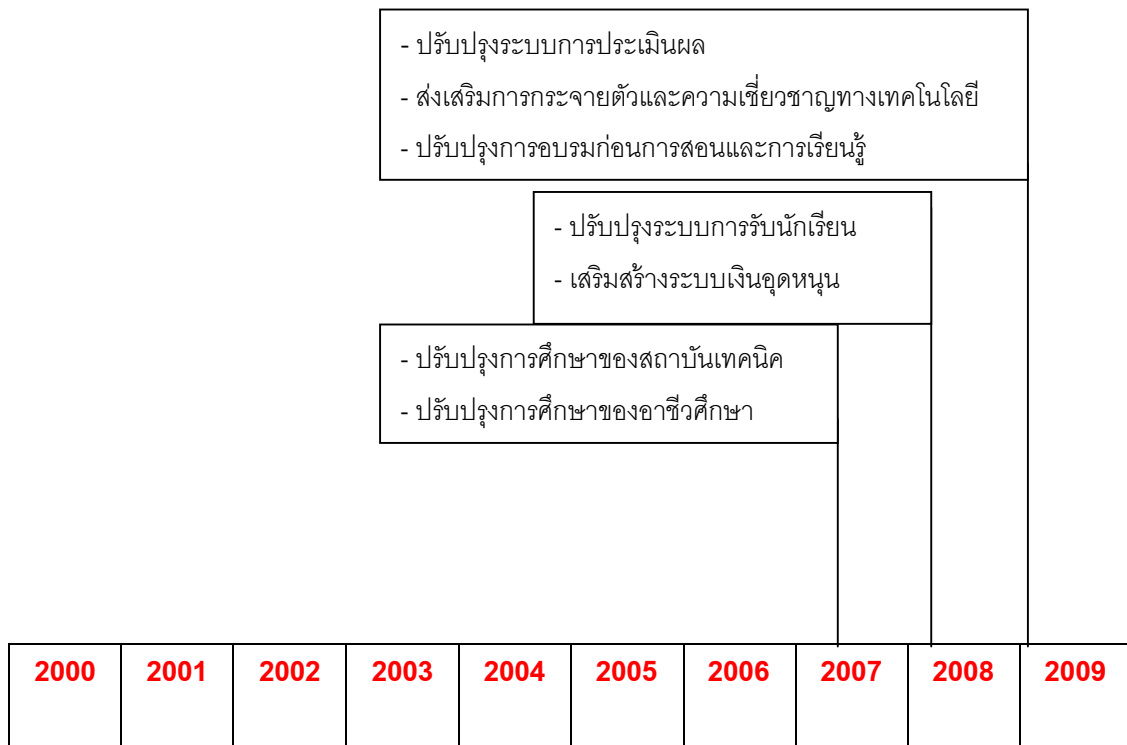
ซึ่งปี ค.ศ. 2007 นี้ ยังมีนโยบายที่เกี่ยวกับการสร้างวิทยาเขตที่เป็นมิตร คือองค์กรท้องถิ่นและแหล่งข้อมูลของชุมชนร่วมกันที่จะให้คำปรึกษาและช่วยเหลือผู้ที่หยุดเรียนกลางคันในระดับประถมและมัธยมเพื่อให้การศึกษาของพวกเขาดำเนินต่อไป มีการส่งเสริมการให้คำปรึกษาแก่นักเรียนและมีเน้นการศึกษาที่เท่าเทียมระหว่างเพศ สิทธิมนุษยชนกฎหมายและศีลธรรมเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่มีการเคารพให้อภัยสุขภาพที่ดีและความสงบสุขนอกจากนี้ยังมีการลดช่องว่าง ระหว่าง โรงเรียนประถมและมัธยมในชนบทและในเมือง

ปี ค.ศ.2008 นโยบายได้เน้นไปที่การขยายการศึกษาภาคบังคับให้เป็น 12 ปีมีการเสริมสร้างระบบเงินอุดหนุนสำหรับนักเรียนด้อยโอกาสในโรงเรียนมัธยมปลายขยายแผนการปรับปรุงสำหรับโรงเรียนมัธยมปลาย มีการดำเนินการช่วยเหลือในการเรียนรู้สำหรับนักเรียนประถมและมัธยมศึกษา

เริ่มหลักสูตรระบบ 12 ปีจัดตั้งกลไกการประเมินผลครูผู้สอนสำหรับโรงเรียนมัธยมและในระดับต่ำกว่ามีแผนการจัดตั้งศูนย์การวิจัยการฝึกอบรมครูส่วนภูมิภาคและสถาบันฝึกอบรมมีการยกระดับคุณภาพครูและเป็นมืออาชีพในการพึ่งพาตนเอง มีแผนการศึกษาสำหรับการเปลี่ยนแปลงการใบอนุญาตครูและระบบการออกใบอนุญาตและมีการดำเนินการต่อเรื่องส่งเสริมการประเมินผลของสถาบันการฝึกอบรมครู นอกจากนี้ยังมีการลดขนาดชั้นเรียนโรงเรียนประถมเสริมสร้างคุณภาพของการพัฒนาของการศึกษาภาคบังคับส่งเสริมการศึกษาท้องถิ่นเพื่อความเข้าใจได้หัวอย่างลึกซึ้งซึ่งดำเนินการปรับปรุงอาคารของโรงเรียนที่ทรุดโทรมต่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการศึกษาระหว่างประเทศขยายการแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศด้านการศึกษาส่งเสริมให้โรงเรียนที่จะรับนักศึกษาต่างประเทศและสร้างกลไกการสำหรับการศึกษาในต่างประเทศและทัศนศึกษา และยังมีการยกระดับคุณภาพของโรงเรียนได้หัวในต่างประเทศและโรงเรียนของได้หัวที่ก่อตั้งโดยนักธุรกิจในประเทศจีนและยังมีการป้องกันการใช้ยาเสพติดของนักเรียนและมีการลดความเหลื่อมล้ำระหว่างโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาในเมืองและชนบท โดยส่งเสริมให้มีความเข้มแข็งความสามารถในการประยุกต์ใช้ข้อมูลระหว่างครูและนักเรียนและคุณภาพการเรียนรู้ออนไลน์

ปี ค.ศ. 2009 นโยบายได้เน้นไปที่การอบรมก่อนการสอนและการเรียนรู้จากการทำงานของครูสอน มีการยกระดับคุณภาพครูและเป็นมืออาชีพในการพึ่งพาตนเองในโรงเรียนมัธยมประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้นขยายจุดมุ่งหมายเพื่อความเป็นเลิศในโรงเรียนมัธยมปลาย โดยมีการส่งเสริมการพัฒนาที่สมดุลระหว่างโรงเรียนมัธยมปลายในทุกภูมิภาค ทบทวนหลักสูตรสำหรับโรงเรียนมัธยมปลายและวางแผนสำหรับการส่งเสริมการศึกษภาคบังคับ 12 ปีเริ่มปรับลดจำนวนนักเรียนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น เสริมสร้างการศึกษภาคบังคับ ปรับปรุงอาคารโรงเรียนเก่ารับประกันคุณภาพของการศึกษาสำหรับเด็กเล็กผ่านการสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมของโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้นส่งเสริมนิสัยการรักการอ่านที่ดีเพิ่มความช่วยเหลือเรื่องอาหารกลางวันให้กับนักเรียนที่ครอบครัวยากจนได้ต่ำ เพิ่มโอกาสในการกีฬาและกิจกรรมของนักเรียนปลูกฝังนิสัยการออกกำลังกายและปรับปรุงการออกกำลังกายโดยการส่งเสริมการศึกษาสุขภาพและกิจกรรมเพิ่มความช่วยเหลือเรื่องค่าเล่าเรียนสำหรับนักเรียนที่ยากไร้ปกป้องสิทธิของนักเรียนที่ยากไร้ในการศึกษาโดยการส่งเสริมความช่วยเหลือทางการเรียนรู้สำหรับประถมศึกษาและนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นเพื่อที่จะลดช่องว่างทางการเรียนรู้ของนักเรียนนอกจากนี้ยังมีการปรับปรุงการศึกษาพิเศษเพื่อโอกาสการเข้าเรียนของนักเรียนเพิ่มความช่วยเหลือในการศึกษาของเด็กอายุ 5 ปีขึ้นไปและดำเนินโอกาสที่เท่าเทียมกันทางการศึกษาโดยส่งเสริมความเสมอภาคมีการปรับปรุงการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศของครูและนักเรียนสร้างสภาพแวดล้อมพื้นฐานสำหรับการศึกษาที่โดดเด่นและเครือข่ายการวิจัยพัฒนาและบูรณาการทรัพยากรที่มีความหลากหลาย และยังสนับสนุนการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการศึกษาระหว่างประเทศส่งเสริมให้โรงเรียนที่จะรับนักเรียนต่างประเทศที่โดดเด่นและนักศึกษาจีนในต่างประเทศ

กลุ่มการศึกษาอาชีวศึกษาของประเทศไทย

ภาพประกอบ 11 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 2000 – 2009 ในการศึกษาอาชีวศึกษาของประเทศไทย

จากภาพประกอบ 11 พบว่า การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงเวลา 10 ปี ที่ผ่านมา(ค.ศ. 2000-2009)ในมิติการจัดการศึกษาเพื่อสร้างกำลังคนกลุ่มอาชีวศึกษาเห็นได้ว่า

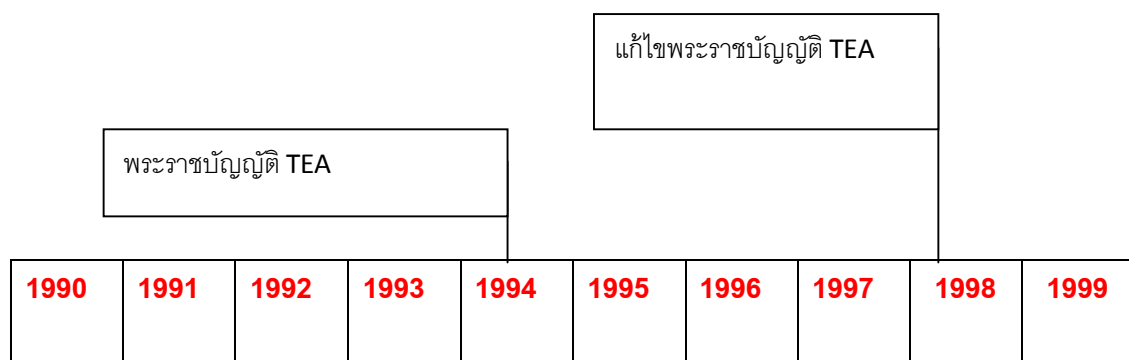
ปี ค.ศ.2007 นโยบายได้เน้นไปที่การปรับปรุงการศึกษาของสถาบันเทคนิค โดยมีการเน้นการปรับปรุงระบบการรับสมัครสำหรับสถาบันเทคนิคให้มีความหลากหลาย มีการปรับอัตราส่วนของเงินอุดหนุนสำหรับสถาบันเทคนิคเอกชน และเพิ่มจำนวนของเงินอุดหนุนการแข่งขัน มีการพัฒนาหลักสูตรมาตรฐานสำหรับแต่ละแผนก ส่งเสริมความร่วมมือทางวิชาการอุตสาหกรรมและส่งเสริมให้นักเรียนที่จะได้รับการรับรองช่างเทคนิค เพิ่มโอกาสความร่วมมือกับสถาบันเทคนิคต่างประเทศ โดยการสร้างการแลกเปลี่ยนครูทั้งสองฝ่าย และการแข่งขันทางด้านเทคนิคระหว่างประเทศส่งเสริมให้โรงเรียนที่จะพัฒนาบุคลากรลักษณะและคุณภาพระดับมืออาชีพ นอกจากนี้ยายังเน้นไปที่การปรับปรุงการศึกษาของอาชีวศึกษาโดยมีการปรับปรุงระบบการรับสมัครสำหรับสถาบันอาชีวศึกษาและวิทยาลัยอนุปริญญา (junior colleges) มีการส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างสถาบันกับชุมชน มุ่งมั่นที่จะปลูกฝังการศึกษาด้วยตนเองและให้บริการที่หลากหลายของหลักสูตรเพื่อช่วยให้นักเรียนพัฒนาได้อย่างสอดคล้อง สร้างความสมดุลทางทรัพยากรการศึกษาระหว่างโรงเรียนในเมืองและชนบท มีการแก้ไขหลักสูตรแกนกลางสำหรับสถาบันอาชีวศึกษาซึ่งในปี 2007 นี้ นโยบาย ได้มีประเด็นการสร้างวิทยาเขตที่เป็นมิตร โดย

องค์กรท้องถิ่นโรงเรียนอาชีวศึกษาและแหล่งข้อมูลของชุมชนร่วมกันที่จะให้คำปรึกษาและช่วยเหลือผู้ที่หยุดเรียนกลางคันเพื่อให้การศึกษาของเด็กกลุ่มนั้นดำเนินต่อไป มีการส่งเสริมการให้คำปรึกษาแก่นักเรียนและการศึกษาที่เท่าเทียมระหว่างเพศ สิทธิมนุษยชนกฎหมายและศีลธรรมเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่มีการเคารพ

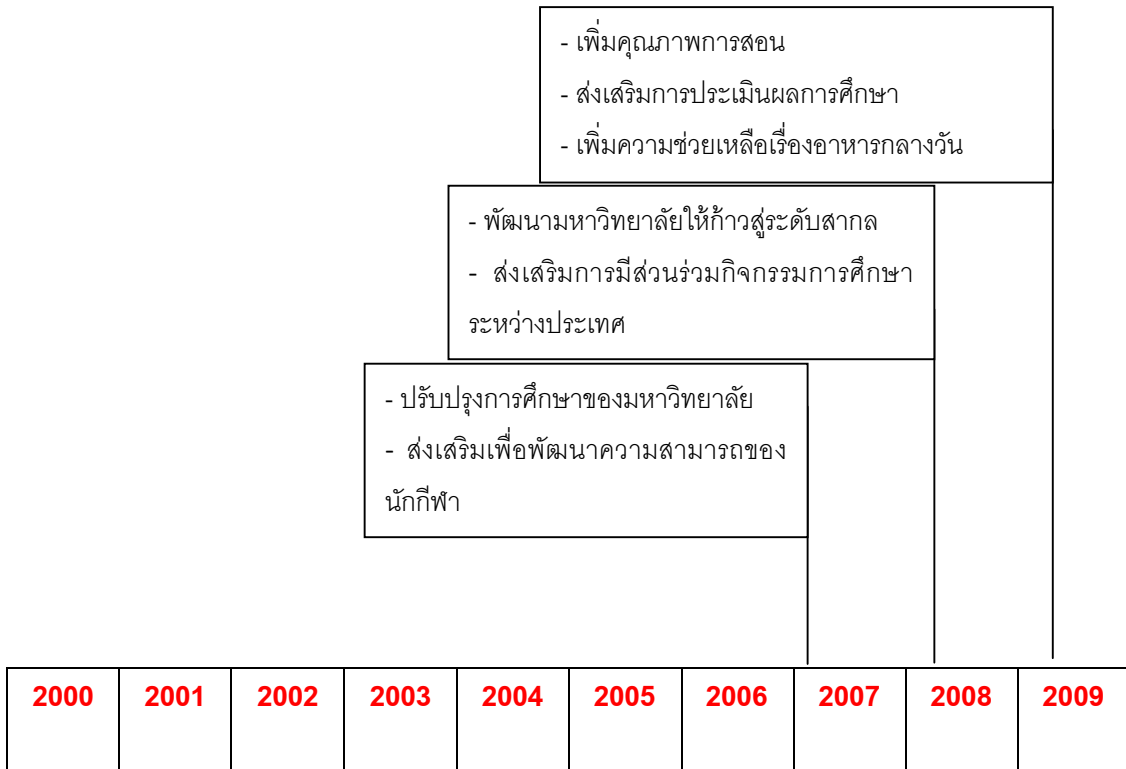
ปี ค.ศ.2008 นโยบายได้เน้นไปที่การปรับปรุงให้มีการรับนักเรียนในระดับวิทยาลัยเทคนิคอาชีวศึกษาให้มีช่องทางที่หลากหลายส่งเสริมความร่วมมือทางวิชาการของอุตสาหกรรมและความช่วยเหลือเกี่ยวกับการจ้างงานส่งเสริมการให้ใบอนุญาตของผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนอาชีวศึกษา / เทคนิคและปรับปรุงความสามารถในการประกอบอาชีพส่งเสริมเครือข่ายอาชีวศึกษาระหว่างประเทศและเพิ่มความร่วมมือและการแลกเปลี่ยนนอกจากนี้มีการจัดตั้งกลไกการประเมินผลสำหรับโรงเรียนอาชีวศึกษา มีการส่งเสริมเทคนิคให้การแนะนำการพัฒนาในเรื่องความเชี่ยวชาญพิเศษและการยกระดับที่มีคุณภาพ ส่งเสริมความหลากหลายของการศึกษาอาชีวะ / เทคนิคและการพัฒนาอาชีพค่อยๆ เปิดการศึกษาภาคบังคับให้เป็น 12 ปีเสริมสร้างระบบเงินอุดหนุนสำหรับนักเรียนด้อยโอกาสในสถาบันอาชีวศึกษาของภาคเอกชน และขยายแผนการปรับปรุงสำหรับสถาบันอาชีวศึกษา

ปี ค.ศ. 2009 นโยบายได้เน้นไปที่การส่งเสริมการประเมินผลการศึกษาของวิทยาลัยที่มีความสำคัญกับต่อการพัฒนากลไกสำหรับให้คำแนะนำและการเปลี่ยนแปลง การปรับปรุงระบบการประเมินผลการศึกษาส่งเสริมการกระจายตัวและความเชี่ยวชาญของเทคโนโลยีการศึกษาส่งเสริมความร่วมมือของอุตสาหกรรมการศึกษาและภาคส่วนการจ้างงานและขยายการแข่งขันของนักเรียนทางความสามารถทางเทคโนโลยีและศิลปะเปิดความร่วมมือระหว่างประเทศและการแลกเปลี่ยนในเทคโนโลยีการศึกษาระดับคุณภาพเทคโนโลยีการศึกษาโดยการปรับปรุงอุปกรณ์การปฏิบัติและแนวทางให้โรงเรียนในการจัดตั้งตามความเชี่ยวชาญของตน นอกจากนี้ยังมีการปรับปรุงการอบรมก่อนการสอนและการเรียนรู้จากการทำงานมีการขยายจุดมุ่งหมายเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันอาชีวศึกษาโดยการส่งเสริมการพัฒนาที่สมดุลระหว่างโรงเรียนมัธยมปลาย / อาชีวศึกษาในทุกภูมิภาค

กลุ่มการศึกษาระดับอุดมศึกษาของประเทศไต้หวัน

ภาพประกอบ 12 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 1990 – 1999 ในการศึกษาอุดมศึกษา
ของประเทศไต้หวัน

ภาพประกอบ 13 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 2000 – 2009 ในการศึกษาอุดมศึกษา
ของประเทศไทยได้วันนี้

จากภาพประกอบ 12-13 พบว่า การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ.1990-1999 การจัดการศึกษากลุ่มอุดมศึกษาพบว่า

ช่วงปี ค.ศ.1980-1990 ในช่วงเวลานั้นการศึกษาในไต้หวันถือว่าเฟื่องฟูเป็นอย่างมาก ในไต้หวันการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยจะถูกแบ่งออกเป็นสองลักษณะคือ มหาวิทยาลัยในสายสามัญ (Comprehensive University) และมหาวิทยาลัยในสายวิชาชีพ (Professional University) มหาวิทยาลัยทั้งสองลักษณะสามารถจัดการศึกษาได้ตั้งแต่ระดับ ป.ตรี จนถึง ป.เอก แต่ในช่วง 1980 - 1990 การศึกษาในสายวิชาชีพ (Professional Education) หรือ Technical approve vocational education (TVE) ในช่วงเวลานั้น TVE จะจัดการศึกษาได้ถึง ระดับ ป.ตรี เท่านั้น TVEในช่วงเวลานั้นจะถูกเรียกว่า สถาบันสารพัดช่าง (Polytechnic Institute) หรือสถาบันเทคโนโลยี (Institute of Technology) จะยังไม่ใช้มหาวิทยาลัย สำหรับคนที่เรียนในระบบของ TVE แล้วต้องการจะเรียนต่อในระดับ ป.โท หรือ ป.เอก จะต้องเปลี่ยนไปเรียนในมหาวิทยาลัยในสายสามัญ แต่ทั้งสอง ระบบนั้นมีความแตกต่างกัน ทั้งด้านปรัชญาการศึกษา และเป้าหมายการศึกษา ซึ่งเป็นความไม่สมดุลระหว่างสองระบบเพราะคนส่วนใหญ่ก็ต้องการที่จะได้ปริญญาในระดับที่สูงเพื่อความสำเร็จในหน้าที่การงาน ซึ่งไม่มีทางที่ TVE จะพัฒนาได้อย่างเต็มที่ ดังนั้นกระทรวงศึกษาธิการ จึงเริ่มที่จะเปลี่ยนจาก สถาบันสารพัดช่าง (Polytechnic Institute) มาเป็นมหาวิทยาลัย ในปี 1997 เป็นปีแรกที่มีการเปลี่ยนจากสถาบันมาเป็นมหาวิทยาลัยจำนวน 5 แห่งด้วยกันและนับตั้งแต่ ปี 1997 ถึงปัจจุบันมีการเปลี่ยนจากสถาบันมาเป็น

มหาวิทยาลัยแล้วประมาณ 56 แห่ง การที่จะเปลี่ยนมาเป็นมหาวิทยาลัยนั้นจะต้องการรับความเห็นชอบจากคณะกรรมการที่ตรวจสอบและจะส่งเรื่องไปยังกระทรวงเพื่อพิจารณาในลำดับสุดท้าย ในสมัยก่อน TVE จะเป็น เหมือน Terminal Education ในปี 1980-1997 TVE ส่วนใหญ่จะอยู่วิทยาลัยระดับ ปวช. และ ปวส. โดยเป้าหมายของการศึกษาแบบ TVE มุ่งเน้นที่จะพัฒนาคนที่เรียนในด้านทักษะวิชาชีพ และวิศวกร เพื่อเข้าสู่ระบบทำงานได้ทันที เช่น Maho university จะมุ่งเน้นในสายของพยาบาล เมื่อนักศึกษาจบแล้วก็จะมุ่งเน้นไปที่การทำงานในโรงพยาบาลทันที ส่วน มหาวิทยาลัยในสายสามัญ (Comprehensive University) จะมุ่งเน้นไปที่การสร้างนักวิทยาศาสตร์ การวิจัยต่างๆ ซึ่งไม่ได้ให้ความสำคัญเท่าไรว่า ผู้ที่เรียนจบแล้วจะเข้าไปในภาคอุตสาหกรรมได้เลยหรือไม่ อย่างไรก็ตามผู้ที่เรียนที่ระดับ ปริญญาโทและปริญญาเอกก็ยังคงเป็นความต้องการของภาคอุตสาหกรรม เพื่อใช้คนกลุ่มนี้ในการศึกษาวิจัยและพัฒนาสินค้าและสิ่งต่างๆในองค์กร ดังนั้น TVE ก็จะมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับภาคอุตสาหกรรม หรือเรียกว่า Academic Industry Cooperation (AIC)

การศึกษาแบบ TVE นั้นในสมัยก่อนถูกมองว่าเป็นระดับการศึกษาที่ต่ำกว่า ระบบการศึกษาในมหาวิทยาลัยในสายสามัญ ในปัจจุบันนั้นคิดเชื่อเช่นนั้นยังคงมีอยู่ในจิตใจของคนทั่วไป แต่ด้วยการศึกษาของ TVE นั้นเมื่อจบเมื่อหางานได้ง่ายกว่าจึงทำให้มีคนเปลี่ยนมาเรียนแบบ TVE มากขึ้น ในปีหน้าได้หวังจะเริ่มระบบการศึกษาภาคบังคับแบบ 12 ปี และการเรียนในสามปีสุดท้ายหากเลือกเรียนแบบ TVE จะไม่ค่าเทอม แต่ถ้าเรียนในสายสามัญจะต้องจ่ายค่าเทอมตามรายได้ของครอบครัว อาจจะมียกเว้นในบางรายที่รายได้ต่ำกว่าเกณฑ์

ในปี ค.ศ.1994 ได้วันมีการประกาศใช้ พรบ. TEA ซึ่งเป็นการปฏิรูปการศึกษาของครูในได้หวัง จากเดิมการผลิตครูจะมาจากวิทยาลัยฝึกหัดครูเท่านั้น แต่ พรบ.นี้ได้ปรับเปลี่ยนเป็นวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยทุกแห่งที่ผ่านการตรวจสอบจากกระทรวงศึกษาธิการก็สามารถเปิดโปรแกรมการศึกษาสำหรับการผลิตครูได้ โดยแนวทางของหลักสูตรครูประถมศึกษานี้ รัฐบาลจะเป็นผู้กำหนดแนวทางโดยรวมจาก พรบ.ฉบับปี ค.ศ.1994 นี้ สถาบันระดับอุดมศึกษาเริ่มมีส่วนร่วมและแบ่งปันความรับผิดชอบ มีการประชาสัมพันธ์กิจกรรม มีกิจกรรมทางวิชาการ นวัตกรรมการสอนในโรงเรียนเริ่มหลากหลายมากขึ้นเพราะการมีส่วนร่วมของวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยที่มีการฝึกอบรมครูเพิ่มขึ้นโดยประเด็นสำคัญของ พรบ. ฉบับนี้ มีดังนี้

1. การผ่อนผันกฎของสถาบันการศึกษาครู โดยมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชน และวิทยาลัยต่างอนุญาตให้มีโปรแกรมการศึกษาครู (TE) สำหรับการฝึกอบรม
2. การยกเลิกการไม่เสียค่าเล่าเรียนสำหรับการบริการฝึก ยกเว้นสำหรับบุคคลที่เรียนในสาขาวิชาที่มีการลงพื้นที่หายากและบุคคลที่จะทำงานในพื้นที่ห่างไกล
3. การยกเลิกสัญญาที่จะการรับประกันงานของรัฐบาล
4. ไม่มีความต้องการสำหรับการบริการยิบย่อย ยกเว้นสำหรับนักเรียนทุนของรัฐบาล

5. ยกเลิกแผนการของรัฐบาลเกี่ยวกับระบบอุปสงค์และอุปทานของครู

แต่จากการเปิดโอกาสให้มหาวิทยาลัยสามารถเปิดโปรแกรมผลิตครูได้นี้ ผลกระทบที่ตามมาคือจำนวนนักศึกษาที่มีการเพิ่มจำนวนมากขึ้นอย่างรวดเร็ว ระบบการศึกษาของครูจึงมีผลผลิตที่ออกมาเพิ่มมากขึ้นและมีผลกระทบในภาพรวม ในเรื่องคุณภาพครู รวมถึงการส่งเสริมหลักสูตรที่มีการดูแลการสอนของนักศึกษาอย่างใกล้ชิดถึง 1 ปี ก็ทำได้ไม่เต็มที่เพราะปัญหาเงินทุนและบุคลากร จากนั้นในปี ค.ศ. 1998 จึงได้มีการแก้ไขร่างพรบ. TEA

ปี ค.ศ.2007 นโยบายได้เน้นไปที่การปรับปรุงการศึกษาของมหาวิทยาลัย โดยมีเป้าหมายการพัฒนามหาวิทยาลัยให้อยู่ในระดับโลกและเป็นศูนย์กลางการวิจัย ด้วยมาตรฐานสากลของการสอนและการวิจัย มีการรับสมัครผู้เชี่ยวชาญ มีการพัฒนาและจัดระเบียบมหาวิทยาลัยเพื่อเพิ่มความเป็นอิสระและความได้เปรียบด้านการแข่งขันเพิ่มประสิทธิภาพและคุณภาพของการศึกษาที่สูงขึ้น โดยการจัดตั้งระบบการประเมินผลมหาวิทยาลัยนอกจากนี้ยังมีการสร้างวัสดุทางการเรียนรู้ที่มีคุณภาพสูงเพื่อปรับปรุงข้อมูลและทักษะทาง Internet ในมหาวิทยาลัยมีการบูรณาการทรัพยากรของชาติเพื่อพัฒนาความสามารถของนักกีฬา ส่งเสริมกีฬาแทนการรับราชการทหารและให้มีการการฝึกอบรมพิเศษสำหรับผู้สอนกีฬาในมหาวิทยาลัย พัฒนากีฬาที่หลากหลายสำหรับทุกคนและส่งเสริมให้มีส่วนร่วม เน้นสุขภาพในโรงเรียนเพื่อสร้างมหาวิทยาลัยสุขภาพนอกจากนี้ยังมีการส่งเสริมแผนการสำหรับมหาวิทยาลัยที่ยั่งยืน โดยมีการประยุกต์ใช้สิ่งแวดล้อมศึกษาและการอนุรักษ์พลังงานในมหาวิทยาลัย ปฏิบัติการด้านสุขภาพในมหาวิทยาลัยและการจัดการด้านความปลอดภัยและเสริมสร้างมาตรการด้านความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการ และสร้างระบบการจัดการสำหรับความปลอดภัยด้านสิ่งแวดล้อม

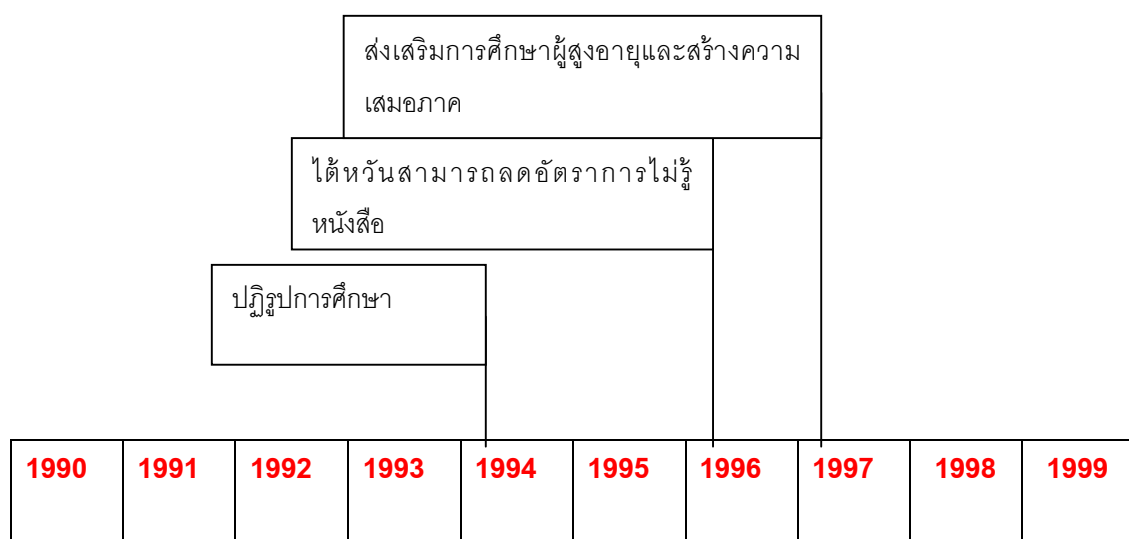
ปี ค.ศ.2008 นโยบายได้เน้นไปที่การพัฒนาวิทยาลัยให้เป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำของโลกและเป็นศูนย์กลางการวิจัยโดยมีการรับสมัครบุคลากรที่โดดเด่นทางวิชาการและส่งเสริมการสอนที่โดดเด่นในมหาวิทยาลัยเพื่อเสริมสร้างความสามารถหลักในการประกอบอาชีพของนักศึกษา และมีการเริ่มสร้างการประเมินผลของมหาวิทยาลัยและได้รับการรับรอง / กลไกการถอดถอนเพื่อปรับปรุงคุณภาพของการศึกษาที่สูงขึ้นนอกจากนี้ยังมีการเน้นที่การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการศึกษาระหว่างประเทศโดยได้มีการขยายการแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศด้านการศึกษาส่งเสริมให้โรงเรียนที่จะรับนักศึกษาต่างประเทศ มีการส่งเสริมการศึกษาในระดับนานาชาติ ส่งเสริมให้นักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยให้มีการศึกษาดูงานต่างประเทศโดยมีการสร้างกลไกการสำหรับการศึกษาในต่างประเทศและทัศนศึกษา

ซึ่งปี ค.ศ.2008 นี้ จุดเน้นของนโยบาย ได้เพิ่มประเด็นการปรับปรุงความปลอดภัยในมหาวิทยาลัยโดยมีระบบการป้องกันความรุนแรงในมหาวิทยาลัยและการใช้ยาเสพติดของนักศึกษา มีการสร้างบรรยากาศของความเคารพและความสามัคคีในสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัยที่เป็นมิตร ส่งเสริมนวัตกรรมและความเป็นมืออาชีพในงานวิชาการและการให้คำแนะนำเปิดการศึกษาที่มีความเท่าเทียมระหว่างเพศ เคารพในชีวิต ป้องกันการฆ่าตัวตาย(การทำร้ายตัวเอง) สิทธิมนุษยชน การปกครองโดยกฎหมายและการศึกษาคุณธรรมเสริมสร้างการทำงานกับผู้ที่เจอออกจากคั่น และส่งเสริมการลดการลงโทษทางกายให้เป็นศูนย์ในมหาวิทยาลัยนอกจากนั้นนโยบายยังเน้นเรื่องของการรักษาการจัดการมหาวิทยาลัยอย่างยั่งยืน โดยจัดให้มีการดำเนินการจัดการสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยและเปิดตัว

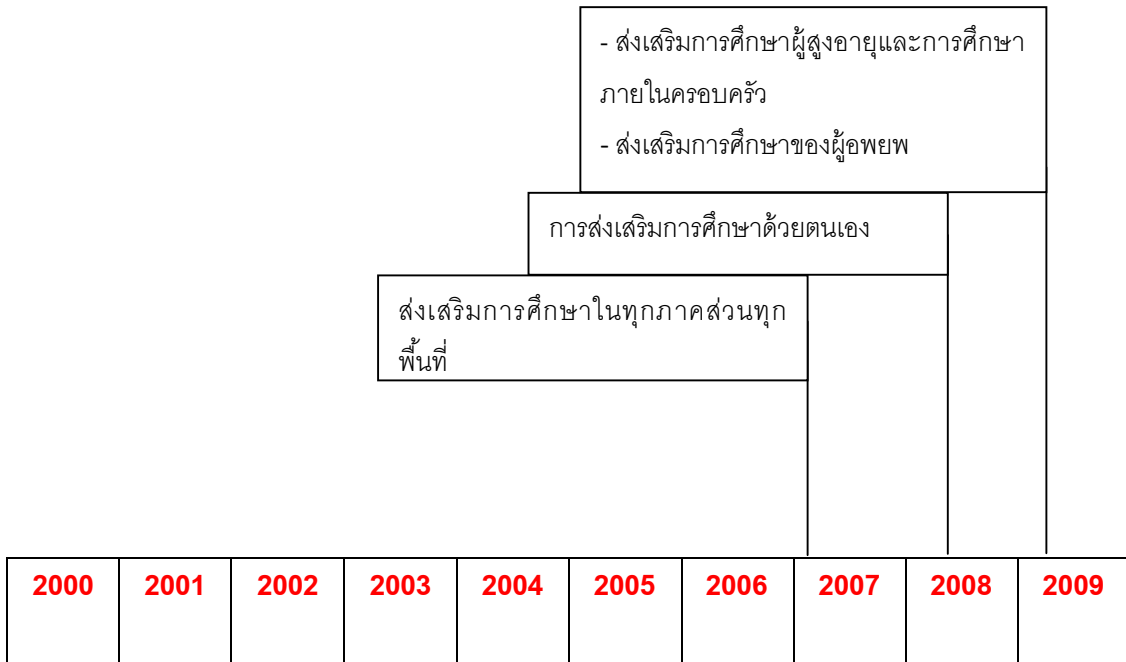
แคมเปญสีเขียว(การรณรงค์สีเขียว)มีการบูรณาการที่มีประสิทธิภาพของรัฐและทรัพยากรของโรงเรียนคุ้มครองสิทธิของนักศึกษาที่ยากไร้ให้ได้รับการศึกษาและส่งเสริมไม่ให้เกิดปัญหาต่อสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัย

ปี ค.ศ.2009 นโยบายได้เน้นไปที่การเพิ่มคุณภาพในการสอนของมหาวิทยาลัยและระดับการวิจัยโดยมีการให้รางวัลแก่มหาวิทยาลัยที่มีการเรียนการสอนดีเด่นมีการลงทุนทรัพยากรในการพัฒนามหาวิทยาลัยชั้นนำในระดับโลกและศูนย์การวิจัยอีกทั้งยังลงลึกในเรื่องการฝึกอบรมการศึกษาที่มีความสามารถเฉพาะและเชื่อมโยงกับความต้องการของอุตสาหกรรมส่งเสริมนวัตกรรมเทคโนโลยีและ industry developmentและมีการเปิดการแลกเปลี่ยนทางวิชาการระหว่างสองฝั่งประเทศนอกจากนี้ยังมีการส่งเสริมการประเมินผลการศึกษาของวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาโลกสำหรับให้คำแนะนำและการเปลี่ยนแปลง มีการปรับปรุงระบบการประเมินผลการศึกษาที่มีการส่งเสริมความร่วมมือของอุตสาหกรรมการศึกษาและภาคส่วนการจ้างงานและส่งเสริมให้นักศึกษาเทคโนโลยีให้มีใบอนุญาต ทั้งมีอาชีพและต่างประเทศเพื่อปรับปรุงความสามารถในการประกอบอาชีพและเน้นมีส่วนร่วมในกิจกรรมการศึกษาระหว่างประเทศส่งเสริมให้โรงเรียนที่จะรับนักเรียนต่างประเทศที่โดดเด่นและนักศึกษาจีนในต่างประเทศและส่งเสริมการศึกษาในต่างประเทศและการดูงานต่างประเทศของนักศึกษามหาวิทยาลัย การฝึกปฏิบัติเพื่อเป็นมืออาชีพเพื่อที่จะขยายการแลกเปลี่ยนทางวิชาการระหว่างประเทศและเน้นการรักษาความปลอดภัยมหาวิทยาลัยป้องกันความรุนแรงของนักเรียนในมหาวิทยาลัยและยาเสพติดรักษาการจัดการมหาวิทยาลัยอย่างยั่งยืน ส่งเสริมการศึกษาการลดคาร์บอนและดำเนินการศึกษาด้านสิ่งแวดล้อม

กลุ่มการศึกษาตลอดชีวิตของประเทศไต้หวัน

ภาพประกอบ 14 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 1990 – 1999 ในการศึกษาตลอดชีวิตของประเทศไต้หวัน

ภาพประกอบ 15 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 2000 – 2009 ในการศึกษาตลอดชีวิต
ของประเทศไต้หวัน

จากภาพประกอบ 14-15 พบว่า การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติในมิติการจัดการศึกษาเพื่อ
สร้างกำลังคน ในกลุ่มการศึกษาตลอดชีวิตใน 2 ทศวรรษที่ผ่านมา สรุปได้ดังนี้

ปี ค.ศ. 1994 ไต้หวันมีการปฏิรูปการศึกษา และได้กำหนดแผนปฏิรูปการศึกษาระยะ 5 ปี
(ค.ศ.1999-2003) การปฏิรูปการศึกษารั้งนี้ ดำเนินการอย่างต่อเนื่องมากตั้งแต่ปี ค.ศ. 1949-1993
และปี ค.ศ. 1994 มาโดยลำดับ ในแผนปฏิรูปการศึกษาดังกล่าวนี รัฐบาลกำหนดจะดำเนินการปรับปรุง
แก้ไขระบบการศึกษาโดยยึดนโยบายส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิต และเพื่อสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ ซึ่ง
จะมีผลกระทบต่อโครงการของระบบการศึกษาของไต้หวันที่มีอยู่เดิมทุกระดับ ทั้งการศึกษาในระบบและ
การศึกษานอกระบบเป็นอย่างมาก เช่น มีการขยายการศึกษาภาคบังคับออกไปจนถึง 9 ปี และจัด
โครงการใหม่ๆ เช่น โครงการขยายการศึกษาภาคบังคับด้านอาชีวศึกษา ให้เยาวชนสามารถเลือกเรียน
สายอาชีวศึกษาได้แทนหลักสูตรสายสามัญ และขยายการศึกษาภาคบังคับเป็น 12 ปี สำหรับผู้ที่ต้องการ
เรียนสายอาชีวศึกษา รัฐบาลไต้หวันได้ให้ความสนใจแก่การอาชีวศึกษาเป็นอย่างมาก ซึ่งนอกจากจะมี
การปฏิรูปการอาชีวศึกษา โดยการจัดหลักสูตรและรูปแบบการอาชีวศึกษาให้มืออย่างหลากหลายและ
ยืดหยุ่นแล้ว ยังมีการยกระดับการอาชีวศึกษาให้มีระดับสูงขึ้นจนถึงระดับอุดมศึกษาด้วย คือ มีการจัดตั้ง
สถาบันเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ในส่วนของมหาวิทยาลัยนั้นรัฐบาลไต้หวันได้จัดตั้งสถาบันอุดมศึกษา
ของรัฐเพิ่มขึ้น รวมทั้งอนุญาตให้เอกชนจัดตั้งสถาบันอุดมศึกษาได้ และมีการจัดตั้งมหาวิทยาลัยเปิด
และยังออกกฎหมายมหาวิทยาลัย ทำให้มหาวิทยาลัยมีอิสระในการบริหารงานมากยิ่งขึ้น เป็นผลให้
ไต้หวันมีจำนวนนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยเพิ่มมากขึ้น ในส่วนด้านการศึกษาผู้ใหญ่ ไต้หวันมีการ
จัดในรูปแบบของการศึกษานอกระบบ เป้าหมายของการจัดอยู่ที่ประชากรชนบท ผู้ไม่รู้หนังสือ ผู้ใช้แรงงาน

กลุ่มสตรี และกลุ่มเยาวชนนอกโรงเรียน แหล่งการจัดการศึกษาผู้ใหญ่ที่สำคัญได้แก่ โรงเรียนประถมและมัธยมศึกษา วิทยาลัย มหาวิทยาลัย และโรงเรียนฝึกอาชีพ ซึ่งทุกแห่งจะเปิดหลักสูตรนอกเวลาสำหรับผู้ใหญ่ด้วย นอกจากนี้แล้ว การศึกษานอกระบบของไต้หวันยังจัดในสถาบัน องค์กร และหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งของรัฐบาลและเอกชน และเนื่องจากไต้หวันเป็นประเทศกำลังพัฒนาก้าวหน้า จึงให้ความสำคัญแก่การฝึกอบรมยกระดับฝีมือแรงงานและโครงการฝึกอาชีพเป็นอย่างมาก จึงมีโครงการฝึกอาชีพจัดอย่างหลากหลาย ดำเนินงานโดยหน่วยงานรัฐบาล สถานศึกษา และสถานประกอบการ พร้อมกันนี้รัฐบาลยังได้ออกกฎหมายบังคับให้สถานประกอบการ สถานธุรกิจและการพาณิชย์ จัดการฝึกอบรมให้แก่บุคลากรของตนเอง และให้มีระบบการลาเรียนต่อได้ของบุคลากรในองค์กรและผู้ใช้แรงงานด้วย โดยถือเป็นสิ่งจำเป็นและได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย

ปี ค.ศ. 1996 ไต้หวันได้มีการวางรากฐานของการศึกษาของชาติอย่างมั่นคงและมีการปฏิรูปการศึกษาหลายครั้ง จนกระทั่งสามารถจัดการศึกษาให้แก่ประชาชนให้ได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานจนถึงระดับมัธยมศึกษาในตอนต้นโดยทั่วกัน ในส่วนของการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษานอกระบบนั้น ในปี ค.ศ. 1952 ไต้หวันมีผู้ไม่รู้หนังสืออยู่ถึงร้อยละ 42 ของประชากรทั้งหมด และเพื่อลดอัตราการไม่รู้หนังสือ รัฐบาลจึงกำหนดให้เด็กอายุ 6-12 ปี ให้รับการศึกษาภาคบังคับ 6 ปี ในระดับประถมศึกษา เป็นผลให้มีจำนวนผู้เข้ารับการศึกษามากขึ้น และลดอัตราการไม่รู้หนังสือของประชาชนลง ได้มากจนถึงปี ค.ศ.1996 ไต้หวันสามารถลดอัตราการไม่รู้หนังสือลงเหลือเพียงร้อยละ 5.3 เท่านั้น

ส่วนการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ในช่วง ค.ศ.2000-2009 การจัดการศึกษาเพื่อสร้างกำลังคน กลุ่มการศึกษาตลอดชีวิต พบว่า

ปี ค.ศ.2007 นโยบายได้เน้นไปที่ส่งเสริมการศึกษาในทุกพื้นที่คือมีการสร้างระบบที่รับรองความสำเร็จทางการศึกษาอย่างไม่เป็นทางการ เพื่อเชื่อมสถาบันและไม่ใช้สถาบัน มีการส่งเสริมการศึกษาขั้นพื้นฐานสำหรับผู้ใหญ่เพื่อที่จะลดอัตราการไม่รู้หนังสือ ส่งเสริมการศึกษาในครอบครัวและคู่สมรส เช่นเดียวกับพัฒนาวัฒนธรรมใหม่ที่เข้ามา และมีการส่งเสริมให้ทั้งศึกษาภาษาท้องถิ่นและการศึกษาทั่วไปทางภาษาเพื่อสืบทอดความหลากหลายทางวัฒนธรรมของไต้หวันในอนาคต

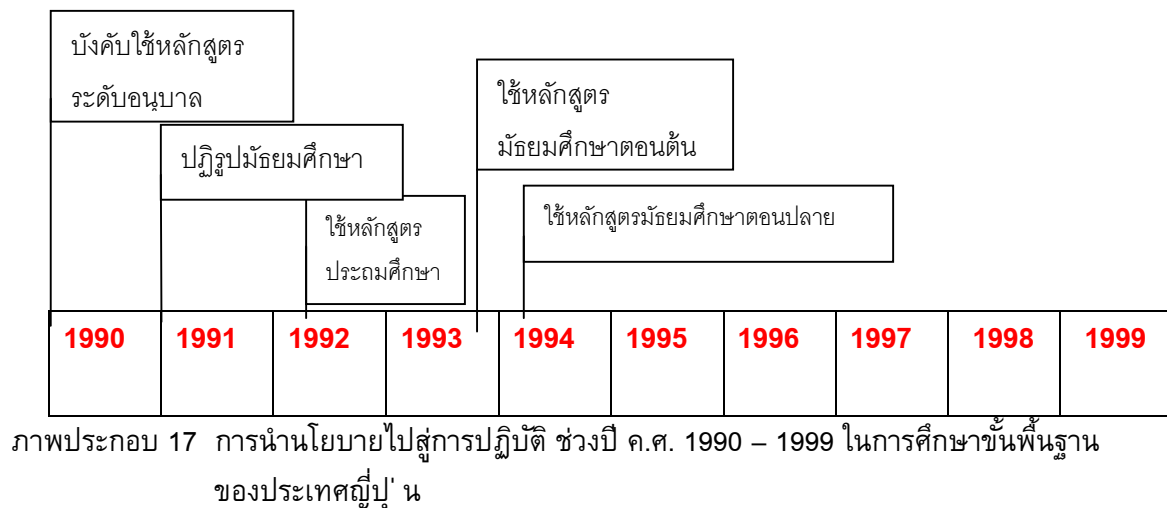
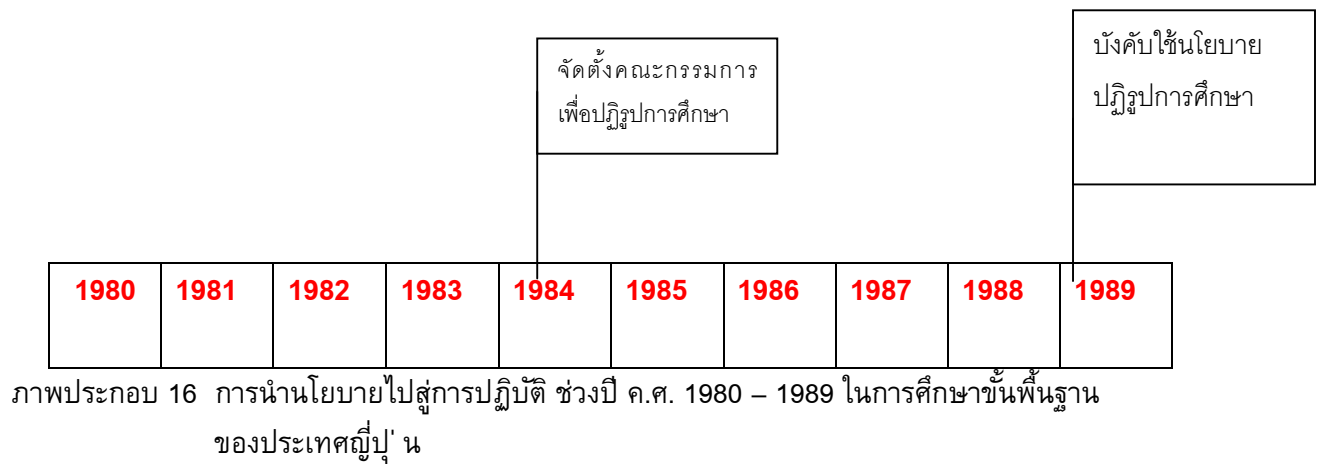
ปี ค.ศ.2008 นโยบายได้เน้นไปที่การให้บริการการปรับปรุงการศึกษาด้วยตนเองด้วยการซ่อมเสริมเกี่ยวกับการออกกลางคันเพื่อลดอัตราการไม่รู้หนังสือในหมู่ผู้ที่ออกกลางคัน(dropouts) มีการเสริมสร้างการศึกษาของพลเมืองอาวุโสในสังคมผู้สูงอายุ มีการส่งเสริมการศึกษาและความสัมพันธ์ในครอบครัวและยังเน้นการเสริมสร้างการศึกษาของผู้อพยพใหม่

ปี ค.ศ.2009 นโยบายได้เน้นไปที่การสร้างเสริมการศึกษาให้กับผู้สูงอายุในสังคม ส่งเสริมการศึกษาภายในครอบครัว เสริมสร้างการศึกษาของผู้อพยพใหม่ในเรื่องภาษาและการเลี้ยงดู และยังมี การส่งเสริมการศึกษาตามอัธยาศัยที่ได้รับการรับรองเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ตลอดชีวิต เสริมสร้างการศึกษาในห้องสมุดประชาชนปรับปรุงมหาวิทยาลัยชุมชนและเปิดการศึกษาศิลปะเพื่อส่งเสริมการพัฒนาความหลากหลายทางวัฒนธรรมนอกจากนี้ไต้หวันยังเน้นไปที่ความเสมอภาคทางเพศระหว่างหญิงและชาย มีมาตรการป้องกันการค้ามนุษย์(ทำร้ายตัวเอง) เนื่องจากภาวะซึมเศร้า, สิทธิมนุษยชน , การปกครองด้วยกฎหมายและจริยธรรมศึกษา

3. ประเทศญี่ปุ่น

ในภาพรวมของการนำนโยบายทางการศึกษาไปสู่การปฏิบัติในช่วงทศวรรษที่ 3 (ค.ศ. 1980-2010) ในมิติการจัดการศึกษาเพื่อสร้างกำลังคน ใน 3 กลุ่มระดับการศึกษา ได้แก่ กลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มอุดมศึกษา และกลุ่มการศึกษาตลอดชีวิต ซึ่งสรุปในภาพรวมพัฒนาการทางด้านการศึกษา ได้ดังนี้

กลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศญี่ปุ่น

ภาพประกอบ 18 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 2000 – 2009 ในการศึกษาขั้นพื้นฐาน
ของประเทศไทย

จากภาพประกอบ 16-18 พบว่า

ค.ศ. 1988 การบังคับใช้นโยบายการปฏิรูปการศึกษาโดยเน้นเนื้อหาสาระที่สำคัญ การให้ความสำคัญกับปัจเจกบุคคล การเปลี่ยนเข้าสู่ระบบการเรียนรู้ตลอดชีวิต ส่งเสริมความร่วมมือระหว่าง
บทบาทของบ้าน โรงเรียนและชุมชน ส่งเสริมการแสดงออกของความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การปฏิรูป
ตำราเรียน ปรับปรุงคุณภาพครู ส่งเสริมการศึกษาระดับอนุบาลและการศึกษาพิเศษ ปรับปรุงการ
บริหารโรงเรียนและสิ่งแวดล้อมภายใน การเปิดโรงเรียนรับสังคมนานาชาติ

ค.ศ. 1989 กระทรวงศึกษาธิการสั่งการให้สภาลงนามปรับปรุงหลักสูตรอนุบาล
ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย และมีการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรฐานอาคาร
สถานที่ มีการปรับปรุงเนื้อหาและวิธีการจัดการศึกษา โดยการปลูกฝังบุคลิกภาพความรอบรู้
สมรรถนะการเรียนรู้อย่างอิสระ เน้นพื้นฐานและการพัฒนาคุณลักษณะเฉพาะของนักเรียน ส่งเสริม
ความเข้าใจในประเพณีและวัฒนธรรมไทย มีการปรับปรุงการจัดการเรียนในโรงเรียน โดยมีการ
ปรับปรุงการบริหารโรงเรียน การส่งเสริมการเปิดโรงเรียนสู่ชุมชน ส่งเสริมความร่วมมือระหว่าง
โรงเรียน มีการปรับปรุงการแนะแนว โดยมีการจัดกิจกรรมในโรงเรียนผ่านการแนะแนวนักเรียน พัฒนา
ครูให้ความรู้ความเข้าใจในตัวนักเรียนและการแนะแนว ส่งเสริมระบบการให้คำปรึกษาทางการศึกษา
และการแนะแนวอาชีพ มีการปรับปรุงคุณภาพครูผู้สอนและส่งเสริมสิ่งแวดล้อมทางการศึกษา ปรับปรุง
ระบบการประเมินโรงเรียน

มีการเปลี่ยนรายวิชาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จากวิชาข้อมูลพื้นฐานเป็นวิชาอุตสาหกรรมศิลป์
และสิ่งประดิษฐ์ในครัวเรือน และจัดให้โรงเรียนนำร่องนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในการศึกษาอย่าง
หลากหลาย รวมทั้งการพัฒนาปรับปรุงซอฟต์แวร์ต่าง ๆ

ค.ศ. 1990 บังคับใช้หลักสูตรระดับอนุบาลฉบับปรับปรุง

ค.ศ. 1991 ปฏิรูปมัธยมศึกษา เน้นคุณภาพการศึกษาแทนการเน้นปริมาณ เพื่อพัฒนา
บุคลิกภาพของบุคคลอย่างมีประสิทธิภาพ จัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษาให้เอื้อต่อนักเรียนในการเลือก
โรงเรียน หลักสูตรและรายวิชา ตามความสนใจและความถนัด ลดการแข่งขันที่จะเข้าเรียนต่อใน
ระดับมหาวิทยาลัย มาตรการ

1. สนับสนุนโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายรูปแบบใหม่ ที่สนองความแตกต่างระหว่างบุคคลได้ดีกว่าแบบเดิม

2. ประกาศให้ใช้หลักสูตรปรับปรุงใหม่ในโรงเรียนทั่วไปประเทศ

ค.ศ. 1992 บังคับหลักสูตรระดับประถมศึกษาฉบับปรับปรุง ปรับปรุงคู่มือการสอนเกี่ยวกับอาหารกลางวัน

ค.ศ. 1993 บังคับใช้หลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เริ่มปรับปรุงหลักสูตรจริยศึกษาในโรงเรียน จัดให้มีการอบรมนักโภชนาการและผู้บริหารอาหารกลางวันอย่างเป็นระบบ มีโรงเรียนนำร่องด้านความร่วมมือระหว่างโรงเรียน บ้านและชุมชน

ค.ศ. 1994 รัฐบาลได้นำเสนอปรัชญาพื้นฐานของหลักสูตรใหม่จะส่งเสริมการศึกษาที่อยู่บนพื้นฐานความเคารพในตัวบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื้อหา จำนวนชั่วโมงเรียน โดยมี 4 นโยบายหลัก คือ

1. ส่งเสริมการมีจิตวิญญาณที่สมบูรณ์ (Richness Spirit) โดยวัตถุประสงค์ของกิจกรรมการศึกษาจะต้องส่งเสริมให้นักเรียนมีจิตวิญญาณที่สมบูรณ์และช่วยพัฒนาให้สามารถดำรงอยู่ได้อย่างมีพลังกำลังและความกล้าหาญ ซึ่งจะต้องสอดคล้องกับพัฒนาการของนักเรียนและคุณลักษณะของนักเรียนแต่ละคน

2. การศึกษาที่ส่งเสริมให้บุคคลเกิดกำลังใจ โดยการให้หลักเกณฑ์ที่เป็นสิ่งสำคัญสำหรับประชาชนในอนาคต และการศึกษาจะต้องสอนให้นักเรียนมีมุมมองที่กว้างไกล โรงเรียนในแต่ละระดับคือตั้งแต่อนุบาลไปจนถึงมัธยมศึกษาตอนปลายต้องมีรายวิชาในหลักสูตรจะต้องมีความสอดคล้องกัน

3. ส่งเสริมความสามารถในการศึกษาตนเอง (Self-education Ability) การศึกษาต้องพัฒนาความสามารถในการเผชิญปัญหาทางบวกกับการเปลี่ยนแปลงในสังคม และต้องพัฒนาให้บุคคลมีความเต็มใจและมีความเป็นอิสระ

4. เคารพในขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรม และส่งเสริมให้ความเป็นสากล โดยมุ่งเน้นให้นักเรียนมีความเข้าใจประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมของเมืองต่างๆ ที่ช่วยให้ประเทศญี่ปุ่นมีความสำเร็จในฐานะชุมชนสากล โดยการเปลี่ยนแปลงเนื้อหาการเรียน เช่น พัฒนาวิชาใหม่ “Life education studies” ในนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น วิชา home economic เป็นวิชาบังคับทั้งนักเรียนชายและนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา คุณธรรมศึกษาเป็นวิชาที่สอนให้เหมาะสมตามพัฒนาการของนักเรียน เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีการส่งเสริมวิธีการสอนใหม่ ๆ ให้กับครูเพื่อให้ครูเกิดความมั่นใจในการสอนในหลักสูตรใหม่ มีการบังคับใช้การจัดการเรียนการสอน 5 วันต่อสัปดาห์

การปฏิรูปการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยกำหนดวิธีการส่งเสริมให้นักเรียนมีอิสระในการเรียนรู้ความสามารถและความถนัดของตนเอง จัดโปรแกรมการศึกษาที่มีทางเลือกที่หลากหลาย เพิ่มความยืดหยุ่นของเวลาเรียนระยะเวลาจบหลักสูตรและการโอนหน่วยกิต เพิ่มสายวิชาบูรณาการในหลักสูตร ส่งเสริมให้ระดับจังหวัดจัดระบบสอบเข้ามัธยมศึกษาตอนปลาย ส่งเสริมให้

โรงเรียนสายสามัญและสายอาชีพ ร่วมมือกันจัดการมัธยมศึกษา โดยให้เทียบโอนหน่วยกิตกันได้บ้าง รายวิชา

นอกจากนี้กระทรวงยังได้ริเริ่มโครงการเพื่อปรับปรุงการแนะแนวอาชีพในโรงเรียนมัธยมศึกษา ตอนต้นในเขตเทศบาล

มีการส่งเสริมการวางแผนชีวิตของครูและบุคลากรในระหว่างการทำงานและหลังการเกษียณ โดยมีการฝึกอบรมเพื่อปรับปรุงการสอนและการทำงาน ส่งเสริมการทำวิจัย

ค.ศ.2000 มีการดำเนินการปฏิรูปการศึกษาในกลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐานต่อเนื่อง โดยเน้นที่การพัฒนาคุณภาพของนักเรียนให้สามารถคิด มีอิสระในการตัดสินใจได้ด้วยตัวเอง มีความรู้เพียงพอ สำหรับการเรียนรู้ต่อเนื่องตลอดชีวิต และสามารถถึงศักยภาพของตนเองออกให้ปรากฏ นอกจากนี้ใน โรงเรียนก็มีการสนับสนุนงานแนะแนวเพื่อช่วยเหลือนักเรียนในการเรียนต่อในระดับอุดมศึกษา

กำหนดให้มีการปรับปรุงหลักสูตรในการศึกษาขั้นพื้นฐานที่มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการมีพลัง ในการดำเนินชีวิต (Zest for Living) กับการพัฒนาห้องเรียนให้เกิดความงอกงาม (Room to Grow) เนื้อหาการเรียนการสอนเหล่านี้จะถูกนำมาใช้ในปี ค.ศ. 2002

ค.ศ. 2001 คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาแห่งชาติ (National Commission on Education Reform-17) ได้เสนอข้อมูลเพื่อเปลี่ยนแปลงการศึกษา ดังนี้

1. ส่งเสริมความมีมนุษยธรรมของชาวญี่ปุ่น โดยให้ตระหนักถึงการศึกษาเบื้องต้นเกิดจาก ครอบครัว โรงเรียนควรเร่งรีบในการสอนเรื่องจริยธรรม กิจกรรมของชุมชนควรถูกรื้อเริ่มจากนักเรียนใน โรงเรียน ความชัดเจนในการดูแลเด็กที่มีปัญหาที่โรงเรียน และการปกป้องเด็กจากข้อมูลที่ก่อให้เกิด อันตราย

2. พัฒนาบุคคลที่มีความสามารถพิเศษและส่งเสริมให้บุคคลมีความคิดสร้างสรรค์ โดยการ ปรับปรุงมาตรฐานการศึกษาและพัฒนาระบบการศึกษาที่เน้นการพัฒนาปัจเจกบุคคล ให้นักเรียนมี ทางเลือกที่หลากหลายในการสอบเรียนต่อในระดับอุดมศึกษา ส่งเสริมการศึกษาที่ต้องช่วยบ่มเพาะเข้าสู่อาชีพหรือการทำงานของนักเรียน

3. โรงเรียนใหม่สำหรับคนรุ่นใหม่ โดยสร้างระบบช่วยให้ครูมีความกระตือรือร้นและเพียร พยายาม ส่งเสริมให้โรงเรียนได้รับการไว้วางใจจากชุมชน ส่งเสริมให้ครูมีการพัฒนาสอนให้นักเรียน เกิดความเข้าใจได้ง่ายและมีประสิทธิภาพ ส่งเสริมการสร้างโรงเรียนรูปแบบใหม่ เช่น โรงเรียนชุมชน (Community school)

4. แผนแม่บททางการศึกษาและกฎหมายแม่บททางการศึกษา ประกอบด้วย การกลไกความ เข้าใจแผนเพื่อส่งเสริมในการวัดประเมินการศึกษา และการสร้างกฎหมายแม่บททางการศึกษาที่เหมาะสม สำหรับคนรุ่นใหม่

ค.ศ. 2002 ปรับปรุงเนื้อหาหลักสูตรในโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น โดยมีการ คัดสรรเนื้อหาการเรียนอย่างระมัดระวังและเหมาะสม คือไม่ใช่เพียงแค่อนุหาความรู้ความจำเท่านั้น แต่นักเรียนต้องสามารถนำไปใช้ในระดับการเรียนรู้ที่สูงขึ้นได้ เพิ่มทางเลือกของหลักสูตรที่หลากหลาย และมีการเลือกเนื้อหาการเรียนอย่างรอบคอบ ดังนี้

1. การพัฒนาวิธีการสอนที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนแต่ละคน สร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ เพิ่มความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษ

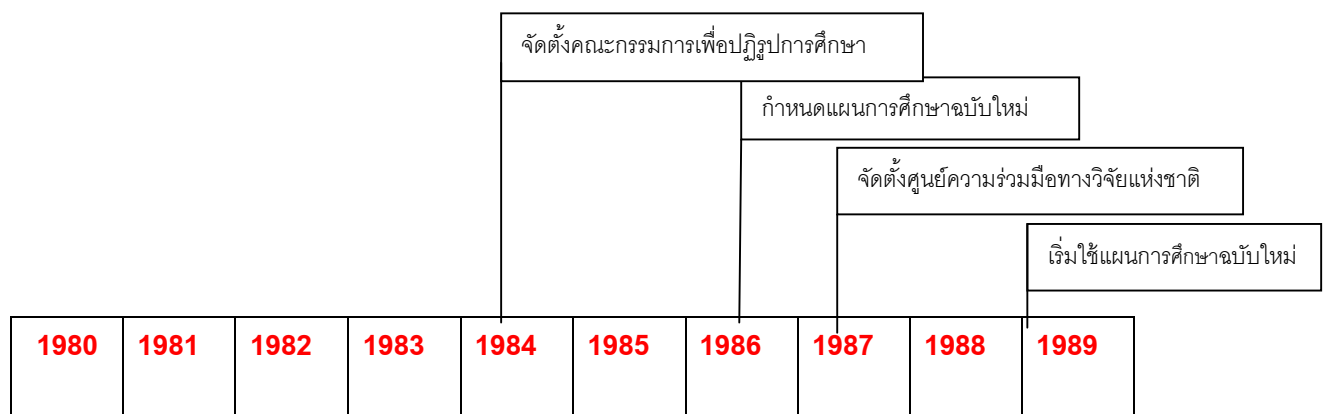
2. การพัฒนานักเรียนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์และมีพลังในการดำเนินชีวิต และการพัฒนานักเรียนมีจิตใจที่ดีงามด้วยการส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมผสมผสานไปกับการศึกษา การพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้กับนักเรียนด้วยการจัดชั้นเรียนในรูปแบบง่าย ๆ จัดโรงเรียนให้เป็นสถานที่ที่น่าพึงพอใจและปลอดภัย การพัฒนาคุณภาพครู พัฒนาระบบการให้คำปรึกษาทางการศึกษา สร้างความร่วมมือระหว่างโรงเรียน ชุมชน และบ้าน

3. การพัฒนาครู โดยการปรับปรุงคุณภาพและความสามารถของครูโดยมุ่งเน้นใน 3 กลุ่ม คือ การฝึกอบรมครูในระบบมหาวิทยาลัย การรับบรรจุครูใหม่ และส่งเสริมให้ครูประจำการเข้ารับการฝึกอบรมในโปรแกรมที่หลากหลาย

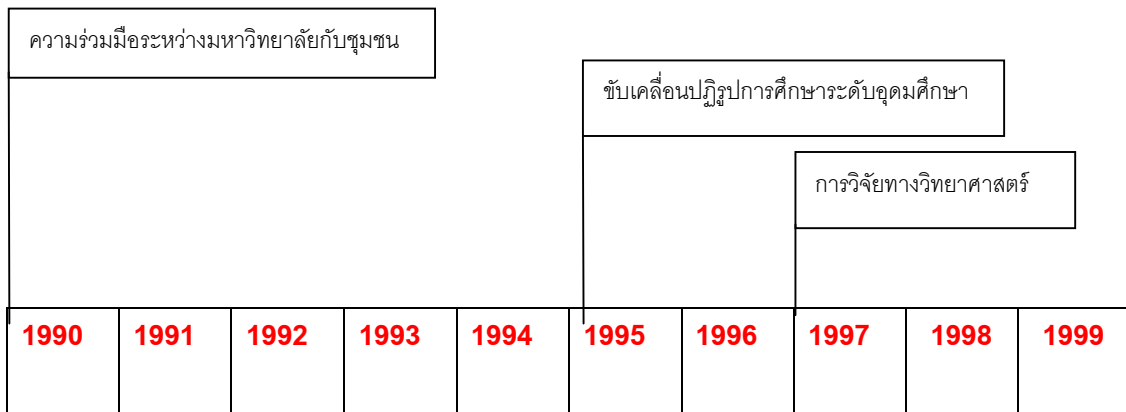
ค.ศ. 2006 การติดตามการปฏิรูปการศึกษา การกำหนดแผนแม่บทในการส่งเสริมการศึกษารวมทั้งการติดตามความก้าวหน้าของการปฏิรูปการศึกษาในประเด็นการส่งเสริมแผนปฏิบัติการในการปรับปรุงความสมรรถนะทางวิชาการ และการประเมินความสามารถทางวิชาการระดับชาติ

ค.ศ. 2007 มีการปรับปรุงกฎหมายทางการศึกษา 3 ประเด็น คือ School Education Law , Law Concerning Organization and Functions of Local Education, Education Personnel Certification Law and the Special Law for Education.

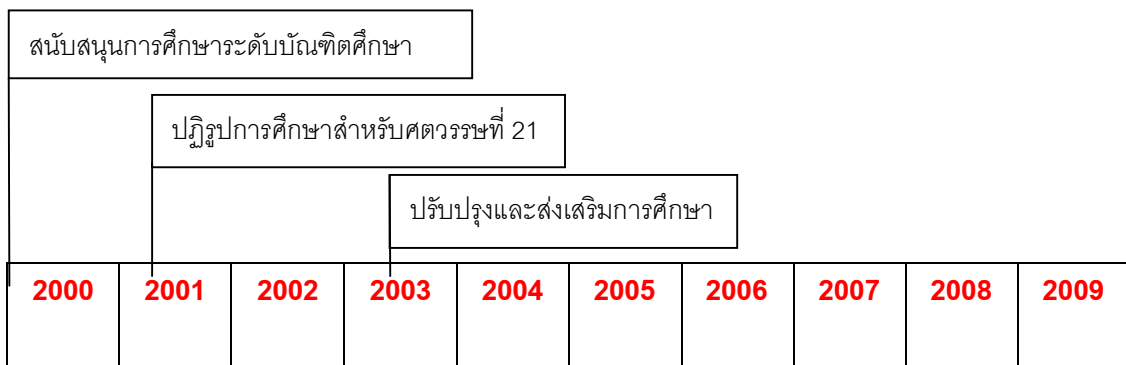
กลุ่มการศึกษาระดับอุดมศึกษาของประเทศญี่ปุ่น

ภาพประกอบ 19 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 1980 – 1989 ในการศึกษาอุดมศึกษา
ของประเทศญี่ปุ่น

ภาพประกอบ 20 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 1990 – 1999 ในการศึกษาอุดมศึกษา
ของประเทศไทย' น

ภาพประกอบ 21 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 2000 – 2009 ในการศึกษาอุดมศึกษา
ของประเทศไทย' น

จากภาพประกอบ 19-21 พบว่า

ค.ศ. 1986 ได้มีการกำหนดแผนการศึกษาระดับอุดมศึกษานับใหม่ โดยเน้นนโยบายการสนับสนุนการวิจัยพื้นฐานทางการศึกษาของมหาวิทยาลัยแห่งชาติ การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ มหาวิทยาลัยท้องถิ่นมีการศึกษาวิจัยที่ตอบสนองต่อความต้องการที่หลากหลายในชุมชน มหาวิทยาลัยเอกชนสนับสนุนกิจกรรมทางการศึกษา และมีการสนับสนุนการทำวิจัย เพิ่มจำนวนการผลิตนักศึกษาแพทย์และ ทันตกรรม ก่อตั้งคณะและสาขาทางด้านวิทยาศาสตร์ในสถาบันเทคโนโลยี สนับสนุนโรงเรียนฝึกวิชาชีพเฉพาะทาง การพัฒนาความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมทั้งการจัดตั้งศูนย์ระบบข้อมูลวิทยาศาสตร์แห่งชาติ

ค.ศ. 1987 เน้นนโยบายสร้างความร่วมมือทางด้านการวิจัยระหว่างมหาวิทยาลัยและภาคอุตสาหกรรม และมีการสนับสนุนเงินวิจัยให้กับมหาวิทยาลัย วิทยาลัยเพื่อส่งเสริมการทำวิจัยทางวิทยาศาสตร์มากขึ้น โดยจัดตั้งศูนย์ความร่วมมือทางวิจัยแห่งชาติ เพื่อการปรับโครงสร้างกระทรวงศึกษาธิการ โดยจัดตั้งสภามหาวิทยาลัยให้ทำหน้าที่เป็นองค์กรที่ปรึกษาของกระทรวงศึกษาธิการในด้านการปฏิรูปอุดมศึกษาในระยะยาว

ค.ศ. 1988 พัฒนาการศึกษาระดับปริญญาตรีให้มีความยืดหยุ่นมากขึ้น ดังนี้

1. ระบบการโอนหน่วยกิตเพื่อให้นักศึกษาสามารถเข้าศึกษาต่อได้
2. ให้มหาวิทยาลัยมีความอิสระในการบริหารจัดการมากขึ้น
3. ปรับปรุงระบบประเมินให้มีความหลากหลายและเข้มงวดมากขึ้น
4. ระบบการเข้าศึกษาระดับอุดมศึกษามีความยืดหยุ่นมากขึ้น
5. กระตุ้นให้เกิดการเปิดกว้างทางศึกษา พัฒนาหลักสูตรที่มีความหลากหลายทั้งในระดับปริญญาตรีและระดับบัณฑิตศึกษา

นอกจากนี้ยังเน้นนโยบายการสนับสนุนการแลกเปลี่ยนนักศึกษาต่างชาติและนักศึกษาในประเทศญี่ปุ่น โดยมีการสนับสนุนทุนการศึกษา รวมถึงจัดตั้งโครงการในการสอนภาษาญี่ปุ่นให้นักศึกษา มีโครงการครูแลกเปลี่ยนกับประเทศจีนและมาเลเซีย จัดตั้งสถาบันสอนภาษาญี่ปุ่นตามมาตรฐานสากล

ค.ศ. 1989 พัฒนาระบบของสถาบันวิจัยเพื่อการศึกษาแห่งชาติขึ้นใหม่ และมีการพัฒนาบัณฑิตวิทยาลัยโดยเปิดรับนักศึกษาจากหลากหลายรายวิชามากขึ้น การปรับปรุงระบบการทำงานในมหาวิทยาลัยโดยเฉพาะสาขาวิทยาศาสตร์การเกษตร และวิศวกรรมศาสตร์ การโอนย้ายหน่วยกิตจากอนุปริญญาสู่ระบบปริญญาในมหาวิทยาลัย จัดระบบที่พักออาศัย สร้างกองทุนและสนับสนุนเงินงบประมาณในการสร้างเครือข่ายสัมพันธ์สำหรับนักศึกษาต่างชาติ มีการแก้ไขเพิ่มเติมเกณฑ์มาตรฐานสำหรับการจัดตั้งมหาวิทยาลัยและเกณฑ์มาตรฐานสำหรับการจัดตั้งวิทยาลัยอาชีพ แก้ไขเพิ่มเติมเกณฑ์มาตรฐานสำหรับการจัดตั้งมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับระบบกำกับตนเองและประเมินตนเองของมหาวิทยาลัย ส่วนระดับบัณฑิตวิทยาลัย มีการก่อตั้งสถาบันบัณฑิตวิทยาลัยอิสระที่มีความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และอนุมัติการเทียบคุณสมบัติอาจารย์พิเศษประจำบัณฑิตวิทยาลัย

ค.ศ. 1990 นโยบายการปรับปรุงและเพิ่มประสิทธิภาพงานของบัณฑิตศึกษา ปรับปรุงวุฒิการศึกษา สร้างความเข้มแข็งทางการศึกษาในมหาวิทยาลัย และส่งเสริมให้สถาบันเอกชนปรับปรุงพัฒนาโปรแกรมให้โดดเด่นและมีความหลากหลาย นอกจากนี้เกิดความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยกับชุมชนโดยมีการเปิดห้องสมุด โรงยิม และสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ ให้ประชาชนในชุมชนได้ใช้บริการ สร้างความเข้มแข็งของมหาวิทยาลัยให้เป็นสถานที่ที่เรียนรู้ได้ตลอดชีวิต และขยายหลักสูตรการเรียนมหาวิทยาลัยให้มีความหลากหลายมากขึ้น ส่งเสริมให้เกิดการวิจัยกับชุมชนโดยใช้ทรัพยากรในท้องถิ่น

ค.ศ. 1991 โดยคณะกรรมการปฏิรูปมหาวิทยาลัยได้เสนอรายงานต่อกระทรวงศึกษาธิการ 15 ฉบับ คือ การปรับปรุงระบบการศึกษาในมหาวิทยาลัยยกเลิกการจำแนกหมวดวิชาทั่วไปและหมวดวิชาเฉพาะ บรรจุความรับผิดชอบการสอนภาคค่ำเป็นความรับผิดชอบของมหาวิทยาลัย การทบทวนระบบปริญญาและประเมินผลการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา การปรับปรุงการศึกษาในวิทยาลัยทั่วไป การปรับปรุงการศึกษาในวิทยาลัยเทคโนโลยี การปรับปรุงการศึกษาระดับอุดมศึกษาหลังจาก ค.ศ. 1995 การปรับปรุงการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา การเพิ่มเติมกฎระเบียบต่าง ๆ เกี่ยวกับการอนุมัติปริญญา การแก้ไขเพิ่มเติมเกณฑ์มาตรฐานในการจัดตั้งวิทยาลัยเทคโนโลยี การพัฒนาบัณฑิตวิทยาลัยเชิงปริมาณ การจัดหลักสูตรปริญญาเอกให้มีโปรแกรมการเรียนภาคปกติ และภาคค่ำ การ

ปรับปรุงการสอบเข้ามหาวิทยาลัย การปรับปรุงการบรรจุบุคลากรสายผู้สอน และการเอื้ออำนาจมหาวิทยาลัยในด้านการบริหารจัดการ การจัดตั้งสถาบันแห่งชาติเพื่อรับรองปริญญาสำหรับผู้จบสถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ นอกเหนือจากมหาวิทยาลัย และมีการส่งเสริมระบบการวิจัยในมหาวิทยาลัย และบัณฑิตวิทยาลัย โดยมีการจัดตั้งหลักสูตรปริญญาโทและเอกที่ไม่ขึ้นตรงกับคณะ จัดตั้งสถาบันวิจัยในมหาวิทยาลัย

ค.ศ. 1993 นโยบายการพัฒนาคุณภาพการสอนของครูสอนภาษาญี่ปุ่น โดยให้ครูเข้าฝึกอบรมในมหาวิทยาลัย มีการจัดทดสอบความสามารถในการสอนภาษาญี่ปุ่น ส่งเสริมการทำวิจัยเกี่ยวกับวิธีการสอนและวัสดุอุปกรณ์ในการสอนภาษาญี่ปุ่น ปรับปรุงคุณภาพของสถาบันสอนภาษาญี่ปุ่น มีการเปิดสอนภาษาญี่ปุ่นให้กับนักศึกษาต่างชาติ และสร้างความร่วมมือการศึกษาภาษาญี่ปุ่นกับต่างประเทศ

ต่อมาในปี ค.ศ. 1995 กระทรวงศึกษาธิการได้เคลื่อนต่อการปฏิรูปการศึกษา ระดับอุดมศึกษา คือ การปฏิรูปวิทยาลัยทั่วไป (Junior Colleges) การปฏิรูปวิทยาลัยเทคโนโลยี (Colleges of Technology) การปฏิรูปวิทยาลัยฝึกอบรมวิชาชีพพิเศษ (Professional Training Colleges) ปรับปรุงการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย ปฏิรูปการศึกษาระดับบัณฑิตวิทยาลัย การปรับปรุงการศึกษาระดับอุดมศึกษาในหลักสูตรระยะสั้น การปรับปรุงระบบการตรวจสอบและประเมินตนเองของมหาวิทยาลัย

ค.ศ. 1997 รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ จัดให้การฝึกอบรมนักวิจัยทั้งในมหาวิทยาลัยและนักวิจัยรุ่นใหม่ มีการสนับสนุนเงินทุน และวัสดุอุปกรณ์ เพื่อการทำวิจัยทางวิทยาศาสตร์

ในปี 2000 รัฐบาลมีนโยบายให้ดำเนินการปฏิรูปการศึกษาระดับอุดมศึกษาอย่างต่อเนื่อง โดยจุดมุ่งเน้นคือ การพัฒนามหาวิทยาลัยเพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 ด้วยการส่งเสริมและเสริมแรงหน่วยงานระดับคณะ การส่งเสริมการแลกเปลี่ยนนักศึกษาต่างชาติ ส่งเสริมการทำวิจัยทางวิทยาศาสตร์ และการส่งเสริมความร่วมมือทางวิจัยระหว่างมหาวิทยาลัยกับโรงงานอุตสาหกรรม

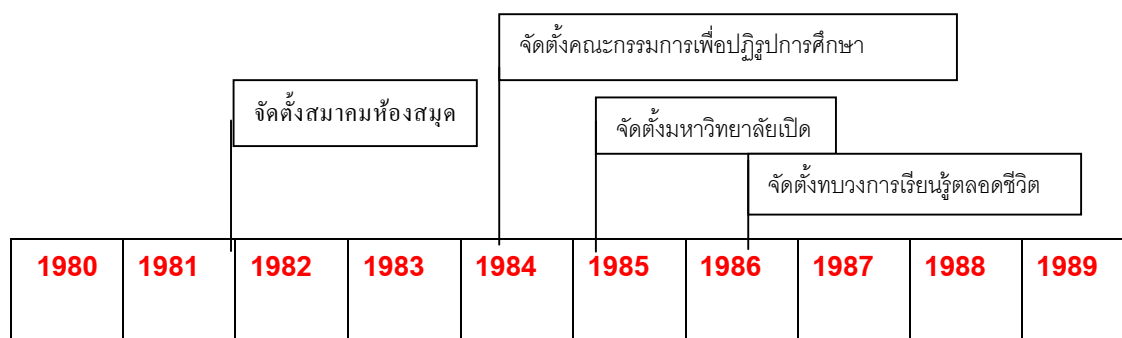
ค.ศ. 2001 กระทรวงศึกษาธิการฯ ได้เสนอแผนการปฏิรูปการศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมสู่ศตวรรษที่ 21 คือ

1. พัฒนานักศึกษาให้มีความรู้ที่มีประสิทธิภาพโดยการพัฒนาชั้นเรียนให้มีคุณภาพ
2. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมและการเข้าถึงในชุมชน
3. ปรับปรุงสิ่งแวดล้อมให้ส่งเสริมการเรียนรู้ สนุกสนานปราศจากความวิตกกังวล
4. ส่งเสริมให้ผู้ปกครองและชุมชนไว้วางใจในสถานศึกษา
5. พัฒนาครูให้เป็นผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษา
6. ส่งเสริมให้มหาวิทยาลัยติดอันดับมหาวิทยาลัยระดับโลก
7. สร้างเสริมวิสัยทัศน์ใหม่ทางการศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมสู่ศตวรรษใหม่

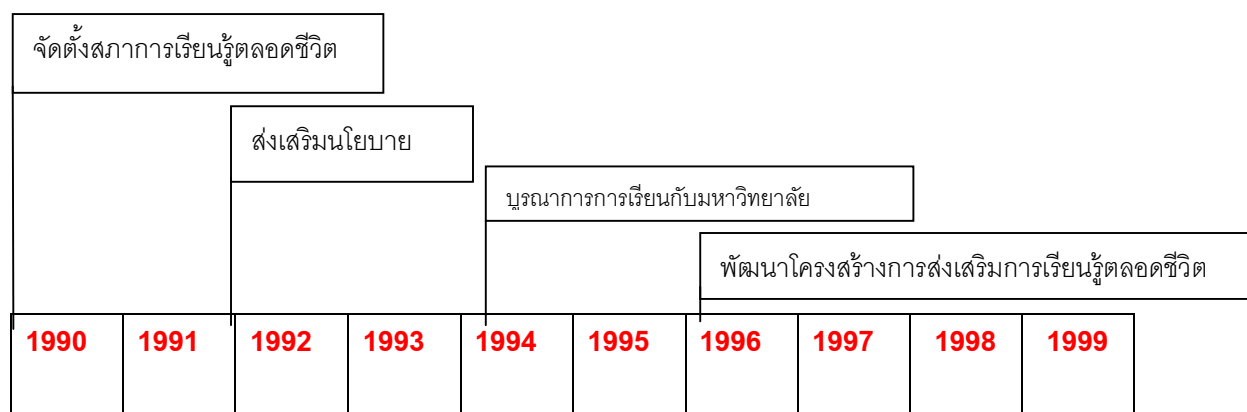
ใน ค.ศ. 2003 มีการปรับปรุงและส่งเสริมการศึกษาในระดับอุดมศึกษา โดยปรับปรุงเนื้อหา วิธีการศึกษาในเพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความต้องการของผู้เรียนมากขึ้น มีปรับปรุง

หลักสูตรบัณฑิตศึกษา ปรับปรุงวิธีการศึกษา และในปีเดียวกันก็มีการปรับปรุงและปฏิรูปการศึกษา
ระดับบัณฑิตศึกษา โดยการเพิ่มปริมาณการรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา

กลุ่มการศึกษาตลอดชีวิตของประเทศญี่ปุ่น

ภาพประกอบ 22 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 1980 – 1989 ในการศึกษาตลอดชีวิต
ของประเทศญี่ปุ่น

ภาพประกอบ 23 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 1990 – 1999 ในการศึกษาตลอดชีวิต
ของประเทศญี่ปุ่น

ภาพประกอบ 24 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 2000 – 2009 ในการศึกษาตลอดชีวิต
ของประเทศไทย

จากภาพประกอบ 22 -24 พบว่า

ค.ศ. 1982 จัดตั้งสมาคมห้องสมุดญี่ปุ่น (Japan Library Association: JLA) เพื่อเป็นศูนย์กลางการพัฒนาห้องสมุดประชาชน พร้อมทั้งให้บริการอบรมแนะนำวิธีการใช้บริการแก่กลุ่มเด็กและเยาวชน รวมถึงส่งเสริมการอ่านแก่เด็กพิการ คนหูหนวก คนพิการทางสายตาและผู้บอดอีกด้วย

ค.ศ. 1984 ประเทศญี่ปุ่นจัดตั้งคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ เพื่อปฏิรูปการศึกษา โดยยึดโครงสร้างการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ค.ศ. 1985 เริ่มต้นเปิดมหาวิทยาลัยเปิด

ค.ศ. 1987 มีการจัดตั้งทบวงการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Life Learning Bureau) โดยแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับชาติ ระดับจังหวัด และระดับท้องถิ่น

ค.ศ. 1988 กระทรวงศึกษาธิการเริ่มต้นโครงการนำร่องด้านการศึกษาตลอดชีวิตในหมู่บ้านและในเมือง โดยมีการเข้าร่วมในหลายๆเขต ซึ่งในปีนี้มีจำนวน 86 เขตที่ประกาศใช้การศึกษาตลอดชีวิตในเมืองของตน

ค.ศ. 1990 การจัดตั้งสภาการเรียนรู้ตลอดชีวิต ในระดับชาติและระดับจังหวัดมีหน้าที่ร่วมอภิปรายและเสนอแนะนโยบายส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตที่เหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมในอนาคตของญี่ปุ่น ซึ่งการจัดตั้งสภาการเรียนรู้ตลอดชีวิตในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค หน่วยงานทุกหน่วยงาน ทั้งภาครัฐและเอกชน ตั้งแต่ระดับชาติจนถึงระดับท้องถิ่น ได้เข้ามามีบทบาทในการจัดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต แก่ประชาชนทุกระดับ

ค.ศ. 1992 การส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยมีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานสำหรับกิจกรรมการเรียนรู้ตลอดชีวิต และช่วยเหลือสถาบันการศึกษาในการเสริมสร้างระบบในการจัดการเรียนรู้ตลอดชีวิต ส่งเสริมการศึกษานอกระบบ โดยการส่งเสริมโอกาสเรียนรู้ที่หลากหลายสอดคล้องกับการใช้ชีวิตสำหรับผู้ใหญ่โดยเฉพาะผู้สูงอายุและผู้หญิง

ค.ศ. 1994 รัฐบาลได้นำเสนอถึงความก้าวหน้าในการให้โอกาสทางการเรียนรู้ตลอดชีวิต มีการบูรณาการการเรียนรู้ตลอดชีวิตเข้าไปในระบบมหาวิทยาลัย ซึ่งมีการเปิดสอนระดับปริญญาเอก

ภาคค่ำ เพื่อให้ผู้ใหญ่ที่สนใจสามารถเข้าศึกษาได้ นอกจากนี้รัฐบาลก็ทำให้เกิดความเสมอภาคในบทบาททางเพศ โดยให้ผู้หญิงเข้ามามีส่วนในกิจกรรมทางสังคมและมีโอกาสทางการศึกษาเพิ่มขึ้น

ค.ศ. 1996 รัฐบาลพัฒนาโครงสร้างเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต ด้วยการพัฒนาระบบข้อมูลของการเรียนรู้ตลอดชีวิตผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น การทำหนังสือเผยแพร่ การเผยแพร่ผ่านมัลติมีเดีย เช่น วิทยูโททัศน์ รวมทั้งการสร้างโอกาสในการเรียนรู้ที่หลากหลายมากขึ้นผ่านทางการศึกษานอกระบบ กิจกรรมทางวัฒนธรรม และกีฬา

ค.ศ. 2001 รัฐบาลออกกฎหมายส่งเสริมกิจกรรมการอ่านหนังสือ เพื่อให้รัฐบาลส่วนกลางและรัฐบาลท้องถิ่นร่วมกันจัดทำแผนส่งเสริมการอ่าน และกำหนดตัวชี้วัดความก้าวหน้าของกิจกรรมส่งเสริมการอ่านอย่างครอบคลุม มีการระบุความรับผิดชอบอย่างชัดเจนระหว่างรัฐบาลส่วนกลาง รัฐบาลท้องถิ่น ภาคเอกชน ครอบครัวรวมทั้งโรงเรียนและห้องสมุด ในการจัดกิจกรรมและประเมินผล

ค.ศ. 2002 ญี่ปุ่นปฏิรูปหลักสูตรการศึกษาครั้งใหญ่ ให้มีการสอนภาษาอังกฤษมากขึ้น ส่งเสริมการอ่านหนังสือตอนเช้าก่อนเข้าห้องเรียน 10 นาที โรงเรียนที่มีห้องเรียน 12 ห้องจะต้องมี บรรณารักษ์ทำหน้าที่ส่งเสริมการอ่าน

ค.ศ. 2005 มีการอภิปรายกันในประเทศ การวัดการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตที่นำไปสู่ยุคใหม่ โดยมุ่งส่งเสริมกิจกรรมการเรียนรู้ตลอดช่วงวัยของบุคคล และสร้างสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมให้เด็กได้อยู่ร่วมกับครอบครัว และชุมชนที่มีความเป็นอิสระและจัดการได้ง่าย

ค.ศ. 2008 Kominkan เริ่มต้นนำเอานโยบายส่งเสริมการสร้างเครือข่ายสร้างความปลอดภัยภายในโรงเรียน (Safety and Relief Network Project) ไปใช้

ส่วนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบพัฒนาการด้านนโยบายและยุทธศาสตร์ทางการศึกษา ในรอบ 3 ทศวรรษที่ผ่านมา ของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก: เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น

ตาราง 1 แสดงการเปรียบเทียบพัฒนาการด้านนโยบายและยุทธศาสตร์ทางการศึกษาในรอบ 3 ทศวรรษของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก : เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น

ช่วงทศวรรษ	ประเทศ		
	เกาหลี	ไต้หวัน	ญี่ปุ่น
1980-1989	1980 –ขยายและยกระดับการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย - ประกาศรัฐธรรมนูญส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิต 1982 ออกพระราชบัญญัติการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาตลอดชีวิต 1985 มีการจัดตั้งคณะกรรมการเพื่อการปฏิรูปการศึกษา 1988 มีการจัดตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษาเพื่อกำหนดนโยบายการศึกษา	1982 เริ่มกำหนดนโยบายการศึกษาเชิงคุณภาพ ปฏิรูปอาชีวศึกษา 1988 เปลี่ยนผู้นำและผู้นำกำหนดวิสัยทัศน์นำประเทศสู่สังคมโลก	1982 จัดตั้งห้องสมุดประชาชน 1984 คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษา 1985 จัดตั้งมหาวิทยาลัยเปิด 1986 – กำหนดแผนการศึกษาระดับอุดมศึกษาฉบับใหม่ - จัดตั้งทบวงการเรียนรู้อุทิศตลอดชีวิต 1987 จัดตั้งศูนย์ความร่วมมือทางการวิจัยและสภามหาวิทยาลัย 1989 บังคับใช้นโยบายการปฏิรูปการศึกษาระดับอุดมศึกษา
1990-1999	1991 ออกกฎหมายและพระราชบัญญัติการศึกษาตลอดชีวิต 1994 จัดตั้งคณะกรรมการ	1994 -จัดตั้งสภาปฏิรูปการศึกษา ปฏิรูปการฝึกหัดครู - ปฏิรูปการศึกษายึดนโยบายส่งเสริมการศึกษา	1990 – บังคับใช้หลักสูตรอนุบาล - สร้างความเข้มแข็งของมหาวิทยาลัยให้เป็นสถานที่เรียนรู้ตลอดชีวิต

ช่วงทศวรรษ	ประเทศ		
	เกาหลี	ไต้หวัน	ญี่ปุ่น
	เพื่อการปฏิรูปการศึกษาอีกครั้งเนื่องจากมีการเปลี่ยนแปลงผู้นำ 1995 แผนปฏิรูปการศึกษา “ระบบการศึกษาใหม่” 1996 ปรับโครงสร้างการศึกษาอาชีวศึกษาและเทคนิค และปรับปรุงหลักสูตรบัณฑิตศึกษา 1997 ออกกฎหมายการศึกษาและพระราชบัญญัติการศึกษา 1999 ประกาศเมืองแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต	ตลอดชีวิต 1999 เริ่มการปฏิรูปการศึกษา เพื่อก้าวสู่ศตวรรษที่ 21	ขยายหลักสูตร - จัดตั้งสภาการเรียนรู้ตลอดชีวิต 1991 - ปฏิรูปการศึกษาระดับมัธยมศึกษา - คณะกรรมการปฏิรูปมหาวิทยาลัยเสนอรายงานเพื่อปรับปรุงการศึกษาระดับอุดมศึกษา 1992 บังคับใช้หลักสูตรประถมศึกษา 1993 - บังคับใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น - พัฒนาคุณภาพครูสอนภาษาญี่ปุ่น 1994 บังคับใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย 1995 ปฏิรูปการศึกษาระดับอุดมศึกษา 1996 พัฒนาโครงสร้างการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต 1997 ส่งเสริมการวิจัยทางวิทยาศาสตร์
2000-2009	2000 สนับสนุนการจัดการศึกษาตลอดชีวิต	2002 ปฏิรูปการจัดการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์	2000 ออกกฎหมายส่งเสริมกิจกรรมการอ่านหนังสือ

ช่วงทศวรรษ	ประเทศ		
	เกาหลี	ไต้หวัน	ญี่ปุ่น
	2001 แผนพัฒนาวิชาชีพครู - จัดตั้งศูนย์การเรียนรู้ตลอดชีวิตชุมชน 2002 การปรับปรุงการศึกษาวิทยาศาสตร์ในโรงเรียน 2005 พัฒนาคุณภาพครู 2006 - การขยายการศึกษาผ่านระบบอินเทอร์เน็ตสำหรับนักเรียนทั่วประเทศ - พัฒนาหลักสูตรบริหารธุรกิจ - พัฒนาการเรียนรู้ตลอดชีวิตและวิสัยทัศน์การเรียนรู้ 2008 โครงการ 2011 S&T Culture Project - จัดตั้งการศึกษาแบบควบคู่ -100 Lifelong learning Cities 2009 มหาวิทยาลัยที่มีคุณภาพในการจัดการเรียนการสอน 2010 - เสริมสร้างศักยภาพของมหาวิทยาลัยและสถาบันวิจัย - สร้างเครือข่ายการศึกษา	2006 ยุทธศาสตร์การพัฒนากลเมืองของประเทศ ฯ	2001 - คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาแห่งชาติได้เสนอข้อมูลเพื่อการเปลี่ยนแปลงการศึกษา - กระทรวงศึกษาธิการเสนอแผนการปฏิรูปการศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมสู่ศตวรรษที่ 21 2002 ปรับปรุงเนื้อหาหลักสูตรในโรงเรียนระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษาตอนต้น - มีการปฏิรูปหลักสูตรโดยให้มีการสอนภาษาอังกฤษมากขึ้น 2003 ส่งเสริมการศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยการปรับปรุงเนื้อหาวิธีการศึกษาให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง 2007 ปรับปรุงกฎหมายทางการศึกษา 2008 Kominkan นำนโยบายส่งเสริมการสร้างเครือข่ายความปลอดภัยภายในโรงเรียนมาใช้

จากตาราง 1 สรุปพัฒนาการด้านนโยบายและยุทธศาสตร์ในรอบ 3 ทศวรรษได้ดังนี้

1. ในช่วงทศวรรษที่ 1 (ระหว่าง ค.ศ. 1980 – 1989)

ทั้งสามประเทศได้เริ่มต้นในการปฏิรูปการศึกษา โดยการจัดตั้งคณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาขึ้น ดังเช่น ประเทศเกาหลีใต้ ได้จัดตั้งคณะกรรมการเพื่อการปฏิรูปการศึกษาขึ้นใน ค.ศ. 1985 และในปี ค.ศ. 1988 ก็มีการจัดตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษาเพื่อกำหนดนโยบายการศึกษาทั้งนี้ เนื่องจากในช่วงนั้นสถานการณ์การกวาดวิชาของประเทศเกาหลีใต้ส่งผลกระทบต่อระบบการศึกษาดังนั้น คณะกรรมการจึงได้เสนอข้อเสนอมเพื่อให้การจัดการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งรวมถึง 1) ปรับปรุงระบบการสอบเข้าเรียนต่อในระดับวิทยาลัยโดยอนุมัติให้แต่ละวิทยาลัยคัดเลือกนักเรียนจากเกณฑ์การคัดเลือกของตนเอง และ 2) ปรับปรุงนโยบายความเท่าเทียมของการศึกษาระดับมัธยมปลายใน (HSEP: High School Equalization Policy) แต่ข้อเสนอแนะดังกล่าวไม่ได้มีการนำไปใช้เนื่องจากสาเหตุหลักคือขาดการร่วมรับผิดชอบอย่างจริงจัง และขาดความสนับสนุนอย่างต่อเนื่องจากรัฐบาล จึงทำให้การปฏิรูปการศึกษาในครั้งนี้อยู่ติดขัด

ประเทศไต้หวัน ในปี ค.ศ. 1982 ได้เริ่มกำหนดนโยบายการศึกษาเชิงคุณภาพ และมีการเริ่มต้นในการการปฏิรูปอาชีวศึกษาเท่านั้น ไต้หวันมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านการเมือง สังคมมีความเป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ขึ้น รัฐมีการควบคุมน้อยลง นโยบายทางการศึกษาซึ่งเคยกำหนดไว้ควบคู่กับแผนพัฒนาเศรษฐกิจอย่างชัดเจน ได้เริ่มกำหนดแนวนโยบายทางการศึกษาที่กว้างขึ้น โดยมีได้มุ่งเน้นเฉพาะในเชิงปริมาณ แต่เริ่มมุ่งเน้นการศึกษาในเชิงคุณภาพยกระดับ Junior College ที่มีการเรียนการสอน 3 ปี เป็นสถาบันเทคโนโลยี

ส่วนประเทศญี่ปุ่น จัดตั้งคณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาขึ้นใน ค.ศ. 1984 ซึ่งคณะกรรมการนี้สนใจปรับปรุงการศึกษาให้ครอบคลุมทุกระดับตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาถึงระดับมหาวิทยาลัย มีการเปลี่ยนแปลงจุดมุ่งหมายของการศึกษาและเสนอรูปแบบการศึกษาใหม่ ๆ เนื่องจากการที่ญี่ปุ่นพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจมากเกินไปก่อให้เกิดปัญหาสังคมหลายประการ เช่น การเข้มข้นในการสอบเข้ามหาวิทยาลัยและขาดการศึกษาในครัวเรือน การที่ญี่ปุ่นมีการพัฒนาทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วทำให้ญี่ปุ่นลืมนึกว่าเด็กญี่ปุ่นเป็นมนุษย์ที่ต้องดูแลเอาใจใส่ โดยมีเนื้อหาของการปฏิรูป คือ ระบบการศึกษาสำหรับศตวรรษที่ 21 การกำหนดหน้าที่ของสังคมด้านการศึกษา การปฏิรูปประถมศึกษาและมัธยมศึกษา และการปฏิรูปอุดมศึกษา ซึ่งการปฏิรูปการศึกษานี้ได้เปิดโอกาสให้ประชาชนหลายสาขาอาชีพมีส่วนร่วมในการเสนอความคิดเห็นต่ออนาคตการศึกษาของชาติ ทำให้ได้แนวทางปฏิรูปการศึกษาที่สะท้อนความต้องการของประชาชน

2. ในช่วงทศวรรษที่ 2 (ระหว่าง ค.ศ. 1990 – 1999)

ประเทศเกาหลีใต้ในทศวรรษนี้เริ่มปฏิรูปการศึกษาและเศรษฐกิจการเมืองมากขึ้น ได้มีแผนในการปฏิรูปการศึกษา โดยการจัดตั้งคณะกรรมการเพื่อการปฏิรูปการศึกษาขึ้นใน ค.ศ. 1984 แต่แผนการก็หยุดชะงักเนื่องจากไม่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาล แต่ใน ค.ศ. 1994 หลังจากมีการเปลี่ยนแปลงผู้นำที่เป็นประธานาธิบดีที่มาจากพลเรือน และได้จัดตั้งคณะกรรมการเพื่อการปฏิรูปการศึกษาของประธานาธิบดี (The Presidential Commission on Education Reform: PCER) เพื่อทำการปฏิรูปการศึกษาทั้งระบบโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะพัฒนาพลเมืองที่มีคุณสมบัติและความรับผิดชอบให้พร้อมสำหรับการเป็นผู้นำในศตวรรษที่ 21 ซึ่งเป็นยุคโลกาภิวัตน์และยุคแห่งข้อมูลข่าวสารให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น คณะกรรมการชุดนี้ได้ประกาศแผนการปฏิรูปการศึกษาในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1995 เพื่อสร้างสิ่งที่เรียกว่า “ระบบการศึกษาใหม่” (New Education System) เพื่อเปิดเสรี กระจายอำนาจและเพื่อแก้ปัญหาการมุ่งกวดวิชาเพื่อแย่งกันเข้ามหาวิทยาลัยเพิ่มความสามารถในการแข่งขัน ในยุคสารสนเทศและโลกาภิวัตน์ โดยมีพื้นฐานความคิดอยู่ที่การสร้าง “สังคมการศึกษาแบบเปิดและตลอดชีวิต” และได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลเพื่อดำเนินการปฏิรูปการศึกษาให้บรรลุผลสำเร็จ และให้การสนับสนุนงบประมาณการศึกษา จึงทำให้การศึกษาของเกาหลีใต้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง อาทิ การปรับปรุงหลักสูตรในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา เน้นความสามารถเฉพาะด้านและให้นักเรียนได้มีโอกาสเลือกเรียนตามความสนใจ การปรับโครงสร้างการศึกษาอาชีวศึกษาและเทคนิค ปรับปรุงให้ระดับมหาวิทยาลัยมีการปรับลดจำนวนหน่วยกิตและปรับวิชาให้นักศึกษามีความรู้รอบด้าน พัฒนาระบบเทคโนโลยีเพื่อให้ประชาชนทุกคนเปิดประตูสู่การศึกษาในทุกสถานที่ทุกเวลา รวมทั้งการออกกฎหมายการศึกษาและพระราชบัญญัติการศึกษา นอกจากนี้รัฐบาล ได้จึงเริ่มโครงการปฏิรูปการศึกษาระดับอุดมศึกษาของเกาหลี: KB 21 (Korea Brain 21) เป็นโครงการที่มีเป้าหมายเพื่อเพิ่มผลผลิตทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพและสร้างสรรค์อันจำเป็นต่อสังคมแห่งการเรียนรู้ สนับสนุนการศึกษาระดับปริญญาโทในด้านวิทยาศาสตร์ประยุกต์ทางธรรมชาติ มนุษยศาสตร์ และวิทยาศาสตร์สังคมในขณะที่ยกระดับปริญญาโทและมหาวิทยาลัยถูกพัฒนาสู่ระดับโลก

ประเทศไต้หวัน ช่วงปี ค.ศ. 1994 ได้จัดตั้งสภาปฏิรูปการศึกษา ปฏิรูปการฝึกหัดครู และปฏิรูปการศึกษายึดนโยบายส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิต โดยได้จัดตั้งสภาปฏิรูปการศึกษาจากการที่ไต้หวันประสบความสำเร็จในการพัฒนาเศรษฐกิจ ประชาชนมีความต้องการในการศึกษามากขึ้น และมีการแข่งขันสูง ก่อให้เกิดปัญหาทางการศึกษาในช่วงดังกล่าว เช่น มีข้อวิพากษ์วิจารณ์ในเรื่องการสอบมาก เพราะนักเรียนระดับประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย ต้องมีการสอบครั้งสำคัญ ๆ เป็นประจำทุกเดือน นอกจากนี้การสอบเข้าศึกษาต่อในระดับต่าง ๆ โดยเฉพาะระดับอุดมศึกษา มีการใช้ข้อสอบระดับชาติที่เป็นรูปแบบเดียวกันหมด ที่สำคัญคือ การสอบก่อให้เกิดระบบการแข่งขันสูง ทำให้เยาวชนมีความกดดันมาก การสอบใช้ข้อสอบแบบปรนัยทำให้การเรียนการสอนต้องเน้นการเรียนแบบท่องจำ ซึ่งไม่ช่วยให้เด็กเกิดจินตนาการหรือความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ การขาดแคลนทรัพยากรทางการศึกษา โดยเฉพาะอัตราส่วนนักเรียนต่อครู และอัตราส่วนนักเรียนต่อห้องซึ่งสูงมาก

จากปัญหาดังกล่าว จึงได้มีการแสวงหาประชาชน ให้มีการปรับปรุงการศึกษา ในปี 1994 คณะรัฐมนตรีจึงได้แต่งตั้งสภาปฏิรูปการศึกษา (The Council for Education Reform and Review : CERR) มีหน้าที่ในการปฏิรูประบบการศึกษาของไทย เพื่อให้ได้ข้อเสนอแนะต่าง ๆ เพื่อสนองนโยบายของสังคมอย่างแท้จริง สภาปฏิรูปการศึกษาประกอบด้วยผู้แทนจากกลุ่มต่าง ๆ ที่หลากหลาย ได้แก่ ครูอาจารย์จากสถาบันการศึกษา ผู้บริหารโรงเรียน ผู้แทนฝ่ายการเมือง ผู้แทนนักธุรกิจ ฯลฯ ในเดือนพฤศจิกายน 1996 สภาปฏิรูปการศึกษาได้ดำเนินการจัดทำรายงานแล้วเสร็จและจัดทำข้อเสนอแนะนโยบายเสนอต่อคณะรัฐมนตรี

ในปี ค.ศ.1994 ประเทศไทยมีการประกาศใช้ พรบ. TEA ซึ่งเป็นการปฏิรูปการศึกษาของครูในไทย จากเดิมการผลิตครูจะมาจากวิทยาลัยฝึกหัดครูเท่านั้น แต่ พรบ.นี้ได้ปรับเปลี่ยนเป็นวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยทุกแห่งที่ผ่านการตรวจสอบจากกระทรวงศึกษาธิการก็สามารถเปิดโปรแกรมการศึกษาสำหรับการผลิตครูได้ โดยแนวทางของหลักสูตรครูประถมศึกษานี้ รัฐบาลจะเป็นผู้กำหนดแนวทางโดยรวมจาก พรบ.ฉบับปี ค.ศ.1994 นี้ สถาบันระดับอุดมศึกษาเริ่มมีส่วนร่วมและแบ่งปันความรับผิดชอบ มีการประชาสัมพันธ์กิจกรรม มีกิจกรรมทางวิชาการ นวัตกรรมการสอนในโรงเรียนเริ่มหลากหลายมากขึ้นเพราะการมีส่วนร่วมของวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยที่มีการฝึกอบรมครูเพิ่มขึ้นโดยประเด็นสำคัญของ พรบ. ฉบับนี้ มีดังนี้

1. การผ่อนผันกฎของสถาบันการศึกษาครู โดยมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชน และวิทยาลัยต่างอนุญาตให้มีโปรแกรมการศึกษาครู (TE) สำหรับการฝึกอบรม
2. การยกเลิกการไม่เสียค่าเล่าเรียนสำหรับการบริการฝึก ยกเว้นสำหรับบุคคลที่เรียนในสาขาวิชาที่มีการลงพื้นที่หายากและบุคคลที่จะทำงานในพื้นที่ห่างไกล ได้แก่ การยกเลิกสัญญาที่จะการรับประกันงานของรัฐบาล ไม่มีความต้องการสำหรับการบริการยิบย่อย ยกเว้นสำหรับนักเรียนทุนของรัฐบาล และยกเลิกแผนการของรัฐบาลเกี่ยวกับระบบอุปสงค์และอุปทานของครู

แต่จากการเปิดโอกาสให้มหาวิทยาลัยสามารถเปิดโปรแกรมผลิตครูได้นี้ ผลกระทบที่ตามมาคือจำนวนนักศึกษาที่มีการเพิ่มจำนวนมากขึ้นอย่างรวดเร็ว ระบบการศึกษาของครูจึงมีผลผลิตที่ออกมาเพิ่มมากขึ้นและมีผลกระทบในภาพรวม ในเรื่องคุณภาพครู รวมถึงการส่งเสริมหลักสูตรที่มีการดูแลการสอนของนักศึกษาอย่างใกล้ชิดถึง 1 ปี ก็ทำได้ไม่เต็มที่เพราะปัญหาเงินทุนและบุคลากร จากนั้นในปี ค.ศ. 1998 จึงได้มีการแก้ไขร่างพรบ. TEA และใน ค.ศ. 1999 เริ่มการปฏิรูปการศึกษาเพื่อก้าวสู่ศตวรรษที่

21

ประเทศไทย หลังจากทีคณะกรรมการเพื่อปรับปรุงการศึกษาแห่งชาติ ได้จัดทำข้อเสนอในการปฏิรูปการศึกษาและมีการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง แม้ว่าใน ค.ศ. 1991 เกิดภาวะ “เศรษฐกิจฟองสบู่” ทำให้ญี่ปุ่น ประสบปัญหา ทำให้สถานะทางการเงินถูกระทบ รัฐบาลได้ดำเนินการปรับปรุงการศึกษาต่อเนื่องในช่วงทศวรรษ 1990 ตามแผนการปฏิรูปการศึกษาที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งการปฏิรูปการเรียนรู้ตลอดชีวิตประสบความสำเร็จพอสมควรเนื่องจากการออกกฎหมายส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตและการปรับปรุงโครงสร้างของกระทรวงศึกษาธิการ ฯ โดยมีหน่วยงานที่ดูแลรับผิดชอบการศึกษาตลอดชีวิตส่วนการปฏิรูปในด้านอื่น ๆ ก็อยู่ในช่วงการดำเนินงาน และในในปี ค.ศ.1996 เป็นเรื่องเกี่ยวกับการ

ปฏิรูปโครงสร้างสังคมและวิถีชีวิตของชาวญี่ปุ่น โดยเน้นให้ชีวิตเจริญก้าวหน้า ปราศจากอุปสรรคขวางกั้น และเน้นให้มีชีวิตสัมพันธ์กับชุมชน ให้คนญี่ปุ่นสามารถมีชีวิตในสังคมยุคปัจจุบัน คือให้มีการเรียนรู้ คิด ตัดสินใจ มีอิสระเสรีและมีความชำนาญในการแก้ปัญหา มีมนุษยสัมพันธ์ ร่างกายสมบูรณ์ และมีสุขภาพจิตดี และเน้นการปฏิรูปเรื่องความสามารถของคุณภาพของครู โดยภาพรวมในทศวรรษนี้ ญี่ปุ่นได้ดำเนินการปฏิรูปการศึกษาระดับมัธยมศึกษา มีการบังคับใช้หลักสูตรประถมศึกษา บังคับใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น โดยเนื้อหาภาพรวมของการปฏิรูปคือการลดเวลาเรียน มีการบังคับใช้การจัดการเรียนการสอน 5 วันต่อสัปดาห์ ในหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ส่งเสริมให้นักเรียนมีอิสระในการเรียนรู้ตามความสามารถและความถนัดของตนเอง จัดโปรแกรมการศึกษาที่หลากหลาย เพิ่มความยืดหยุ่นของเวลาเรียน มีการโอนหน่วยกิต เพิ่มสาขาวิชาบูรณาการในหลักสูตร เป็นต้น นอกจากการปรับปรุงหลักสูตรแล้ว ยังมีการพัฒนาคุณภาพครู โดยมีการส่งเสริมการวางแผนชีวิตของครูและบุคลากรในระหว่างการทำงานและหลังการเกษียณ โดยมีการฝึกอบรมเพื่อปรับปรุงการสอนและการทำงาน ส่งเสริมให้ครูมีการทำวิจัย

3. ในช่วงทศวรรษที่ 3 (ระหว่าง ค.ศ. 2000 – 2010)

ประเทศเกาหลีใต้ ใน ค.ศ. 2001 กระทรวงศึกษาธิการได้ออกแผนพัฒนาวิชาชีพครู และนโยบาย 100 เมืองแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต (100 Lifelong learning Cities) ในปี ค.ศ. 2002 รัฐบาลได้ปรับปรุงการศึกษาวិทยาศาสตร์ในโรงเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา มีการกำหนดนโยบายในการปลูกฝังและรักษาครูที่มีคุณภาพใน ค.ศ. 2005 โดยรัฐบาลได้ปรับปรุงการเข้าสู่อาชีพและการได้รับใบประกอบวิชาชีพครู กำหนดมาตรฐานของการรับครู เช่น ครูในระดับประถมศึกษา ต้องผ่านการศึกษามากกว่าวิทยาลัยการศึกษาแห่งชาติ เป็นต้น ส่วนในปี ค.ศ. 2006 เกาหลีใต้ได้เริ่มหลักสูตรบริหารธุรกิจ 1 ปี เพื่อสร้างผู้ที่มีความเชี่ยวชาญทางด้านธุรกิจโดยเฉพาะทางด้านการเงินและการกระจายอุตสาหกรรม ใน ค.ศ. 2006 การปฏิรูประบบโรงเรียนจากระบบโรงเรียนแบบ 6-3-3-4 เข้าสู่ระบบ 5-3-4-4 และการขยายการศึกษาผ่านระบบอินเทอร์เน็ตสำหรับนักเรียนทั่วประเทศ กระทรวงศึกษาธิการจะมีการเผยแพร่ โปรแกรมการอบรมด้วยตนเองผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (self-developed ICT teacher training programs) หลักสูตรฝึกอบรมที่เป็นที่ยอมรับระดับโลก (world-recognized training modules) เพื่อช่วยครู อาจารย์ในการเพิ่มศักยภาพทางด้านการสอนโดยใช้โปรแกรมการเรียนที่บ้านทางอินเทอร์เน็ต ("Cyber Home Studying" programs) มีการใช้หลักสูตรแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ต (internet broadcasting courses) โดยการให้บริการผ่านช่องสัญญาณที่ดำเนินการเผยแพร่โดยรัฐบาล ซึ่งโปรแกรมดังกล่าวจะครอบคลุมวิชาต่างๆ เพื่อสนับสนุนนักเรียนสำหรับการเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัยแห่งชาติ เป็นต้น ส่วนการศึกษาตลอดชีวิต ใน ค.ศ. 2007 กระทรวงศึกษาธิการและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์มีการสนับสนุนงบประมาณไปยังรัฐบาลท้องถิ่น การพัฒนาตำราเรียนในโรงเรียนการศึกษาผู้ใหญ่ระดับประถมศึกษา

การพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ใน ค.ศ. 2010 ส่งเสริมให้มหาวิทยาลัยได้มีคุณภาพการสอน ส่งเสริมให้มหาวิทยาลัยบริหารจัดการศึกษาด้วยตนเอง เพิ่มความเป็นเลิศในโครงการความร่วมมือภาคอุตสาหกรรม-มหาวิทยาลัย ปรับเปลี่ยนโครงการสนับสนุนทางการเงินสำหรับความร่วมมือภาคอุตสาหกรรม-มหาวิทยาลัย โดยการเสริมสร้างการศึกษาในทางปฏิบัติของมหาวิทยาลัย เพิ่มการสนับสนุนของมหาวิทยาลัยสำหรับบริษัท การปรับปรุงโครงการสนับสนุนด้านการเงินเพื่อความร่วมมือภาคอุตสาหกรรม-มหาวิทยาลัย เพิ่มระบบการส่งเสริมความร่วมมือภาคอุตสาหกรรม-มหาวิทยาลัย

ประเทศไต้หวัน ช่วงปีค.ศ. 1999-2003 : การปฏิรูปการศึกษาเพื่อก้าวสู่ศตวรรษที่ 21 รัฐบาลได้กำหนดโครงการการปฏิรูปการศึกษาระยะ 5 ปี (1999-2003) เพื่อให้นโยบายที่กำหนดไว้นำไปสู่การปฏิบัติ แผนงานดังกล่าวได้เริ่มดำเนินการในปีค.ศ. 1999 โดยมีโครงการที่ปฏิรูปการศึกษา 12 โครงการ ได้แก่ โครงการส่งเสริมการจัดการศึกษาภาคบังคับที่มีคุณภาพ โครงการขยายการศึกษานอกระบบ โครงการพัฒนาระบบการฝึกหัดครู และการฝึกอบรมครูประจำ การที่ได้มาตรฐาน โครงการจัดการอาชีวศึกษาที่หลากหลายและมีคุณภาพ โครงการพัฒนาคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา โครงการส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิตและส่งเสริมการศึกษาของผู้ปกครอง (family education) โครงการปรับปรุงการศึกษาสำหรับนักเรียนพิการทางร่างกายและสติปัญญา โครงการปรับปรุงการศึกษาของนักเรียนที่เป็นชนพื้นเมือง โครงการพัฒนาระบบการแนะแนวและให้คำปรึกษา โครงการสนับสนุนงบประมาณเพื่อการศึกษาและการวิจัยการศึกษาด้านวิทยาศาสตร์ และโครงการพัฒนาแนวทางการศึกษาต่อระดับสูง

ปี ค.ศ.2008 นโยบายได้เน้นไปที่การพัฒนาวิทยาลัยให้เป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำของโลกและเป็นศูนย์กลางการวิจัยโดยมีการรับสมัครบุคลากรที่โดดเด่นทางวิชาการและส่งเสริมการสอนที่โดดเด่นในมหาวิทยาลัยเพื่อเสริมสร้างความสามารถหลักในการประกอบอาชีพของนักศึกษา และมีการเริ่มสร้างการประเมินผลของมหาวิทยาลัยและได้รับการรับรอง / กลไกการถดถอยเพื่อการปรับปรุงคุณภาพของการศึกษาที่สูงขึ้นนอกจากนี้ยังมีการเน้นที่การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการศึกษาระหว่างประเทศโดยได้มีการขยายการแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศด้านการศึกษาส่งเสริมให้โรงเรียนที่จะรับนักศึกษาต่างประเทศ มีการส่งเสริมการศึกษาในระดับนานาชาติ ส่งเสริมให้นักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยให้มีการศึกษาดูงานต่างประเทศโดยมีการสร้างกลไกการสำหรับการศึกษาในต่างประเทศและทักษะศึกษา

ในปี ค.ศ.2009 นโยบายได้เน้นไปที่การเพิ่มคุณภาพในการสอนของมหาวิทยาลัยและระดับการวิจัยโดยมีการให้รางวัลแก่มหาวิทยาลัยที่มีการเรียนการสอนดีเด่นมีการลงทุนทรัพยากรในการพัฒนามหาวิทยาลัยชั้นนำในระดับโลกและศูนย์การวิจัยอีกทั้งยังลงลึกในเรื่องการฝึกอบรมการศึกษาที่มีความสามารถเฉพาะและเชื่อมโยงกับความต้องการของอุตสาหกรรมส่งเสริมนวัตกรรมเทคโนโลยีและ industry developmentและมีการเปิดการแลกเปลี่ยนทางวิชาการระหว่างสองฝั่งประเทศนอกจากนี้ยังมีการส่งเสริมการประเมินผลการศึกษาของวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยที่มีความสำคัญต่อการพัฒนา กลไกสำหรับให้คำแนะนำและการเปลี่ยนแปลง มีการปรับปรุงระบบการประเมินผลการศึกษาที่มีการส่งเสริมความร่วมมือของอุตสาหกรรมการศึกษาและภาคส่วนการจ้างงานและส่งเสริมให้นักศึกษาเทคโนโลยีที่มีใบอนุญาต ทั้งมีอาชีพและต่างประเทศเพื่อปรับปรุงความสามารถในการประกอบ

อาชีพและเน้นมีส่วนร่วมในกิจกรรมการศึกษาระหว่างประเทศส่งเสริมให้โรงเรียนที่จะรับนักเรียนต่างประเทศที่โดดเด่นและนักศึกษาจีนในต่างประเทศและส่งเสริมการศึกษาในต่างประเทศและการดูงานต่างประเทศของนักศึกษามหาวิทยาลัย การฝึกปฏิบัติเพื่อเป็นมืออาชีพเพื่อที่จะขยายการแลกเปลี่ยนทางวิชาการระหว่างประเทศและเน้นการรักษาความปลอดภัยมหาวิทยาลัย ป้องกันความรุนแรงของนักเรียนในมหาวิทยาลัยและยาเสพติดรักษาการจัดการมหาวิทยาลัยอย่างยั่งยืน ส่งเสริมการศึกษาการลดคาร์บอนและดำเนินการศึกษาด้านสิ่งแวดล้อม

ประเทศญี่ปุ่น ในทศวรรษนี้ยังมีการดำเนินการพัฒนาการศึกษาอย่างต่อเนื่อง ในปี ค.ศ. 2001 คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาแห่งชาติได้เสนอข้อมูลเพื่อเปลี่ยนแปลงการศึกษา ประกอบด้วย การส่งเสริมความมั่งคั่งของชาวญี่ปุ่น ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ ส่งเสริมให้ครูพัฒนาการสอน มีความกระตือรือร้นสอนให้นักเรียนเกิดความเข้าใจได้ง่ายและมีประสิทธิภาพ และแผนแม่บททางการศึกษาและกฎหมายแม่บททางการศึกษา ประกอบด้วย การกลไกความเข้าใจแผนเพื่อส่งเสริมในการวัดประเมินการศึกษา และการสร้างกฎหมายแม่บททางการศึกษาที่เหมาะสมสำหรับคนรุ่นใหม่

ในปี ค.ศ. 2002 การปรับปรุงเนื้อหาในโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาที่ไม่ใช่เพียงแค่สอนความรู้ความจำ แต่ต้องสอนให้นักเรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนในระดับที่สูงขึ้นได้ และมีการเน้นในการพัฒนาครู ให้มีวิธีการสอนที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนแต่ละคน ครูมีความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษ ส่งเสริมให้มีการพัฒนาครู โดยการปรับปรุงคุณภาพและความสามารถของครู โดยมุ่งเน้นใน 3 กลุ่ม คือ การฝึกอบรมครูในระบบมหาวิทยาลัย การรับบรรจุครูใหม่ และส่งเสริมให้ครูประจำการเข้ารับการฝึกอบรมในโปรแกรมที่หลากหลาย หลังจากที่มีการกำหนดแผนแม่บททางการศึกษา ก็มีการติดตามการปฏิรูปการศึกษาอย่างต่อเนื่อง

โดยสรุปในทศวรรษ 2000 จนถึงปัจจุบันของประเทศญี่ปุ่น มีการปรับปรุงด้านการศึกษา โดยปรับปรุงกฎหมายแม่บทการศึกษาใน ค.ศ. 2006 แล้วประกาศใช้แผนพัฒนาการศึกษา ค.ศ. 2008-2012 ตามเจตนารมณ์ของมาตรา 17 ฉบับปรับปรุง ซึ่งกฎหมายดังกล่าวได้ถูกปรับปรุงให้สอดคล้องกับสภาพการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อมทางการศึกษา ความในมาตรา 2 ของกฎหมายดังกล่าวได้กล่าวถึงหลักการจัดการศึกษาดังนี้

1. เสริมความใฝ่รู้และมีความมีวัฒนธรรม รู้จักแสวงหาความจริง สามารถสัมผัสด้วยความรู้สึกได้อย่างรวดเร็ว มีจริยธรรม และมีสุขภาพร่างกายที่สมบูรณ์
2. พัฒนาความสามารถด้านต่าง ๆ โดยให้ความเคารพในคุณค่าของแต่ละบุคคลในการปลูกฝังความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เสริมสร้างความรู้สึกเป็นตัวของตัวเอง และความสามารถในการพึ่งตนเองได้ เสริมสร้างเจตคติในการทำงาน ในขณะที่เน้นความสัมพันธ์ของงานกับการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิต

3. เสริมสร้างค่านิยมที่ดีในด้านความยุติธรรม ความรับผิดชอบ ความเสมอภาคระหว่างชายหญิง ความเคารพและร่วมมือซึ่งกันและกัน และการทำงานอย่างมุ่งมั่นตั้งใจอย่างมีจิตสาธารณะเพื่อสร้างสรรค์และพัฒนาสังคม

4. เสริมสร้างเจตคติด้านเคารพวิถีชีวิต เอาใจใส่ต่อธรรมชาติและปกป้องคุ้มครองสิ่งแวดล้อม

5. เสริมสร้างเจตคติด้านความเคารพประเพณีและวัฒนธรรมญี่ปุ่น รักชาติ และถิ่นกำเนิด โดยให้ความเคารพแก่ประเทศอื่น ๆ บรรณาธิที่จะนำสันติสุขมาสู่สังคมโลกและต้องการช่วยพัฒนาประชาคมนานาชาติ

บทที่ 3

ผลการศึกษาเปรียบเทียบการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ มิติของการจัดการศึกษา ในเรื่องความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา การพัฒนาครู การวัดและประเมินผล และการพัฒนาหลักสูตร ของ 3 ระดับกลุ่มการศึกษา(ประกอบด้วย กลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มอุดมศึกษา และกลุ่มการศึกษาตลอดชีวิต) ของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก: เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น

ส่วนที่ 1 ผลการศึกษาการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ มิติของการจัดการศึกษา ในเรื่องความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา การพัฒนาครู การวัดและประเมินผล และการพัฒนาหลักสูตร ของ 3 ระดับกลุ่มการศึกษา(ประกอบด้วย กลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มอุดมศึกษา และกลุ่มการศึกษาตลอดชีวิต) ของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก: เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น

ประเทศเกาหลีใต้

1. กลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐาน

1.1 ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา

ประเทศเกาหลีใต้มีโรงเรียนที่หลากหลายชนิดที่ให้บริการการศึกษาที่มีคุณภาพ ภายใต้วัตถุประสงค์หลักในการขยายความเป็นอิสระในการบริหารของโรงเรียน และให้มีประเภทของโรงเรียนที่หลากหลายที่ให้บริการการศึกษาที่มีคุณภาพ กระทรวงจะพัฒนาโรงเรียนอย่างต่อเนื่องให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของภูมิภาคและความต้องการของนักเรียน นอกจากนี้มีการส่งเสริมการจัดตั้ง โรงเรียนเอกชนที่ทำงานโดยอิสระ ในพื้นที่ภูมิภาครวมทั้งเขตเศรษฐกิจอิสระและเมืองนวัตกรรม นอกจากนี้มีการสนับสนุนการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในโรงเรียน และการเสริมสร้างความเข้มแข็งในการบริหารตนเองของโรงเรียนเพื่อการเปลี่ยนการเปลี่ยนแปลงไปสู่สมรรถนะ

ปี ค.ศ. 2010 รัฐบาลกระจายอำนาจการบริหารการศึกษาควบคู่ไปกับการกระจายอำนาจการปกครองไปสู่ท้องถิ่นโดยมีกฎหมายรองรับ คือ รัฐธรรมนูญ ค.ศ. 2010 และ Local Autonomy Law เป็นการกระจายอำนาจการบริหารการศึกษาที่สัมพันธ์กับเขตการปกครองของท้องถิ่น ในการตอบรับนโยบายนี้ กระทรวงฯ ดำเนินการเพิ่มโรงเรียนที่มีอิสระในการบริหารตนเอง เพื่อการพัฒนาโรงเรียนให้เหมาะสมตามสภาพแวดล้อมและความต้องการจำเป็นของนักเรียน โดยกระทรวงฯ จะให้ทุกโรงเรียนที่จะแต่งตั้งผู้บริหารผ่านระบบการรับสมัครเปิด การฝึกอบรมครูและระบบการแต่งตั้งจะได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้น ให้ผู้เชี่ยวชาญภายนอกได้รับใบรับรองของครูมากขึ้น แนะนำโรงเรียนหรือภูมิภาคในทุก

โรงเรียนที่จะแต่งตั้งผู้บริหารผ่านระบบการรับสมัครเปิด การฝึกอบรมครูและระบบการแต่งตั้งจะได้รับ การปรับปรุงที่ได้รับการคัดเลือก 4 แห่ง

ระบบบริหารการศึกษาของเกาหลีใต้ จำแนกเป็นระดับชาติ (Nation level) และระดับท้องถิ่น (Local level) และการกระจายอำนาจการบริหารการศึกษาไปสู่ท้องถิ่นของเกาหลีถูกบัญญัติไว้ใน กฎหมายการกระจายอำนาจการบริหารสู่ท้องถิ่น (local autonomy law) โดยมีกระทรวงการศึกษาและ การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (Ministry of Education and Human Resources Development- MOEHRD) เป็นหน่วยงานบริหารการศึกษาในระดับชาติที่รับผิดชอบการบริหารการศึกษา ทำหน้าที่ กำหนดนโยบายที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางวิชาการ(academic activities) การศึกษาวิทยาศาสตร์และ การศึกษาโดยรัฐ (Sciences and public education) และการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ รับผิดชอบการ บริหารการศึกษาในระดับชาติและการกระจายอำนาจส่วนใหญ่สู่หน่วยงานในระดับท้องถิ่น ได้แก่ สำนักงานการศึกษาของท้องถิ่น (District offices of education) และสำนักงานศึกษาระดับเขตหรือ อำเภอ (District หรือ Country)ในด้านการวางแผน การเงิน และการตัดสินใจในการบริหารการศึกษาที่ เกี่ยวกับระดับประถมและมัธยมศึกษา

ระดับเขต หรืออำเภอ ให้ดูแลเฉพาะระดับประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษาตอนต้นซึ่งเป็นภาคบังคับ ระดับมัธยมศึกษาหรือจังหวัดบริหารจัดการระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยการกระจายอำนาจการบริหาร การศึกษา ของประเทศเกาหลีใต้สัมพันธ์กับการกระจายอำนาจการปกครองส่วนท้องถิ่นและคำนึงถึง ความพร้อม โดยการกระจายอำนาจการบริหารการศึกษาสู่ท้องถิ่น คำนึงถึงการป้องกันการถูกแทรกแซง ทางการเมือง และการคุ้มครองความเป็นวิชาชีพของการศึกษา ในด้านการบริหารการศึกษานั้น รัฐธรรมนูญได้บัญญัติว่า ให้แยกจากอำนาจการบริหารทั่วไป และให้ปลอดจากการแทรกแซงทาง การเมือง

คณะกรรมการการศึกษาของสำนักงานการศึกษาของท้องถิ่น มีจำนวน 7-15 คนได้มาโดยการ ลงคะแนนเสียงเลือกตั้งของคณะกรรมการที่มีสิทธิในการลงคะแนน (Selected by the voting committee) คือ คณะกรรมการสถานศึกษาของโรงเรียนประถมศึกษา โรงเรียนมัธยมศึกษาและโรงเรียน การศึกษาพิเศษ ที่อยู่ในท้องถิ่นนั้นๆ กรรมการการศึกษาของท้องถิ่น เป็นตำแหน่งเกียรติยศ (honor positions only) และไม่สามารถเลือกจากบุคคลที่เป็นสมาชิกพรรคการเมืองได้ และมีข้อกำหนดว่าอย่าง น้อยครึ่งหนึ่งของคณะกรรมการจะต้องเคยมีประสบการณ์ทางด้านการศึกษาหรือการบริหารการศึกษา มาแล้วไม่ต่ำกว่า 10 ปี และตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักงานการศึกษา (Superintendent of Education) ได้มาจากการเลือกตั้งโดยสมาชิกในคณะกรรมการการศึกษาของท้องถิ่น (elected by the majority of the members) และมีวาระในการดำรงตำแหน่ง 4 ปี โดยจะต้องมีคุณสมบัติตามที่ได้กำหนดไว้ใน กฎหมาย และจะต้องมีประสบการณ์ในวิชาชีพทางการศึกษามาแล้วอย่างน้อย 5 ปี จำนวนของ คณะกรรมการสถานศึกษามี 7-15 คน ประกอบด้วยผู้ปกครองนักเรียนร้อยละ ครูและผู้บริหารโรงเรียน ประชาชนในชุมชน กรรมการซึ่งเป็นผู้แทนผู้ปกครองและครูได้มาโดยการเลือกตั้งจากแต่ละกลุ่ม ส่วน ผู้แทนประชาชนในชุมชน ได้มาจากการเสนอชื่อโดยผู้แทนผู้ปกครองและผู้แทนครู

ทั้งนี้ แหล่งเงินงบประมาณทางการศึกษาของประเทศเกาหลีได้มาจาก 4 แหล่ง คือ รัฐบาลกลาง รัฐบาลท้องถิ่น เอกชนเจ้าของกิจการหรือกองทุนนิติบุคคล และผู้ปกครอง โดยรัฐบาลกลางจัดสรรงบประมาณการศึกษาที่รัฐบาลได้มาจากภาษีอากรทั่วประเทศ และภาษีการศึกษาให้แก่รัฐบาลท้องถิ่น ซึ่งดูแลโรงเรียนระดับประถม มัธยม มหาวิทยาลัยของรัฐ มหาวิทยาลัยเอกชน (บางส่วน) สถาบันวิจัย และหน่วยงานเสริมการศึกษา งบประมาณที่รัฐบาลกลางอุดหนุนให้แก่รัฐบาลท้องถิ่นอยู่ในระดับ 83-84% ของงบที่ใช้ในการศึกษาท้องถิ่น การจัดสรรเงินงบประมาณทางการศึกษาจากรัฐบาลกลางลงสู่องค์กรปกครองท้องถิ่น จัดสรรออกมาหลายลักษณะในรูปของเงินก้อนใหญ่ (Lumpsum) ที่ผู้รับเป็นผู้มาทำรายละเอียดในการจ่ายเอง เช่น เงินกองทุนการศึกษาท้องถิ่น เงินปรับปรุงสภาพแวดล้อม และเครื่องอำนวยความสะดวกทางการศึกษา เงินอุดหนุนสถาบันหรือมหาวิทยาลัยของรัฐ เงินสำหรับการกู้ยืมเพื่อลงทุน ฯลฯ และรัฐบาลท้องถิ่นเป็นผู้จัดสรรงบประมาณไปสู่สถานศึกษา

รัฐบาลท้องถิ่นได้รับการจัดสรรงบประมาณอุดหนุนจากรัฐบาลในรูปของเงินเหมารวม (Lumpsum) และเงินเดือนให้แก่ครูที่สอนอยู่ในโรงเรียนการศึกษาภาคบังคับ รวมทั้งใช้งบจากที่ภาษีที่ท้องถิ่นเก็บได้เองบางส่วน ส่วนใหญ่ราว 60% เป็นงบเงินเดือนและค่าตอบแทนบุคลากร รองลงมา คือ งบที่เกี่ยวข้องกับอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอน และมีงบที่อุดหนุนสถานศึกษาของเอกชนราว 9-10% ของงบทั้งหมด

ในการบริหารการเงินที่ระดับโรงเรียนนั้น มีการถ่ายโอนอำนาจการบริหารการเงินมาที่ระดับสถานศึกษา โดยใช้ระบบที่เรียกว่า School-based account system ให้สถานศึกษาจัดการด้านการเงินอย่างเป็นอิสระและตรงกับความต้องการ (Independent on-the-spot financial management) ให้ผู้อำนวยการสถานศึกษามีอำนาจในการจัดระบบงบประมาณได้เอง โดยการมีส่วนร่วมของคณะกรรมการสถานศึกษา สมาคมผู้ปกครองและครู ครูอาจารย์ในสถานศึกษาและนักเรียน ทำให้โรงเรียนสามารถจัดการได้ตรงกับความต้องการของนักเรียน ครู และผู้ปกครองนักเรียนได้มากขึ้น

การบริหารงานบุคคลทางการศึกษาในระดับท้องถิ่น อาศัยหลักการและวิธีการกระจายอำนาจการบริหารงานบุคคลในโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ไปสู่สำนักงานการศึกษาท้องถิ่น โดยส่วนกลางเป็นผู้กำหนดกฎ ระเบียบ มาตรฐานต่างๆ สำหรับการบริหารงานบุคคลให้ท้องถิ่นถือปฏิบัติ อย่างไรก็ตามโรงเรียนไม่มีอำนาจในการคัดเลือกครูด้วยตนเองในแต่ละปีสถานศึกษา จะต้องเสนอขออัตรากำลังครูไปยังสำนักงานการศึกษาท้องถิ่น เพื่อพิจารณาอนุมัติอัตรากำลัง โดยคำนึงถึงความพอเพียงของงบประมาณด้วย แล้วจะจัดสอบคัดเลือกที่เขตพื้นที่การศึกษา ก่อนจัดส่งครูไปให้ยังโรงเรียนที่ได้รับอัตรากำลัง

ลักษณะเด่นของการบริหารงานวิชาการและการประกันคุณภาพการศึกษาของสาธารณรัฐเกาหลี คือ การกำหนดหลักสูตรโดยส่วนกลาง การควบคุมคุณภาพของตำราเรียนแบบผสมผสานหลายระดับ และการกระจายอำนาจการพัฒนาหลักสูตรไปสู่ระดับท้องถิ่น ให้สำนักงานการศึกษาท้องถิ่นจัดทำแนวปฏิบัติสำหรับโรงเรียนประถมและมัธยมศึกษา

1.2 การพัฒนาคุณภาพครู

ประเทศเกาหลีใต้มีระบบการศึกษาของครูที่มีความยืดหยุ่น โดยให้ผู้ที่มีความคุณสมบัติเป็นครูสอนระดับมัธยมศึกษา สามารถสอนในระดับประถมศึกษาได้ โดยการเรียนวิชาเพิ่มเติม นอกจากนี้ระบบยังเปิดให้ผู้ที่ไม่ได้จบทางด้านการศึกษาแต่มีภูมิหลังทางการเรียนที่เหมาะสมสามารถเข้าสู่อาชีพการสอนได้โดยการเรียนเพิ่มรายวิชาที่กำหนด

นอกจากนี้ประเทศเกาหลีใต้มีการปรับปรุงความสามารถของครูด้วยการพัฒนาการฝึกอบรมและหลักสูตรตามความต้องการเฉพาะทั้งในลักษณะเรียนเป็นกลุ่มและเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยการพัฒนาครูนั้นเพื่อเตรียมพร้อมในการปฏิบัติตามแต่ละนโยบายที่รัฐได้กำหนดออกมา

ปี ค.ศ. 2001 รัฐบาลได้กำหนดแผนซึ่งครอบคลุมการพัฒนาวิชาชีพครู (Comprehensive plan for teacher profession development) และจากการที่กระทรวงฯ ได้กำหนดแผนพัฒนา 5 ปี (ปี ค.ศ. 2003-2007) ขึ้นในปี ค.ศ. 2002 เพื่อขยายการวิจัยและทดลองในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา เรียนวิทยาศาสตร์ถึง ปี ค.ศ. 2007 จึงมีการปรับปรุงโปรแกรมการฝึกอบรมครูในชั้นเรียนที่มุ่งเน้นการทดลองและส่งเสริมให้ครูพัฒนาตนเองในการปรับปรุงการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์

ในปี ค.ศ. 2006 จากนโยบายการขยายการศึกษาผ่านระบบอินเทอร์เน็ตสำหรับนักเรียนทั่วประเทศ กระทรวงฯ ดำเนินการเผยแพร่ โปรแกรมการอบรมด้วยตนเองผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (Self-developed ICT teacher training programs) หลักสูตรฝึกอบรมที่เป็นที่ยอมรับระดับโลก (World-recognized training modules) เพื่อช่วยครู อาจารย์ในการเพิ่มศักยภาพทางด้านการสอน โดยการใช้อินเทอร์เน็ต

ในปี ค.ศ. 2010 กระทรวงฯ ได้ขยาย 'ระบบการประเมินผลของครูทุกโรงเรียนทั่วประเทศ' และมีโปรแกรมการฝึกอบรมที่ผู้รับการอบรมสามารถกำหนดได้เองสำหรับครู ทั้งนี้มีการเพิ่มโปรแกรมการฝึกอบรมครูผู้สอนของวิทยาลัยครูและมหาวิทยาลัยการศึกษามากขึ้นอย่างจริงจังและประเมินผลอย่างใกล้ชิด โดยผลที่ได้จะเชื่อมโยงกับการชดเชยการบริหารและการเงิน และจากโครงการสภาวิจัยทางการศึกษาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิศวกรรมศาสตร์ ศิลปะ และคณิตศาสตร์ (STEAM (Science-Technology-Engineering-Arts-Mathematics) Education Research Councils) ซึ่งเป็นความร่วมมือกันระหว่าง กระทรวงศึกษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (MEST) และมูลนิธิเกาหลีและพัฒนาความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และความคิดสร้างสรรค์ (KOFAC) มีการแจกจ่ายและจำหน่ายเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิศวกรรมศาสตร์ ศิลปะ และคณิตศาสตร์ (STEAM Education) เพื่อให้ครูเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น และนำไปสู่การพัฒนาการสอนอย่างสร้างสรรค์

นอกจากนี้กระทรวงศึกษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (MEST) ได้ประกาศแผนที่จะสร้างหลักสูตรครูและนักเรียนเป็นศูนย์กลาง เพื่อส่งเสริมความเชี่ยวชาญและความนับถือตนเองของครู โดย "หลักสูตรเพื่อกระตุ้นให้เกิดความคิดสร้างสรรค์และลักษณะนิสัย" ซึ่งมีการประกาศใช้ในปลายปี ค.ศ. 2011 และ ระบบปีแห่งการวิจัย (The Research Year System) จะอนุญาตให้ครูที่มีคุณสมบัติตรงตามที่งานวิจัยกำหนดมีส่วนร่วมในการพัฒนารูปแบบบทเรียน วิธีการประเมินผล และโปรแกรมการฝึกอบรมครูผู้สอนในปี ค.ศ. 2012-2013

ประเทศเกาหลีใต้ควบคุมคุณภาพของการผลิตครู โดยการใช้ระบบรับรองวิทยฐานะของสถาบันฝึกหัดครูและการออกไปประกอบวิชาชีพครู โดยกระทรวงศึกษาและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การรับบุคคลเข้าเป็นครูในสถานศึกษาของรัฐ ใช้วิธีการสอบแข่งขันแบบเปิด (open competition) จัดสอบคัดเลือกโดยคณะกรรมการเขตพื้นที่การศึกษา แบ่งเขตตามพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ สอบเป็นข้อเขียน สอบความรู้เกี่ยวกับวิธีสอน ร้อยละ 30 และถามความรู้เกี่ยวกับวิชาเฉพาะสาขา อีกร้อยละ 70 เมื่อผ่านแล้ว สอบสอน (presentation) และสอบสัมภาษณ์ ทั้งนี้ ผู้สมัครเข้าสอบคัดเลือกเป็นครูจะต้องได้รับใบประกอบวิชาชีพแล้ว ซึ่งสอดคล้องกับการสัมภาษณ์ พบว่า ประเทศเกาหลีมีระบบการออกไปประกอบวิชาชีพครูที่สนับสนุนต่อการพัฒนาครู คือ เมื่อจบการศึกษาในระดับปริญญาตรีด้านการศึกษาแล้ว จะต้องสอบเพื่อให้ได้รับใบประกอบวิชาชีพครูจากรัฐบาล ซึ่งเป็นใบประกอบวิชาชีพครูชั้น 2 เมื่อสอนในโรงเรียนเป็นเวลาผ่านไป 5 ปีแล้ว ครูจะต้องเข้ารับการฝึกอบรมที่จัดขึ้นโดยรัฐบาลช่วงปิดเทอมเป็นระยะเวลา 30 วัน (อย่างน้อย 180 ชั่วโมง) การประเมินผลการอบรมที่ 100 คะแนน เพื่อให้ได้รับใบประกอบวิชาชีพครูชั้น 1 โดยวิชาที่ใช้สอบใบประกอบวิชาชีพ ประกอบไปด้วย วิชาชีพครู จิตวิทยาครู สอบกระบวนการสอนและวิชาเฉพาะ เช่น คณิตศาสตร์ ภาษาเกาหลีหรือสังคม เป็นต้น

สำหรับความก้าวหน้าในสายอาชีพ ครูผู้สอนมีโอกาสดำเนินการเลื่อนตำแหน่งเป็น รองครูใหญ่ หรือครูใหญ่ ผ่านการแข่งขันซึ่งสูงมากเนื่องจากธรรมเนียมของประเทศเกาหลีใต้ให้ความสำคัญกับสถานภาพ ครูใหญ่รับผิดชอบ การเลื่อนตำแหน่งของครูผู้สอนขึ้นอยู่กับจำนวนปีในการทำงาน ผลการประเมินผลงาน และความสำเร็จในการทำวิจัย ครูผู้สอนได้รับคะแนนสะสมในแต่ละด้านเหล่านี้จนถึงระดับที่สามารถได้รับการเลื่อนขั้นและสามารถได้รับคะแนนเพิ่มเติมสำหรับการทำงาน เช่น การไปสอนในที่ห่างไกล หรือสอนในโรงเรียนสำหรับเด็กพิเศษ

รัฐบาลยังจัดตั้งระบบครูเชี่ยวชาญ (Master Teacher system) ซึ่งทดลองใช้ครั้งแรกในปี ค.ศ. 2008 ภายใต้ระบบนี้ครูที่มีทักษะทั้งด้านการสอนและภาวะผู้นำสูงจะได้รับการแต่งตั้งเป็นครูเชี่ยวชาญ ครูเหล่านี้ถูกคาดหวังว่ายังคงบทบาทการสอนอยู่ แต่มีความรับผิดชอบใหม่ คือ การพัฒนาวิชาชีพในระดับโรงเรียนและระดับเขตพื้นที่ โดยการแบ่งปันความเชี่ยวชาญที่มีอยู่ให้กับครูที่มีประสบการณ์น้อย และช่วยพัฒนาหลักสูตรการปฏิบัติการสอน และระบบการประเมิน ในกรณีที่เป็นครูเชี่ยวชาญต้องได้รับใบประกอบวิชาชีพครูชั้น 1 แล้ว รวมทั้งมีประสบการณ์การสอน 10 ถึง 15 ปี คณะกรรมการคัดเลือกใน

แต่ละจังหวัดจะดำเนินการประเมินครูด้วย 3 ขั้นตอน คือ คัดเลือกเอกสาร การสังเกตความสามารถในการสอนและสัมภาษณ์เพื่อนร่วมงาน (เชิงประจักษ์) และสัมภาษณ์เชิงลึกกับครู ครูเชี่ยวชาญได้รับทุนวิจัยเล็กน้อย 150 เหรียญสหรัฐ (ประมาณ 4,800 บาท) ต่อเดือนเพิ่มเติมจากเงินเดือนที่ได้รับตามปกติ

1.3 ระบบวัดและประเมินผล

ประเทศเกาหลีใต้เน้นทั้งการประเมินและการพัฒนา คือ มีการทดสอบเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา ควบคู่กับการทดสอบเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์เชิงแข่งขัน มีการทดสอบหลายรูปแบบ การทดสอบที่สำคัญ คือ 1)การประเมินผลสัมฤทธิ์ของการศึกษาในระดับชาติ(National Assessment of Education Achievement) 2)การประเมินผลสัมฤทธิ์ของการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อวินิจฉัยและแก้ปัญหา (Diagnostic Evaluation of Basic Education Achievement) 3)การทดสอบความสามารถทางวิชาการเพื่อเข้าสู่ระดับอุดมศึกษา 4)การทดสอบความสามารถแบบบูรณาการเพื่อเข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา (College Scholastic Ability Test-CSAT) และ 5) การประเมินผลสัมฤทธิ์ของการศึกษาโดยข้อสอบรวมของสำนักงานการศึกษาแห่งกรุงโซลกับสำนักงานการศึกษามหานคร/จังหวัดต่างๆ

ในปี ค.ศ. 2006 กระทรวงได้มีการจัดการประเมินผลให้มีความหลากหลายและมีประสิทธิภาพ ทั้งการให้นักเรียนประเมินตนเองผ่านระบบออนไลน์และแบบสอบถามที่เป็นซีดีรอม เพื่อให้ครูสามารถประเมินนักเรียนอย่างใกล้ชิดและมีความแม่นยำมากขึ้น เพื่อตอบสนองต่อการกำหนดรูปแบบการสอนและอุปกรณ์การสอน การจัดการเรียนรู้ให้มีความเหมาะสมกับระดับการศึกษาของเด็กซึ่งอาจมีความแตกต่างกันทั้งในวิชาคณิตศาสตร์และภาษาอังกฤษ และการปรับปรุงการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับนักเรียนทั้งในระดับพื้นฐานและระดับกลาง

ในปี ค.ศ. 2010 กระทรวงฯ มีการวิเคราะห์ผลของ 'การประเมินนักเรียนแห่งชาติ' ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ดีขึ้นซึ่งปัจจัยผลกระทบที่ความสามารถทางวิชาการและทำให้สามารถให้ความช่วยเหลือโรงเรียนที่จะยกระดับความสามารถของนักเรียน โดยใช้หลักสิทธิในการดำเนินการของโรงเรียน และสำหรับนักเรียนที่ขาดความสามารถทางวิชาการพื้นฐานที่ปรากฏในการประเมินระดับชาติ โรงเรียนจะจัดให้มีเครื่องมือวินิจฉัยที่ถูกต้องในระดับที่แตกต่างกัน โปรแกรมเสริมและอุปกรณ์เพื่อวัดระดับของการปรับปรุง ระบบสารสนเทศของโรงเรียนจะได้รับการเปิดเผยและการดำเนินการอย่างต่อเนื่องเพื่อให้ผู้ปกครองและนักเรียนเข้าใจหลักสูตรของโรงเรียนและผลการศึกษา การเสริมสร้างความรับผิดชอบของโรงเรียน ขณะที่ระบบการประเมินผลของเทศบาลเมือง /สำนักงานศึกษาจังหวัดจะเห็นการแก้ไขโดยรวมจากเกณฑ์การบ่อนข้อมูลที่มุ่งเน้นไปเกณฑ์ผลผลิตที่มุ่งเน้นและจากการนำเสนอการประเมินของสำนักงานการศึกษาท้องถิ่นก็ถูกเปิดเผยต่อสาธารณชน สำหรับโรงเรียนที่แสดงการปรับปรุงประจำปีด้านผลงานทางวิชาการกระทรวงฯ จะให้การสนับสนุนทางการเงินและทุนเพิ่มขึ้น

นอกจากนี้กระทรวงฯ จัดให้มีการแนะนำการวินิจฉัยความถนัดสำหรับนักเรียน และคู่มือการศึกษาอาชีพสำหรับโรงเรียนด้วย

ในปี ค.ศ. 2010 กระทรวงฯ ออกนโยบายการศึกษาที่บ่งบอกถึงคุณลักษณะของนักเรียนและส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นการช่วยเหลือให้นักเรียนค้นหาศักยภาพและความคิดสร้างสรรค์ของตนเองมากกว่าการป้อนความรู้และข้อมูล จากนโยบายนี้มีการประเมินพัฒนาการความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนด้วย โดยงานทะเบียนโรงเรียนบันทึกรายละเอียดรายการกิจกรรมประสบการณ์นอกหลักสูตรต่างๆ รวมถึงการเขียนเชิงสร้างสรรค์งานฝีมือ การสนทนา การนำเสนอ การทดลอง เป็นต้น ซึ่งจะเป็นข้อมูลสำหรับการเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย

ในปี ค.ศ. 2011 กระทรวงฯ กำหนดให้มีการเข้าถึงรายงานผลของโรงเรียนผ่านระบบสารสนเทศเพื่อการศึกษาแห่งชาติ (NEIS) ของนักเรียน เพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนหมั่นศึกษาเพื่อพัฒนาการเรียนของตนเองจากการรับรู้ผลการเรียนของตน

1.4 การปรับปรุงหลักสูตร

ประเทศเกาหลีใต้มีนโยบายสร้างความน่าเชื่อถือในการศึกษาภาครัฐที่ดีกว่า โดยมีการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันในการศึกษาภาครัฐให้แข็งแกร่งขึ้น โดยการปรับปรุงคุณภาพของเนื้อหาทางการศึกษา โดยมีมาตรฐานสนับสนุนค่าใช้จ่ายทางการศึกษา/จัดสวัสดิการทางการศึกษา สำหรับผู้เยาว์ทุกคน และให้มีโรงเรียนที่มีคุณภาพสูงหลากหลายประเภท โดยปรับให้เหมาะสมกับบริบทของภูมิภาคและความต้องการของนักเรียนอย่างต่อเนื่อง

มีการเพิ่มโรงเรียนเฉพาะทางที่ดีที่สามารถให้บริการการศึกษาที่มีคุณภาพ และโรงเรียนแห่งความสุขที่สร้างคุณลักษณะที่ดีขึ้น การส่งเสริมการศึกษาที่มุ่งเน้นประชาธิปไตยบนประสบการณ์และการปฏิบัติ รวมทั้งการเสริมสร้างการศึกษาที่ปรับให้เหมาะสำหรับนักเรียนที่ต้องการการดูแลเป็นพิเศษ

ในปี ค.ศ. 1980 หลักสูตรของโรงเรียนมุ่งไปที่การบูรณาการรายวิชาต่างๆ และการพัฒนาการเป็นคนที่มีสมบูรณ์ (whole person) เนื่องจากเป้าหมายหลักของการปฏิรูปการศึกษา ปี ค.ศ. 1980 คือการเยียวยาสังคมที่ป่วยอยู่กับการแข่งขันที่รุนแรงในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ด้วยเหตุนี้ การปฏิรูปพยายามที่จะลดการเรียนพิเศษกับสถาบันเอกชน ซึ่งส่งผลต่ออุปสรรคทางการเงินของผู้ปกครองมากเกินไปอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

ในปี ค.ศ. 1981 จัดให้มีหลักสูตรประกาศนียบัตรของวิทยาลัยสำหรับคนทำงาน และมหาวิทยาลัยเปิดได้ถูกตั้งให้เป็นสถาบัน ซึ่งเป็นการทำให้การศึกษาและการฝึกอบรมทางเทคนิคและ

ทางอาชีวะ (technical and vocational education and training: TVET) เข้มแข็งขึ้น เพื่อเพิ่มระดับทักษะในการทำงานของกำลังคน

หลังจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (ค.ศ. 1982-1986) รัฐบาลเกาหลียุติการริเริ่มแผนเศรษฐกิจระดับมหภาคระยะยาว โดยย้ายจุดเน้นจากการมุ่งขยายและปริมาณของอุปทานกำลังคน สู่คุณภาพ ความเชื่อมโยงและความเป็นเลิศของการศึกษา การเปลี่ยนแปลงที่ตอบสนองโดยหลักสูตรนั้นมีการปรับปรุงคุณภาพการศึกษาระดับอนุบาลจนถึงระดับมัธยมศึกษา (K-12) ให้ดียิ่งขึ้น คือ หลักสูตรที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ที่ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล

ในปี ค.ศ. 2002 กระทรวงฯ กำหนดแผนพัฒนา 5 ปี (ปี 2003-2007) เพื่อขยายการวิจัยและทดลองในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาเรียนวิทยาศาสตร์ถึง ปี ค.ศ. 2007 โดยมีการรับประกันห้องปฏิบัติการที่ทันสมัยอย่างน้อย 1 ห้องในโรงเรียนประถมและมัธยมศึกษา และขยายอุปทานของเครื่องมือทดลองเพื่อให้ครูสามารถที่จะดำเนินการเรียนการสอนทดลองร่วมกันกับนักเรียน การผลิตคู่มือการทดลองและวัสดุการศึกษาเสริมให้มีปริมาณเพียงพอ เพื่อสนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้ที่เน้นการวิจัยและการทดลอง และให้นักเรียนมีโอกาสดำเนินการวิจัยวิทยาศาสตร์ต่างๆ เช่น 'เรียนวิทยาศาสตร์' และ 'ค่ายวิทยาศาสตร์' นอกเหนือจากการเรียนวิทยาศาสตร์ในโรงเรียนปกติ รวมทั้งการสร้างความสัมพันธ์กับชุมชนท้องถิ่นและบทบาทการปกครองของกระทรวงการศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาวิทยาศาสตร์ จะมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ในปี ค.ศ. 2006 กระทรวงได้เปิดตัวแผนพัฒนาทรัพยากรมนุษย์แห่งชาติ 5 ปี (2006-2010) โดยมีการปฏิรูประบบโรงเรียนจากระบบโรงเรียนแบบ 6-3-3-4 เข้าสู่ระบบ 5-3-4-4 เพื่อรองรับความต้องการด้านแรงงานในภาคอุตสาหกรรม

นอกจากนี้ในปี ค.ศ. 2006 กระทรวงมีการสนับสนุนทางการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้ต่ำกระทรวงศึกษาธิการจะมีการนำเสนอการศึกษาเพิ่มเติมสำหรับผู้ที่ยังเรียนช้าโดยจัดการสอนผ่านกลุ่มเล็กๆ ค่ายวันหยุด และการให้บริการที่หลากหลายของห้องสมุด นักเรียนจะสามารถใช้โปรแกรมหลังเลิกเรียนและโปรแกรมเฉพาะตามความถนัดทางวิชาการและกิจกรรมของสโมสรได้ ทั้งระดับก่อนประถมศึกษา ประถมศึกษาและมัธยมศึกษาทั่วประเทศ ซึ่งมีการวางแผนที่จะเชื่อมโยงโครงการที่กำลังดำเนินนโยบายสวัสดิการของหน่วยงานภาครัฐอื่นๆ เช่น เมืองแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Lifelong learning cities) กิจกรรมการเรียนรู้ทุกแห่งหน (U-learning complexes) และสถาบันการศึกษาหลังเลิกเรียน (After-school academies)

ในปี ค.ศ. 2009 มีการปรับโครงสร้างการศึกษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่หลากหลาย และปรับปรุงการดำเนินการให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายนั้น โรงเรียนมัธยมอาชีวศึกษาแบบทักษะขั้นสูง (Meister vocational high schools) ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ออกแบบเฉพาะในการเตรียมเยาวชนในการทำงานด้านการผลิตที่มีทักษะขั้นสูง จะเปิดดำเนินการในเดือนมีนาคม ค.ศ. 2010 เริ่มต้นด้วยโรงเรียนที่ได้รับมอบหมาย 21 แห่ง โรงเรียนเหล่านี้จะมีการพัฒนาหลักสูตรที่ออกแบบเฉพาะตามความต้องการของอุตสาหกรรม จัดหาหลักสูตรการฝึกฝนภาษาต่างประเทศ และสร้างเครือข่ายการจ้างงานกับอุตสาหกรรมหลัก ระบบโรงเรียนมัธยมอาชีวศึกษาทั้งหมดของเกาหลีจะได้รับการแบ่งออกเป็นประเภทที่โดดเด่นชัดเจนและเข้าใจง่ายยิ่งขึ้น และหลักสูตรจะถูกทำให้แข็งแกร่งขึ้นเพื่อสนับสนุนการจ้างงานบัณฑิตที่เรียนจบ

ในปี ค.ศ. 2010 กระทรวงฯ ออกนโยบายการศึกษาที่บ่งบอกถึงคุณลักษณะของนักเรียนและส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นการช่วยเหลือให้นักเรียนค้นหาศักยภาพและความคิดสร้างสรรค์ของตนเองมากกว่าการป้อนความรู้และข้อมูลลดจำนวนของหัวข้อเรื่องและแทนที่จะเพิ่มเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างตัวละครและความคิดสร้างสรรค์ในวิชาหลัก ได้แก่ ภาษาเกาหลี คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา และวิทยาศาสตร์ ในโรงเรียนทั่วไป ความคิดสร้างสรรค์เป็นกิจกรรมเสริมประสบการณ์ 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ สำหรับชั้นประถมและช่วงชั้นที่สอง 4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 การเชื่อมโยงกับรัฐบาลท้องถิ่นและชุมชนในเขต โรงเรียนพัฒนาโปรแกรมประสบการณ์เชื่อมโยงกับวิชาที่เรียนและความต้องการของนักเรียน

ในปี ค.ศ. 2011 โดยโรงเรียนมัธยมอาชีวศึกษาประเภททักษะขั้นสูง (Meister High School) จะมีโปรแกรมการรับนักเรียนพร้อมสัญญาจ้างงาน (Admission with Employment Contract Program) ซึ่งอยู่ภายใต้การยอมรับของบริษัทและโรงเรียนในการจ้างงาน โดยการคัดเลือกนักเรียนและการผสมผสานระหว่างการศึกษาในโรงเรียนกับการฝึกปฏิบัติ สำหรับ โรงเรียนมัธยมอาชีวศึกษาประเภททักษะขั้นสูง และประเภทชำนาญพิเศษ (Meister and Specialized High School) โปรแกรมการฝึกงาน (Apprenticeship Program) จะถูกนำมาใช้และดำเนินการเพื่อเพิ่มการจ้างงานโดยการปรับปรุงทักษะด้านการปฏิบัติของนักเรียนและเพื่อแก้ไขปัญหาการขาดแคลนแรงงานภาคปฏิบัติ โดยนักเรียนทุกคนจะมีสิทธิ์เข้าร่วมโปรแกรมและได้รับการสนับสนุนค่าใช้จ่ายจากบริษัทที่พวกเขาทำงาน มีแผนปฏิบัติงาน : โดยรัฐบาลจะให้สิ่งจูงใจสำหรับบริษัทที่เข้าร่วมโดยการส่งเสริมให้เกิดโปรแกรมการรับนักเรียนพร้อมสัญญาจ้างงาน (Admission with Employment Contract Program) และโปรแกรมการฝึกงาน (Apprenticeship Program) โดยจะขยายเครดิตภาษีสำหรับบริษัทที่เข้าร่วมโครงการ (SME 25% และบริษัท ขนาดใหญ่ 3 ~ 6%) เพื่อนำเครดิตนั้นจะได้นำเครดิตนั้นไปใช้เป็นค่าใช้จ่ายในโครงการ

2. กลุ่มการศึกษาระดับอุดมศึกษา

2.1 ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา

ในปี ค.ศ. 2006 กระทรวงฯ มีประกาศปรับปรุงหลักสูตรบริหารธุรกิจแบบ 1 ปี ซึ่งเกี่ยวกับแผนที่จะเลือกและส่งเสริมพร้อมทั้งปรับปรุงให้โรงเรียนเหล่านี้มีความเป็นมาตรฐานสากลมากขึ้น กระทรวงฯ จะมีการคัดเลือกบัณฑิตวิทยาลัยที่มีความเชี่ยวชาญจำนวน 10 แห่ง โดยการสนับสนุนทางการเงิน 5-7 ปี เชื่อมโยงกับ โครงการสมองเกาหลี 21 ระยะที่ 2 (The second-stage BK21 project) มหาวิทยาลัยที่ได้รับเลือกจะมีความเป็นอิสระมากขึ้นในการดำเนินงานหลักสูตรปริญญาโทบริหารธุรกิจ

ในปี ค.ศ. 2009 กระทรวงฯ มีนโยบายเสริมสร้างความสามารถทางการศึกษาและการวิจัย จึงให้มหาวิทยาลัย มีอิสระในการบริหารตนเองและ ความรับผิดชอบ ในการดำเนินการของรัฐบาลคือการทำงานเพื่อยกเลิกเป็นส่วนสำคัญของกฎระเบียบที่กำหนดไว้

ในปี ค.ศ. 2010 กระทรวงฯ มีนโยบาย “มหาวิทยาลัยที่มีคุณภาพในการสอน” โดยสร้างระบบเจ้าหน้าที่ในการรับการสนับสนุนสำหรับการศึกษาระดับปริญญาตรีของระดับโลก เสริมสร้างความสามารถของมหาวิทยาลัยในการจัดการศึกษาด้วยตนเอง และสนับสนุนการเข้าสู่โลกาภิวัตน์ของมหาวิทยาลัย ให้มีความรับผิดชอบของมหาวิทยาลัยในระบบบริหารคุณภาพ และมีการออกนอกระบบ (เปลี่ยนการบริหารจัดการภาครัฐสู่การบริหารจัดการแบบเอกชน) ของมหาวิทยาลัยแห่งชาติโซล (Seoul National University) และการพัฒนาอื่นๆสำหรับมหาวิทยาลัยแห่งชาติอื่นๆ

ส่วนในการประกันคุณภาพของมหาวิทยาลัย กระทรวงฯ ตั้งระบบการปรับโครงสร้างเป็น 3 ระยะ ระยะแรก การสำรวจสถานการณ์จัดการของมหาวิทยาลัยเอกชน ระยะที่สองกระทรวงการกระตุ้นให้เกิดการปรับโครงสร้างของมหาวิทยาลัยปกครองตนเองในรูปแบบของการรวมกัน ระยะที่สาม กระทรวงจะกำหนดมาตรการการบริหารและการเงินให้กับมหาวิทยาลัยมีระเบียบวินัยที่ล้มเหลวในการปรับปรุง

2.2 การพัฒนาคุณภาพครู

ในปี ค.ศ. 2006 กระทรวงฯ ได้กำหนดให้มีการสร้าง ศูนย์การอบรมและการเรียนรู้ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์เอเปค (APEC e-Learning Training Center) ในปูซานในช่วงแรกของปี ค.ศ. 2006 มีการปรับปรุงครูและการบริหารการศึกษาจากประเทศที่กำลังพัฒนาด้วยการฝึกอบรมและให้คำปรึกษาเกี่ยวกับเทคโนโลยีสารสนเทศ (IT) และ การเรียนรู้ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (E-Learning)

จากการสัมภาษณ์ พบว่าอาจารย์ในมหาวิทยาลัยมี 2 ภาระงานด้วยกัน คือ งานด้านการสอน และการวิจัยเพื่อพัฒนาองค์ความรู้อย่างสม่ำเสมอ ทั้งนี้ทางมหาวิทยาลัยได้สนับสนุนโดยมีการสอน 6-9

ชั่วโมงต่อสัปดาห์เท่านั้น และทุนในการทำวิจัยส่วนใหญ่เป็นทุนของหน่วยงานภาครัฐซึ่งสนับสนุนทั้งอาจารย์ในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐและในมหาวิทยาลัยเอกชน

นอกจากนี้ในการพัฒนาบุคลากรของมหาวิทยาลัย จะมีการจัดสัมมนาและพูดคุยแลกเปลี่ยนถึงวิธีการสอนระหว่างอาจารย์ในมหาวิทยาลัย โดยอาจารย์จะเป็นผู้จัดสัมมนาด้วยตนเอง โดยมหาวิทยาลัยมีบทบาทในด้านการสนับสนุนเท่านั้น

2.3 ระบบวัดและประเมินผล

ประเทศเกาหลีได้มีการใช้ระบบการเปิดเผยข้อมูลที่สูงขึ้น และระบบการประเมินผลและรับรอง และจากการสัมภาษณ์ พบว่าการประเมินผลทางการศึกษาในระดับอุดมศึกษา ทางมหาวิทยาลัยจะต้องส่งผลงานวิจัยให้กับทางรัฐบาล ซึ่งงานวิจัยดังกล่าวจะจัดทำโดยอาจารย์ในมหาวิทยาลัย พร้อมทั้งมีการรายงานถึงการมีงานทำของนักศึกษาหลังจากจบการศึกษาเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการประเมินผล

ในปี 1980 รัฐบาลได้ปฏิรูปศึกษา การทดสอบเบื้องต้นระดับชาติเป็นมาตรฐานใหม่ที่ได้นำมาแทนการทดสอบคัดเลือกเข้าศึกษารายบุคคล นอกจากนี้รัฐบาลได้ตัดสินใจที่เปิดให้เรียนในระดับวิทยาลัยมากขึ้น โดยให้การรับรองคุณภาพของสถาบันเอกชน ระบบของการจัดการการเข้าเรียนก็เปลี่ยนจากระบบการสอบตรง (Admission Quota System: AQS) มาเป็น ระบบการขึ้นทะเบียนจบ (Graduation Enrollment Quota System: GEQS) ภายใต้ที่วิทยาลัยได้รับการอนุญาต ตัวอย่างเช่น ยอมรับเข้าเรียน 130 นักเรียน แต่ต้องให้ออก 30 คน จากครั้งที่พวกเขาสำเร็จการศึกษา การลงทะเบียนเรียนในระดับวิทยาลัยเพิ่มสูงขึ้นเกินกว่า 2.5 เท่าระหว่างปี 1980 และปี 1990 เนื่องจากการดำเนินงานของ ระบบการขึ้นทะเบียนจบ(Graduation Enrollment Quota System: GEQS) พร้อมกับการรับรองสถาบันเอกชนมากขึ้น

ในปี ค.ศ. 2010 จากนโยบาย “อุปถัมภ์มหาวิทยาลัยที่เน้นบัณฑิตศึกษา” โดยมีเป้าหมายบ่มเพาะมหาวิทยาลัยระดับโลก (World class universities: WCU) จำนวน 10 แห่งโดยมี 3 แห่งที่ติดอันดับมหาวิทยาลัยชั้นนำระดับโลก 30 อันดับแรกภายในปี ค.ศ. 2015 โดยโปรแกรมสนับสนุนทางการเงินสำหรับบัณฑิตวิทยาลัยต่างๆ จะถูกรวมเป็นหนึ่งและจัดระบบไปสู่ โปรแกรมบ่มเพาะมหาวิทยาลัยระดับโลก (World class universities: WCU) ระบบจีพีเอส (GPS) ซึ่งมีการประเมินผลการปฏิบัติอย่างเข้มงวด

2.4 การปรับปรุงหลักสูตร

ในทศวรรษที่ 1990 ประเทศเกาหลีใต้มีนโยบายที่หันมาเน้นคุณภาพ ความเชื่อมโยงและความ เป็นเลิศของการศึกษา โดยการเปลี่ยนแปลงที่ตอบสนองต่อนโยบาย คือ หลักสูตรโรงเรียนเป็น หลักสูตรที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นที่ยอมรับ

ประเทศเกาหลีใต้ มีนโยบายเสริมสร้างความสามารถทางการศึกษาและการวิจัย โดยการ สนับสนุนการแข่งขันและความสามารถในการแข่งขันในการศึกษาระดับอุดมศึกษา เพื่อปรับปรุงการ เรียนการสอนและมีประสิทธิภาพมากขึ้นในการจัดการสถาบัน และเพื่อจัดการศึกษาที่เหมาะสมกับความ ต้องการ ของอุตสาหกรรมและท้องถิ่นจึงเป็นหัวหอกการพัฒนาเทคโนโลยีและระดับภูมิภาค รวมทั้งมี เป้าหมายให้มหาวิทยาลัยที่มีความสามารถในการพัฒนาตนเอง

ประเทศเกาหลีใต้พยายามที่จะรักษาสถาบันการวิจัยที่มุ่งเน้นความสามารถระดับโลก โครงการ มหาวิทยาลัยและโครงการอื่น ๆ การระดมทุนของชาติ ผ่านโครงการสมองเกาหลี 21 (Korea Brain 21: KB21) และโครงการอื่นๆ รัฐบาลยังดำเนินการให้ความช่วยเหลือต่อไปเพื่อการพัฒนาที่มีคุณภาพสูง ระดับมืออาชีพในการวิจัยระดับปริญญาโทและระดับปริญญาเอก

รวมทั้งสนับสนุนเจริญเติบโตร่วมกันของมหาวิทยาลัยในภูมิภาคและภาคอุตสาหกรรม

ในปี ค.ศ. 2006 กระทรวงฯ มีประกาศปรับปรุงหลักสูตรบริหารธุรกิจแบบ 1 ปี โดยมีแผนเลือก และส่งเสริมพร้อมทั้งปรับปรุงให้โรงเรียนเหล่านี้มีความเป็นมาตรฐานสากลมากขึ้น กระทรวงฯ มีการ วางแผนที่จะพัฒนาและสร้างผู้ที่มีความเชี่ยวชาญทางด้านธุรกิจโดยเฉพาะทางด้านการเงินและการ กระจายอุตสาหกรรม

นอกจากนี้ในปี ค.ศ. 2006 กระทรวงฯ มีนโยบายเสริมสร้างความสามารถทางการศึกษาและการ วิจัย โดยการสนับสนุนการแข่งขันและความสามารถในการแข่งขันในการศึกษาระดับอุดมศึกษา การ ปรับปรุงการเรียนการสอนและมีประสิทธิภาพมากขึ้นในการจัดการสถาบัน การสร้างบรรยากาศของการ แข่งขันระหว่างสถาบันและเพื่อเพิ่มความแข็งแกร่งของพวกเขาในการแข่งขัน รัฐบาลยังดำเนินการให้ ความช่วยเหลือต่อไปเพื่อการพัฒนาที่มีคุณภาพสูงระดับมืออาชีพในการวิจัยระดับปริญญาโทและระดับ ปริญญาเอก

ในปี ค.ศ. 2010 กระทรวงฯ มีนโยบาย “มหาวิทยาลัยที่มีคุณภาพในการสอน” โดยการสร้าง ระบบเจ้าหน้าที่ในการรับการสนับสนุนสำหรับการศึกษาระดับปริญญาตรีของระดับโลก เพิ่มความเป็น เลิศในโครงการความร่วมมือภาคอุตสาหกรรม-มหาวิทยาลัยโดยการเสริมสร้างการศึกษาในทางปฏิบัติ ของมหาวิทยาลัย

ในปี ค.ศ. 2010 จากนโยบาย “อุปถัมภ์มหาวิทยาลัยที่เน้นบัณฑิตศึกษา” โดยมีเป้าหมายมุ่งเพาะมหาวิทยาลัยระดับโลก (World class universities: WCU) จำนวน 10 แห่ง โดยมี 3 แห่งที่ติดอันดับมหาวิทยาลัยชั้นนำระดับโลก 30 อันดับแรกภายในปี ค.ศ. 2015 ภายใต้โครงการมหาวิทยาลัยระดับโลก (World class universities: WCU) มหาวิทยาลัยที่มีศักยภาพจะได้รับการสนับสนุนของโครงการมหาวิทยาลัยระดับโลก (World class universities: WCU) และระบบจีพีเอส (GPS) (การสนับสนุนภาคเอกชน) อย่างเต็มที่ มุ่งเน้นไปที่หลักสูตรปริญญาเอกในระบบบัณฑิตศึกษาแทนหลักสูตรปริญญาโท และควรรวมหลักสูตรปริญญาโทและหลักสูตรปริญญาเอก (หลักสูตรโทควบเอก) ที่ขยายออกไปในมหาวิทยาลัยที่ยอดเยี่ยม เพื่อลดระยะเวลาในการเรียนหลังจากจบปริญญาตรีแล้ว (จากประมาณ 7 ปี เป็น ประมาณ 5 ปี) มหาวิทยาลัยเฉพาะทางการวิจัยเฉพาะจะถูกบ่มเพาะด้วยมหาวิทยาลัยที่เชี่ยวชาญทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี 4 แห่ง (ระดับปริญญาตรีและระดับบัณฑิต) รวมทั้งการเพิ่มขวัญและกำลังใจของนักวิทยาศาสตร์และวิศวกร โดยเพิ่มค่าใช้จ่ายของสถาบันและการบริหารแรงงานอย่างมีประสิทธิภาพได้รับการทบทวน และสนับสนุนภายใต้ต้นทุนแรงงานรวมที่ได้รับ

ในปี ค.ศ. 2010 กระทรวงได้เปิดตัวโครงการนำร่อง “CAMPUS Asia*” ซึ่งเป็นความร่วมมือระหว่างประเทศเกาหลี จีน และญี่ปุ่น เพื่อแลกเปลี่ยนไตรภาคีครั้งแรก โดยจะแลกเปลี่ยนนักศึกษาในระดับปริญญาตรีและบัณฑิตศึกษา ในการเสริมสร้างการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยการจัดตั้งสมาคมของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐจากทั้ง 3 ประเทศในการแลกเปลี่ยนนักศึกษาร่วมกัน การระดมทุนของรัฐบาลบางส่วนในการเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับนักเรียนแลกเปลี่ยน เช่น การลงทะเบียน พร้อมทั้งการยกเว้นค่าใช้จ่ายบางอย่างร่วมกันระหว่างมหาวิทยาลัยที่อยู่ในสมาคมเดียวกัน การร่วมกันคัดเลือกของ 10 สมาคมเพื่อสนับสนุนนักเรียนจำนวน 300 คนในทั้งหมด 100 คน การเพิ่มโอกาสการจ้างงานร่วมกันระหว่างประเทศโดยอาจเริ่มต้นจากการฝึกงาน การปรับหน่วยกิตเพื่อให้เกิดการยอมรับร่วมกันระหว่างมหาวิทยาลัย โครงการนี้จะเริ่มต้นแลกเปลี่ยนนักศึกษาขึ้นตั้งแต่ปี ค.ศ. 2012 เป็นต้นไป

3. กลุ่มการศึกษาตลอดชีวิต

3.1 ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา

สาธารณรัฐเกาหลีใต้ได้ออกกฎหมายรองรับการศึกษาตลอดชีวิต โดยเห็นว่ารัฐต้องมี พันธกิจโดยตรงในการสนับสนุนการศึกษาตลอดชีวิต จึงออกกฎหมาย 2 ฉบับ คือ กฎหมายส่งเสริมก่อนการศึกษาในโรงเรียน (Pre - school Education Promotion Law) และกฎหมายการส่งเสริมการศึกษาเพื่อสังคม (The Social Education Promotion Law) ทั้งนี้ ได้กำหนดเกณฑ์เพื่อรับรองการจัดการศึกษานอกระบบแต่ละระดับ เพื่อเป็นหลักประกันว่าผู้ที่เรียนจบแล้วสามารถมีความรู้เทียบเท่าการเรียนรู้นในระบบโรงเรียนและอาจเข้าเรียนต่อการศึกษาในระบบได้ สำหรับนโยบายการศึกษาตลอดชีวิตของสาธารณรัฐเกาหลีใต้ ดำเนินการใน 3 ระยะ คือ ระยะที่ 1 ค.ศ. 1945- 1950 เป็นช่วงที่ได้รับเอกราช

และค.ศ. 1949 ได้มีกฎหมายการศึกษาเป็นครั้งแรก ซึ่งเน้นการศึกษาในระบบโรงเรียน นับตั้งแต่เกาหลีใต้ได้รับอิสรภาพจากญี่ปุ่น โดยทหารอเมริกันในปีค.ศ. 1945 นั้น ทำให้ประเทศสหรัฐอเมริกาเข้ามามีบทบาทในการบริหารประเทศ รวมทั้งการวางระบบการศึกษาด้วย จนถึงปลายปี ค.ศ. 1950 นโยบายการศึกษาได้มุ่งเน้นการศึกษาผู้ใหญ่ และการศึกษาในระบบโรงเรียน ลดอัตราการไม่รู้หนังสือ การกำหนดการศึกษาภาคบังคับ 6 ปี สร้างโรงเรียนใหม่ๆ ฝึกอบรมครู โดยเฉพาะครูที่ได้รับอิทธิพลจากประเทศญี่ปุ่น ผู้ใหญ่เข้ามาเรียนจำนวนมาก ทำให้สามารถลดจำนวนผู้ไม่รู้หนังสือถึง 5,400,000 คน กล่าวคือ ลดอัตราคนไม่รู้หนังสือจากร้อยละ 78 เหลือร้อยละ 42 ได้มีการรณรงค์การส่งเสริมการรู้หนังสือแห่งชาติ สมาคมการศึกษาผู้ใหญ่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินงานให้ความรู้ อบรมผู้ใหญ่ ผลิตสื่อ คู่มือครู รัฐส่งเสริมสนับสนุนให้มีนักการศึกษาผู้ใหญ่ ต่อมากิจกรรมการศึกษาตลอดชีวิตได้ดำเนินการในรูปแบบที่หลากหลายโดยองค์กรศาสนา YWCA ได้ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1922 ซึ่งมีส่วนช่วยลดการไม่รู้หนังสือในหมู่สตรี หอสมุดแห่งชาติได้เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1947 กระทรวงศึกษาธิการดำเนินการจัดทำแผน 5 ปี (ค.ศ. 1954-1958) ในการลดผู้ไม่รู้หนังสือ โดยร่วมมือกับกระทรวงมหาดไทย และกระทรวงกิจการภายใน ทำให้ลดอัตราไม่รู้หนังสือได้เหลือร้อยละ 4.1 ในปี ค.ศ. 1958 ได้สร้างห้องสมุดหมู่บ้านเพื่อป้องกันการลืมนหนังสือกิจกรรมการรวบรวมหนังสือส่งไปให้ห้องสมุดหมู่บ้าน รัฐเองก็พิมพ์หนังสือเกี่ยวกับการเกษตรให้แก่ชาวนา แนวคิดการศึกษาตลอดชีวิตของ UNESCO ในปี ค.ศ. 1970 ได้แพร่หลายเข้าไปในกลุ่มนักการศึกษาของสาธารณรัฐเกาหลีใต้เช่นกัน และรัฐบาลได้กำหนดให้การศึกษาตลอดชีวิตเป็นนโยบายสำคัญในปี ค.ศ. 1980 เนื่องจากในรัฐธรรมนูญของสาธารณรัฐเกาหลีใต้ ได้กำหนดให้มีการส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิต และออกพระราชบัญญัติการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษานอกระบบ ในปี ค.ศ. 1982 ต่อมารัฐได้ออก พระราชบัญญัติห้องสมุด พระราชบัญญัติการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่อง การปฏิรูปการศึกษาในปี ค.ศ. 1995 ได้เน้นย้ำความสำคัญของการศึกษาตลอดชีวิตเพื่อสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ ทุกคนมีโอกาสที่จะเรียนที่ไหน เมื่อใดก็ได้ ทำให้เกิด วิทยาลัยมหาวิทยาลัยเปิด เพื่อให้ เยาวชนวัยแรงงาน ประชาชน มีโอกาสเพิ่มพูนทักษะอาชีพ ศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาได้ระหว่างทำงาน มีการนำระบบการเรียนรู้ด้วยตนเองมาใช้ วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยเปิดหลักสูตรการศึกษาต่อเนื่องมากขึ้นสำหรับกลุ่มเป้าหมายที่หลากหลาย นอกจากนี้ หน่วยงานอื่นๆ เช่น ห้องสมุด ศูนย์การเรียนรู้ชุมชน ศูนย์ศิลปะ ศูนย์วัฒนธรรม วัด โบสถ์ องค์กรภาคเอกชน สังคม จัดกิจกรรมการเรียนรู้แก่เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ กรรมการ เป็นต้น (Prof. Dr. Eun-Soo Choi, Soongsil University, Korea อังโนศรีสว่าง เลี้ยววาริณ. 2550) ในปี ค.ศ. 1997 ออกกฎหมายการศึกษา และพระราชบัญญัติการศึกษาตลอดชีวิต

ในปี ค.ศ. 2007 รัฐบาลได้กำหนดวิสัยทัศน์ให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ การเรียนรู้เพื่อความสนุกสนาน อนาคต กำหนดเป้าหมายและโครงสร้างการดำเนินงานให้ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมายปี

ค.ศ. 2008-2012 เพื่อให้การดำเนินการสามารถบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ได้แบ่งโครงสร้างออกเป็น 3 ระดับ คือ ส่วนกลาง ให้มีสถาบันการศึกษาตลอดชีวิตแห่งชาติ ระดับจังหวัด ประกอบด้วย สถาบันการศึกษาตลอดชีวิตแห่งจังหวัด ระดับท้องถิ่น ประกอบด้วยสภาสถาบันการศึกษาตลอดชีวิตท้องถิ่น

การดำเนินงานแต่ละระดับจะประกอบด้วย คณะกรรมการแต่ละระดับ สำหรับสถานศึกษา การศึกษาตลอดชีวิตแต่ละประเภทที่จัดหลักสูตร หรือกิจกรรมการศึกษาตลอดชีวิต จะดำเนินงานตามระเบียบ และกฎกระทรวงที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาตลอดชีวิต สำหรับระบบบริหารนั้นรัฐกำหนดแผนการส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิตแห่งชาติแบบรวม โดยส่งเสริมให้ทุกหน่วยงาน สถาบันนำแผนส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิตไปใช้ มุ่งส่งเสริม ขยายกิจกรรมการศึกษาตลอดชีวิตแก่กลุ่มเป้าหมาย ผู้ด้อยโอกาสทุกประเภท อาทิ การส่งเสริมการรู้หนังสือ การยกระดับความตระหนักทางการศึกษาของประชาชน และการเผยแพร่วัฒนธรรม ทั้งนี้ รัฐได้กำหนดพระราชบัญญัติคุณสมบัติผู้สำเร็จการศึกษา กำหนดมาตรฐานผลการเรียนรู้ของโครงการการศึกษาตลอดชีวิต การขยายโครงการการ เทียบโอนหน่วยกิตการศึกษา (Academic Credit Bank) การส่งเสริมการมีส่วนร่วมโดยส่งเสริมการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตลอดชีวิตของสถาบันต่างๆ อาทิ การมอบรางวัลการเรียนรู้ตลอดชีวิตแห่งชาติ การฉลองเทศกาลกิจกรรมการเรียนรู้แห่งชาติ สนับสนุนให้สถาบันต่างๆจัดกิจกรรมการศึกษาตลอดชีวิตที่หลากหลาย กิจกรรมการศึกษาตลอดชีวิตสุดสัปดาห์

3.2 การพัฒนาคุณภาพครู

ประเทศเกาหลีได้มีการจัดการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรีและบัณฑิตศึกษา ในสาขาวิชา การศึกษาตลอดชีวิตและการศึกษาผู้ใหญ่ โดยผู้ที่สำเร็จการศึกษาจะได้รับโอกาสเข้าทำงานในศูนย์ การศึกษาตลอดชีวิตของส่วนกลาง ส่วนท้องถิ่น เมืองแห่งการเรียนรู้ ศูนย์การศึกษาระดับท้องถิ่น เป็นต้น โดยคุณสมบัติของคนที่ทำงานในศูนย์การศึกษาตลอดชีวิต ต้องสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโท สาขาการศึกษาตลอดชีวิต หรือมีประกาศนียบัตรผ่านการฝึกอบรมในระดับเทียบเท่า ถ้าหากไม่จบ สาขาดังกล่าว นอกจากนั้นยังมีโอกาสเข้าทำงานในองค์กรเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ตลอดชีวิต หลากๆองค์กร

เกาหลีได้มีศูนย์การศึกษาตลอดชีวิตแห่งชาติ (The national center for lifelong education) ทำหน้าที่จัดฝึกอบรมให้กับผู้ทำงานด้านการศึกษาตลอดชีวิตในด้านทักษะ ประสบการณ์และวิชาชีพทางการศึกษาตลอดชีวิต

3.3 ระบบวัดและประเมินผล

ประเทศเกาหลีใต้มีศูนย์การศึกษาตลอดชีวิตแห่งชาติ (The national center for lifelong education) ที่เป็นองค์กรกลางด้านการศึกษาตลอดชีวิตของชาติ ทำหน้าที่ส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตให้กับคนทุกกลุ่มเป้าหมาย มีการจัดการประเมิน ตรวจสอบคุณภาพของการให้บริการของหน่วยงาน การศึกษาตลอดชีวิตในระดับต่าง ๆ เพื่อเป็นการสร้างความร่วมมือและเป็นการแข่งขันให้มีการดำเนินงานในการจัดการศึกษาตลอดชีวิตอย่างมีคุณภาพ

ในส่วนรายวิชาหรือหลักสูตร ที่เกี่ยวข้อง มีการจัดการวัดและประเมินตามวัตถุประสงค์ของแต่ละกิจกรรม และมีการปรับปรุงพัฒนาเพื่อขยายกิจกรรมการเรียนรู้ตลอดชีวิตให้มีคุณภาพหลากหลายรูปแบบ

3.4 การปรับปรุงหลักสูตร

การปฏิรูปการศึกษาในปี ค.ศ. 1995 ได้เน้นความสำคัญของการศึกษาตลอดชีวิตเพื่อสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ ทุกคนมีโอกาที่จะเรียนที่ไหน เมื่อใดก็ได้ ทำให้เกิด วิทยาลัย มหาวิทยาลัยเปิด เพื่อให้เยาวชนวัยแรงงาน ประชาชน มีโอกาสเพิ่มพูนทักษะอาชีพ ศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาได้ระหว่างทำงาน มีการนำระบบการเรียนรู้ด้วยตนเองมาใช้ วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยเปิดหลักสูตรการศึกษาต่อเนื่องมากขึ้นสำหรับกลุ่มเป้าหมายที่หลากหลาย นอกจากนี้ หน่วยงานอื่นๆ เช่น ห้องสมุด ศูนย์การเรียนรู้ชุมชน ศูนย์ศิลปะ ศูนย์วัฒนธรรม วัด โบสถ์ องค์กรภาคเอกชน สังคม จัดกิจกรรมการเรียนรู้แก่เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ กรรมการ เป็นต้น

นโยบาย 100 เมืองแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต (100 Lifelong learning Cities) เริ่มต้นขึ้นในปี ค.ศ. 2001 ซึ่งในปี ค.ศ. 2006 จึงมีการดำเนินการตามนโยบายดังกล่าวใน 33 เมือง และได้ทำการเลือกอีก 25 เมืองเพิ่มเติมเสร็จสิ้นแล้ว ซึ่งในปี ค.ศ. 2008 จะดำเนินการให้ครบจำนวน 100 เมือง โดยมีการสนับสนุนเงินเพื่อโครงสร้างพื้นฐานสำหรับการสร้างเมือง รวมทั้งการจ้างงานขององค์กร หน่วยงานและเครือข่ายการเรียนรู้ตลอดชีวิต เนื้อหาของโปรแกรม 100 เมืองแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต (100 Lifelong learning Cities)จะเน้นไปที่วัฒนธรรมและการพักผ่อน มีการสร้างลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละเมือง สร้างโอกาสให้แรงงานเพื่อที่จะสร้างความเชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้ที่ยั่งยืนและการจ้างงานในประชากรที่เป็นผู้ใหญ่ในท้องถิ่น

ในปี ค.ศ. 2006 ประเทศเกาหลีใต้มีการเปิดตัวแผนพัฒนาทรัพยากรมนุษย์แห่งชาติ 5 ปี (2006-2010) ซึ่งบรรจุการส่งเสริมชุมชนและการให้บริการการเรียนรู้ตลอดชีวิต กระทรวงฯ สนับสนุนงบประมาณไปยังรัฐบาลท้องถิ่น การพัฒนาตำราเรียนในโรงเรียนการศึกษาผู้ใหญ่ระดับประถมศึกษาในปี ค.ศ. 2007 ซึ่งผู้ใหญ่ที่ไม่ได้เข้าโรงเรียนอย่างเป็นทางการจะขอรับการรับรองหลักสูตรหลังจากเข้ารับการศึกษจากศูนย์การศึกษา หรือ สถาบันการศึกษาหลังเลิกเรียน เมื่อสามารถผ่านการทดสอบ

ความสามารถทางวิชาการที่จัดขึ้นโดยคณะกรรมการการศึกษาในระดับภูมิภาค และผู้ใหญ่ที่ประสงค์จะลงทะเบียนเรียนในโรงเรียนถูกกำหนดว่าต้องมีความสามารถในทางวิชาการ

รวมทั้ง นโยบาย 16 โปรแกรมหลักสำหรับโครงการ วัฒนธรรมทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ปี ค.ศ. 2011 (2011 S&T Culture Project) ซึ่งมีโปรแกรมการพัฒนาชั้นเรียนวิทยาศาสตร์ในชุมชนสำหรับแม่บ้าน ซึ่งเป็นการแจกจ่ายความรู้ทางวิทยาศาสตร์สำหรับผู้ใหญ่

ประเทศไต้หวัน

ในภาพรวมของการนำนโยบายทางการศึกษาไปสู่การปฏิบัติ ในช่วง 2 ทศวรรษที่ผ่านมา (ค.ศ. 1990 – 2010) มิติการจัดการศึกษาเพื่อสร้างกำลังคนใน 3 กลุ่มระดับการศึกษา ได้แก่ กลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐาน, กลุ่มอุดมศึกษา และกลุ่มการศึกษาตลอดชีวิต สรุปได้ดังนี้

1. กลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ในรอบ 2 ทศวรรษที่ผ่านมา ไต้หวันได้มีการปรับเปลี่ยนระบบการศึกษาขั้นพื้นฐานคือการศึกษาระดับประถมศึกษาจนถึงมัธยมศึกษา ซึ่งสามารถสรุปในมิติการจัดการศึกษาในเรื่อง ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา การพัฒนาคุณภาพครู การวัดและประเมินผล และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ได้ดังนี้

1.1 ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา

โรงเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาจะได้รับสนับสนุนจากรัฐบาลส่วนท้องถิ่น (Local Government) รวมไปถึงเงินเดือนครูผู้สอน เว้นแต่โรงเรียนมัธยมแห่งชาติ (National High School) และมหาวิทยาลัยจะได้รับการดูแลรับส่วนกลาง ส่วนโรงเรียนเอกชนจะไม่ได้เงินสนับสนุนใดๆจากรัฐบาล

โดยหนังสือเรียนหลัก 3 เล่มจะถูกกำหนดขึ้นโดยรัฐบาล ครูจะเป็นผู้เลือกเองว่าจะใช้หนังสือเล่มไหนที่กำหนดมาสอนซึ่งครูที่สอนในวิชาเดียวกันในโรงเรียนจะจัดประชุมเพื่อตกลงกันว่า会选择สอนเล่มใดหนังสือทั้ง 3 เล่มนี้จะใช้เหมือนกันทั่วประเทศ

1.2 การพัฒนาคุณภาพครู

การพัฒนาครูในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน หน่วยงานราชการ/รัฐบาล ได้จัดให้ครูเข้ารับการอบรมโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และครูต้องเข้ารับการอบรมตามจำนวนขั้นต่ำที่กำหนด ซึ่งการอบรมนี้มีทั้งช่วงปิดเทอมและเปิดเทอม โดยมีการจัดเวลาว่างให้ครูสัปดาห์ละครึ่งวันเพื่อให้ครูนำเวลาส่วนนั้นไปศึกษาเรียนรู้เพิ่มเติมได้ สมาคมครูในแต่ละสาขาวิชาจะเป็นผู้ส่งข่าวการอบรมครูสาขาวิชานั้นๆ โดยแจ้งไปยังโรงเรียนเพื่อให้ครูทราบถึงกิจกรรมอบรม ซึ่งจากการสัมภาษณ์ พบว่า

“การพัฒนาครูโดยให้ครูไปเรียนเพิ่มเติม ซึ่งจัดขึ้นจากโรงเรียนและหน่วยงานราชการ เช่น ครูในแต่ละรายวิชาจะมีกลุ่มของรายวิชาตนเองอยู่ โดยทางผู้นำกลุ่มจะมีการจัดประชุมอบรมกลุ่มคนที่สอนในด้านเดียวกันขึ้น และมีข้อกำหนดว่าครูจะต้องเข้าเรียน 18 ชั่วโมง ต่อปี ภายใน 5 ปีต้องสะสมให้ได้ทั้งสิ้น 90 ชั่วโมง ทางรัฐบาลเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการอบรม โดยผ่านการจัดและเข้าไปเรียนฟรี เรียนได้ทั้งช่วงเปิดเทอมและปิดเทอม” (ผู้ถูกสัมภาษณ์สอนภาษาจีนในโรงเรียนมัธยม)

“มีการจัดเวลาว่างให้ครูสัปดาห์ละครั้งวันเพื่อให้ครูนำเวลาส่วนนั้นไปใช้ในการเรียนเพิ่มเติมได้ เช่น ครูภาษาอังกฤษจะมีเวลาว่างตรงกันทั้งหมดในโรงเรียน แต่ละรายวิชาจะมีเวลาว่างแตกต่างกันไป การรับข่าวสารการเรียนก็จะผ่านทางหนังสือเวียนจะส่งไปยังโรงเรียนไปสู่ฝ่ายวิชาการลงไปสู่หัวหน้าหมวดเพื่อส่งให้อาจารย์ต่อไป เนื้อหารายวิชาที่ต้องอบรม เช่น การประเมินผล คือจะไม่ใช้แค่ประเมินผลเฉพาะคะแนนสอบแต่ยังรวมไปถึงความสามารถพิเศษของเด็กด้วย / เทคนิคในการที่จะสื่อสารกับผู้ปกครอง / การพัฒนาความสามารถพิเศษของเด็ก / เทคนิคการสอน รวมทั้งเทคนิคการสอนเด็กพิเศษ ซึ่งในรายวิชานี้เป็นรายวิชาที่บังคับให้ครูทุกคนต้องเรียน และได้รับการส่งเสริมให้ใช้ ได้รับการส่งเสริมจากทั้งโรงเรียนและรัฐบาล” (ผู้ถูกสัมภาษณ์สอนภาษาจีนในโรงเรียนมัธยม)

ในช่วงเวลา 10 ปี ที่ผ่านมา (ค.ศ.2001-2010) ประเทศไทยได้หันได้มีการเริ่มใช้โปรแกรมเพื่อปรับปรุงคุณภาพการศึกษาของครู โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อปรับปรุงการศึกษาวิชาชีพครู และเริ่มโปรแกรมฝึกอบรมที่จำกัดจำนวนของครู เพื่อที่จะสร้างกลไกสำหรับการฝึกอบรมครู ในระบบการอบรมครูนี้ ได้รวมถึงครูการศึกษาท้องถิ่นให้อยู่ในการฝึกอบรมครูเพื่อส่งเสริมความรู้และทักษะทางวิชาชีพของครู โดยมีการประเมินคุณภาพของการฝึกอบรมครูเพื่อการบังคับใช้นโยบาย “คุณภาพสูง, ปริมาณสูง” และมีการรับรองการสอบครูเพื่อจัดตั้งระบบการรับรองที่มีมาตรฐาน

สรุปได้ว่า ประเทศไทยมีการพัฒนาครู โดยให้ครูไปเรียนเพิ่มเติม ซึ่งจัดขึ้นจากโรงเรียนและหน่วยงานราชการ เช่น ครูในแต่ละรายวิชาจะมีกลุ่มของรายวิชาตนเองอยู่ โดยทางผู้นำกลุ่มจะมีการจัดประชุมอบรมกลุ่มคนที่สอนในด้านเดียวกันขึ้น และมีข้อกำหนดว่าครูจะต้องเข้าเรียน 18 ชั่วโมง ต่อปี ภายใน 5 ปีต้องสะสมให้ได้ทั้งสิ้น 90 ชั่วโมง ทางรัฐบาลเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการอบรม โดยผ่านการจัดและเข้าไปเรียนฟรี เรียนได้ทั้งช่วงเปิดเทอมและปิดเทอม

มีการจัดเวลาว่างให้ครูสัปดาห์ละครั้งวันเพื่อให้ครูนำเวลาส่วนนั้นไปใช้ในการเรียนเพิ่มเติมได้ เช่น ครูภาษาอังกฤษจะมีเวลาว่างตรงกันทั้งหมดในโรงเรียน แต่ละรายวิชาจะมีเวลาว่างแตกต่างกันไป การรับข่าวสารการเรียนก็จะผ่านทางหนังสือเวียนจะส่งไปยังมหาวิทยาลัยไปสู่ฝ่ายวิชาการลงไปสู่หัวหน้าหมวดเพื่อส่งให้อาจารย์ต่อไป ซึ่งส่งจากสมาคมครูแต่ละรายวิชาการเข้าอบรมของครูก็จะ

สับเปลี่ยนหมุนเวียนกันไป เนื้อหารายวิชาที่ต้องอบรม เช่น การประเมินผล คือจะไม่ใช้แค่ประเมินผล เฉพาะคะแนนสอบแต่ยังรวมไปถึงความสามารถพิเศษของเด็กด้วย เทคนิคในการที่จะสื่อสารกับผู้ปกครอง การพัฒนาความสามารถพิเศษของเด็ก เช่น จะต้องดูว่านักเรียนคนไหนเก่งอะไรและจะต้องได้รับการพัฒนาในด้านนั้นๆอย่างไร / เทคนิคการสอน คือ จะสอนอย่างไรให้เด็กสามารถเรียนรู้และเข้าถึงเนื้อหาได้จริงๆ รวมทั้งเทคนิคการสอนเด็กพิเศษ ซึ่งในรายวิชานี้เป็นรายวิชาที่บังคับให้ครูทุกคนต้องเรียน และได้รับการส่งเสริมให้ใช้ ได้รับการส่งเสริมจากทั้งโรงเรียนและรัฐบาล

การประเมินครูโรงเรียนรัฐบาลในปัจจุบันจะไม่ได้ประเมินจากประสิทธิภาพการสอนแต่จะประเมินจากการมาสอนครบตามกำหนดและมาสายบ้างหรือไม่

1.3 การวัดและประเมินผล

การประเมินผลนักเรียนใช้วิธีการสอบข้อเขียน, การบ้าน และทัศนคติต่อการเรียน ในส่วนของการจัดสอบจะมีทั้งสอบย่อยไปถึงการสอบกลางภาคและปลายภาค ตามระเบียบของโรงเรียนจะต้องสอบ 3 ครั้ง โดยเฉลี่ยแล้วพบว่าการสอบเดือนละครั้ง

วิธีการสอนในชั้นเรียน มักจะใช้กิจกรรมในการสอน เช่น ให้มีการแข่งขันกัน และมีการแบบกลุ่มนักเรียนเพื่อให้มีการช่วยเหลือกัน ตัวผู้สอนเองเน้นนักเรียนเป็นสำคัญ และชอบการสอนที่มีการโต้ตอบกัน แต่ยังมีการท่องจำอยู่ เช่น นักเรียนต้องเรียนภาษาจีนโบราณประมาณ 500 ปีก่อน กับภาษาจีนปัจจุบัน ซึ่งมีความแตกต่างกัน แต่นักเรียนต้องเรียนและจำ ซึ่งมีความสำคัญมาก ไม่ใช่ต้องจำทั้งหมดแต่จะจำในส่วนสำคัญ เช่น คำสอนของขงจื้อ และภาษาในสมัยของราชวงศ์ถัง ในส่วนนี้ไม่ได้บังคับโดยรัฐบาลแต่เป็นสิ่งที่ครูคิดขึ้นเอง เพราะครูมองเห็นว่าภาษาในสมัยก่อนมีความงดงาม จึงอยากให้นักเรียนได้สัมผัสกับสิ่งเหล่านั้น ซึ่งสิ่งที่ครูสอนนี้ก็มีอยู่ในตำราเรียนด้วย เช่น ในหนังสือ 1 เล่ม หากมี 12 บท จะมีอย่างน้อย 3 บท ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องพวกนี้

ในเรื่องของการสอบเข้าเรียนต่อ พบว่า ปัญหาที่ส่งผลให้การสอบจากมัธยมศึกษาตอนต้นไปยังมัธยมศึกษาตอนปลายที่เดิมใช้ข้อสอบกลางจากภาครัฐ เปลี่ยนมาเป็นการใช้เพียงแค่คะแนน นั้นเนื่องจาก ทางรัฐบาลไม่ต้องการให้เด็กเกิดความเครียดจากการสอบ และที่สำคัญคือรัฐบาลต้องการที่จะทำลายระบบเก่าที่การสอบทำให้โรงเรียนบางแห่งมีชื่อเสียงจนเป็นที่นิยมเข้าเรียน ดังนั้นรัฐบาลจึงใช้วิธีการดูคะแนนของนักเรียนจากการสอบทั้งปีและดูจากสถานที่อยู่อาศัยที่ใกล้โรงเรียน หากพ่อแม่คนไหนที่อยากให้ลูกเข้าเรียนโรงเรียนที่มีชื่อเสียงก็จะใช้วิธีย้ายทะเบียนบ้านก่อน 2 ปี จึงจะสามารถให้ลูกเข้าเรียนในโรงเรียนนั้นๆได้ ทั้งที่ความเป็นจริงโรงเรียนแต่ละแห่งมีการกำหนดโควตาการรับเข้านักเรียน

อยู่แล้ว จึงสามารถรับได้จำนวนจำกัด และที่สำคัญคือ รัฐบาลมีการตรวจสอบได้ว่าเพราะอะไรถึงต้องย้ายที่อยู่อาศัย

1.4 การปรับปรุงหลักสูตร

ในส่วนของระบบการจัดห้องเรียน สมัยก่อนการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาจะเน้นไปที่ความสามารถในตัวบุคคล เช่น ใครเก่งคณิตก็อาจจะให้ลงเรียนคณิตเพิ่ม หรือมีห้องเรียนที่เน้นคณิตเป็นพิเศษ และในแต่ละโรงเรียนก็อาจจะมี 1-2 ห้อง ในแต่ละระดับชั้นที่เป็นห้องพิเศษสำหรับเด็กเก่ง ซึ่งจะมีครูที่สอนได้เป็นอย่างดีและอีกหลายอย่างที่พิเศษกว่าห้องเรียนปกติ จนทำให้เด็กในห้องเด็กเก่งนั้นมีผลการเรียนที่ดี และเด็กส่วนใหญ่ในห้องของเด็กเก่งนั้นมักจะเป็นเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะดี ต่อมากระทรวงศึกษาธิการเห็นว่าการทำงานเช่นนี้เป็นเรื่องไม่ถูกต้อง เพราะ เด็กทุกคนต้องได้รับโอกาสที่เท่ากัน จึงยกเลิกระบบการเรียนที่มีห้องเรียนของเด็กเก่ง (Genius Class) เพราะ เมื่อก่อนการสอบเข้าระดับมัธยม ต้องแข่งขันกันสูงเพื่อให้ได้โรงเรียนที่ดี แต่เมื่อนโยบายเปลี่ยนให้ทุกคนมีโอกาสในการเข้าเรียนต่อจะได้รับโอกาสทางการศึกษาเท่าๆกันจึงไม่มีความจำเป็นจะต้องมีห้องเด็กเก่ง ในระดับประถม อีกต่อไป

โรงเรียนปัจจุบันมีการจัดกิจกรรมที่หลากหลายแตกต่างกัน ซึ่งจะช่วยให้เด็กได้ทราบว่าตนเองนั้นมีความสามารถในด้านใด แตกต่างจากยุคก่อนที่ไม่มีกิจกรรมใดๆเลย ในแต่ละโรงเรียนจะมีจุดเด่นในเรื่องของความสามารถพิเศษในเด็กที่แตกต่างกัน เช่นมีบางโรงเรียนที่เด็กจะมีความโดดเด่นเรื่องของการเต้นรำ ดังนั้น พ่อแม่ที่อยากให้ลูกเต้นรำได้ดีจึงมักนิยมนำลูกของตนเองเข้ามาเรียนในโรงเรียนนี้ เพื่อพัฒนาเด็กให้มีความสามารถเฉพาะด้าน โดยโรงเรียนประเภทนี้จะมีการกำหนดคุณสมบัติของเด็กที่เข้มงวดในการรับเด็กเข้าเรียน ในส่วนขององค์ความรู้ทางวิชาการนั้น จะมีผลกระทบต่อการเรียนในวิชาทั่วไป เนื่องจากเด็กเหล่านี้เป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษ จึงต้องออกเดินทางเพื่อแข่งขันตามที่ต่างๆ ดังนั้นจึงอาจจะมีผลต่อการเรียน หากเด็กเหล่านี้จะต้องไปสอบเข้าในมหาวิทยาลัยในอนาคต ก็จะมีการช่วยเหลือโดยการเพิ่มคะแนนให้ หรือบางครอบครัวก็จะพาเด็กไปเรียนกวดวิชาเพิ่มเติมด้วย

2. กลุ่มการศึกษาอุดมศึกษา

การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติของการศึกษาระดับอุดมศึกษาในมิติการจัดการศึกษา ในรอบ 3 ทศวรรษ ของประเทศได้หวน สรุปได้ว่า

2.1 ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการที่มีอิทธิพลสูงมากสำหรับมหาวิทยาลัยทั้งรัฐและเอกชน เพราะกระทรวงจะเป็นผู้ดูแลควบคุมเกือบจะทุกอย่างเรื่อง ทั้งเรื่องหลักสูตร จำนวนนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยจะรับเข้าศึกษาต่อ จำนวนอาจารย์ ค่าทำเนียบการศึกษา ขนาดพื้นที่ของมหาวิทยาลัยต่อจำนวนนักศึกษา เช่น

มหาวิทยาลัยต้องการเปิดสาขาใหม่ต้องส่งให้กระทรวงพิจารณาและกระทรวงจะส่งผู้เชี่ยวชาญมาตรวจสอบและถึงจะตัดสินใจว่าจะอนุญาตหรือไม่ เป็นต้น ในการที่กระทรวงเป็นผู้ที่กำหนดสิ่งต่างๆขึ้นมากมายเรื่องที่สำคัญเรื่องการเงิน ที่มหาวิทยาลัยต้องหาเงินเพื่อใช้จ่ายดังนั้นมหาวิทยาลัยต่างๆจึงสามารถที่จะขอรับการสนับสนุนจากภาคอุตสาหกรรม หรือธุรกิจต่างได้ และมหาวิทยาลัยนั้นต้องรายงานให้กับกระทรวงให้ได้รับทราบถึงรายรับและรายจ่าย รวมไปถึงผู้ที่ให้การเหลื่อมด้านการเงินก็ต้องรายงานจำนวนเงินที่ให้อด้วยเช่นกัน

ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา การจัดการศึกษาในประเทศไทยได้วันมีความเป็นอิสระมากขึ้น เพราะก่อนหน้านี้รัฐบาลจะเป็นผู้ควบคุมแต่ 10 ปี ที่ผ่านมานี้มหาวิทยาลัยมีอิสระในการจัดการศึกษามากขึ้น สังเกตได้จาก เป้าหมายของการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย จะไม่ได้ถูกกำหนดมาจากรัฐบาลโดยตรง แต่จะเน้นให้มหาวิทยาลัยกำหนดเป้าหมายของตนเอง เนื่องจากหากเป้าหมายการพัฒนานักศึกษามาจากรัฐบาลเพียงอย่างเดียว มหาวิทยาลัยทุกแห่งก็จะผลิตบัณฑิตที่มีคุณลักษณะคล้าย ๆ กันและจะส่งผลกระทบต่องาน แต่มหาวิทยาลัยแต่ละแห่งจะมีการกำหนดเป้าหมายที่เฉพาะของตนเองมากกว่าเพื่อให้เกิดความแตกต่างและตรงตามความถนัดของตนเอง หรือแม้แต่เรื่องสิทธิในการบริหารจัดการของคณะต่างๆในมหาวิทยาลัย ก็จะมีการประสานงานกันทั้งฝ่ายของอธิการบดีและคณบดี เช่น หากมีการคัดเลือกคณะบดี ทางคณะกรรมการของคณะนั้นๆจะต้องมีการโหวตเสียงเบื้องต้นและคัดเลือกผู้เข้าสมัครให้เหลือเพียง 2 คน จากนั้นจึงส่งรายชื่อไปยังอธิการบดีเพื่อเข้ารับการสัมภาษณ์และตัดสินใจ

แต่ในส่วนของมหาวิทยาลัยเอกชน สิทธิในการดูแลและบริหารตนเองของของมหาวิทยาลัยเอกชนนั้นยังมีอยู่แต่ต้องเป็นข้อบังคับที่กระทรวงออกให้ เช่น มหาวิทยาลัยเอกชนมีสิทธิที่จะเลือกอธิการบดีเองได้แต่ต้องเป็นไปตามกระบวนการข้อบังคับของกระทรวง คือ กระทรวงจะระบุคุณสมบัติของอธิการบดี และการเลือกอธิการบดีนั้นจะต้องเปิดรับสมัครให้บุคคลจากข้างนอกสามารถลงสมัครได้ หากมีคุณสมบัติตามที่กระทรวงกำหนด หลังจากเลือกแล้วก็จะส่งเรื่องให้คณะกรรมการการเลือกตั้งของมหาวิทยาลัยพิจารณาและเสนอต่อกระทรวงและกระทรวงจะเรียกผู้ที่ได้รับคัดเลือกไปสัมภาษณ์เพื่อลงความเห็นชอบแต่งตั้งอธิการบดีคนใหม่ คณะกรรมการเลือกตั้งก็มาจากการสรรหาของมหาวิทยาลัยและผ่านความเห็นชอบจากกระทรวงเช่นกัน

2.2 การพัฒนาอาจารย์

การพัฒนาอาจารย์ นั้นมหาวิทยาลัยจะมีศูนย์เพื่อช่วยพัฒนาอาจารย์ที่เรียกว่า Faculty Development Center

การประเมินผลอาจารย์มาจาก การสอนและการทำวิจัย และอาจารย์สามารถเลือกได้ว่าจะให้ประเมินส่วนใดมากกว่ากัน เช่น อาจารย์บางคน หนัสด้านงานสอนก็สามารถเลือกประเมินงานสอนมากกว่าการทำวิจัยได้ แต่ทั้งนี้งานวิจัยก็ต้องถูกประเมินผ่านตามเกณฑ์ที่กำหนดด้วย หากอาจารย์คนใดประเมินไม่ผ่านก็จะต้องถูกตักเตือนและอาจจะต้องทำรายงานส่ง ในภายหลัง ในส่วนของการลงโทษ โดยการไล่ออกจะมีการดำเนินการหลายขั้นตอนซึ่งก็ถือว่ามีส่วนน้อยที่อาจารย์จะไม่ผ่านการประเมิน เนื่องจากในมหาวิทยาลัยมีเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับการต่อสัญญาจ้างงานของอาจารย์ ซึ่งทางมหาวิทยาลัยสามารถตัดสินใจไม่ต่อสัญญาได้ นอกจากนี้การประเมินอีกส่วนหนึ่งจะมาจากผู้เรียนซึ่งจะมีขึ้นในช่วงท้ายเทอม

มีการจูงใจให้อาจารย์มีผลงานอย่างและพัฒนาต่อเนื่อง เช่น หากอาจารย์ทำ SSCI Paper หรืองานวิจัย ลงต่อสาธารณชน ก็จะได้รับเงินสนับสนุนประมาณ 30,000-50,000 หากเข้าร่วมไปนำเสนอในงานในต่างประเทศที่เป็นระดับสากล ก็จะได้รับเงินสนับสนุน สูงสุดที่ 25,000 นอกจากนั้นยังมีการสนับสนุนให้นักเรียนได้รับใบประกอบต่าง ๆ เช่น ใบประกอบ Computer operator นักเรียนจะได้รับ 500-1,000 และอาจารย์ที่เป็นที่ปรึกษาจะได้รับ 2,000 สูงสุดต่อปี คือ 10,000 สำหรับการดูแลนักศึกษา และหากอาจารย์ที่ไม่สามารถทำได้แล้วด้วยอายุที่มากขึ้น ทางมหาวิทยาลัยก็มีข้อเสนอให้สามารถเกษียณได้ก่อนกำหนด เพราะผลงานเหล่านี้ที่ออกมาคือการประเมินอาจารย์ด้วยเช่นกัน

ประเทศไต้หวันมีการควบคุมคุณภาพการสอน โดยมีขั้นตอนดังนี้ ขั้นตอนที่ 1) ก่อนเริ่มสอนอาจารย์จะต้องสอนแผนการสอนเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์เพื่อให้นักศึกษาและผู้บริหารตรวจสอบได้ และเปรียบเป็นสัญญาที่ให้นักศึกษาเอาไว้ 2) จะมีการส่งอาจารย์ หรือผู้ที่มีความอาวุโส ไปดูการสอนว่าเป็นไปตามแผนการสอนหรือไม่ จะไม่เข้าไปนั่งในห้องหรือสัมภาษณ์นักเรียนจะเดินดูนอกห้องเท่านั้น 3) มีการประเมินตัวเองของอาจารย์ และการประเมินจากนักศึกษา เป็นการประเมินแบบ 5scale และเขียน ซึ่งแต่ละด้านจะต้องได้ไม่ต่ำกว่า 3.5 หากต่ำกว่าจะต้องส่งรายงาน และการประเมินตัวเองจะต้องสอดคล้องกับการประเมินจากนักศึกษา

2.3 การวัดและประเมินผล

การควบคุมคุณภาพการสอน ขั้นตอนที่ 1 ก่อนเริ่มสอนอาจารย์จะต้องสอนแผนการสอนเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์เพื่อให้นักศึกษาและผู้บริหารตรวจสอบได้ และเปรียบเป็นสัญญาที่ให้นักศึกษาเอาไว้ 2. จะมีการส่งอาจารย์ หรือผู้ที่มีความอาวุโส ไปดูการสอนว่าเป็นไปตามแผนการสอนหรือไม่ จะไม่เข้าไปนั่งในห้องหรือสัมภาษณ์นักเรียนจะเดินดูนอกห้องเท่านั้น 3. มีการประเมินตัวเองของอาจารย์ และการประเมินจากนักศึกษา เป็นการประเมินแบบ 5scale และเขียน ซึ่งแต่ละด้านจะต้องได้ไม่ต่ำกว่า 3.5 หากต่ำกว่าจะต้องส่งรายงาน และการประเมินตัวเองจะต้องสอดคล้องกับการประเมินจากนักศึกษา

2.4 การพัฒนาหลักสูตร

การออกแบบหลักสูตรและจำนวนหน่วยกิตในการจบการศึกษาของมหาวิทยาลัยในยุคก่อนรัฐบาลจะเป็นผู้ควบคุม แต่ในช่วง 5-10 ปีที่ผ่านมา มหาวิทยาลัยมีสิทธิ์ที่จะออกแบบหลักสูตรและกำหนดหลักเกณฑ์ต่างๆเป็นของตนเองได้ ถือว่ารัฐบาลได้ให้อิสระในการบริหารจัดการในมหาวิทยาลัยที่มากขึ้น กว่าก่อน แต่การเปิดหลักสูตรแต่ละครั้งจะเปิดได้ก็ต่อเมื่อมีความครบถ้วนตามเงื่อนไขที่ทางมหาวิทยาลัยกำหนด และการเปลี่ยนแปลงของหลักสูตรในมหาวิทยาลัยดังกล่าวถือเป็นสิทธิของมหาวิทยาลัยโดยไม่ต้องแจ้งให้ทราบ

มหาวิทยาลัยจะมีหลักสูตรที่เปิดกว้างให้กับประชาชน เช่น หลักสูตรทางด้านเศรษฐศาสตร์, สถิติ, เศรษฐกิจและหลักสูตรทางด้านการเงิน แต่ละรายวิชาหากเปิดสอนจะต้องมีผู้เรียนอย่างน้อย 40 คนถึงสามารถเปิดสอนได้ เรียนจำนวน 4 หน่วยกิต ใช้เวลาประมาณ 72 ชั่วโมง มีการจัดการเรียนการสอนผ่านอินเทอร์เน็ตทั้งหมด 8 ชั่วโมง เริ่มเรียนตั้งแต่ 13.00-16.00 ค่าใช้จ่ายในการเรียนหนึ่งคอร์สเท่ากับ 7,500 บาท นอกจากนี้ยังมีหลักสูตรอื่นๆเพิ่มเติมที่เปิดสอน

นโยบายการศึกษาของไทยวันนี้ไม่ได้กำหนดว่าจะต้องเปลี่ยนนโยบายเมื่อไหร่แต่จะเปลี่ยนตามความจำเป็นและความเห็นของกระทรวงศึกษา ใน 20 ปีที่ผ่านมา มีการเปลี่ยนแปลงนโยบายการศึกษาที่เห็นได้อย่างชัดเจนประมาณ 3-4 ครั้ง และการเปลี่ยนแปลงสำหรับนโยบายการศึกษาที่สำคัญประการหนึ่งที่กำลังจะมาถึง คือ การเปลี่ยนการศึกษามาจากบังคับจาก 9 ปีเป็น 12 ปี ในปี 2014 โดยกระบวนการเปลี่ยนแปลงนโยบายการศึกษา จะเริ่มจากการที่มีแรงกดดันจากมหาวิทยาลัย คณาจารย์ ต่าง ๆ ขึ้นไปยังกระทรวงศึกษาธิการ หลังจากนั้นกระทรวงจะเชิญผู้เชี่ยวชาญจากภายนอกกระทรวงร่วมกับกระทรวงเพื่อหาแนวทางต่างๆว่าจะเปลี่ยนแปลงนโยบายอย่างไร และจากแนวคิดเหล่านี้ ก็จะส่งต่อเพื่อพิจารณาเพื่อออกนโยบายใหม่ กระบวนเหล่านี้จะใช้เวลาประมาณ 5-10 ปี ถึงจะออกนโยบายใหม่ได้

3. กลุ่มการศึกษาตลอดชีวิต

ไต้หวันให้ความสำคัญกับการศึกษาตลอดชีวิตมีการจัดตั้งทบวงการศึกษาดูแลชีวิตในกระทรวงศึกษาธิการฯ ซึ่งในช่วง 3 ทศวรรษที่ผ่านมา ในมิติการจัดการศึกษา ด้านความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา การพัฒนาหลักสูตร และการวัดและประเมินผล ดังนี้

3.1 ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา

ทุกมหาวิทยาลัยจะมีศูนย์การเรียนรู้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning center) ซึ่งในส่วนของการเรียนรู้ตลอดชีวิตนี้สามารถสร้างได้รายได้ให้กับมหาวิทยาลัยได้เป็นมาก ซึ่งนโยบายการศึกษาตลอดชีวิตยังเอื้อสำหรับผู้ที่ยากจนรวมไปถึงชนพื้นเมือง โดยการที่มหาวิทยาลัยจะเขียนโปรแกรมการเรียนรู้ขึ้นมาและเสนอต่อรัฐบาล เมื่อรัฐบาลตอบรับแล้ว ผู้ที่ยากจนก็สามารถเรียนในโปรแกรมเหล่านั้นได้ฟรี

โดยที่รัฐบาลจะเป็นผู้รับผิดชอบค่าเรียน และเมื่อเรียนจบแล้วก็จะได้ไปประกอบวิชาชีพ เช่น การดูแลเด็ก

ในประเทศไต้หวันมีการส่งเสริมการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยหน่วยงานต่างๆ ในชุมชน สังคม หน่วยงานธุรกิจ เอกชน สามารถจัดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต นอกเหนือจากที่หน่วยงานของรัฐและหน่วยงานการศึกษาด้านอุดมศึกษา

ในปี 1998 รัฐบาลไต้หวันได้จัดทำสมุดปกขาว Toward a Learning Society. และมีโปรแกรมที่จะพัฒนากิจกรรมการส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิต จำนวน 14 โปรแกรม และในปี 2002 กฎหมายการศึกษาตลอดชีวิตของไต้หวันได้ถูกประกาศใช้ขึ้น และนำมาใช้ในการกำหนดนโยบายการส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิตของไต้หวัน ต่อมาในปี 2010 กระทรวงศึกษาธิการไต้หวัน ได้ประกาศให้มีกิจกรรมที่ส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิตที่เด่นชัดเกิดขึ้นทั่วประเทศคือ ปีแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต 331 ที่ประชาชนจะต้องมีการเรียนรู้อย่างน้อยวันละสามสิบนาที ต่อวัน มีการออกกำลังกายวันละสามสิบนาที และ กระทำความดีอย่างน้อยหนึ่งอย่างต่อวัน กิจกรรมนี้เพื่อลดปัญหาของช่องว่างการนำนโยบายการศึกษาตลอดชีวิตไปใช้ นอกจากนี้กิจกรรมการศึกษาตลอดชีวิตของไต้หวันยังมีการเรียนการสอนในเรื่องของความเป็นพลเมืองและโอกาสในการมีงานทำ

ในขณะที่ทางรัฐบาลไต้หวันมีความพยายามในการส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิต ให้ครอบคลุมทุกกลุ่มอายุ กลุ่มเป้าหมาย ให้มีความเที่ยมกัน การขับเคลื่อนนโยบายของทางไต้หวันจะเน้นในเรื่องของความเท่าเทียมกันทางเพศ และ ความแตกต่างทางสถานะทางสังคม

3.2 การพัฒนาคุณภาพครู

ในประเทศไต้หวันมีการเปิดสอนสาขาการศึกษาผู้ใหญ่ และการศึกษาต่อเนื่อง ในระดับปริญญาตรี โท เอกในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ซึ่งบัณฑิตที่จบการศึกษาสามารถเข้าทำงานในหน่วยงานของรัฐและเอกชน และถ้าบัณฑิตที่สอบผ่านการเข้าทำงานราชการจะทำงานในหน่วยงานการศึกษา ที่ส่งเสริมการศึกษาผู้ใหญ่ การศึกษาตลอดชีวิต เช่น ศูนย์วัฒนธรรม ศูนย์การศึกษาเพื่อสังคม ศูนย์การวิจัยชุมชน และผู้ทำงานสามารถ ทำงานเพื่อพัฒนาการส่งเสริมการศึกษาตามอัธยาศัย และหรือทำงานวิทยาลัยชุมชน หรือศูนย์การเรียนรู้ตลอดชีวิต หากทำงานด้านเอกชนก็สามารถมีพัฒนาตนเองเพื่อเพิ่มโอกาสในการทำงานได้ และครูทางการศึกษาตลอดชีวิตสามารถทำงานเป็นครูในโรงเรียนได้ทุกระดับ

การจัดกิจกรรมของศูนย์การเรียนรู้ตลอดชีวิต ศูนย์ฝึกอาชีพ ต่างๆ ส่วนใหญ่เป็นหลักสูตรระยะสั้น หรือรูปแบบกิจกรรมทางการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย การประเมินการเรียนรู้ของ

ผู้เรียนจะเป็นการประเมินการเรียนรู้ ทักษะ ความพึงพอใจที่ได้รับ ส่วนการประเมินในระดับหน่วยงาน จะถูกประเมินจากหน่วยงานของรัฐที่กำกับดูแล และมีการประกวดแข่งขันหน่วยงานที่จัดการส่งเสริม การศึกษาตลอดชีวิตดีเด่นประเภทต่าง ๆ เพื่อให้เป็นการกระตุ้นให้หน่วยงานที่จัดการศึกษาตลอดชีวิต พัฒนาคุณภาพให้ดีขึ้น เป็นผลต่อการพัฒนาผู้เรียนในทุกระดับ

การพัฒนาหลักสูตรการศึกษาตลอดชีวิตของประเทศได้หวั่น โดยส่วนใหญ่จะเป็นหลักสูตรระยะสั้น เน้นการนำไปใช้ได้ทันทีหรือเป็นกิจกรรมที่ให้บริการกับประชาชนทุกระดับ ถ้าหากเป็นหลักสูตรระยะสั้นจะเป็นการพัฒนาหลักสูตรโดยการหาความต้องการในการเรียนจากผู้เรียน และชุมชน เป็นหลัก ในแต่ละหน่วยจัด จะมีหลักสูตรที่หลากหลายตอบสนองความต้องการของผู้เรียนได้เต็มที่

3.3 การวัดและประเมินผล

ประเทศไทยมีการจัดการวัดและประเมินคุณภาพทางการจัดการศึกษาตลอดชีวิตทั้งใน หน่วยงานของรัฐและหน่วยงานเอกชน มีการตรวจสอบคุณภาพ และจัดการประกวดแข่งขัน คัดเลือก หน่วยงานที่จัดการศึกษาตลอดชีวิตดีเด่นในด้านต่าง ๆ โดยตลอดเพื่อให้เกิดการพัฒนาคุณภาพ การศึกษาตลอดชีวิตอย่างต่อเนื่อง และกระทำโดยทุกภาคีภาคส่วน

3.4 การพัฒนาหลักสูตร

การพัฒนาหลักสูตรการศึกษาตลอดชีวิต มีการจัดกิจกรรมและหลักสูตรเกิดขึ้นจากความ ต้องการของผู้เรียนและคนในชุมชน มีการนำเอาสื่อและเทคโนโลยีมาใช้เพื่อจัดการศึกษาตามศูนย์การ เรียนรู้ชุมชนมากขึ้น การจัดโปรแกรม Lifelong learning 3-3-1 เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนใช้เวลาอย่าง น้อย 30 นาทีต่อวันเพื่อการเรียนรู้ใช้เวลา 30 นาทีเพื่อออกกำลังกาย และทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ 1 อย่างใน 1 วัน จัดหลักสูตรการส่งเสริมการเรียนรู้เพื่อความเป็นพลเมือง มีการส่งเสริมความเท่าเทียม กันโดยกลุ่มเป้าหมายพิเศษ เช่น กลุ่มผู้หญิง ผู้สูงอายุ ผู้ด้อยโอกาสทางการศึกษา คนขาดทักษะ รวมถึง แรงงานต่างชาติที่เข้าไปทำงานในไต้หวัน Learning Hometown-Sustainable community Project จัด ขึ้นเพื่อส่งเสริมความยั่งยืน ให้ประชาชนได้รู้จักชุมชนของตนเองมากขึ้น มีการจัดหลักสูตรทางด้าน ศิลปวัฒนธรรมของชุมชน และการพัฒนาอุตสาหกรรมท้องถิ่น หลักสูตรการจัดการศึกษาสำหรับ ครอบครัว เพื่อแก้ปัญหาสังคมผู้สูงอายุ อัตราการเกิดต่ำ ปัญหาการหย่าร้างสูง การแต่งงานระหว่างเชื้อ ชาติ ครอบครัวเดี่ยว ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นผลกระทบทางสังคมของไต้หวัน

ประเทศไทย

ในภาพรวมของการนำนโยบายทางการศึกษาไปสู่การปฏิบัติ ในช่วง 3 ทศวรรษที่ผ่านมา(ค.ศ. 1980 –2010) มิติการจัดการศึกษาเพื่อสร้างกำลังคนใน 3 กลุ่มระดับการศึกษา ได้แก่ กลุ่มการศึกษา ขั้นพื้นฐาน, กลุ่มอุดมศึกษา และกลุ่มการศึกษาตลอดชีวิต สรุปได้ดังนี้

1. กลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ในรอบ 3 ทศวรรษที่ผ่านมา ญี่ปุ่น ได้มีการปรับปรุงการศึกษาขั้นพื้นฐานคือการศึกษาระดับประถมศึกษาจนถึงมัธยมศึกษา ซึ่งสามารถสรุปในมิติการจัดการศึกษาในเรื่อง ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา การพัฒนาคุณภาพครู การวัดและประเมินผล และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ได้ดังนี้

1.1 ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา

หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 รัฐบาลญี่ปุ่น ได้ถูกเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญอเมริกา ได้ตัดสินใจปฏิรูประบบการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นตามหลักการกระจายอำนาจ (Decentralization) ใน ปี ค.ศ. 1910 ได้มีการทบทวนกฎหมายเกี่ยวกับการกระจายอำนาจทั้งระบบ เพื่อให้มีการกระจายอำนาจจากรัฐบาลกลางสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มากยิ่งขึ้น และเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารในระดับท้องถิ่นให้สามารถจัดการกับปัญหาต่าง ๆ ของท้องถิ่นได้ ส่วนในการบริหารการศึกษา ส่วนกลางคือกระทรวงศึกษาธิการ วัฒนธรรม กีฬา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (Ministry of Education , Culture , Sports , Science and Technology : MEXT) ทำหน้าที่บริหารการศึกษาในส่วนกลาง มีภารกิจตามกฎหมายในการจัดการศึกษาให้ประชาชน ให้มีความคิดสร้างสรรค์ และจิตใจที่ดีงาม โดยเฉพาะการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต สนับสนุนกิจกรรมด้านกีฬา วัฒนธรรม ส่งเสริมความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ และส่งเสริมกิจการด้านศาสนา โดยบทบาทหน้าที่ของกระทรวงศึกษาธิการ ฯ ได้แก่ การจัดทำนโยบายและแผนด้านการศึกษาของชาติ จัดสรรทรัพยากรซึ่งรวมถึงเงินเดือนของครู และกองทุนสำหรับพัฒนาอาคาร สถานที่ และวัสดุอุปกรณ์อื่น ๆ

ส่วนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะทำหน้าที่ดูแลสถานศึกษาที่จัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตั้งแต่ภาคบังคับจนถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย การบริหารการศึกษาในระดับท้องถิ่น ประกอบด้วย 2 ระดับคือระดับจังหวัด และระดับเทศบาล ในระดับจังหวัดจะมีคณะกรรมการการศึกษาจังหวัด (Prefectural Board of Education) โดยมีบทบาทหน้าที่ในการบริหารการจัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย การศึกษาพิเศษ ศูนย์ส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิต ศูนย์วิจัยและฝึกอบรมทางการศึกษาที่นอกเหนือจากสถาบันอุดมศึกษา ส่งการให้แก้ไขหรือปรับปรุงกิจกรรมการดำเนินงานการศึกษาของเทศบาล อนุมัติจัดตั้งและยุบเลิกโรงเรียนของเทศบาล บริหารงานบุคลากรครูและบุคลากรอื่น ๆ ออกใบประกอบวิชาชีพครู ส่วนในระดับเทศบาล จะมีคณะกรรมการการศึกษาเทศบาล (Municipal Board of Education) มีหน้าที่ในการบริหารและจัดการการศึกษาของเทศบาล ได้แก่ ระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น อนุมัติดำรารเรียนสำหรับใช้ในโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น

สรุปได้ว่าบทบาทความรับผิดชอบและอำนาจหน้าที่ในการตัดสินใจเกี่ยวกับการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศญี่ปุ่นขึ้นอยู่กับคณะกรรมการการศึกษา (Board of Education) เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างส่วนกลางและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พบว่า ภายใต้หลักการกระจายอำนาจตามกฎหมาย ทำให้ไม่ความสัมพันธ์ในแนวดิ่ง (Vertical Connection) หรือการบังคับบัญชาสั่งการระหว่างกระทรวงการศึกษากับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ระดับกระทรวงมีบทบาทหน้าที่เพียงการให้คำปรึกษาแนะนำ สนับสนุนทรัพยากร โดยเฉพาะเงินเดือนของครูในระดับการศึกษาภาคบังคับ กำหนดนโยบายและมาตรฐานการศึกษา ส่วนเรื่องบริการงบประมาณการศึกษาของรัฐบาลญี่ปุ่น เป็นการบริหารแบบกระจายอำนาจ และมีการแบ่งความรับผิดชอบค่าใช้จ่ายที่ชัดเจนว่า รัฐบาลกลางรับผิดชอบการศึกษา ระดับอุดมศึกษา ในขณะที่จังหวัดรับผิดชอบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายขึ้นไปและการศึกษาพิเศษ ส่วนระดับเทศบาลรับผิดชอบการศึกษภาคบังคับ ซึ่งในตาราง 2 แสดงการบริหารการศึกษาและอำนาจหน้าที่ของแต่ละระดับในการบริหารการศึกษาของประเทศญี่ปุ่น (สำนักงานเลขาธิการการศึกษา. 2549)

ตาราง 2 แสดงการบริหารการศึกษาและอำนาจหน้าที่ของแต่ละระดับในการบริหารการศึกษาของประเทศญี่ปุ่น

หน่วยงานบริหารการศึกษา	อำนาจหน้าที่	
กระทรวงศึกษาธิการ	-ให้คำปรึกษา แนะนำ สนับสนุน - ขอผลสำรวจ สถิติ ฯลฯ - จัดสรรทรัพยากรจากส่วนกลาง	-เกณฑ์การจัดตั้งโรงเรียน -การอนุญาตให้ใช้แบบเรียน -กำหนดหลักสูตร -กำหนดเกณฑ์การเข้าเรียน -มาตรฐานใบประกอบวิชาชีพครู -กฎ ระเบียบ ประกาศ -กำกับมหาวิทยาลัยแห่งชาติ และโรงเรียนในสังกัดส่วนกลาง -สนับสนุนทรัพยากร มหาวิทยาลัยเอกชน
คณะกรรมการการศึกษาจังหวัด	-ให้คำปรึกษา แนะนำ สนับสนุน -บรรจุแต่งตั้งครู -ขอให้ส่งผลสำรวจและสถิติ	-จัดแสดงหนังสือแบบเรียน -อนุญาตการยกเว้นการเข้าเรียนภาคบังคับ -ออกใบประกอบวิชาชีพครู -ออกกฎระเบียบการบริหาร

หน่วยงานบริหารการศึกษา	อำนาจหน้าที่	
	-วางแผนประเมินผลงาน	โรงเรียน
คณะกรรมการการศึกษาระดับเทศบาล	-บริหารโรงเรียน -นิเทศการสอนของครู ประเมินผลการปฏิบัติงาน	-เลือกหนังสือแบบเรียน -วางแผนการศึกษา -บังคับให้มีการเข้าเรียน -ออกกฎการบริหารโรงเรียน
โรงเรียนสังกัดเทศบาล		-จัดทำแผนการเรียนการสอน -รายงานการขาดเรียนและ ปัญหาพฤติกรรมผู้เรียนต่อ คณะกรรมการการศึกษา

แหล่งที่มา : The History of Japan's Education Development, March 2004

สอดคล้องกับข้อมูลจากการสัมภาษณ์ Tadashi Kawase ครูใหญ่โรงเรียนบุงเคียวจูโคโต (วันที่ 3 ตุลาคม 2556) ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการกำหนดนโยบายทางการศึกษาว่า กระทรวงศึกษาธิการจะเป็นผู้กำหนดหัวข้อหลักเกี่ยวกับนโยบายทางการศึกษา และจะส่งไปให้สภาดำเนินการ โดยในกระบวนการจัดทำแผนนโยบายนั้นจะมีส่วนของสื่อมวลชน นักวิจัยและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องมาประชุมร่วมกันเพื่อวางแผนและทำวิจัยศึกษา จากนั้นจึงจัดส่งข้อมูลให้กับกระทรวงศึกษาธิการเพื่อพิจารณาตัดสินใจว่าจะใช้นโยบายนั้นหรือไม่อีกครั้งหนึ่ง เมื่อนโยบายทางการศึกษาผ่านขั้นตอนการพิจารณาจากกระทรวงศึกษาธิการแล้วก็จะถูกส่งแยกไปยังหน่วยงานระดับท้องถิ่น คือ จังหวัด เทศบาล ขั้นตอนการกำหนดนโยบายและทิศทางการศึกษาของปัจจุบัน ข้าราชการ, ประชาชนทั่วไปและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจะมีการออกความคิดเห็นหรือทำประชาพิจารณ์ต่อการกำหนดนโยบายทางการศึกษา แต่ท้ายที่สุดแล้วก็จะขึ้นอยู่กับมติตัดสินใจของกระทรวงที่จะพิจารณา ถ้านโยบายการศึกษาที่ออกมาจากกระทรวงศึกษาธิการถือว่าเป็นกฎหมายที่ถูกบังคับใช้และต้องปฏิบัติตาม หลังจากทีนโยบายถูกส่งไปยังเขตและท้องถิ่นแล้ว เขตและท้องถิ่นสามารถเพิ่มรายละเอียดข้อปฏิบัติปลีกย่อยของการนำเอานโยบายไปใช้ได้ให้เหมาะสม เช่น การสอน เทคนิคต่างๆ สามารถเพิ่มเติมได้ แต่ในส่วนของนโยบายหลักจะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ส่วนในการควบคุมกำกับกับการดำเนินงานของโรงเรียนเอกชน จะได้รับการดูแลจากเขตที่เข้ามาตรวจสอบในเรื่องของระบบการรับนักเรียนเข้าและระบบการจ่ายค่าเทอมของโรงเรียน รวมถึงประเมินผลว่าโรงเรียนได้นำนโยบายจากส่วนกลางไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ และสิ่งที่สำคัญที่สุดในการประเมินคือครูแต่ละคนในโรงเรียนมาสอนครบตามเวลาที่กำหนดไว้หรือไม่

ตรวจสอบว่าครูแต่ละคนมีใบประกอบวิชาชีพถูกต้องหรือไม่ การประเมินผลจากเขตจะเกิดขึ้น 3 ปี 1 ครั้ง จำนวน 3 วัน การประเมินจะประเมินไปส่วนของบัญชี การเงินและการสอนของครูเป็นหลัก

2.2 การพัฒนาคุณภาพครู

ในปี ค.ศ. 1988 ได้มีการบังคับใช้นโยบายปฏิรูปการศึกษา ซึ่งให้ความสำคัญกับปัจเจกบุคคล และการยกระดับเงินเดือนครูในสูงขึ้น โดยมีการกำหนดให้มี “กฎหมายธำรงรักษานักวิชาการผู้มี ความสามารถ (Law to Secure Capable Education Personnel) โดยที่กระทรวงศึกษาธิการฯ การ ส่งเสริมให้มีการปรับปรุงการฝึกหัดครูในระบบมหาวิทยาลัย และการปรับปรุงระเบียบของใบประกอบ วิชาชีพครู การสอบคัดเลือกครูที่ต้องมีทั้งความรู้ ความเข้าใจทางด้านวิชาการ และความสามารถใน การสอน ซึ่งการคัดเลือกครูนี้มีการสอบข้อเขียน และการสัมภาษณ์รายบุคคล สัมภาษณ์แบบกลุ่ม เพื่อดูวิสัยทัศน์ของครู มีการทดลองงาน 1 ปีเต็ม ส่วนครูประจำการในปีแรกที่เข้าทำงานภายใต้การ ดูแลของครูพี่เลี้ยง และได้รับการพัฒนาเฉพาะทาง เพื่อให้ครูเพิ่มทักษะความสามารถในการสอน และ มีมุมมองที่กว้างไกลและมีวิสัยทัศน์ในวิชาชีพครู นอกจากนี้ยังมีการพัฒนาครูให้มีความรู้ความเข้าใจใน ตัวนักเรียนและการแนะแนว ซึ่งในแต่ละจังหวัดมีศูนย์พัฒนาครู (Education Center) และในปี 1994 ยังได้มีการส่งเสริมการวางแผนชีวิตของครูและบุคลากรในการทำงานและหลังเกษียณ

ในปี 2001 คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาแห่งชาติได้เสนอข้อมูลเพื่อเปลี่ยนแปลงโรงเรียนใหม่ สำหรับคนรุ่นใหม่ โดยสร้างระบบช่วยให้ครูมีความกระตือรือร้นและเพียรพยายาม ส่งเสริมให้ครู พัฒนาการสอนให้นักเรียนเกิดความเข้าใจง่ายและมีประสิทธิภาพ ซึ่งครูทุกคนต้องผ่านการสอบใบ ประกอบวิชาชีพครู คือ เมื่อจบการศึกษาในคณะศึกษาศาสตร์, สอบประกอบวิชาชีพและได้รับใบ ประกอบวิชาชีพแล้ว จะต้องไปสอบในสนามสอบที่แต่ละจังหวัดจัดขึ้นเพื่อคัดเลือกเข้าเป็นครูในโรงเรียน ท้องถิ่น หากไม่ได้จบในคณะศึกษาศาสตร์จะต้องเรียนเพิ่มเพื่อให้ได้จำนวนหน่วยกิต 200 หน่วยกิต ตามที่รัฐบาลกำหนดจึงจะสามารถสอบใบประกอบวิชาชีพได้ และปี 2009 มีการเปลี่ยนกฎหมายใหม่คือ ครูจากเดิมที่ใบประกอบวิชาชีพจะมีอายุตลอดชีวิต แต่ในปัจจุบันลดเหลือแค่ 10 ปี ดังนั้นเมื่อครบทุกๆ 10 ปี ครูแต่ละคนจะต้องเข้ารับการฝึกอบรม 30 ชั่วโมงเพื่อต่ออายุใบประกอบวิชาชีพ ในการพัฒนาครู ช่วงปีแรกของการเป็นครูจะต้องเข้ารับการฝึกอบรมทั้งปีและมีที่ปรึกษาดูแลโดยมี Board ของจังหวัดเป็นผู้จัด

ในปี 2002 กระทรวงศึกษาธิการมีการปรับปรุงเนื้อหาหลักสูตรในโรงเรียนระดับการศึกษาขั้น พื้นฐาน และการพัฒนาครูโดยการปรับปรุงคุณภาพความสามารถของครูใน 3 กลุ่มคือพัฒนานักศึกษา ครูในมหาวิทยาลัย การพัฒนาครูที่บรรจุใหม่ และการพัฒนาครูประจำการให้ฝึกอบรมในโปรแกรมที่ หลากหลาย

ครูทุกคนต้องมีการเข้าฝึกอบรมเพื่อพัฒนาตนเองที่เป็นโปรแกรมทั้งภาครัฐจัดให้หรือเป็น โปรแกรมที่สมาคมในทุกรายวิชาและแยกกลุ่มของโรงเรียนรัฐบาล เอกชนเป็นผู้จัด เช่น กลุ่มของครู

ศิลปะโรงเรียนเอกชน กลุ่มของครูคณิตศาสตร์โรงเรียนรัฐบาล เป็นต้น หรืออาจจะต้องเข้าไปเป็นสมาชิกในมหาวิทยาลัยต่างๆที่มีการจัดอบรมแต่ต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมตามความสนใจ นอกจากนี้ครูสามารถไปเป็นอาสาสมัคร เช่น สอนคนพิการ เพื่อหาประสบการณ์และหาแนวทางต่างสอนรูปแบบต่างๆที่เรียนรู้มาใช้กับเด็กที่โรงเรียน

การประเมินคุณภาพครู ครูจะถูกประเมินโดยครูใหญ่และเจ้าหน้าที่ภาครัฐ (ผู้รับผิดชอบด้านการศึกษาในแต่ละเขต) เข้ามาประเมินการบริหารโรงเรียนและการสอนของครู หรือโรงเรียนบางแห่งก็ให้นักเรียนเป็นผู้ประเมินครูโดยให้นักเรียนเขียนความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอน

3.3 การวัดและประเมินผล

การวัดและประเมินผลนักเรียนขึ้นอยู่กับครูในแต่ละรายละวิชา ซึ่งจะแบ่งคะแนนออกเป็นคะแนนสอบและคะแนนเข้าเรียน ในการสอบครูจะแบ่งเป็นการสอบย่อย และสอบใหญ่ในแต่ละรายละวิชา ในการสอนเน้นให้ทำงานร่วมกับเพื่อนเป็นกลุ่ม สอนวิชาพลศึกษาโดยให้มีการจัดการเรียนการสอนสัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง และไม่เน้นภาษาอังกฤษเท่าไรนัก มีการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับนักเรียนช่วงหลังเลิกเรียน เพื่อให้เด็กได้ออกกำลังกาย โดยนักเรียนจะกลับบ้านช่วง 2-3 ทุ่มทุกวันเนื่องจากต้องทำกิจกรรมหลังเลิกเรียน และเมื่อเด็กอยู่ในช่วงมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นช่วงที่ต้องเข้าเรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เด็กจึงเริ่มที่จะเรียนพิเศษเพื่อเตรียมตัวสอบแข่งขัน การเรียนถือว่าไม่หนักมากนัก มีการจัดการเรียนการสอนที่ค่อยเป็นค่อยไป ครูจะพยายามให้เด็กมีการพัฒนาการเรียนอย่างสม่ำเสมอ เด็กที่เรียนได้ก็ต้องรอเด็กที่เรียนแย่กว่าจนกว่าจะสามารถเรียนไปพร้อมๆกันได้

การสอนระเบียบวินัยของญี่ปุ่นมีความเคร่งครัดอย่างมาก เช่น ห้ามมาสาย ลงโทษโดยการตัดคะแนน ห้ามเสื้อผ้ายับต้องรีดเสื้อผ้าทุกวัน เป็นต้น

3.4 การพัฒนาหลักสูตร

ค.ศ.1989 กระทรวงศึกษาธิการ ให้มีการปรับปรุงหลักสูตรอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีการปรับปรุงเนื้อหาและวิธีการสอน ที่เน้นการปลูกฝังบุคลิกภาพความรอบรู้ สมรรถนะการเรียนรู้อย่างอิสระ พัฒนาคุณลักษณะของผู้เรียน ส่งเสริมความเข้าใจในประเพณีและวัฒนธรรมญี่ปุ่น โดยมุ่งหวังให้เกิดการพัฒนาเด็กญี่ปุ่น ได้อย่างเต็มความสามารถ ให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม โดยเฉพาะการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีการจัดโปรแกรมการศึกษาที่มีทางเลือกที่หลากหลาย เพิ่มความยืดหยุ่นของเวลาระยะเวลาการจบหลักสูตรและการโอนหน่วยกิต สามารถเทียบโอนหน่วยกิตในบางรายวิชาได้ มีการปรับปรุงตำราเรียน โดยมีการปรับปรุงเนื้อหาการเรียนการสอนให้เหมาะสมสำหรับนักเรียนแต่ละวัย ซึ่งเนื้อหาการเรียนการ

สอนจะต้องเสนอให้นักเรียนสามารถบูรณาการได้ การลดจำนวนชั่วโมงในชั้นเรียน มีการปรับปรุงเงื่อนไขสำหรับการศึกษา โดยลดจำนวนนักเรียนต่อห้อง พัฒนาการสอนเป็นทีมเพื่อมีส่วนร่วมในการวางแผนและการดำเนินการสอนในชั้นเรียน

ในปี ค.ศ. 1994 รัฐบาลได้เสนอปรัชญาพื้นฐานหลักสูตรใหม่ที่ส่งเสริมการศึกษาอยู่บนพื้นฐานของความเคารพในตัวบุคคล ส่งเสริมให้มีจิตวิญญาณที่สมบูรณ์ ส่งเสริมความสามารถในการศึกษาด้วยตนเอง และเคารพในขนบธรรมเนียมประเพณีวัฒนธรรม

ในปี 2002 มีการปรับปรุงเนื้อหาหลักสูตรในโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น มีการคัดสรรเนื้อหาการเรียนอย่างระมัดระวังและเหมาะสม เพิ่มทางเลือกของหลักสูตรที่หลากหลายมากขึ้น เน้นการพัฒนาให้นักเรียนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์และมีพลังในการดำเนินชีวิต มีจิตใจที่ตื่นตัวด้วยการส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมผสมผสานไปกับการเรียนการสอน

ในปี ค.ศ.2008 กระทรวงศึกษาธิการให้มีการผสมผสานการพัฒนานักเรียนร่วมกับการเรียนการสอน การพัฒนาให้นักเรียนมีพลังชีวิต (Zest for Living) ประกอบด้วย ความสามารถด้านวิชาการที่เข้มแข็งคือ เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ ต้องการเรียนรู้ มีอิสระในตัดสินใจและกระทำ มีความสามารถในการแก้ปัญหา การมีสุขภาพที่เหมาะสม และการเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ด้วยการมีระเบียบวินัยในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น มีแรงบันดาลใจและมีส่วนร่วมกับผู้อื่น

2. กลุ่มการศึกษาอุดมศึกษา

การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติของการศึกษาระดับอุดมศึกษาในมิติการจัดการศึกษา ในรอบ 3 ทศวรรษ ของประเทศญี่ปุ่น สรุปได้ว่า

2.1 ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา

การจัดการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย กระทรวงศึกษาธิการมีการกำหนดนโยบายการศึกษาให้กับมหาวิทยาลัยซึ่งเป็นเพียงการแนะนำมากกว่าการบังคับให้มหาวิทยาลัยต้องทำตาม ซึ่งมหาวิทยาลัยที่สังกัดภาครัฐไม่น่าเป็นห่วง แต่สำหรับมหาวิทยาลัยเอกชนที่จะต้องส่งรายงานการตรวจสอบในทุกๆ 5 ปี จึงทำให้มหาวิทยาลัยเอกชนจะต้องร่างนโยบายของตนเองให้มีความชัดเจนและถูกต้อง

ในการบริหารจัดการมหาวิทยาลัยในยุคหลังจากสงครามโลกการจัดการระบบต่างๆ ในมหาวิทยาลัยจะต้องให้แต่ละคณะมาประชุมกันเพื่อเสนอความคิดเห็นและร่วมกันบริหารจัดการ แต่ในปี 2010-2011 เป็นต้นมา ก็ได้มีการเปลี่ยนแปลงระบบดังกล่าวว่า ให้เพียงแค่ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยเท่านั้นที่จะตัดสินใจและบริหารจัดการด้านต่างๆ

สาเหตุที่อยากให้มหาวิทยาลัยออกนอกระบบและบริหารจัดการตนเอง คือ เป็นการง่ายที่จะหาทุนจากหน่วยงานภายนอกเข้ามาช่วยเหลือมหาวิทยาลัยในการพัฒนางานวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยเอง ดังนั้นมหาวิทยาลัยต่างๆจึงนิยมหาทุนจากหน่วยงานเอกชนเพื่อมาช่วยเหลืออย่างต่อเนื่อง เช่น มหาวิทยาลัยโตเกียวที่ถือว่าเป็นมหาวิทยาลัยหนึ่งที่ได้รับทุนสนับสนุนงานวิจัยจากภายนอกจนได้รับการยอมรับจากทั่วโลก

ช่วงประมาณตั้งแต่ปี 2000 เป็นต้นมา พบว่า มีการแข่งขันระหว่างมหาวิทยาลัยอย่างมาก ยกตัวอย่างเช่น หากมีมหาวิทยาลัยหนึ่งแห่งที่พัฒนากระบวนการหรือนวัตกรรมต่างเกิดขึ้น มหาวิทยาลัยอื่นๆก็มักจะมีการพัฒนาตนเองเพื่อให้มีศักยภาพทัดเทียมกันอย่างรวดเร็วเสมอ โดยการแข่งขันดังกล่าวจะเป็นการแข่งขันทั้งทางด้านวิชาการและการบริหารจัดการ รวมไปถึงการเงินด้วย เนื่องจากมีมหาวิทยาลัยหลายแห่งต้องปิดตัวลงเนื่องจากประสบปัญหาการเงิน ส่งผลให้มหาวิทยาลัยมีการปรับตัวโดยการขยายการรับนักศึกษาจากต่างชาติมาศึกษาในมหาวิทยาลัยของตนเองให้เยอะขึ้น

2.2 การพัฒนาอาจารย์

การพัฒนาคุณภาพของคณะในมหาวิทยาลัยโดยการพัฒนาอาจารย์ ในปี ค.ศ.1993 มีการพัฒนาอาจารย์ด้วยวิธีต่าง ๆ เช่น พัฒนาภาษาอังกฤษให้กับอาจารย์ ให้อาจารย์รวมกลุ่มกันทำงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอน จัดประชุมเกี่ยวกับการเรียนการสอน จัดพิมพ์ผลงานการประชุมวิชาการที่เกี่ยวกับการสอนเผยแพร่ให้อาจารย์ทราบ ให้สังเกตการณ์สอนของชั้นอื่นแล้วนำมาอภิปราย หลังจากสังเกตการณ์สอน จัดตั้งศูนย์วิจัยด้านการสอน การฝึกอบรมและการนิเทศการศึกษา รวมทั้งมีการประเมินผลการสอนโดยนิสิตเพื่อให้อาจารย์สามารถปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอน

2.3 การวัดและประเมินผล

มีการปรับปรุงเกณฑ์การจัดตั้งมหาวิทยาลัยโดยเสนอให้มหาวิทยาลัยควรมีระบบการกำกับตนเอง และระบบการประเมินตนเองเพื่อประกันคุณภาพการศึกษาและการวิจัยของมหาวิทยาลัยให้เป็นที่ยอมรับของสังคมและนานาชาติ และสามารถพัฒนาเป็นมหาวิทยาลัยเปิดได้อย่างสมบูรณ์

2.4 การพัฒนาหลักสูตร

มีการเพิ่มโอกาสทางการศึกษาในระดับอุดมศึกษามากขึ้น ซึ่งมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยต้องมีศักยภาพในการรับจำนวนนักศึกษาเข้าศึกษาในสถาบันมากขึ้น รวมทั้งการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา อีกทั้งการปรับปรุงการรับศึกษาเข้าศึกษาระดับอุดมศึกษา และระดับบัณฑิตศึกษาโดยมีความยืดหยุ่นมากขึ้น เช่น อายุที่จะรับนักศึกษาเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษา ช่วงเวลาการศึกษาในระดับปริญญาโท และปริญญาเอก รูปแบบการสอบเข้าเรียนในระดับอุดมศึกษา และเปิดโอกาสให้ผู้ที่ทำงานสามารถเข้าเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาและบัณฑิตศึกษาได้ และการปรับปรุงคุณภาพการศึกษาและการวิจัย เช่น

การยกเลิกการจำแนกหน่วยกิตของรายวิชาศึกษาทั่วไปและวิชาศึกษาเฉพาะ และ มีการปรับปรุงและส่งเสริมการศึกษาในระดับอุดมศึกษา โดยปรับปรุงเนื้อหา วิธีการศึกษาเพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความต้องการของผู้เรียนมากขึ้น ปรับปรุงหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา เพิ่มปริมาณการรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา

3. กลุ่มการศึกษาตลอดชีวิต

ญี่ปุ่นให้ความสำคัญกับการศึกษาตลอดชีวิตมีการจัดตั้งทบวงการศึกษาดูแลชีวิตในกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งในช่วง 3 ทศวรรษที่ผ่านมา ในมิติการจัดการศึกษา ด้านความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา การพัฒนาหลักสูตร และการวัดและประเมินผล ดังนี้

3.1 ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา

มีการจัดตั้งทบวงการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Life Learning Bureau) ทั้งในระดับชาติ ระดับจังหวัด และระดับท้องถิ่น และสภาการเรียนรู้ตลอดชีวิตเพื่อเสนอแนะนโยบายส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตที่เหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม

นโยบายการเรียนรู้ตลอดชีวิตของประเทศญี่ปุ่น เริ่มตั้งแต่ปี ค.ศ. 1945 โดยเริ่มพัฒนานโยบายด้านการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาชุมชน และนโยบายการศึกษาดูแลชีวิต ในปี ค.ศ. 1960 - 1980 และนโยบายการศึกษาต่อเนื่องปี ค.ศ. 1980 เป็นต้นมา และในขณะนี้ได้มีการปรับปรุงกฎหมายการศึกษาขึ้นพื้นฐาน กฎหมายอื่น ๆ (Prof. Dr. Kenji MIWA อ้างใน ศรีสว่าง เลี้ยววาริณ. 2550) ทำให้หน่วยงานต่าง ๆ เข้ามามีส่วนร่วมจัดการศึกษานอกระบบเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน ในปี ค.ศ. 1984 ประเทศญี่ปุ่นจัดตั้งคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ เพื่อปฏิรูปการศึกษา โดยยึดโครงสร้างการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎหมายการส่งเสริมการศึกษาดูแลชีวิต ที่บัญญัติขึ้นในปี ค.ศ. 1990 ทำให้มีการจัดตั้งสภาการเรียนรู้ตลอดชีวิตในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค หน่วยงานทุกหน่วยงาน ทั้งภาครัฐและเอกชน ตั้งแต่ระดับชาติจนถึงระดับท้องถิ่น เข้ามามีบทบาทในการจัดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต แก่ประชาชนทุกระดับ โดยกำหนดบทบาทการดำเนินงาน ดังนี้

3.1.1 ส่วนกลาง

1) กระทรวงศึกษา วัฒนธรรม กีฬา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (Ministry of Education, Culture, Sports, Science and Technology หรือเรียกย่อๆว่า MEXT) เป็นองค์กรหลักของหน่วยงานภาครัฐที่รับผิดชอบงานการศึกษา มีอำนาจพัฒนา กำหนดนโยบาย ดำเนินงานร่วมกับองค์กรท้องถิ่นในการจัดการศึกษาผู้ใหญ่ กิจกรรมการเรียนรู้ตลอดชีวิตผ่านศูนย์การเรียนรู้ชุมชนตลอดชีวิต ศูนย์การเรียนรู้ชุมชน แหล่งเรียนรู้ต่างๆ เช่น พิพิธภัณฑ์ หอสมุด ฯลฯ

2) กระทรวงศึกษา วัฒนธรรม กีฬา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จะดำเนินโครงการต่างๆ ตามที่นโยบายกำหนดไว้ โดยร่วมกับกระทรวงต่างๆ เช่น ด้านแรงงานร่วมกับกระทรวงเศรษฐกิจ การค้าและอุตสาหกรรม (Ministry of Economy, Trade and Industry) ดำเนินโครงการฝึกอบรมทักษะ ให้เจ้าของสถานประกอบการธุรกิจขนาดย่อม ระบบสนับสนุนการศึกษาและการฝึกอบรม (subsidy system for education and training) อันเป็นส่วนหนึ่งของการประกันการจ้างงานแก่คนงาน ให้คนงานมีโอกาสพัฒนาทักษะและศักยภาพการทำงานให้มีประสิทธิภาพ ด้านสาธารณสุขกำหนดนโยบายส่งเสริม การรณรงค์การสร้างสุขภาพแห่งชาติสำหรับศตวรรษที่ 21 (The National Health Building Campaign for the 21st Century) ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศได้ดำเนินการจัดระบบเครือข่ายข่าวสารทางการศึกษา และการสื่อสาร (Educational Information and Communication Network System “el-Net”) เพื่อขยาย โอกาสการเรียนรู้ตลอดชีวิตและจัดวิธีการที่ง่ายแก่ประชาชนให้สามารถเข้าถึงข้อมูลทางการศึกษาได้ทุก เวลา ทุกไหนก็ได้

3) รัฐบาลได้จัดสรรงบประมาณเพื่อดำเนินโครงการต่างๆ เพื่อบรรลุเป้าหมายตามนโยบายการ เรียนรู้ตลอดชีวิต

4) สภาการศึกษาส่วนกลาง (Central Council for Education) จะเป็นหน่วยงานกำหนด มาตรฐานการจัด สาขาการเรียนรู้ที่จะจัด กลุ่มเป้าหมายต้นทุน แหล่งเงิน ทั้งนี้ ให้มีกลไกเพื่อมั่นใจใน ประสิทธิภาพการดำเนินงาน การประเมินสัมฤทธิ์ผลของผู้เรียนให้ได้มาตรฐานแห่งชาติ โดยมีการกำกับ ประเมิน และการประกันคุณภาพการศึกษาที่หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนจัด

5) สำนักนโยบายการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning Policy Bureau) มีหน้าที่ตรวจสอบ ทิศทางของทางการศึกษา โดยวางแผนและกำหนดนโยบาย โดยทำงานร่วมกับสถานศึกษา ครอบคลุม ชุมชน ส่งเสริมสนับสนุนห้องสมุด พิพิธภัณฑ์ วิทยาลัยอบรมเฉพาะทาง อำนวยความสะดวกด้าน การศึกษา ฝึกอบรมเพื่อความเท่าเทียมทางเพศ ตลอดจนการนำเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการศึกษา สำนักนี้ประกอบด้วยกองวางแผนนโยบายและประสานงาน (Policy planning and Coordination Division) กองวิเคราะห์การวางแผนวิจัย (Analytical Research Planning Division) กองส่งเสริมการ เรียนรู้ตลอดชีวิต Lifelong Learning Promotion Division) กองการศึกษาสังคม (Social Education) กองการเรียนรู้ความเสมอภาคทางเพศ (Gender Equality Division) กองการสื่อสารทางการศึกษาและ นโยบายข่าวสารสารสนเทศ (Educational Media and Information Policy Division)

6) สถาบันวิจัยทางการศึกษา (National Institute for Educational Research) เป็นหน่วยงาน สนับสนุนให้จัดทำวิจัย แสวงหานวัตกรรมใหม่ๆ และผลงานดีเด่น ด้านการศึกษาผู้ใหญ่ และการศึกษา

ตลอดชีวิต โดยศึกษาแนวโน้มการจัดการเรียนรู้ผู้ใหญ่เพื่อสามารถตัดสินใจด้านนโยบายทางการศึกษา
สำหรับอนาคตได้ถูกต้อง (Ministry of Education, Culture, Sports, Science and Technology. 2009)

3.1.2 ส่วนท้องถิ่น

1) ศูนย์การเรียนรู้ชุมชน (โคมินกัง) จะทำหน้าที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตลอดชีวิตแก่คนในชุมชน
ตามพื้นที่ต่างๆทั่วประเทศ และกำลังพัฒนาให้เป็นศูนย์การเรียนรู้ตลอดชีวิต กรณีตัวอย่างเมืองคิมิซึ
(Kimitsu City) ได้จัดตั้งศูนย์การเรียนรู้ชุมชนตลอดชีวิตเมืองคิมิซึ (Kimitsu City Lifelong Learning
Community Centre) ขึ้นตรงกับกระทรวงศึกษาธิการ ประเทศญี่ปุ่น มีหน้าที่กำกับดูแล ตรวจสอบ
ติดตาม ให้คำแนะนำด้านวิชาการแก่ศูนย์การเรียนรู้ชุมชน (โคมินกัง) 7 แห่ง ห้องสมุดประชาชน 1 แห่ง
และพิพิธภัณฑ์ท้องถิ่น 2 แห่ง ที่อยู่ในเมืองคิมิซึ ซึ่งเป็นหน่วยงานท้องถิ่น ศูนย์การเรียนรู้ชุมชนตลอด
ชีวิตแห่งนี้ ตั้งอยู่ใจกลางเมือง เป็นอาคารทันสมัย มีห้องจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตลอดชีวิต ประเภทต่าง ๆ
เช่น กิจกรรมฝึกร้องเพลงของผู้สูงอายุ การฝึกเล่นไฟโบราณของญี่ปุ่น ห้องฝึกเล่นเกมสำหรับเด็กเล็ก
ห้องฝึกวาดภาพศิลปะ ฯลฯ ศูนย์การเรียนรู้ชุมชนขนาดต่างๆ จะจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตลอดชีวิต เช่น
ศูนย์การเรียนรู้ชุมชนเก่าแก่ Yaehara Kominkan มีอาคาร 8 เหลี่ยม มีห้องว่างสำหรับจัดกิจกรรมตาม
ความต้องการของผู้เรียน เช่น กีฬาป้องกันตัวของญี่ปุ่นการฝึกต่อกลอนด้วยบัตร คล้ายนกระจอกของ
จีน ศูนย์การเรียนรู้ชุมชนขนาดเล็ก Koito Kominkan ใกล้เขตภูเขาจัดกิจกรรมสำหรับกลุ่มเป้าหมาย
ประเภทต่างๆ เช่น เด็กประถมศึกษาฝึกทำอาหารขนมประเภทต่างๆ โดยศูนย์การเรียนรู้ชุมชนแห่งนี้ทำ
ข้อตกลงกับโรงเรียนในการจัดส่งเด็กมาฝึกทำอาหารขนมเดือนละครั้ง ในวันอาทิตย์ เวลา 9.00–12.00 น.
บางครั้งผู้ปกครอง ภูมิปัญญาท้องถิ่น อาสาสมัครเป็นวิทยากรด้วย เรียก Challenged School ทำให้เด็ก
รู้จักผู้อาวุโสในชุมชน เด็กๆต่างโรงเรียนได้รู้จักกันเองมากขึ้น สำหรับผู้ใหญ่ฝึกทำอาหาร เพื่อเป็นอาชีพ
เสริม เด็กและผู้ใหญ่ในท้องถิ่นสามารถเล่นกีฬาในสนามใกล้ศูนย์การเรียนรู้ชุมชน

2) แหล่งเรียนรู้ต่างๆ เช่น สนามกีฬา พิพิธภัณฑ์ ห้องสมุด ฯลฯ จะเป็นหน่วยงานเครือข่ายของ
ศูนย์การเรียนรู้ชุมชน ทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตลอดชีวิตเชื่อมโยงกัน และหลากหลาย สามารถ
สนองความต้องการของกลุ่มเป้าหมายได้ ซึ่งพบว่าประชาชนส่วนใหญ่จะเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้
ตลอดชีวิต และประชาชนเองก็สามารถรวมกลุ่มเพื่อจัดกิจกรรมในศูนย์การเรียนรู้ชุมชนได้ด้วยตนเอง
โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ รัฐบาลญี่ปุ่นเข้ามามีบทบาทในการสร้างอาคารศูนย์การเรียนรู้ชุมชนและ
ศูนย์การเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยสนับสนุนงบประมาณ กำหนดบทบาทชัดเจนในพระราชบัญญัติพื้นฐานว่า
ด้วยการศึกษาและการศึกษาเพื่อสังคม (Education and Social Education) กำหนดมาตรฐานการ
ดำเนินงาน คุณสมบัติและคุณวุฒิของบุคลากร การจัดกิจกรรมของศูนย์การเรียนรู้ชุมชน ตลอดชีวิตเพื่อ
ช่วยให้สตรีชนบทมีสถานภาพที่ดีขึ้น ช่วยให้มีความสุขอนามัยที่ดี และเพิ่มรายได้แก่ครอบครัว ขณะนี้

ประเทศไทยมีศูนย์การเรียนรู้ชุมชนจำนวน 17,143 แห่ง และกำลังปรับเป็นศูนย์การเรียนรู้ตลอดชีวิตจัดกิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อส่งเสริมคุณภาพชีวิตแก่เด็ก เยาวชน และผู้ใหญ่ โดยร่วมมือกับเครือข่ายการเรียนรู้ เช่น ห้องสมุด พิพิธภัณฑ์ โรงเรียน ศูนย์สุขภาพประชาชน สมาคม องค์กรพัฒนา เอกชน ชุมชน เป็นต้น ซึ่งห้องสมุด และพิพิธภัณฑ์ ต่างก็มีพระราชบัญญัติของตนเอง ที่กำหนดบทบาทในการส่งเสริมสนับสนุนศูนย์การเรียนรู้ชุมชน ทำให้สถานศึกษาในชุมชนจัดกิจกรรมหลังเรียนร่วมกับศูนย์การเรียนรู้ชุมชนและเครือข่ายการเรียนรู้ต่างๆ ทั้งนี้ เพราะกฎหมายได้นิยามการศึกษาเพื่อสังคม (Social Education) หมายถึง กิจกรรมทางการศึกษารวมทั้งกิจกรรมพลศึกษา และกิจกรรมนันทนาการ สำหรับเยาวชนและผู้ใหญ่ นอกโรงเรียน และกิจกรรมที่จัดขึ้นอันเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรในโรงเรียนตามพระราชบัญญัติโรงเรียน (ศรีสว่าง เลี้ยววาริณ. 2553)

3.2 การพัฒนาคุณภาพครู

บุคลากรที่ทำงานด้านการศึกษาตลอดชีวิตในประเทศไทยมี 2 ส่วน คือ 1) ผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี การศึกษาผู้ใหญ่ หรือสาขาการศึกษาอื่นๆ ต้องสำเร็จการศึกษาอย่างน้อยในระดับปริญญาตรี และเข้าทำงานในศูนย์การศึกษาชุมชน ห้องสมุด พิพิธภัณฑ์ และแหล่งการเรียนรู้อื่นๆ ในฐานะผู้จัดการ ผู้อำนวยการความสะอาด โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณาเข้าทำงานคือ ต้องมีความรู้และประสบการณ์ในด้านการจัดกิจกรรมการศึกษาตลอดชีวิต โดยมากจะเป็นหน่วยงานภาครัฐ และหน่วยงานท้องถิ่น ในช่วงที่ทำงานจะต้องมีโอกาสได้รับการพัฒนา ฝึกอบรม เพื่อเพิ่มพูนทักษะประสบการณ์โดยตลอด 2) กลุ่มอาสาสมัคร กลุ่มนี้ไม่จำเป็นต้องสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี แต่เป็นผู้ที่มีความเสียสละเข้ามาทำงานเป็นอาสาสมัคร และวิทยากรในการสอนวิชาชีพ กิจกรรมอิสระในศูนย์การเรียนรู้ จะเป็นผู้มีความชำนาญในเรื่องนั้นๆ ทั้งจากการศึกษาและประสบการณ์ ในส่วนการพัฒนาตนเอง จะมีการประชุม สัมมนา เพื่อเพิ่มพูนทักษะในสาขาที่ตนเองทำโดยตลอด กลุ่มคนเหล่านี้จะทำงานในหน่วยงานของท้องถิ่น องค์กรพัฒนาเอกชน ที่ไม่หวังผลกำไร

3.3 ระบบวัดและประเมินผล

มีการตรวจสอบคุณภาพของหน่วยงานที่เป็นของภาครัฐและศูนย์การเรียนรู้ของเอกชนเอง ซึ่งจะมีเจ้าหน้าที่จากหน่วยงานที่กำกับดูแลเข้ามาทำการตรวจสอบคุณภาพอยู่เป็นประจำ

ในส่วนรายวิชาชีพ ในศูนย์การศึกษาตลอดชีวิต จะมีการประเมินผลการเรียนรู้โดยผู้สอนและผู้เรียนในเรื่องนั้นๆ และมีการประเมินความพึงพอใจในการจัดกิจกรรมเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาแก้ไข ปรับปรุง ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

3.4 การพัฒนาหลักสูตร

หลักสูตรต่าง ๆ ของ การเรียนรู้ตลอดชีวิตได้มีการบูรณาการเข้ากับการศึกษาปกติเช่น ในโรงเรียน มหาวิทยาลัย อาทิ มีการเปิดสอนระดับปริญญาเอกภาคค่ำเพื่อให้ผู้ใหญ่ที่สนใจสามารถเข้ามาศึกษาได้ และเพิ่มบทบาทให้ผู้หญิงเข้ามีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคมและทางการศึกษาเพิ่มขึ้น

การส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิตในสังคม โดยการสร้างศูนย์ที่เอื้อให้เกิดการศึกษาตลอดชีวิต เช่น ห้องสมุด พิพิธภัณฑ์ ศูนย์เด็กและเยาวชน ศูนย์การศึกษาสำหรับสตรี การขยายเวลาในการเปิดห้องสมุดเพื่อให้ประชาชนสามารถเข้ามาใช้บริการได้อย่างทั่วถึง

3.4.1 หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายและอุดมศึกษา ซึ่งจะเปิดสอนภาคสมทบหรือเรียนทางไปรษณีย์ เรียนทางไกล และมหาวิทยาลัยทางอากาศ (University of the Air) สำหรับกลุ่มเป้าหมาย ผู้เรียนที่ขาดโอกาสทางการศึกษา ประชาชนที่ทำงานเต็มเวลา กลุ่มแม่บ้าน คนทำงานครึ่งเวลา บุคลากรของหน่วยงานภาครัฐและเอกชน (University of the Air. 1989)

3.4.2 หลักสูตรวิชาชีพ จะจัดให้กับเยาวชนที่จบการศึกษามัธยมศึกษาบังคับแล้ว ไปเรียนต่อ และประชาชนทั่วไปเข้าฝึกอบรมวิชาชีพด้านช่างและวิชาชีพ อื่น ๆ เช่น ด้านธุรกิจ เทคโนโลยีสาขา ต่าง ๆ เป็นต้น โดยใช้เวลาเรียน 3 เดือน ถึง 1 ปี นอกจากนี้ยังมีหลักสูตรฝึกอบรมวิชาชีพที่บริษัทฝึกอบรมให้กับพนักงานของตน แต่บริษัทขนาดกลางและเล็กต้องการการชี้แนะจากภาครัฐ สถาบันฝึกอบรมวิชาชีพของรัฐ ทั้งระดับชาติ และระดับท้องถิ่นมีหน้าที่ต้องจัดฝึกอบรมวิชาชีพแก่ประชาชน ซึ่งจัดโดยหน่วยงานของกระทรวงแรงงาน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องตามกฎหมายส่งเสริมการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (Yamamoto, 1986) และ (Ministry of Education, Science and Culture. 1994)

3.4.3 โปรแกรมส่งเสริมการศึกษาเพื่อสังคม จัดในลักษณะของการส่งเสริมการศึกษาตามอัธยาศัย เช่น กิจกรรมในศูนย์การเรียนรู้ชุมชน (Kominkan) พิพิธภัณฑ์ ศูนย์เยาวชน ศูนย์เด็ก ศูนย์การศึกษาสตรี ศูนย์โสตทัศนศึกษา ซึ่งจัดโดยเทศบาลนคร/เมือง องค์การเอกชน

3.4.4 โปรแกรมกิจกรรมด้านศิลปะ วัฒนธรรม กีฬาและนันทนาการ จัดสอนรายวิชา ต่าง ๆ เกี่ยวกับศิลปะ วัฒนธรรม กีฬาและนันทนาการแก่ผู้สนใจทั่วไป ซึ่งส่วนใหญ่จัดโดยองค์กรในชุมชน (ฉันทนา จันท์บรรจง. 2540)

ส่วนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ มิติของการจัดการศึกษาในเรื่องความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา การพัฒนาครู การวัดและประเมินผล และการพัฒนาหลักสูตร ของ 3 ระดับกลุ่มการศึกษา(ประกอบด้วย กลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มอุดมศึกษา และกลุ่มการศึกษาตลอดชีวิต) ของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก: เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น

ตาราง 3 เปรียบเทียบมิติการจัดการศึกษาของประเทศเกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น กลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐาน

มิติการจัดการศึกษา	ประเทศ		
	เกาหลีใต้	ไต้หวัน	ญี่ปุ่น
1. ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา	- สนับสนุนให้โรงเรียนมีอิสระในการบริหารจัดการตนเอง โดยมีนโยบายเพื่อเพิ่มจำนวนโรงเรียนดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง	- โรงเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาจะได้รับสนับสนุนจากรัฐบาลส่วนท้องถิ่น (Local Government) รวมไปถึงเงินเดือนครูผู้สอน เว้นแต่โรงเรียนมัธยมแห่งชาติ (National High School) และมหาวิทยาลัยจะได้รับการดูแลรับส่วนกลาง ส่วนโรงเรียนเอกชนจะไม่ได้เงินสนับสนุนใดๆจากรัฐบาล - หนังสือเรียนหลัก 3 เล่มจะถูกกำหนดขึ้นโดยรัฐบาล ครูจะเป็นผู้เลือกเองว่าจะใช้หนังสือเล่มไหนที่กำหนดมาสอนซึ่งครูที่สอนในวิชาเดียวกันในโรงเรียนจะจัดประชุมเพื่อตกลงกันว่าจะเลือกสอนเล่มใด หนังสือทั้ง 3 เล่มนี้จะใช้เหมือนกันทั่วประเทศ	- ญี่ปุ่นมีการกระจายอำนาจการศึกษาไปสู่ท้องถิ่น และกระทรวงศึกษาธิการจะเป็นผู้กำหนดนโยบายหลักทางการศึกษา จากนั้นจึงส่งให้กับทางท้องถิ่นเป็นผู้ดำเนินการ ซึ่งท้องถิ่นสามารถเพิ่มรายละเอียดข้อปฏิบัติปลีกย่อยได้ เช่น การสอน เทคนิคการสอน ต่างๆสามารถเปลี่ยนแปลงได้ เป็นต้น แต่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงนโยบายหลักได้ - การควบคุมกำกับการทำงานของโรงเรียนท้องถิ่นจะเป็นผู้ดูแลและเข้ามาทำการประเมินคุณภาพโรงเรียนทั้งโรงเรียนสังกัดภาครัฐและ

มิติการจัด การศึกษา	ประเทศ		
	เกาหลีใต้	ไต้หวัน	ญี่ปุ่น
			เอกชน - ค่าตอบแทนของครู ในโรงเรียนสังกัดภาครัฐ กำหนดให้ท้องถิ่น ร้อยละ 66 ส่วนกลางสนับสนุนร้อยละ 33
2. การ พัฒนาครู	- มีโปรแกรมการฝึกอบรมครูในชั้นเรียนที่มุ่งเน้นการทดลองและส่งเสริมให้ครูพัฒนาตนเองในการปรับปรุงการเรียนการสอน และการพัฒนาด้าน ICT โดยนำเอาระบบ E-learning มาใช้ในการจัดการเรียนการสอน - สร้างหลักสูตรครูและนักเรียนเป็นศูนย์กลางเพื่อส่งเสริมความเชี่ยวชาญและความนับถือตนเองของครู โดย "หลักสูตรเพื่อกระตุ้นให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ และลักษณะนิสัย" โดยจะอนุญาตให้ครูที่มีคุณสมบัติตรงตามที่	- สนับสนุนให้ครูไปเรียนเพิ่มเติม ซึ่งจัดขึ้นจากโรงเรียนและหน่วยงานราชการ เช่น ครูในแต่ละรายวิชาจะมีกลุ่มของรายวิชาตนเองอยู่ โดยทางผู้นำกลุ่มจะมีการจัดประชุมอบรมกลุ่มคนที่สอนในด้านเดียวกันขึ้น และมีข้อกำหนดว่าครูจะต้องเข้าเรียน 18 ชั่วโมง ต่อปี ภายใน 5 ปีต้องสะสมให้ได้ทั้งสิ้น 90 ชั่วโมง ทางรัฐบาลเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการอบรม โดยผ่านการจัดและเข้าไปเรียนฟรี เรียนได้ทั้งช่วงเปิดเทอมและปิดเทอม - มีการจัดเวลาว่างให้ครูสัปดาห์ละครั้งวันเพื่อให้ครูนำเวลาส่วนนั้นไปใช้ในการเรียนเพิ่มเติม ซึ่งมีการรับข่าวสารการเรียนผ่านทางหนังสือเวียนจะส่งไปยังมหาวิทยาลัยไปสู่	- มีการปรับปรุงระเบียบการออกไปประกอบวิชาชีพ การสอบคัดเลือกครู มีทั้งการสอบข้อเขียน การสัมภาษณ์ รายบุคคลและสัมภาษณ์แบบกลุ่ม - หลังจากที่ครูแต่ละคนได้ไปประกอบวิชาชีพแล้วจะต้องมีการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง โดยมีทั้งการจัดฝึกอบรมจากทั้งภาครัฐ และที่จัดขึ้นโดยสมาคมของแต่ละรายวิชา - ครูจะถูกประเมินโดยครูใหญ่และเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น และในบางโรงเรียนจะให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผลครูด้วย

มิติการจัด การศึกษา	ประเทศ		
	เกาหลีใต้	ไต้หวัน	ญี่ปุ่น
	งานวิจัยกำหนดมีส่วนร่วมในการพัฒนารูปแบบบทเรียน วิธีการประเมินผล และโปรแกรมการฝึกอบรม	ฝ่ายวิชาการลงไปสู่หัวหน้าหมวดเพื่อส่งให้อาจารย์ต่อไปอีเมล ซึ่งส่งจากสมาคมครูแต่ละรายวิชาการเข้าอบรมของครูก็จะสับเปลี่ยนหมุนเวียนกันไปเนื้อหาวิชาที่ต้องอบรม เช่น การประเมินผล / เทคนิคในการที่จะสื่อสารกับผู้ปกครอง / การพัฒนาความสามารถพิเศษของเด็ก / เทคนิคการสอน รวมทั้งเทคนิคการสอนเด็กพิเศษ ซึ่งในรายวิชานี้เป็นรายวิชาที่บังคับให้ครูทุกคนต้องเรียน และได้รับการส่งเสริมจากทั้งโรงเรียนและรัฐบาล	
3. การพัฒนาหลักสูตร	- โรงเรียนมัธยมศึกษาแบบทักษะขั้นสูง (Meister vocational high schools) ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ออกแบบเฉพาะในการเตรียมเยาวชนในการทำงานด้านการผลิตที่มีทักษะขั้นสูง โรงเรียนเหล่านี้จะมีการพัฒนาหลักสูตรที่	- ในส่วนของระบบการจัดห้องเรียน สมัยก่อนการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาจะเน้นไปที่ความสามารถในตัวบุคคล ในแต่ละระดับชั้นที่เป็นห้องพิเศษสำหรับเด็กเก่ง ซึ่งจะมีครูที่สอนได้เป็นอย่างดีและอีกหลายอย่างที่พิเศษกว่าห้องเรียนปกติ จนทำให้เด็กในห้องเด็กเก่งนั้นมีผลการเรียนที่ดี และเด็กส่วนใหญ่ในห้องของเด็กเก่งนั้นมักจะเป็นเด็กที่มา	

มิติการจัด การศึกษา	ประเทศ		
	เกาหลีใต้	ไต้หวัน	ญี่ปุ่น
	ออกแบบเฉพาะตามความต้องการของอุตสาหกรรม จัดหาหลักสูตรการฝึกฝนภาษาต่างประเทศ และสร้างเครือข่ายการจ้างงานกับอุตสาหกรรมหลัก - ปรับโครงสร้างการศึกษา วิทยาศาสตร์ และ เทคโนโลยี ที่หลากหลาย และปรับปรุงการดำเนินการให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น - การปฏิรูประบบโรงเรียนจากระบบโรงเรียนแบบ 6-3-3-4 เข้าสู่ระบบ 5-3-4-4	จากครอบครัวที่มีฐานะดี ต่อมากระทรวงศึกษามองเห็นว่าการกระทำเช่นนี้เป็นเรื่องไม่ถูกต้อง เพราะ เด็กทุกคนต้องได้รับโอกาสที่เท่ากัน จึงยกเลิกระบบการเรียนที่มีห้องเรียนของเด็กเก่ง (Genius Class) เพราะเมื่อก่อนการสอบเข้าระดับมัธยม ต้องแข่งขันกันสูงเพื่อให้ได้โรงเรียนที่ดี เมื่อนโยบายเปลี่ยนให้ทุกคนมีโอกาสในการเข้าเรียนต่อจะได้รับโอกาสทางการศึกษาเท่าๆกันจึงไม่มีความจำเป็นจะต้องมีห้องเด็กเก่ง ในระดับประถมอีกต่อไป - โรงเรียนปัจจุบันมีการจัดกิจกรรมที่หลากหลายแตกต่างกัน ซึ่งจะช่วยให้เด็กได้ทราบว่าตนเองนั้นมีความสามารถในด้านใด แตกต่างจากยุคก่อนที่จะไม่มีกิจกรรมใดๆเลย ในแต่ละโรงเรียนจะมีจุดเด่นในเรื่องของความสามารถพิเศษในเด็กที่แตกต่างกัน เช่นมีบางโรงเรียนที่เด็กจะมีความโดดเด่นเรื่องของการเต้นรำ ดังนั้นพ่อแม่ที่อยากให้ลูกเต้นรำได้ดี จึงมักนิยมพาลูกของตนเองเข้า	

มิติการจัด การศึกษา	ประเทศ		
	เกาหลีใต้	ไต้หวัน	ญี่ปุ่น
		มาเรียนในโรงเรียนนี้ เพื่อพัฒนาเด็กให้มีความสามารถเฉพาะด้าน โดยโรงเรียนประเภทนี้จะมีการกำหนดคุณสมบัติของเด็กที่เข้มงวดในการรับเด็กเข้าเรียน ในส่วนขององค์ความรู้ทางวิชาการนั้น จะมีผลกระทบต่อการเรียนในวิชาทั่วไป เนื่องจากเด็กเหล่านี้เป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษ จึงต้องออกเดินทางเพื่อแข่งขันตามที่ต่าง ๆ ดังนั้นจึงอาจจะมีผลต่อการเรียน หากเด็กเหล่านี้จะต้องไปสอบเข้าในมหาวิทยาลัยในอนาคต ก็จะมีการช่วยเหลือโดยการเพิ่มคะแนนให้ หรือบางครั้งก็อาจจะพาเด็กไปเรียนกวดวิชาเพิ่มเติมด้วย	
4. การวัดและประเมินผล	- มีการจัดการประเมินผลให้มีความหลากหลาย รวมทั้งให้นักเรียนประเมินตนเองผ่านระบบออนไลน์	- การประเมินผลนักเรียนจากวิธีการสอบข้อเขียน, การบ้าน และทัศนคติต่อการเรียน ในส่วนของการจัดสอบจะมีทั้งสอบย่อยไปถึงการสอบกลางภาคและปลายภาค ตามระเบียบของโรงเรียนจะต้อง	- การวัดและประเมินผลนักเรียน ขึ้นอยู่ครูในแต่ละรายวิชา ซึ่งจะแบ่งคะแนนการประเมินออกเป็นคะแนนสอบและการเข้าเรียน บางรายวิชาสอบหลังเรียนทุกครั้ง หรือบางรายวิชาอาจจะจัดสอบ

มิติการจัด การศึกษา	ประเทศ		
	เกาหลีใต้	ไต้หวัน	ญี่ปุ่น
		สอบ 3 ครั้ง โดยเฉลี่ยแล้วพบว่ามีการสอบเดือนละครั้ง - วิธีการสอนในชั้นเรียนมักจะใช้กิจกรรมในการสอน เช่น ให้มีการแข่งขันกัน และมีการแบ่งกลุ่มนักเรียนเพื่อให้มีการช่วยเหลือกัน ตัวผู้สอนเองเน้นนักเรียนเป็นสำคัญ และชอบการสอนที่มีการโต้ตอบกัน แต่ยังมีการท่องจำอยู่ - ในเรื่องของการสอบเข้าเรียนต่อ พบว่า ปัญหาที่ส่งผลให้การสอบจากมัธยมศึกษาตอนต้นไปยังมัธยมศึกษาตอนปลายที่เดิมใช้ข้อสอบกลางจากภาครัฐ เปลี่ยนมาเป็นการใช้เพียงแค่คะแนน นั้นเนื่องจากทางรัฐบาลไม่ต้องการให้เกิดความเครียดจากการสอบ และที่สำคัญคือรัฐบาลต้องการที่จะทำลายระบบเก่าที่การสอบทำให้โรงเรียนบางแห่งมีชื่อเสียงจนเป็นที่นิยมเข้าเรียน	เดือนละครั้ง - การสอบเข้าเรียนต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กระทรวงศึกษาธิการมีนโยบายสนับสนุนให้นักเรียนเรียนในโรงเรียนใกล้บ้าน แต่หากผู้ปกครองต้องการให้นักเรียนเรียนในโรงเรียนเอกชน นักเรียนจะต้องเข้าสอบแข่งขัน ส่วนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย นักเรียนทุกคนจำเป็นต้องสอบ

จากตาราง 3 พบว่า ผลการเปรียบเทียบการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน มิติของการจัดการศึกษาในเรื่องความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา การพัฒนาครู การวัดและประเมินผล และการพัฒนาหลักสูตร ของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก: เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น สรุปได้ว่า ในเรื่องของ ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา พบว่า ประเทศเกาหลีใต้และญี่ปุ่น

มีการให้ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษามาก โดยมีการกระจายอำนาจการศึกษาไปสู่ท้องถิ่น ให้ท้องถิ่นมีอิสระในการบริหารจัดการ ส่วนประเทศไต้หวันยังมีความเป็นอิสระในการจัดการศึกษาน้อยกว่า เกาหลีใต้และญี่ปุ่น ด้านการพัฒนาครู พบว่า ทั้ง 3 ประเทศ มีระบบการพัฒนาครูอย่างเป็นรูปธรรม มีการสนับสนุนให้ครูได้รับการพัฒนาฝึกอบรมและส่งเสริมให้ครูได้มีการพัฒนาตนเอง โดยเฉพาะประเทศไต้หวัน ได้มีการจัดให้ครูเข้ารับการอบรม มีการจัดเวลาว่างให้ครูในแต่ละสัปดาห์เพื่อให้ไปอบรมโดยไม่กระทบกับการสอน ด้านการพัฒนาหลักสูตร พบว่า ประเทศเกาหลีใต้และไต้หวัน มีการจัดโครงสร้างการศึกษาที่เน้นวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และปรับปรุงการดำเนินการให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และด้านการวัดและประเมินผล พบว่า ทั้ง 3 ประเทศ มีระบบการวัดและประเมินผลผู้เรียน โดยมีการจัดการวัดและประเมินให้มีความหลากหลาย การเรียนการสอนเน้นกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และได้รับการพัฒนาอย่างรอบด้าน

ตาราง 4 เปรียบเทียบมิติการจัดการศึกษาของประเทศเกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น กลุ่มการศึกษาระดับอุดมศึกษา

มิติการจัดการศึกษา	ประเทศ		
	เกาหลีใต้	ไต้หวัน	ญี่ปุ่น
1. ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา	- มหาวิทยาลัย มีอิสระในการบริหารตนเองและ ความเป็นอิสระ - เสริมสร้างความสามารถของมหาวิทยาลัยในการจัดการศึกษาด้วยตนเอง และสนับสนุนการเข้าสู่โลกาภิวัตน์ของมหาวิทยาลัย ให้มหาวิทยาลัยในระบบบริหารคุณภาพ และมี	- ในส่วนของ มหาวิทยาลัย เอกชน สิทธิในการดูแลและบริหารตนเองของมหาวิทยาลัย เอกชนนั้นยังมีอยู่ เพียงแต่ต้องเป็นข้อบังคับที่กระทรวงออกให้ เช่น มหาวิทยาลัยเอกชนมีสิทธิที่จะเลือกอธิการบดีเองได้แต่ต้องเป็นไปตามกระบวนการข้อบังคับของกระทรวง คือ กระทรวงจะระบุคุณสมบัติของอธิการบดี และการเลือก	- กระทรวงศึกษาธิการกำหนดนโยบายให้กับมหาวิทยาลัย แต่เป็นเพียงการแนะนำมากกว่าการบังคับให้มหาวิทยาลัยทำตาม แต่มหาวิทยาลัยสามารถกำหนดนโยบายหลักสูตรได้เอง ซึ่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติค่อนข้างจะมีอิสระมากกว่า มหาวิทยาลัยเอกชน เนื่องจากมหาวิทยาลัยเอกชนจะต้องส่งรายงาน

มิติการจัด การศึกษา	ประเทศ		
	เกาหลีใต้	ไต้หวัน	ญี่ปุ่น
	การออกนอกระบบ (เปลี่ยนการบริหาร จัดการภาครัฐสู่การ บริหารจัดการแบบ เอกชน)	อธิการบดีนั้นจะต้องเปิดรับ สมัครให้บุคคลจากข้างนอก สามารถลงสมัครได้หากมี คุณสมบัติตามที่กระทรวง กำหนด หลังจากเลือกแล้วก็จะ ส่งเรื่องให้คณะกรรมการการ เลือกตั้งของมหาวิทยาลัย พิจารณาและเสนอต่อกระทรวง และกระทรวงจะเรียกผู้ที่ได้รับ คัดเลือกไปสัมภาษณ์เพื่อลง ความเห็นชอบแต่งตั้งอธิการบดี คนใหม่ คณะกรรมการเลือกตั้ง ก็มาจากการสรรหาของ มหาวิทยาลัยและผ่านความ เห็นชอบจากกระทรวงเช่นกัน	การตรวจสอบในทุกๆ 5 ปี - การสนับสนุน งบประมาณ ถ้าเป็น มหาวิทยาลัยแห่งชาติจะ ได้รับงบประมาณสนับสนุน จากรัฐบาล แต่หากเป็น มหาวิทยาลัยท้องถิ่นจะ ได้รับการสนับสนุนบางส่วน จากรัฐบาลและบางส่วน จากท้องถิ่น แต่เนื่องด้วย นโยบายการให้ มหาวิทยาลัยออกนอก ระบบและบริหารตนเอง ส่งผลให้มหาวิทยาลัย จะต้องหาทุนสนับสนุนเพื่อ นำมาบริหารตนเองจาก หน่วยงานภายนอกมา ช่วยเหลือในการพัฒนา ตนเองและการพัฒนา มหาวิทยาลัย
2. การ พัฒนาครู	- การปรับปรุงครูด้วย การฝึกอบรมและให้ คำปรึกษาเกี่ยวกับ IT และ e-Learning - สนับสนุนให้มีการ ศึกษาวิจัยในเรื่องต่างๆ อย่างต่อเนื่อง โดยเน้น การเข้าสู่ความเป็นสากล	- การพัฒนาคณาจารย์ นั้น มหาวิทยาลัยจะมีศูนย์เพื่อช่วย พัฒนาอาจารย์ที่เรียกว่า Faculty Development Center - การประเมินผลอาจารย์มา จาก การสอนและการทำวิจัย และอาจารย์สามารถเลือกได้ว่า จะให้ประเมินส่วนใดมากกว่า กัน	- มีการสนับสนุนพัฒนา อาจารย์ด้วยวิธีต่างๆ เช่น การพัฒนาภาษาอังกฤษ ให้กับอาจารย์ ให้อาจารย์ รวมกลุ่มเพื่อทำงานวิจัย เกี่ยวกับการเรียนการสอน มีการเผยแพร่ผลงาน วิชาการ จัดตั้งศูนย์วิจัย ด้านการสอน

มิติการจัด การศึกษา	ประเทศ		
	เกาหลีใต้	ไต้หวัน	ญี่ปุ่น
	และสามารถแข่งขันกับประเทศต่างๆทั่วโลกได้	- มีการจูงใจให้อาจารย์มีผลงานอย่างและพัฒนาต่อเนื่อง เช่น หากอาจารย์ทำ SSCI Paper หรือ งานวิจัย ลงต่อสาธารณชน ก็จะได้รับเงินสนับสนุน ประมาณ 30,000-50,000 หากเข้าร่วมไปนำเสนอในงานในต่างประเทศที่เป็นระดับสากล ก็ จะได้รับการสนับสนุน สูงสุดที่ 25,000 นอกจากนี้ยังมีการสนับสนุนให้นักเรียนได้รับใบประกอบต่างๆเช่น ใบประกอบ Computer operator เป็นต้น สำหรับการดูแลนักศึกษา และหากอาจารย์ที่ไม่สามารถทำได้ แล้วด้วยอายุที่มากขึ้น ทางมหาวิทยาลัยก็มีข้อเสนอให้สามารถเกษียณได้ก่อนกำหนด เพราะผลงานเหล่านี้ที่ออกมา คือการประเมินอาจารย์ด้วยเช่นกัน	
3. การพัฒนาหลักสูตร	- การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรที่ตอบสนองต่อนโยบาย คือ หลักสูตรโรงเรียนเป็น หลักสูตรที่ยืดหยุ่นเป็นศูนย์กลาง และยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล	- การออกแบบหลักสูตรและจำนวนหน่วยกิตในการจบการศึกษาของมหาวิทยาลัยใน ยุคก่อน รัฐบาลจะเป็นผู้ควบคุม แต่ในช่วง 5-10 ปีที่ผ่านมา มหาวิทยาลัยมีสิทธิ์ที่จะออกแบบหลักสูตรและกำหนด	- เพิ่มโอกาสทางการศึกษาในระดับอุดมศึกษามากขึ้น ปฏิรูปการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาทำให้เกิดความยืดหยุ่นมากยิ่งขึ้น เช่น อายุที่จะรับนักศึกษาเข้าศึกษา ช่วงเวลาในการเรียนในระดับปริญญาโท

มติการจัด การศึกษา	ประเทศ		
	เกาหลีใต้	ไต้หวัน	ญี่ปุ่น
	- การสร้างหลักสูตรเพื่อพัฒนาและสร้างผู้ที่มีความเชี่ยวชาญทางด้านต่างๆโดยเฉพาะทางด้านการเงินและการกระจายอุตสาหกรรม	หลักเกณฑ์ต่าง ๆ เป็นของตนเองได้ ถือรัฐบาลได้ให้อิสระในการบริหารจัดการในมหาวิทยาลัยที่มากขึ้น กว่าก่อน แต่การเปิดหลักสูตรแต่ละครั้งจะเปิดได้ก็ต่อเมื่อมีความครบถ้วนตามเงื่อนไขที่ทางมหาวิทยาลัยกำหนด และการเปลี่ยนแปลงของหลักสูตรในมหาวิทยาลัยดังกล่าวถือเป็นสิทธิของมหาวิทยาลัยโดยไม่ต้องแจ้งให้ทราบ - มหาวิทยาลัยจะมีหลักสูตรที่เปิดกว้างให้กับประชาชน เช่น หลักสูตรทางด้านเศรษฐศาสตร์, สถิติ, เศรษฐกิจและหลักสูตรทางด้านการเงิน แต่ละรายวิชาหากเปิดสอนจะต้องมีผู้เรียนอย่างน้อย 40 คนถึงสามารถเปิดสอนได้ เรียนจำนวน 4 หน่วยกิต ใช้เวลาประมาณ 72 ชั่วโมง มีการจัดการเรียนการสอนผ่านอินเทอร์เน็ตทั้งหมด 8 ชั่วโมง เริ่มเรียนตั้งแต่ 13.00-16.00 ค่าใช้จ่ายในการเรียนหนึ่งคอร์สเท่ากับ 7,500 บาท	และปริญญาเอก ปรับปรุงเนื้อหา และวิธีการศึกษาให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความต้องการของผู้เรียน

มิติการจัด การศึกษา	ประเทศ		
	เกาหลีใต้	ไต้หวัน	ญี่ปุ่น
		นอกจากนี้ยังมีหลักสูตรอื่นๆ เพิ่มเติมที่เปิดสอน	
4. การวัด และ ประเมินผล	-	- การควบคุมคุณภาพการ สอน ขั้นตอนที่ 1.ก่อนเริ่มสอน อาจารย์จะต้องสอนแผนการ สอนเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ เพื่อให้นักศึกษาและผู้บริหาร ตรวจสอบได้ และเปรียบเป็น สัญญาณให้นักศึกษาเอาไว้ 2. จะมีการส่งอาจารย์ หรือผู้ที่มี ความอาวุโส ไปดูการสอนว่า เป็นไปตามแผนการสอนหรือไม่ จะไม่เข้าไปนั่งในห้องหรือ สัมภาษณ์นักเรียนจะเดินดูนอก ห้องเท่านั้น 3.มีการประเมิน ตัวเองของอาจารย์ และการ ประเมินจากนักศึกษา เป็นการ ประเมินแบบ 5scale และเขียน ซึ่งแต่ละด้านจะต้องได้ไม่ต่ำ กว่า 3.5 หากต่ำกว่าจะต้องส่ง รายงาน และการประเมินตัวเอง จะต้อง สอดคล้องกับการ ประเมินจากนักศึกษา	- มีการประเมินคุณภาพ การสอนโดยการสังเกตการ สอนในชั้นเรียนนิสิตเพื่อให้ อาจารย์สามารถปรับปรุง และพัฒนาการเรียนการสอนได้ - มีระบบการตรวจสอบ และความโปร่งใสโดยระบบ การประเมินภายนอก

จากตาราง 4 พบว่า ผลการเปรียบเทียบการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติระดับอุดมศึกษา มิติของการจัดการศึกษาในเรื่องความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา การพัฒนาครู การวัดและประเมินผล และการพัฒนาหลักสูตร ของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก: เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น สรุปได้ว่า ในเรื่องของ ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา พบว่า ทั้ง 3 ประเทศ มีการให้ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษากับมหาวิทยาลัยรัฐ แต่อาจมีบางกรณีที่มหาวิทยาลัยเอกชนจะได้รับอิสระที่น้อยกว่า เช่น ประเทศญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยเอกชนจะต้องส่งรายงานการตรวจสอบในทุกๆ 5 ปี เป็นต้น ด้านการพัฒนาครู พบว่า ทั้ง 3 ประเทศ มีระบบการพัฒนาครู/อาจารย์ โดยมีการส่งเสริมสนับสนุนให้ครูได้เข้ารับการฝึกอบรม มีศูนย์เพื่อช่วยพัฒนาอาจารย์ เช่น ประเทศไต้หวัน ในมหาวิทยาลัยจะมีศูนย์เพื่อช่วยพัฒนาอาจารย์และมีการจูงใจอาจารย์ให้พัฒนาผลงานและพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง เป็นต้น ส่วนด้านการพัฒนาหลักสูตร พบว่า ทั้ง 3 มีการออกแบบหลักสูตรโดยมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาและสร้างผู้ที่มีความเชี่ยวชาญทางด้านต่างๆ โดยเฉพาะ และด้านการวัดและประเมินผล พบว่า ประเทศไต้หวัน จะมีระบบการวัดและประเมินผลเพื่อควบคุมคุณภาพการสอนอย่างเป็นรูปธรรม ในประเทศญี่ปุ่นมีระบบการตรวจสอบและความโปร่งใสของมหาวิทยาลัยโดยใช้ระบบการประเมินภายนอก

ตาราง 5 เปรียบเทียบมิติการจัดการศึกษาของประเทศเกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น กลุ่มการศึกษาตลอดชีวิต

มิติการจัดการศึกษา	ประเทศ		
	เกาหลีใต้	ไต้หวัน	ญี่ปุ่น
1. ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา	- หน่วยงานทั้งในส่วนกลางและส่วนท้องถิ่นเป็นผู้รับผิดชอบในการจัดการศึกษาตลอดชีวิต - นโยบายการศึกษาตลอดชีวิตของประเทศเกาหลีจะถูกกำหนดมาจากส่วนกลางจากนั้นจึงถูกส่งลงสู่จังหวัด ซึ่งมี	- ทุกมหาวิทยาลัยจะมีศูนย์การเรียนรู้ตลอดชีวิต(Lifelong Learning center) ซึ่งในส่วนของการเรียนรู้ตลอดชีวิตนี้สามารถสร้างได้รายให้กับมหาวิทยาลัยได้เป็นมาก ซึ่งนโยบายการศึกษาตลอดชีวิตยังเอื้อสำหรับผู้ที่ยากจนรวมไปถึงชนพื้นเมือง โดยการที่	- คณะกรรมการการศึกษาของแต่ละเขตในท้องถิ่น จะเป็นหน่วยงานที่กำหนดนโยบาย แนวทางสนับสนุนและตัดสินใจเกี่ยวกับการจัดการศึกษาตลอดชีวิต - ชุมชนมีอิสระในการจัดการเรียนรู้ โดยเปลี่ยนแปลงแนวคิดจากการสร้างชุมชนเพื่อการ

มิติการจัด การศึกษา	ประเทศ		
	เกาหลีใต้	ไต้หวัน	ญี่ปุ่น
	หน้าที่นำเอานโยบายไปกระจายสู่ท้องถิ่นต่อไป - มีศูนย์การศึกษาตลอดชีวิตจำนวน 400 แห่ง ซึ่งดำเนินการโดยคณะกรรมการการศึกษาส่วนกลาง อีก 200 แห่ง ดำเนินการโดยท้องถิ่น นอกจากนั้น 2,600 แห่ง เป็นการดำเนินการโดยศูนย์การปกครองตนเอง หรือที่เรียกว่า (Citizen autonomy center) ซึ่งถือว่าเป็นศูนย์การปกครองตนเองที่มีการจัดการศึกษาตลอดชีวิตเช่นกัน แต่ไม่ใช่งานหลักของศูนย์ เพียงแต่เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเสริมเท่านั้นเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้คนในการเรียนรู้ตลอดชีวิต นอกเหนือจากศูนย์การศึกษาตลอดชีวิตที่มีอยู่แล้วและยังไม่เพียงพอ - มีการขยายการสร้าง ความมั่นคงของ ศูนย์การเรียนรู้ชุมชน (Community Learning Center) โดยประชาชนใน	มหาวิทยาลัยจะเขียนโปรแกรมการเรียนขึ้นมาและเสนอต่อรัฐบาล เมื่อรัฐบาลตอบรับแล้วผู้ที่ยากจนก็สามารถเรียนในโปรแกรมเหล่านั้นได้ฟรีโดยที่รัฐบาลจะเป็นผู้รับผิดชอบค่าเรียน และเมื่อเรียนจบแล้วก็จะได้ใบประกอบวิชาชีพ เช่น การดูแลเด็ก ในปี 1998 รัฐบาลไต้หวันได้จัดทำสมุดปกขาว Toward a Learning Society. และมีโปรแกรมที่จะพัฒนากิจกรรมการส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิตจำนวน 14 โปรแกรม และในปี 2002 กฎหมายการศึกษาตลอดชีวิตของไต้หวันได้ถูกประกาศใช้ขึ้น และนำมาใช้ในการกำหนดนโยบายการส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิตของไต้หวัน ต่อมาในปี 2010 กระทรวงศึกษาธิการไต้หวันได้ประกาศให้มีกิจกรรมที่ส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิตที่เด่นชัดเกิดขึ้นทั่วประเทศคือ ปีแห่ง	เรียนรู้ตลอดชีวิต ให้กลายเป็นการสร้างชุมชนผ่านการเรียนรู้ตลอดชีวิตแทน อีกทั้งเน้นให้มีการจัดการศึกษาที่มีความเป็นรูปธรรม - ชุมชนรากหญ้ามีสิทธิในการตัดสินใจด้วยตนเอง ไม่เพียงแต่คนที่มีความรู้ ภูมิปัญญาเท่านั้น ชาวต่างชาติก็มีส่วนในการกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ในชุมชนที่ตนเองอาศัยอยู่ได้เช่นเดียวกัน - Kominkan และ Local resident เป็นผู้จัดการศึกษาด้วยตนเอง โดยมีหน้าที่ส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต ซึ่งมีการสร้างอาคารสถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกให้กับชุมชน - ญี่ปุ่นได้กำหนดหลักการไว้อย่างชัดเจนในกฎหมายการศึกษาสังคม (Social education) ซึ่งช่วยให้ชุมชนเข้มแข็งและปกครองตนเองได้ สิ่งสำคัญคือ การขับเคลื่อนของชุมชนแห่งการเรียนรู้ถูกพัฒนาโดย

มิติการจัด การศึกษา	ประเทศ		
	เกาหลีใต้	ไต้หวัน	ญี่ปุ่น
	ชุมชนสามารถสร้างศูนย์การเรียนรู้ชุมชน เป็นของตนเอง	การเรียนรู้ตลอดชีวิต 331 ที่ประชาชนจะต้องมีการเรียนรู้อย่างน้อยวันละสามสิบนาที ต่อวัน มีการออกกำลังกายวันละสามสิบนาที และ กระทำความดีอย่างน้อยหนึ่งอย่างต่อวัน กิจกรรมนี้เพื่อลดปัญหาของช่องว่างการน่านโยบายการศึกษาตลอดชีวิตไปใช้ นอกจากนี้กิจกรรมการศึกษาตลอดชีวิตของไต้หวันยังมีการเรียนการสอนในเรื่องของความ เป็นพลเมืองและโอกาสในการมีงานทำ ในขณะที่ทางรัฐบาลไต้หวันมีความพยายามในการส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิตให้ครอบคลุมทุกกลุ่มอายุ กลุ่มเป้าหมาย ให้มีความเทียมกัน การขับเคลื่อนนโยบายของทางไต้หวันจะเน้นในเรื่องของความเท่าเทียมกันทางเพศ และความแตกต่างทางสถานะทางสังคม	การใช้ชุมชนเป็นฐานในการพัฒนาและส่งเสริมการเรียนรู้ - NPOs (Nonprofit organization)เป็นอีกกลุ่มหนึ่งที่มีความเข้มแข็ง มีการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้มากมาย และเนื่องจากการขยายตัวมากขึ้นของNPOs ซึ่งการขยายตัวของNPOs นั้นเองที่ส่งผลให้การทำงานของหน่วยงานราชการลดขนาดลง ซึ่งช่วยให้คนในชุมชนสามารถบริหารจัดการตนเองมากขึ้น ทำทุกอย่างด้วยตนเองมากขึ้น - Community Learning Center จะ ได้ รับ การสนับสนุนจากรัฐบาลท้องถิ่น และมีการเสนอหลักสูตรระยะสั้นในการเรียน เช่น การเรียนคอมพิวเตอร์ เป็นต้น แต่การเรียนดังกล่าวโดยส่วนใหญ่ มักจะไม่เสียค่าใช้จ่าย หรืออาจจะเสียค่าใช้จ่ายเล็กน้อยเท่านั้น และ

มิติการจัด การศึกษา	ประเทศ		
	เกาหลีใต้	ไต้หวัน	ญี่ปุ่น
			Private section จะเป็นสถาบันการเรียนรู้ตลอดชีวิตอีกแห่งหนึ่งซึ่งดำเนินงานโดยภาคเอกชนซึ่งผู้ที่สนใจสามารถสมัครเรียน แต่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเรียนด้วย มักจัดขึ้นในมหาวิทยาลัย เช่น Sophia university นอกจากนี้ยังมี Open university มีการเปิดการเรียนการสอนในระบบออนไลน์ มีให้เลือกเรียนทั้งหลักสูตรปริญญาและหลักสูตรระยะสั้น ซึ่งถือว่าเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐบาลและได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลเช่นกัน ผู้เข้าเรียนจะต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเรียน แต่ก็ถือว่าคุ้มค่าที่ถูก
2. การพัฒนาครู	- ประเทศเกาหลีใต้มีการจัดการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรีและบัณฑิตศึกษาใน	- ในประเทศไต้หวันมีการเปิดสอนสาขาการศึกษาผู้ใหญ่ และการศึกษาต่อเนื่อง ในระดับปริญญาตรี โท เอกใน	- บุคลากรที่ทำงานด้านการศึกษาตลอดชีวิตในประเทศญี่ปุ่น ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ 1.ผู้ที่สำเร็จ

มิติการจัด การศึกษา	ประเทศ		
	เกาหลีใต้	ไต้หวัน	ญี่ปุ่น
	สาขาวิชา การศึกษาตลอดชีวิตและการศึกษาผู้ใหญ่ โดยผู้ที่สำเร็จการศึกษาจะได้รับโอกาสเข้าทำงานในศูนย์การศึกษาตลอดชีวิตของส่วนกลาง ส่วนท้องถิ่น เมืองแห่งการเรียนรู้ ศูนย์การศึกษาในระดับท้องถิ่น เป็นต้น โดยคุณสมบัติของคนที่ทำงานในศูนย์การศึกษาตลอดชีวิตต้องสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโท สาขาการศึกษาตลอดชีวิต หรือมีประกาศนียบัตรผ่านการฝึกอบรมในระดับเทียบเท่า ถ้าหากไม่จบสาขาดังกล่าว นอกจากนั้นยังมีโอกาสเข้าทำงานในองค์กร เอกชนที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ตลอดชีวิตหลายๆ องค์กร เกาหลีใต้มีศูนย์การศึกษาตลอดชีวิตแห่งชาติ (The national	สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ซึ่งบัณฑิตที่จบการศึกษาสามารถเข้าทำงานในหน่วยงานของรัฐและเอกชน และถ้าบัณฑิตที่สอบผ่านการเข้าทำงานราชการจะทำงานในหน่วยงานการศึกษา ที่ส่งเสริมการศึกษาผู้ใหญ่ การศึกษาตลอดชีวิต เช่น ศูนย์วัฒนธรรม ศูนย์การศึกษาเพื่อสังคม ศูนย์การวิจัยชุมชน และผู้ทำงานสามารถทำงานเพื่อพัฒนาการส่งเสริมการศึกษาตามอัธยาศัย และหรือทำงานวิทยาลัยชุมชนหรือศูนย์การเรียนรู้ตลอดชีวิต หากทำงานด้านเอกชนก็สามารถมีการพัฒนาตนเองเพื่อเพิ่มโอกาสในการทำงานได้ และครูทางการศึกษาตลอดชีวิตสามารถทำงานเป็นครูในโรงเรียนได้ทุกระดับ	การศึกษาสาขาการศึกษาตลอดชีวิต การศึกษาผู้ใหญ่ หรือสาขาการศึกษาอื่นๆ ต้องสำเร็จการศึกษาอย่างน้อยในระดับปริญญาตรี และเข้าทำงานในศูนย์การศึกษาชุมชน ห้องสมุด พิพิธภัณฑ์ และแหล่งการเรียนรู้อื่นๆ ในฐานะผู้จัดการ ผู้อำนวยการความสะดวก โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณาเข้าทำงาน คือ ต้องมีความรู้ และประสบการณ์ในด้านการจัดกิจกรรมการศึกษาตลอดชีวิต โดยมากจะเป็นหน่วยงานภาครัฐ และหน่วยงานท้องถิ่น ในช่วงที่ทำงานจะต้องมีโอกาสได้รับการพัฒนา ฝึกอบรม เพื่อเพิ่มพูนทักษะประสบการณ์โดยตลอด 2. กลุ่มอาสาสมัคร กลุ่มนี้ไม่จำเป็นต้องสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี แต่เป็นผู้ที่มีความเสียสละเข้ามา

มิติการจัด การศึกษา	ประเทศ		
	เกาหลีใต้	ไต้หวัน	ญี่ปุ่น
	center for lifelong education) ทำหน้าที่จัดฝึกอบรมให้กับผู้ที่ทำงานด้านการศึกษาตลอดชีวิต ใน ด้าน ทักษะ ประสบการณ์และวิชาชีพทางการศึกษาตลอดชีวิต		ทำงานเป็นอาสาสมัคร และวิทยากรในการสอนวิชาชีพ กิจกรรมอิสระ ในศูนย์การเรียนรู้ จะเป็นผู้มีความชำนาญในเรื่องนั้นๆ ทั้งจากการศึกษาและประสบการณ์ ในส่วนการพัฒนาตนเอง จะมีการประชุม สัมมนา เพื่อเพิ่มพูนทักษะในสาขาที่ตนเองทำโดยตลอด กลุ่มคนเหล่านี้จะทำงานในหน่วยงานของท้องถิ่น องค์กรพัฒนาเอกชน ที่ไม่หวังผลกำไร
3. การพัฒนาหลักสูตร	- กระทรวงศึกษาธิการ และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์มีการสนับสนุนงบประมาณไปยังรัฐบาลท้องถิ่น เพื่อการพัฒนาตำราเรียนในโรงเรียน การศึกษาผู้ใหญ่ - การพัฒนาชั้นเรียน วิทยาศาสตร์ในชุมชน สำหรับแม่บ้าน พร้อมทั้งแจกจ่ายความรู้ทาง	- การพัฒนาหลักสูตร การศึกษาตลอดชีวิตของประเทศไต้หวัน โดยส่วนใหญ่จะเป็นหลักสูตรระยะสั้น เน้นการนำไปใช้ได้ทันทีหรือเป็นกิจกรรมที่ให้บริการกับประชาชนทุกระดับ ถ้าหากเป็นหลักสูตรระยะสั้นจะเป็นการพัฒนาหลักสูตรโดยการหาความต้องการในการเรียนจากผู้เรียน และชุมชน เป็นหลัก ในแต่ละหน่วยจัด จะมีหลักสูตรที่	- การเปิดหลักสูตร ต่าง ๆ ใน Community Center นั้นจะต้องมีการสอบถามความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นเป็นหลัก เพื่อให้หลักสูตรสามารถตอบสนองต่อความต้องการของคนในท้องถิ่นมากที่สุด เนื่องจากหากท้องถิ่นจัดหลักสูตรด้วยตนเองอาจจะส่งผลให้ไม่มี

มิติการจัด การศึกษา	ประเทศ		
	เกาหลีใต้	ไต้หวัน	ญี่ปุ่น
	วิทยาศาสตร์สำหรับ ผู้ใหญ่ - การนำเอาสื่อ มัลติมีเดียคอมพิวเตอร์ และการให้บริการข้อมูล สารสนเทศกระจายลงสู่ ท้องถิ่น เช่น ห้องสมุด ชุมชน และศูนย์การเรียนรู้ ชุมชน เป็นต้น	หลากหลายตอบสนองความ ต้องการของผู้เรียนได้เต็มที่ - กิจกรรมและหลักสูตร เกิดขึ้นจากความต้องการของ ผู้เรียนและคนในชุมชน - มีการนำเอาสื่อและ เทคโนโลยีมาใช้เพื่อจัด การศึกษาตามศูนย์การเรียนรู้ ชุมชนมากขึ้น - การจัดโปรแกรม Lifelong learning 3-3-1 เพื่อส่งเสริมให้ ประชาชนใช้เวลาอย่างน้อย 30 นาทีต่อวันเพื่อการเรียนรู้ ใช้ เวลา 30 นาทีเพื่อออกกำลังกาย และทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ 1 อย่างใน 1 วัน - จัดหลักสูตรการส่งเสริมการ เรียนรู้เพื่อความเป็นพลเมือง - มีการส่งเสริมความเท่า เทียมกันโดยกลุ่มเป้าหมาย พิเศษ เช่น กลุ่มผู้หญิง ผู้สูงอายุ ผู้ด้อยโอกาสทางการศึกษา คน ขาดทักษะ รวมถึงแรงงาน ต่างชาติที่เข้าไปทำงานใน ไต้หวัน - Learning Hometown- Sustainable community Project จัดขึ้นเพื่อส่งเสริมความ ยั่งยืน ให้ประชาชนได้รู้จัก ชุมชนของตนเองมากขึ้น มีการ	ผู้สนใจเรียนและถูกลด งบประมาณลง แต่ก็ยังมี บางหลักสูตรที่รัฐบาล ท้องถิ่นสามารถจัดขึ้นด้วย ตนเองได้ เช่น หลักสูตร ด้านสิ่งแวดล้อม เป็นต้น เพื่อตอบโจทย์กับ สภาพการณ์ปัจจุบัน

มิติการจัด การศึกษา	ประเทศ		
	เกาหลีใต้	ไต้หวัน	ญี่ปุ่น
		จัดหลักสูตรทางด้านศิลปวัฒนธรรมของชุมชน และการพัฒนาอุตสาหกรรมท้องถิ่น - หลักสูตรการจัดการศึกษาสำหรับครอบครัว เพื่อแก้ปัญหาสังคมผู้สูงอายุ อัตราการเกิดต่ำ ปัญหาการหย่าร้างสูง การแต่งงานระหว่างเชื้อชาติ ครอบครัวเดี่ยว ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นผลกระทบทางสังคมของไต้หวัน - การศึกษาสำหรับผู้สูงอายุ มีหลักสูตรเพื่อดูแลผู้สูงอายุ เช่น Senior Citizen Active Learning Center และ Senior Citizen Active Lifelong Learning University	
4. การวัดและประเมินผล	ประเทศเกาหลีใต้มีศูนย์การศึกษาตลอดชีวิตแห่งชาติ (The national center for lifelong education) ที่เป็นองค์กรกลางด้านการศึกษาตลอดชีวิตของชาติ ทำหน้าที่ส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตให้กับคนทุกกลุ่มเป้าหมาย มีการจัดการประเมิน	ประเทศไต้หวันมีการจัดการวัดและประเมินคุณภาพทางการศึกษาตลอดชีวิตทั้งในหน่วยงานของรัฐและหน่วยงานเอกชน มีการตรวจสอบคุณภาพ และจัดการประกวดแข่งขัน คัดเลือกหน่วยงานที่จัดการศึกษาตลอดชีวิตดีเด่นในด้านต่างๆ โดยตลอดเพื่อให้เกิดการพัฒนาคุณภาพการศึกษาตลอดชีวิตอย่างต่อเนื่อง และ	มีการตรวจสอบคุณภาพของหน่วยงานที่เป็นของภาครัฐและศูนย์การเรียนรู้ของเอกชนเอง ซึ่งจะมีเจ้าหน้าที่จากหน่วยงานที่กำกับดูแลเข้ามาทำการตรวจสอบคุณภาพอยู่เป็นประจำ ในส่วนรายวิชาชีพ ในศูนย์การศึกษาตลอดชีวิต จะมีการประเมินผลการเรียนรู้

มิติการจัด การศึกษา	ประเทศ		
	เกาหลีใต้	ไต้หวัน	ญี่ปุ่น
	ตรวจสอบคุณภาพของ การให้บริการของ หน่วยงานการศึกษา ตลอดชีวิตในระดับต่างๆ เพื่อเป็นการสร้างความ ร่วมมือและเป็นการ แข่งขันให้ มีการ ดำเนินงานในการจัด การศึกษาตลอดชีวิต อย่างมีคุณภาพ ในส่วนรายวิชาหรือ หลักสูตร ที่เกี่ยวข้อง มี การจัด การวัด และ ประเมินตามวัตถุประสงค์ ของแต่ละกิจกรรม และมี การปรับปรุงพัฒนาเพื่อ ขยายกิจกรรมการเรียนรู้ ตลอดชีวิตให้มีคุณภาพ หลากหลายรูปแบบ	กระทำโดยทุกภาคีภาคส่วน. - ในส่วนรายวิชาหรือหลักสูตร ที่เกี่ยวข้อง มีการจัดการวัดและ ประเมินตามวัตถุประสงค์ของ แต่ละกิจกรรม และมีการ ปรับปรุงพัฒนาเพื่อขยาย กิจกรรมการเรียนรู้ของศูนย์การ เรียนรู้ตลอดชีวิต ศูนย์ฝึกอาชีพ ต่างๆ	โดยผู้สอนและผู้เรียนใน เรื่องนั้นๆ และมีการ ประเมินความพึงพอใจใน การจัดกิจกรรมเพื่อเป็น แนวทางในการพัฒนา แก้ไข ปรับปรุง ให้มี ประสิทธิภาพมากขึ้น

จากตาราง 5 พบว่า ผลการเปรียบเทียบการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ กลุ่ม
การศึกษาตลอดชีวิต มิติของการจัดการศึกษาในเรื่องความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา การพัฒนา
ครู การวัดและประเมินผล และการพัฒนาหลักสูตร ของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก: เกาหลีใต้ ไต้หวัน
และญี่ปุ่น สรุปได้ว่า ในเรื่องของ ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา พบว่า ประเทศเกาหลีใต้และญี่ปุ่น
มีการกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นเป็นผู้รับผิดชอบกับการศึกษาตลอดชีวิต ชุมชนมีอิสระในการจัดการ

เรียนรู้ ส่วนประเทศไต้หวัน ให้ทางมหาวิทยาลัยเป็นผู้ดูแลเรื่องการศึกษาตลอดชีวิต โดยมีศูนย์การศึกษาตลอดชีวิตในมหาวิทยาลัย ด้านการพัฒนาครู พบว่า ยังไม่มีข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาครูในการศึกษาตลอดชีวิต แต่ประเทศญี่ปุ่น ครูการศึกษาตลอดชีวิตจะเป็นอาสาสมัครนอกเวลาที่จะเข้ามาช่วยงาน ส่วนประเทศไต้หวันมีการจัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรีเพื่อผลิตครูสาขาการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาตลอดชีวิต ส่วนด้านการพัฒนาหลักสูตร พบว่า ประเทศญี่ปุ่นและไต้หวัน หลักสูตรจะถูกพัฒนามาจากความต้องการของผู้เรียนและคนในชุมชน มีการสอบถามความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นเป็นหลัก เพื่อให้หลักสูตรสามารถตอบสนองต่อความต้องการของคนในท้องถิ่นมากที่สุด และด้านการวัดและประเมินผล พบว่า ทั้ง 3 ประเทศ การประเมินผลเป็นการประเมินเพียงความรู้และทักษะที่ได้รับการฝึกอบรมหลังเรียนในแต่ละศูนย์เท่านั้น เพราะกิจกรรมหลักของศูนย์การเรียนรู้ตลอดชีวิตเป็นหลักสูตรระยะสั้น

บทที่ 4

ผลการศึกษาเปรียบเทียบอิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง ประวัติศาสตร์ และปัจจัยที่ส่งเสริมและที่เป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จในการนำนโยบายด้าน การศึกษาไปปฏิบัติ ในรอบ 3 ทศวรรษที่ผ่านมาของกลุ่มประเทศเอเซียตะวันออก: เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น

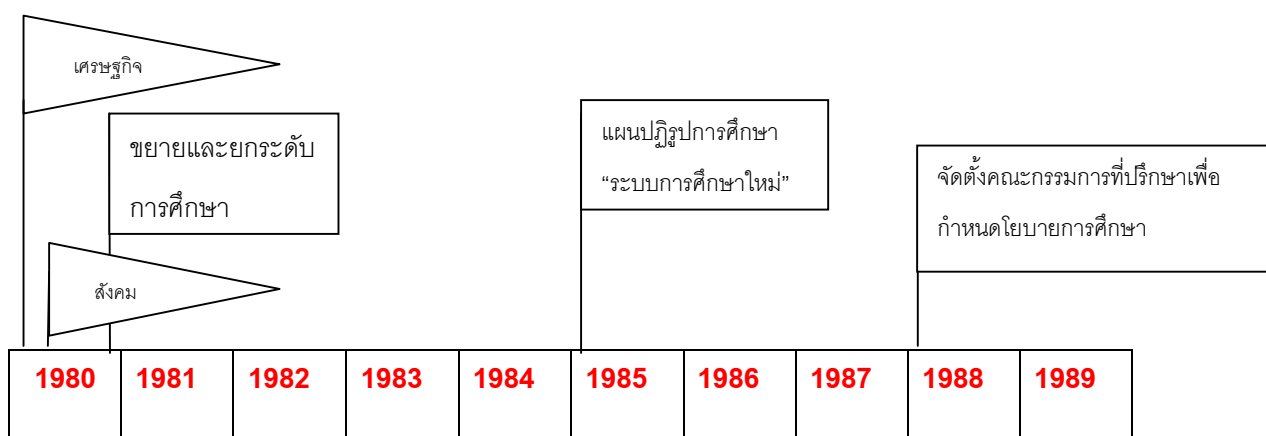
ส่วนที่ 1 ผลการศึกษาอิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองประวัติศาสตร์ และพลวัตที่เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ในรอบ 3 ทศวรรษที่ผ่านมาของกลุ่ม ประเทศเอเซียตะวันออก: เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น

ส่วนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบอิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง ประวัติศาสตร์ และพลวัตที่เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ในรอบ 3 ทศวรรษที่ ผ่านมาของกลุ่มประเทศเอเซียตะวันออก: เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น

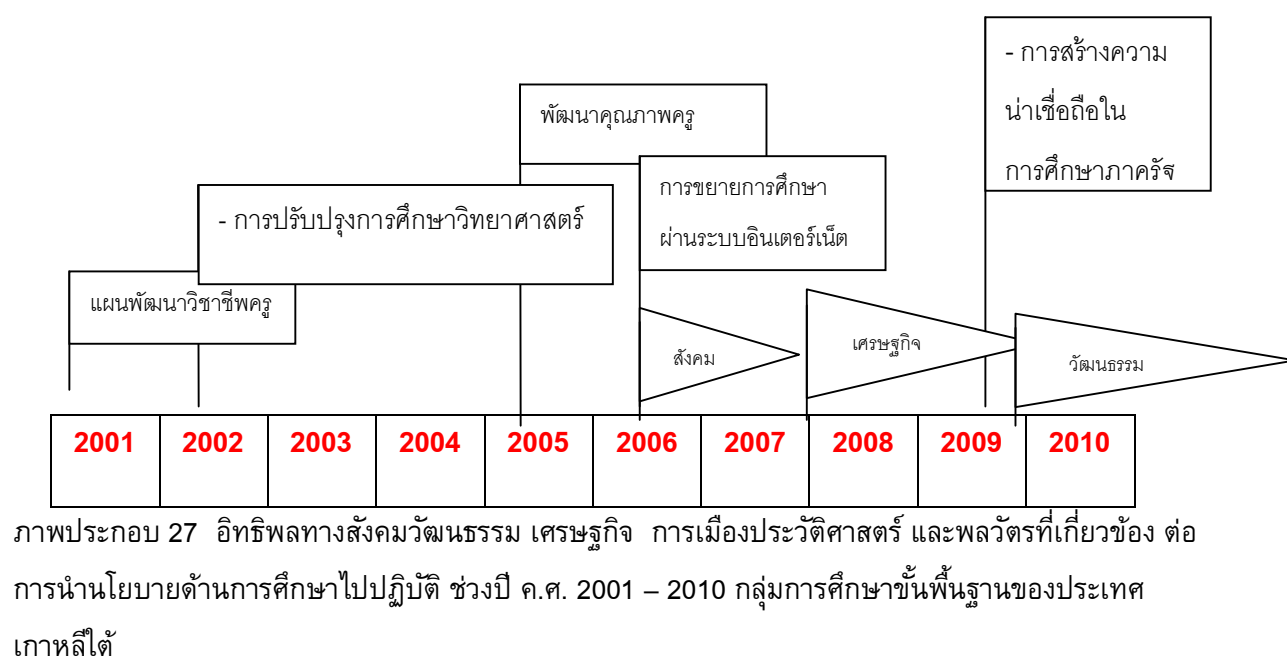
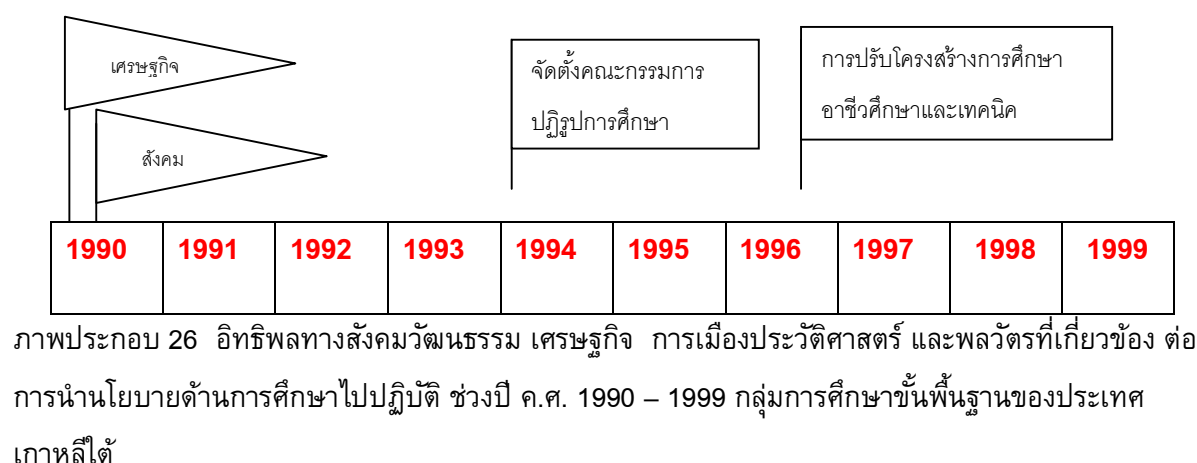
ส่วนที่ 3 ผลการศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยที่ส่งเสริมและที่เป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จใน การนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ในรอบ 3 ทศวรรษที่ผ่านมาของกลุ่มประเทศเอเซียตะวันออก : เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น

ส่วนที่ 1 ผลการศึกษาอิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง ประวัติศาสตร์ และพลวัตที่เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ในรอบ 3 ทศวรรษที่ผ่านมาของกลุ่มประเทศเอเซียตะวันออก: เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น

1. ประเทศเกาหลีใต้

ภาพประกอบ 25 อิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองประวัติศาสตร์ และพลวัตที่เกี่ยวข้อง ต่อ การนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 1980 – 1989 กลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศ เกาหลีใต้

จากภาพประกอบที่ 25-27 พบว่า อิทธิพลทางสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง ประวัติศาสตร์ ที่เกี่ยวข้องกับการนํานโยบายไปสู่การปฏิบัติของประเทศ เกาหลีใต้ มีดังนี้

มิติทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ต่อนโยบายทางการศึกษา ค.ศ. 1980-2011 (พ.ศ. 2523-2554)

สาธารณรัฐเกาหลีมีประวัติการพัฒนาการศึกษาเป็นระยะเวลายาวนาน โดยลัทธิขงจื้อ ซึ่งเป็นเสมือนสถาบันทางการศึกษา วัฒนธรรม และสังคม โดยมีอิทธิพลที่สำคัญต่อการพัฒนาประชาชน ตั้งแต่ระยะเริ่มแรกของประวัติศาสตร์เกาหลีเป็นต้นมา (ประมาณก่อนคริสตศักราช 100) และตลอดระยะเวลา

ของราชวงศ์โชซอน (Chosun Dynasty) (ค.ศ.1392-1910) จนถึงสังคมเกาหลีสมัยใหม่ ขนบประเพณีทางวัฒนธรรมอย่างหนึ่งคือ การที่ประชาชนเกาหลีได้ให้คุณค่าการศึกษาไว้สูงและให้ความนับถือผู้ที่มีการศึกษานั้น เป็นแรงผลักดันอย่างหนึ่งที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จในการพัฒนาการศึกษาของประเทศเกาหลีได้ในช่วงเวลาหลายทศวรรษที่ผ่านมา

มิติทางสังคมและเศรษฐกิจ ต่อนโยบายทางการศึกษา ค.ศ. 1980-2011 (พ.ศ. 2523-2554)

ประเทศเกาหลีใต้รายได้ต่อหัว ในปี 1960 น้อยกว่า 80 เหรียญสหรัฐ ในปี 1970 ก้าวกระโดดเป็น 250 เหรียญสหรัฐ และเพิ่มขึ้นไปถึง 1,600 เหรียญสหรัฐ ในปี 1980 ซึ่งทั่วโลกมองว่าประหลาดใจจนเรียกว่า "มหัศจรรย์แห่งแม่น้ำฮาน"(Miracle of the Han River) ซึ่งกรณีของเกาหลีสอดคล้องกับหลักการของ Przeworski และ Limongé จากสภาพเศรษฐกิจที่ดีขึ้นทำให้รัฐบาลหันมายกระดับทางการศึกษา ระหว่างกลางทศวรรษ 1970 ถึงทศวรรษ 1980 ช่วงเวลานั้นรัฐบาลเริ่มตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษาและนโยบายด้านสังคมอื่น ๆ ในการพัฒนาประเทศ แผน 5 ปีฉบับที่ 4 (1977-1981) วางระบายนโยบายระดับชาติที่สำคัญได้แก่ การศึกษา สาธารณสุข และการเคหะ แผน 5 ปีฉบับที่ 5 (1982-1986) เน้นการพัฒนาอย่างกลมกลืนระหว่างเศรษฐกิจและสังคม โดยการความสำคัญอันดับต้นนี้ เกิดจากความคิดค้นทางเศรษฐกิจและปัจจัยทางสังคม ตัวอย่างเช่น เป้าหมายหลักของการปฏิรูปทางการศึกษาในปี 1980 คือทำให้ความป่วยทางสังคม (social ills) ร่วมกับการแข่งขันที่ดุเดือดในการเข้าศึกษาต่อมหาวิทยาลัยดีขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปฏิรูปตั้งใจลดการสอนพิเศษซึ่งเป็นภาระทางการเงินที่มากเกินไปสำหรับผู้ปกครอง โดยหลักสูตรมุ่งเน้นการบูรณาการของรายวิชาต่าง ๆ (เช่น การบูรณาการรายวิชาประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ เป็นรายวิชาสังคมศึกษา ในระดับประถมศึกษา) และเน้นพัฒนาคนในองค์กรรวม

เนื่องจากปลายทศวรรษที่ 80 มีความต้องการอย่างมากสำหรับผู้ที่จะจบการศึกษาระดับอุดมศึกษาและโรงเรียนเทคนิคมัธยมปลายจากภาคการผลิต ที่เป็นเช่นนี้เพราะผู้ที่จบมัธยมปลายแล้วเลือกศึกษาต่อระดับอุดมศึกษามีจำนวนมากกว่า ขณะที่ภาคบริการทางเศรษฐกิจ ให้ความสนใจต่อเด็กที่จบมัธยมปลายมากกว่าภาคการผลิตแบบไม่ได้สัดส่วนกันกับจำนวนผู้ที่สำเร็จการศึกษา ในปี ค.ศ. 1991 รัฐบาลจึงออกนโยบายรับสมัครนักเรียนอาชีวศึกษามากขึ้น ร้อยละ 50 อย่างไรก็ตามในปี ค.ศ. 1998 รัฐบาลได้ยกเลิกนโยบายนี้ เนื่องจาก 1) การแบ่งการลงทะเบียนเรียนระหว่างทั่วไป / วิชาการ และวิชาชีพ / ทางด้านเทคนิค ส่วนใหญ่ยังคงมีแนวความคิดที่ไม่เปลี่ยนแปลง คือประชาชนต้องการการศึกษาทั่วไปที่นำไปสู่การศึกษาต่อ ระดับอุดมศึกษา และ 2) บริษัทในอุตสาหกรรมการผลิตเริ่มที่จะนำเทคโนโลยีที่ช่วยประหยัดแรงงานมาใช้ เช่น หุ่นยนต์และระบบอัตโนมัติโรงงาน

มิติทางการเมือง ต่อนโยบายทางการศึกษา ค.ศ. 1980-2011 (พ.ศ. 2523-2554)

ความตระหนักในเรื่องคุณภาพการศึกษาเริ่มปรากฏเพิ่มขึ้นตั้งแต่กลางทศวรรษที่ 1980 เป็นต้นมา มีการแต่งตั้งองค์กรขึ้น 2 คณะ คือ คณะกรรมการเพื่อการปฏิรูปการศึกษา (Presidential Commission on Education Reform) ในปีค.ศ.1985 และคณะกรรมการที่ปรึกษาเพื่อกำหนดนโยบายการศึกษา (Presidential Advisory Committee on Education Policy) ในปี ค.ศ.1988 คณะกรรมการทั้งสองคณะนี้ได้นำเสนอข้อเสนอหลายประการในการปฏิรูปการศึกษาเพื่อส่งเสริมการจัดการศึกษาที่มีคุณภาพ ในระหว่างปลายทศวรรษ 1980 แต่อย่างไรก็ตามการปฏิรูปการศึกษารั้งนี้ไม่ประสบผลสำเร็จ เนื่องจากสาเหตุหลัก คือ ขาดการร่วมรับผิดชอบอย่างจริงจัง และขาดความสนับสนุนอย่างต่อเนื่องจากรัฐบาล

ในปี ค.ศ. 1998 รายได้ต่อหัว 5,900 เหรียญสหรัฐ ในปี ค.ศ. 1990 เมื่อเกาหลีได้รับอิทธิพลจากระบบประชาธิปไตยเพียงในนามที่ประสบผลสำเร็จ ในการถ่ายโอนอำนาจทางการเมืองอย่างสันติ และถูกต้องตามกฎหมาย ในทศวรรษที่ 90 ประเทศเกาหลีได้หันมาเน้นการปรับปรุงคุณภาพการศึกษาระดับอนุบาลจนถึงระดับมัธยมศึกษา (K-12) ให้ดียิ่งขึ้น รวมทั้งการลงทุนสาธารณะในการศึกษาระดับอุดมศึกษา (เช่น Brain Korea 21) และกำหนดให้การศึกษาตลอดชีวิตเป็นนโยบายสำคัญ

หลังจากที่ประเทศเกาหลีได้มีการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองที่สำคัญ คือ มีประธานาธิบดีที่มาจากพลเรือนเป็นครั้งแรก ในปี ค.ศ. 1993 คือประธานาธิบดีคิมยัง-ซัม (President Kim Young-sam) ที่เห็นว่าการปฏิรูปการศึกษาเป็นเสมือนเครื่องมือที่จะแก้ปัญหาของการศึกษาและเตรียมพร้อมสำหรับศตวรรษ 21 มีการจัดตั้งคณะกรรมการเพื่อการปฏิรูปการศึกษาของประธานาธิบดี (Presidential Commission on Education Reform) ขึ้นมาใหม่ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.1994 เพื่อทำการปฏิรูปการศึกษาทั้งระบบโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะพัฒนาพลเมืองที่มีคุณสมบัติและความรับผิดชอบให้พร้อมสำหรับการเป็นผู้นำในศตวรรษที่ 21 ซึ่งเป็นยุคโลกาภิวัตน์และยุคแห่งข้อมูลข่าวสาร ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ปี ค.ศ. 2001 รัฐบาลได้ตัดสินใจยกระดับสถานะของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการศึกษาให้อยู่ในระดับรองนายกรัฐมนตรี (DPM) และให้กระทรวงกำกับดูแลและประสานงานนโยบายการศึกษา และนโยบายการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (HRD) เป็นรองนายกรัฐมนตรี (DPM) เพื่อการศึกษาและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ปัจจุบันแก้อัคณะกรรมการเพื่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ที่ประกอบด้วยคณะรัฐมนตรีว่าการกระทรวง 8 ตำแหน่ง

มิติทางสังคม ต่อนโยบายทางการศึกษา ค.ศ. 1980-2011 (พ.ศ. 2523-2554)

การปฏิรูปการศึกษาของประเทศเกาหลีใต้เริ่มต้นอีกครั้ง ในปี ค.ศ. 1995 ได้ประกาศแผนการปฏิรูปการศึกษาออกมาเป็นครั้งแรกและในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.1996 ตามลำดับ เพื่อสร้างสิ่งที่เรียกว่า “ระบบการศึกษาใหม่ (New Education System)” เพื่อมุ่งสู่ยุคสารสนเทศและโลกาภิวัตน์ โดยมีพื้นฐานความคิดอยู่ที่การสร้าง “สังคมการศึกษาแบบเปิด และตลอดชีวิต” โดยมุ่งเน้นเรื่องการปรับโครงสร้างระบบการศึกษาระดับอาชีวศึกษาและเทคนิค การปรับหลักสูตร การตั้งบัณฑิตวิทยาลัยเฉพาะทาง การแพทย์ ทางศาสนา ทางกฎหมาย ตลอดจนการปรับกฎหมายบางอย่างให้เอื้อต่อการเปลี่ยนโฉมใหม่ของการศึกษา เป้าหมายสูงสุดของระบบการศึกษายุคใหม่ของประเทศเกาหลีใต้คือความคิดที่เรียกว่า Edutopia หรืออุดมรัฐทางการศึกษา (Autopia of Education) ซึ่งหมายถึงความเป็นรัฐสวัสดิการทางการศึกษา ประสงค์ที่จะสร้างระบบการศึกษาสมัยใหม่ ที่บุคคลทุกคนสามารถใช้ประโยชน์ได้โดยไม่มีข้อจำกัดในเรื่องเวลา สถานที่ เงื่อนไขการทำงาน เงื่อนไขในการดำเนินชีวิต หรือข้อจำกัดทั้งปวง เพื่อให้คนเกาหลีใต้มีความรู้ ความสามารถ มีความทันสมัย และที่สำคัญคือ มีจริยธรรม เพื่อเปิดเสรี กระจายอำนาจ เพื่อแก้ปัญหาการมุ่งกวัดวิชาเพื่อแย่งกันเข้ามหาวิทยาลัย เพิ่มความสามารถในการแข่งขัน

ซึ่งครอบคลุมคิดเกี่ยวกับการปฏิรูป ได้แก่ 1) จัดการศึกษาให้บุคคลได้รับประโยชน์ได้ตลอดเวลาตลอดชีวิต 2) ใช้เทคโนโลยีสื่อสารสมัยใหม่อันเฉียบคมเพื่อให้ประชาชนทุกคนสามารถเปิดประตูสู่การศึกษาได้ทุกสถานที่ทุกเวลา 3) จัดสร้างระบบธนาคารสะสมหน่วยกิต ที่ผู้เรียนสามารถสะสมหน่วยกิตในสาขาวิชาที่ตนเรียนและยื่นเรื่องขอถ่ายโอนหน่วยกิตข้ามสถาบันการศึกษา และข้ามคณะสาขาวิชาได้สะดวกขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้เลือกโปรแกรมการศึกษาที่เหมาะสมกับตนเองได้อย่างยืดหยุ่นและส่งเสริมให้คนทำงานไปเรียนไปพร้อมกันได้ 4) ในระดับมหาวิทยาลัย ปรับให้มีการลดจำนวนหน่วยกิตของวิชาเอกให้น้อยลง และปรับให้มีการเรียนการสอนในระบบวิชาเอกคู่ (double major) และปรับภาควิชาต่างๆ สามารถทำงานร่วมกัน เพื่อให้ นักศึกษามีความรู้รอบด้านที่จะนำมาใช้ประโยชน์อย่างบูรณาการได้ 5) ในระดับประถมและมัธยมศึกษา จัดโปรแกรมการศึกษาให้มีความหลากหลายและการเน้นความสามารถเฉพาะด้านและเปิดให้นักเรียนมีโอกาเลือกโปรแกรมการเรียนตามความสนใจ ความถนัด และความจำเป็นได้อย่างกว้างขวาง รวมทั้งพัฒนาด้านจริยธรรม ศิลปวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ พัฒนาวิชาชีพครูให้มีความสามารถ มีอิสระและความรับผิดชอบและได้รับผลตอบแทนตามความสามารถ ส่งเสริมผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมเพิ่มขึ้น ระดับมัธยมศึกษาให้นักเรียนมีเสรีภาพในการถ่ายโอนการเรียนระหว่างอาชีวศึกษา สัมมัธยมปลายสายสามัญ หรือจากสายสามัญสู่สายอาชีวศึกษาได้สะดวก และ 6) การศึกษาระบบเปิด การศึกษาในระดับอุดมศึกษาจะต้องเอื้อประโยชน์ต่อผู้ที่มีความบกพร่องทางกายภาพ และบุคคลที่ประสบความยากลำบากในการเข้าสู่ระบบการศึกษาในโรงเรียน การศึกษาที่พึง

ประสงค์ คือ การศึกษาเพื่อปวงชนที่สูงด้วยคุณค่า แต่ด้วยต้นทุนที่ต่ำ และในปี ค.ศ. 1997 รัฐบาลได้ออกกฎหมายการศึกษา และพระราชบัญญัติการศึกษาตลอดชีวิต

มิติทางวัฒนธรรม ต่อนโยบายทางการศึกษา ค.ศ. 1980-2011 (พ.ศ. 2523-2554)

ปี ค.ศ. 2006 กระทรวงศึกษาธิการได้มีการประกาศมาตรการในการช่วยเหลือเด็กที่มีพ่อแม่เป็นชาวต่างชาติและการแต่งงานระหว่างเชื้อชาติที่อาศัยอยู่ในประเทศเกาหลีให้ได้รับการศึกษาที่ดีขึ้น เพื่อสนับสนุนด้านการให้คำปรึกษากับนักศึกษาในมหาวิทยาลัย นักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาที่มาจากครอบครัวที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ซึ่งโครงการดังกล่าวเริ่มต้นตั้งแต่ปี ค.ศ. 2009 มีการส่งเสริมงบประมาณจำนวน 5 ล้านบาท เพื่อฝึกให้นักศึกษาจาก 40 มหาวิทยาลัยจำนวน 7000 คน ในการให้คำปรึกษากับเด็กที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม การเปิดตัวโครงการนำร่อง “CAMPUS Asia*” ซึ่งเป็นความร่วมมือระหว่างประเทศเกาหลี จีน และญี่ปุ่น เพื่อแลกเปลี่ยนไทรภาคีครั้งแรก โดยจะแลกเปลี่ยนนักศึกษาในระดับปริญญาตรีและบัณฑิตศึกษา ในการเสริมสร้างการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

ในปี ค.ศ. 2011 กระทรวงศึกษาธิการ ได้ประกาศแผนปฏิบัติการสำหรับโครงการวัฒนธรรมทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ปี ค.ศ. 2011(Action Plan for the 2011 S&T Culture Project) ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับนโยบายวัฒนธรรมและการสนับสนุนที่จะสร้างพิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์ในพื้นที่ชนบทเพื่อสร้างสรรค์ความคิดสร้างสรรค์ด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและวัฒนธรรม นำไปสู่การพัฒนาที่มีความสมดุล

มิติทางเศรษฐกิจ ต่อนโยบายทางการศึกษา ค.ศ. 1980-2011 (พ.ศ. 2523-2554)

ปี ค.ศ. 2001 กระทรวงฯ ได้เริ่มนโยบาย 100 เมืองแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต (100 Lifelong learning Cities) ซึ่งในปี ค.ศ. 2006 จึงมีการดำเนินการตามนโยบายดังกล่าวใน 33 เมือง และได้ทำการเลือกอีก 25 เมืองเพิ่มเติมเสร็จสิ้นแล้ว ซึ่งในปี 2008 จะดำเนินการให้ครบจำนวน 100 เมือง การสนับสนุนเงินเพื่อโครงสร้างพื้นฐานสำหรับการสร้างเมือง รวมทั้งการจ้างงานขององค์กร หน่วยงานและเครือข่ายการเรียนรู้ตลอดชีวิต เนื้อหาของโปรแกรม 100 เมืองแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต (100 Lifelong learning Cities) จะเน้นไปที่วัฒนธรรมและการพักผ่อน มีการสร้างลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละเมือง สร้างโอกาสให้แรงงานเพื่อที่จะสร้างความเชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้ที่ยั่งยืนและการจ้างงานในประชากรที่เป็นผู้ใหญ่ในท้องถิ่น

ปี ค.ศ. 2006 เนื่องจากความเหลื่อมล้ำทางสังคม กระทรวงศึกษาธิการ ได้ทำการประกาศเกี่ยวกับนโยบายการศึกษา โดยมุ่งเน้นเป็นพิเศษเกี่ยวกับแผน ระบบตลาดความปลอดภัยทาง

การศึกษา (Edu-Safety Net) ผ่านความพยายามของทุกภาคส่วนของสังคมในการช่วยกันให้การสนับสนุนและนำไปปฏิบัติสำหรับนักศึกษาที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้น้อยและอยู่ในพื้นที่ห่างไกล กระทรวงศึกษาธิการจะจัดสรรงบประมาณ เพื่อปรับปรุงสภาพแวดล้อมทางการศึกษาของหมู่บ้านชาวประมงและหมู่บ้านเกษตรกร การสนับสนุนทางการเงินเพื่อสร้างความมั่นใจว่าเด็กที่มีอายุ 5 ปี และน้อยกว่านั้นจะได้รับการศึกษาฟรี และอายุ 3-4 ปี จะได้รับค่าธรรมเนียมการศึกษาในระดับที่แตกต่างกัน ในปี 2006 การสร้างกิจกรรมหลังเลิกเรียนให้มีความเข้มแข็ง มีการจัดโปรแกรมการศึกษาที่หลากหลาย และมีอาจารย์ที่ยอดเยี่ยมมากขึ้น เพื่อที่ว่าอย่างน้อยร้อยละ 40 ของนักเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาของประเทศที่อาจได้รับประโยชน์จากโปรแกรมที่มีคุณภาพและประหยัดค่าใช้จ่าย ภายใต้แผนการศึกษาระดับมัธยมศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ โรงเรียนมัธยมอุตสาหกรรม จะถูกจัดหมวดหมู่ภายใต้ชื่อของ โรงเรียนเฉพาะทาง (Specialized High Schools (tentative)) ภายใต้สัญญารัฐบาลท้องถิ่น หน่วยงานอุตสาหกรรม และหน่วยงานรัฐบาลกลางจะสนับสนุนเงินทุนและมีส่วนร่วมโดยตรงในการดำเนินงานให้กับโรงเรียนเหล่านี้

รวมทั้งนโยบายการสนับสนุนทางการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้น้อย ที่เริ่มในปี ค.ศ. 2003 โดยจัดสรรงบประมาณเพื่อเพิ่มวัฒนธรรมการศึกษาและการบริการสวัสดิการสำหรับนักเรียนที่ด้อยโอกาสใน 100 ภูมิภาคที่มีรายได้น้อยทั่วประเทศ มีความพยายามที่จะลดช่องว่างทางการศึกษาระหว่างคนรวยและคนจน ซึ่งโครงการจะช่วยให้มีโอกาสทางการศึกษาและวัฒนธรรมที่มีความหลากหลาย ทั้งระดับก่อนประถมศึกษา ประถมศึกษาและมัธยมศึกษาทั่วประเทศ นอกจากนี้กระทรวงจะให้ความสำคัญกับนักเรียนที่ครอบครัวมีรายได้น้อยโดยไม่คำนึงถึงการจัดลำดับเครดิตของผู้ปกครอง และให้นักเรียนสามารถผ่อนผันได้เป็นระยะเวลา 10 ปี

รัฐบาลได้คัดเลือกมหาวิทยาลัยและสถาบันการวิจัยเพื่อเป็นผู้นำด้านการถ่ายทอดเทคโนโลยี และเชิงพาณิชย์จำนวน 28 แห่ง เกิดขึ้นภายใต้โครงการความคิดริเริ่มไตรภาคี ซึ่งมหาวิทยาลัยเหล่านี้จะได้รับการสนับสนุนเงินทุนจากรัฐบาล 5 ปี เพื่อใช้ในการส่งเสริมการถ่ายทอดเทคโนโลยีและการค้าในภูมิภาคการคัดเลือกมหาวิทยาลัยจะดำเนินงานโดยคณะกรรมการ 'Connect Korea' ที่ควบคุมโดยหน่วยงานของรัฐบาล 3 หน่วยงาน และรัฐมนตรีจากกระทรวงพาณิชย์ กระทรวงอุตสาหกรรมและพลังงาน

การสนับสนุนจากโครงการ TLO (Technology Licensing Office) ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของแผน 'Connect Korea' ได้ออกแบบเพื่อเลือกสำนักงานเทคโนโลยีซึ่งตั้งอยู่ในพื้นที่มหาวิทยาลัยและสถาบันวิจัยในการออกใบอนุญาต พัฒนาสถาบันเหล่านี้ให้มีศักยภาพในการเติบโตสูงและช่วยเหลือด้านกำลังการผลิตโดยการสนับสนุนทางการเงิน ให้ความช่วยเหลือในการสรรหาผู้เชี่ยวชาญ ภายใต้โครงการ 'Connect Korea' มหาวิทยาลัยและสถาบันวิจัยจะถูกกระตุ้นให้มีการถ่ายโอนเทคโนโลยีไปยังภาคเอกชนในทางกลับกันก็เก็บเกี่ยวค่าธรรมเนียมจากการออกใบอนุญาต

ปี ค.ศ. 2009 กระทรวงได้ออกนโยบายให้ความช่วยเหลือเรื่องการทำงานสำหรับนักศึกษา มหาวิทยาลัยและบัณฑิตที่จบการศึกษาแล้ว สำหรับผู้สำเร็จการศึกษาที่ยังไม่ได้รับสมรรถนะที่จะหาโอกาสในการทำงานที่เหมาะสม กระทรวงจะส่งเสริมให้ศูนย์การศึกษาตลอดชีวิตที่วิทยาลัยจูเนียร์และมหาวิทยาลัยที่จะเสนอโปรแกรมการพัฒนาอาชีพเฉพาะ ในปี 2009 สถาบันอุดมศึกษา 10 แห่ง ได้รับเงินสนับสนุน เพื่อส่งเสริมตัวเองให้เป็นศูนย์การศึกษาพื้นฐานของชีวิตและอาชีพศึกษา โดยจำนวนสถาบันการศึกษาพิเศษดังกล่าวจะเติบโตถึง 15 แห่งภายใน ปี ค.ศ. 2010 การบำรุงทรัพยากรมนุษย์ของความสามารถระดับโลก โดยจัดส่งนักศึกษา 120 คนที่จะเข้าร่วมหลักสูตรการฝึกอบรมที่สูงขึ้น ในต่างประเทศในปี ค.ศ. 2009 โดยเฉพาะอย่างยิ่งสัดส่วนของนักศึกษาที่เข้าร่วม จะเพิ่มขึ้นในด้านเทคโนโลยีสีเขียวสมัยใหม่ เป็นร้อยละ 40 ภายในปี ค.ศ. 2012

ปี ค.ศ. 2010 กระทรวงศึกษาธิการ ได้ออกนโยบายพัฒนาโรงเรียนให้เหมาะสมตามสภาพแวดล้อมและความต้องการจำเป็นของนักเรียน โดยมีการแนะนำการวินิจฉัยความถนัดสำหรับนักเรียน และคู่มือการศึกษาอาชีพสำหรับโรงเรียน สำนักงานการศึกษาในท้องถิ่นมีการให้คำปรึกษาเรื่องอาชีพแก่นักเรียนและผู้ปกครอง และสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับส่วนราชการและวิสาหกิจท้องถิ่น สำหรับข้อมูลที่ดีขึ้นเกี่ยวกับอาชีพและโอกาสในการอบรม ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายนั้น โรงเรียนมัธยมอาชีพศึกษาแบบทักษะขั้นสูง (Meister vocational high schools) ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ออกแบบเฉพาะในการเตรียมเยาวชนในการทำงานด้านการผลิตที่มีทักษะขั้นสูง จะเปิดดำเนินการในเดือนมีนาคม ค.ศ. 2010 เริ่มต้นด้วยโรงเรียนที่ได้รับมอบหมาย 21 แห่ง โรงเรียนเหล่านี้จะมีการพัฒนาหลักสูตรที่ออกแบบเฉพาะตามความต้องการของอุตสาหกรรม จัดหาหลักสูตรการฝึกฝนภาษาต่างประเทศ และสร้างเครือข่ายการทำงานกับอุตสาหกรรมหลัก เพิ่มความเป็นเลิศในโครงการความร่วมมือภาคอุตสาหกรรม-มหาวิทยาลัย ปรับเปลี่ยนโครงการสนับสนุนทางการเงินสำหรับความร่วมมือภาคอุตสาหกรรม-มหาวิทยาลัย โดยการเสริมสร้างการศึกษาในทางปฏิบัติของมหาวิทยาลัย เพิ่มการสนับสนุนของมหาวิทยาลัยสำหรับบริษัท การปรับปรุงโครงการสนับสนุนด้านการเงินเพื่อความร่วมมือภาคอุตสาหกรรม-มหาวิทยาลัย เพิ่มระบบการส่งเสริมความร่วมมือภาคอุตสาหกรรม-มหาวิทยาลัย โดยนวัตกรรมของพื้นฐานความร่วมมือภาคอุตสาหกรรม-มหาวิทยาลัยนำไปสู่องค์กรภาคอุตสาหกรรม-มหาวิทยาลัย แนะนำระบบโรงเรียนความร่วมมือภาคอุตสาหกรรม-มหาวิทยาลัย

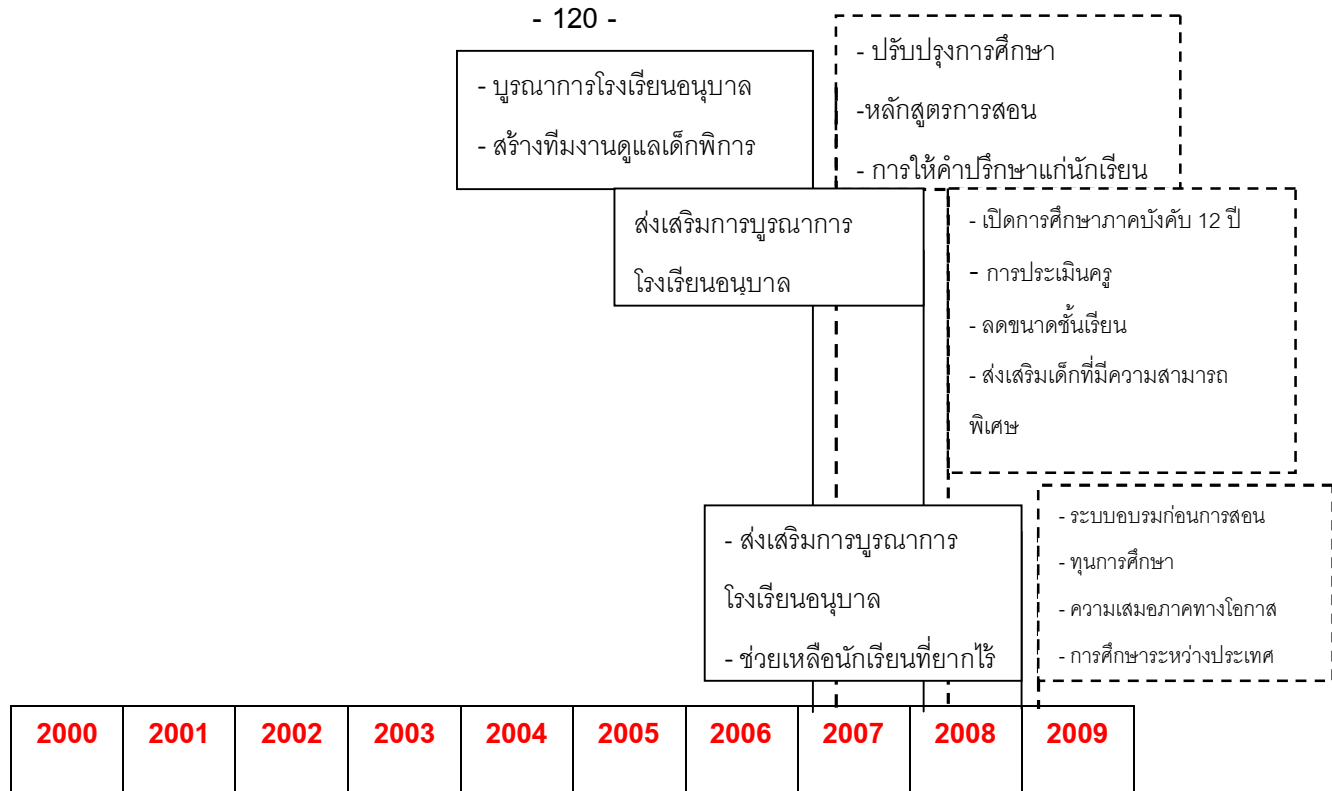
โรงเรียนมัธยมศึกษาแบบทักษะขั้นสูง (Meister high schools) จะนำเอาโปรแกรมการเข้าศึกษาพร้อมสัญญาจ้างงาน (Admission with Employment Contract Program) ถูกนำมาใช้ ซึ่งอยู่ภายใต้การยอมรับของบริษัทและโรงเรียนในการจ้างงาน โดยการคัดเลือกนักเรียนและการประสานระหว่างการศึกษาในโรงเรียนกับการฝึกปฏิบัติ สำหรับ โรงเรียนมัธยมศึกษาแบบทักษะขั้นสูง (Meister high schools) และโรงเรียนมัธยมศึกษาแบบพิเศษ (Specialized High School) โปรแกรมการฝึกงาน

(Apprenticeship Program) จะถูกนำมาใช้และดำเนินการเพื่อเพิ่มการจ้างงานโดยการปรับปรุงทักษะด้านการปฏิบัติของนักเรียนและเพื่อแก้ไขปัญหาการขาดแคลนแรงงานภาคปฏิบัติ โดยนักเรียนทุกคนจะมีสิทธิ์เข้าร่วมโปรแกรมและได้รับการสนับสนุนค่าใช้จ่ายจากบริษัทที่พวกเขาทำงาน แผนปฏิบัติงาน : การขยายตัวของ Tax Break for Participating Businesses โดยรัฐบาลจะให้สิ่งจูงใจสำหรับบริษัทที่เข้าร่วมโดยการส่งเสริมให้เกิด โปรแกรมการเข้าศึกษาพร้อมสัญญาจ้างงาน (Admission with Employment Contract Program) และ โปรแกรมการฝึกงาน (Apprenticeship Program)” โดยจะขยายเครดิตภาษีสำหรับบริษัทที่เข้าร่วมโครงการ (SME 25% และบริษัท ขนาดใหญ่ 3 ~ 6%) เพื่อนำเครดิตนั้นจะได้นำเครดิตนั้นไปใช้เป็นค่าใช้จ่ายในโครงการ

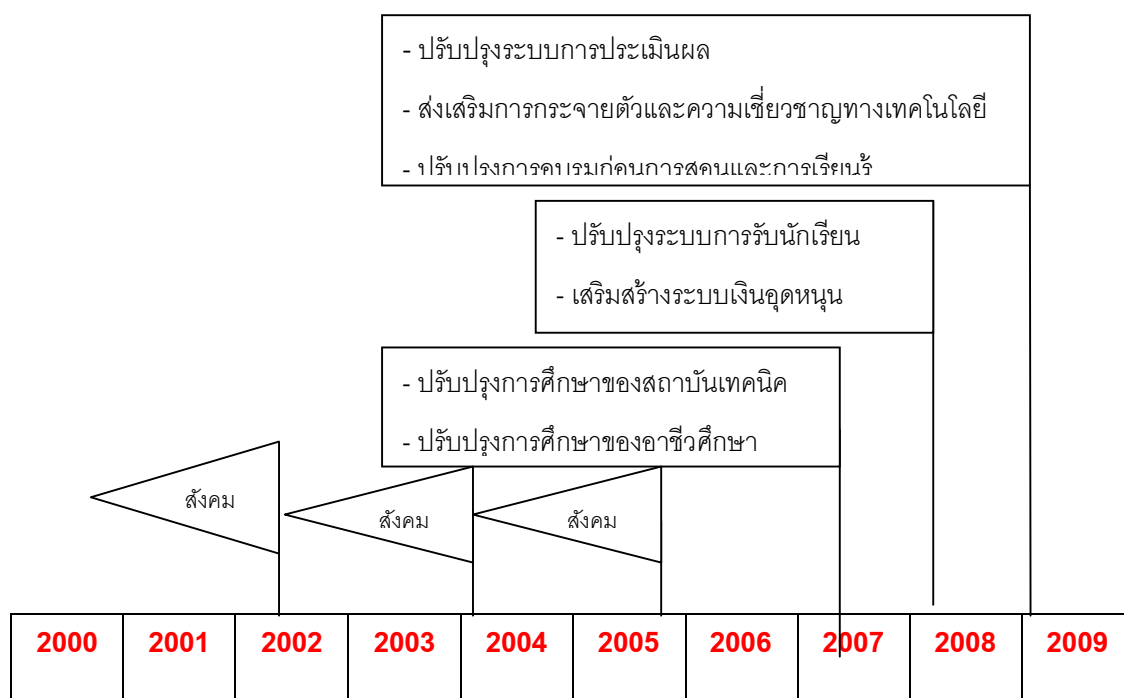
นอกจากนี้ครูในประเทศเกาหลีใต้ ได้รับค่าจ้างที่ดี ครูสอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นสามารถคาดหวังเงินเดือนในช่วงกลางของการประกอบอาชีพ 52,699 เหรียญสหรัฐ ต่อปี (ประมาณ 1.7 ล้านบาทต่อปี) ซึ่งสูงกว่า กลุ่มประเทศในองค์กรระหว่างประเทศของกลุ่มประเทศที่พัฒนาแล้ว (Organization for Economic Co-operation and Development: OECD) ที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 41,701 เหรียญสหรัฐต่อปี (ประมาณ 1.3 ล้านบาทต่อปี) จึงทำให้การสอนเป็นอาชีพที่ได้รับการนับถือในประเทศเกาหลีใต้ และเป็นหนึ่งในอาชีพที่ได้รับความนิยมสูงในหมู่คนหนุ่มสาวเกาหลีเนื่องจากเงินเดือนที่สามารถแข่งขันกับอาชีพอื่นได้ เป็นอาชีพที่มีความมั่นคง และมีสภาพการทำงานที่ดี ตัวอย่างเช่น มีความร่วมมือระหว่างครูด้วยกันในระดับสูง

2. ประเทศไต้หวัน

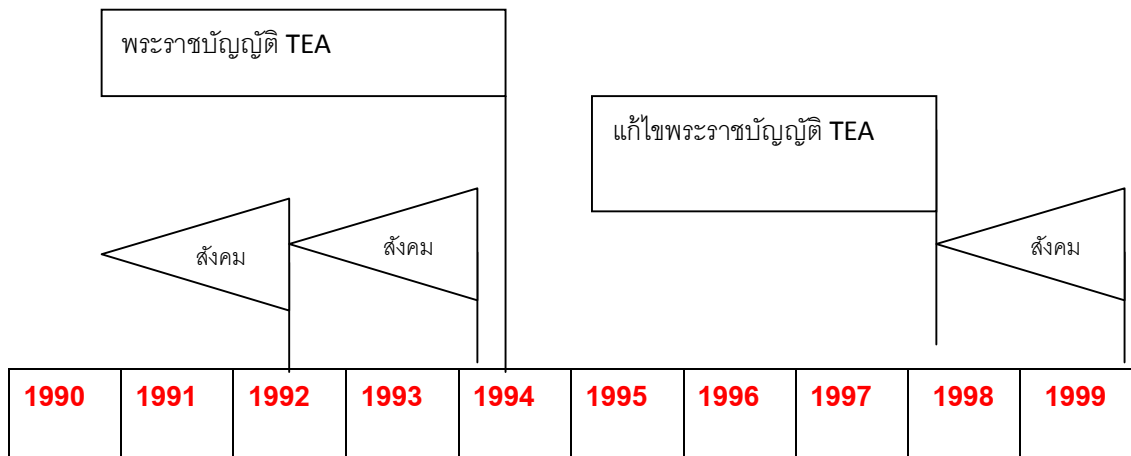
สรุปผลรายปี ในประเด็นอิทธิพลทางสังคม เศรษฐกิจและการเมืองที่มีต่อการนํานโยบายทางการศึกษาไปปฏิบัติ สรุปได้ดังนี้

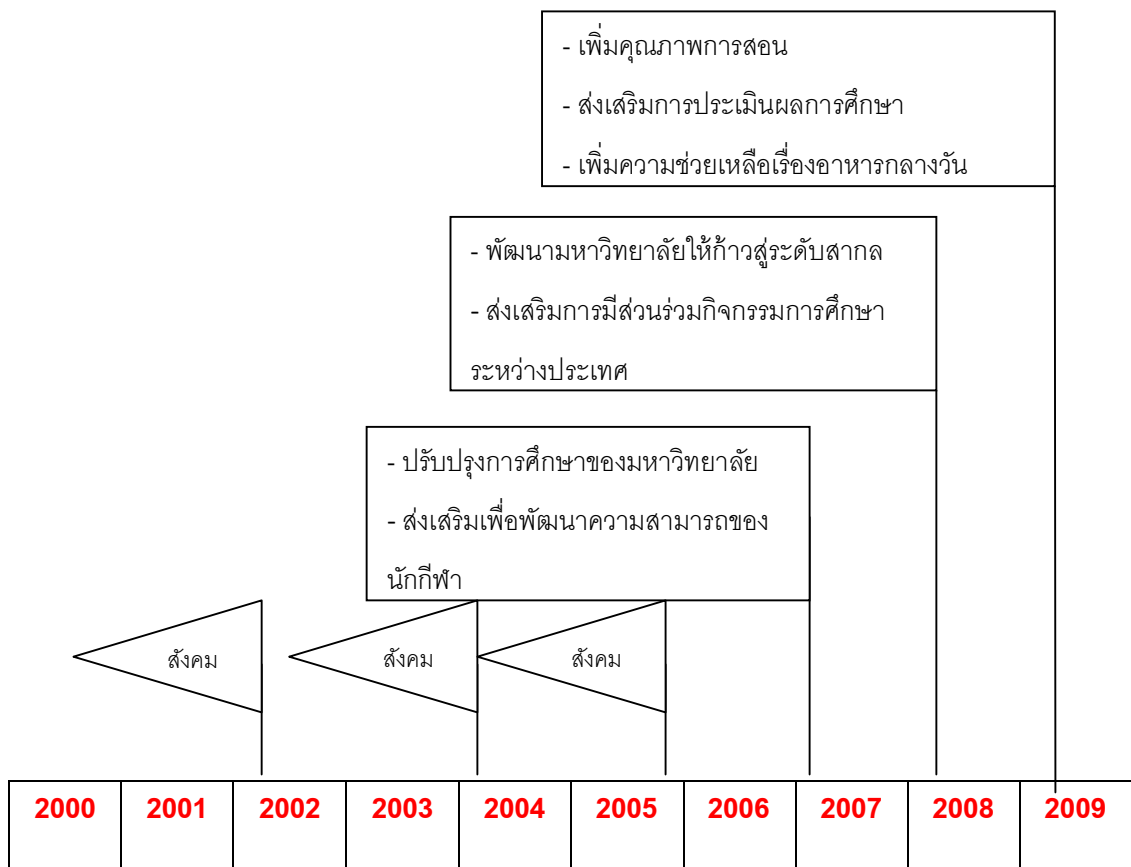
ภาพประกอบ 28 อิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองประวัติศาสตร์ และพลวัตที่เกี่ยวข้อง ต่อ การนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 2000 – 2009 กลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศ ใต้หวัน

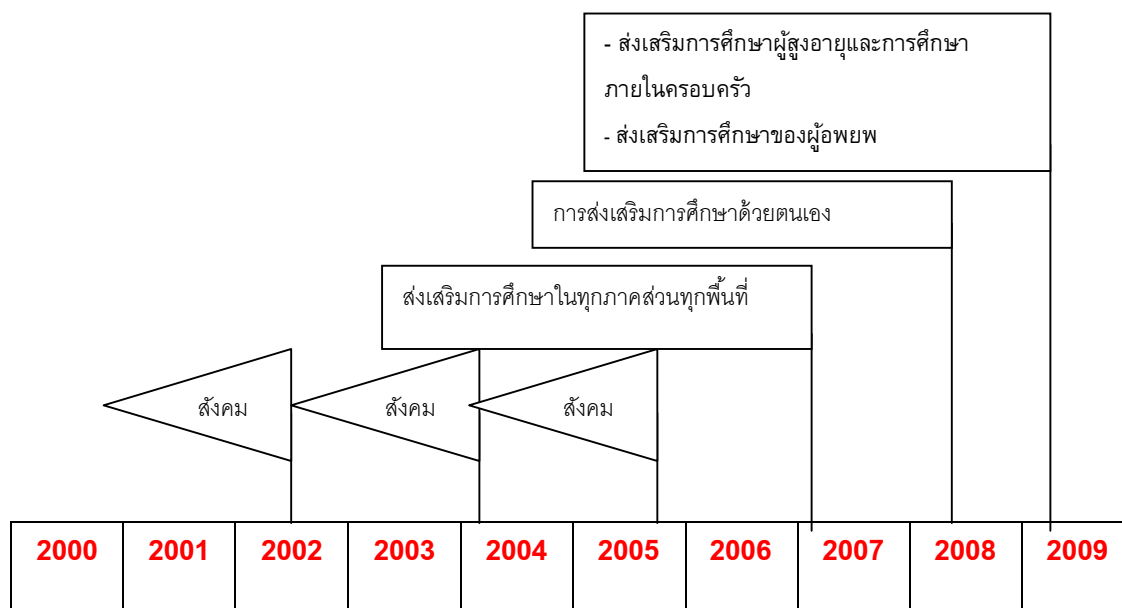
ภาพประกอบ 29 อิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองประวัติศาสตร์ และพลวัตที่เกี่ยวข้อง ต่อ การนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 2000 – 2009 กลุ่มการศึกษาอาชีวศึกษาของประเทศ ใต้หวัน

ภาพประกอบ 30 อิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองประวัติศาสตร์ และพลวัตที่เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 1990 – 1999 กลุ่มการศึกษาอุดมศึกษาของประเทศไทยได้วัน

ภาพประกอบ 31 อิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองประวัติศาสตร์ และพลวัตที่เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ. 2000 – 2009 กลุ่มการศึกษาอุดมศึกษาของประเทศไทยได้วัน

ภาพประกอบ 32 อิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองประวัติศาสตร์ และพลวัตที่เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ.2000 – 2009 กลุ่มการศึกษาตลอดชีวิตของประเทศไทย

จากภาพประกอบที่ 28-32 พบว่า อิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม การเมือง ประวัติศาสตร์ ที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติของประเทศไทย มีดังนี้

มิติทางสังคมและการเมืองต่อนโยบายทางการศึกษา ปี ค.ศ.1986-2009

ในปี 1986 ระบบการศึกษาถูกวิจารณ์จากกลุ่มต่างๆ ทางสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งระบบผูกขาดของ KMT โดยผลิตทหารให้เป็นครูด้วยการโฆษณาชวนเชื่อ ปลุกฝังนักเรียนให้มีอุดมการณ์แห่งชาติเพื่อกำจัดการฝักใฝ่ทางการเมืองที่ยังรากลึก ซึ่งฝ่ายค้านก็ตัดสินใจที่จะท้าทายและเปลี่ยนแปลงระบบผูกขาดการฝึกอบรมครู การผลักดันทางการเมืองกลายเป็นแรงขับเคลื่อนพื้นฐานที่สำคัญในการปฏิรูปการศึกษาของครู ในขณะเดียวกันแรงกดดันจากตลาดต่างประเทศก็บีบบังคับรัฐบาลให้เปิดการค้าเสรีและเลิกการค้าแบบผูกขาด การเปิดการค้าเสรีพร้อมกับการเคลื่อนไหวทางการเมืองที่สร้างผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อส่วนอื่น ๆ ในสังคม แนวคิดเกี่ยวกับตลาดการค้าเสรีและอุดมการณ์แบบแข่งขันทำให้เกิดกระแสแห่งวาทกรรมของประชาชน นโยบายการศึกษาก็ได้รับผลกระทบจากกระแสสังคม ระบบการฝึกอบรมครูอยู่ภายใต้ความกดดันอย่างหนักในการเปิดรับระบบผูกขาด

หลังจากที่ระงับการประกาศใช้กฎอัยการศึกในปี 1987 และมีอิสระในการเสนอข่าวและความคิด สังคมได้หันขวับเคลื่อนไปสู่ระดับสังคมพหุนิยมที่สูงขึ้น โครงสร้างทางสังคมมีกลุ่มที่แตกต่างและหลายรูปแบบที่สามารถมีสิทธิมีเสียงของตน ในการสนใจหรือเสนอความคิดเห็นตลอดจนประท้วงและมีส่วน

ร่วมในการเจรจาต่อรอง ในกระบวนการนี้ สังคมและวัฒนธรรมแบบปิดของระบบการฝึกอบรมครูและข้อห้ามของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยที่เป็นเฉพาะทางจากที่อื่นเข้าสู่วิชาชีพครู นอกจากนี้ ได้หันขับเคลื่อนไปสู่เทคโนโลยีอย่างเข้มข้นและความรู้เกี่ยวกับเศรษฐกิจ อุปสงค์สำหรับทรัพยากรมนุษย์ที่กำลังเปลี่ยนไป ความต้องการของเศรษฐกิจสมัยใหม่ก็คล้ายกับสื่อน้ำของลูกจ้างที่มีการศึกษาสูง แก้ปัญหาได้อย่างยืดหยุ่นและสร้างสรรค์ รวมถึงการคิดแบบองค์รวม แต่ในอุตสาหกรรมในอดีตนั้น ทักษะและความเชื่อฟังของแรงงานถือเป็นกระดูกสันหลังของอุตสาหกรรม หลักสูตรที่คล้ายกันและไม่ยืดหยุ่นกับการสั่งสอนที่ได้จากการฝึกฝนในโรงเรียนสั่งลงเพื่อความต้องการของตลาดแรงงานที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว

ในปี ค.ศ.1990 เศรษฐกิจ การเมือง และสังคมมีการเปลี่ยนแปลง คลื่นลูกใหม่ทำให้เกิดการปฏิรูปมุมมองต่อการศึกษา ซึ่งการศึกษาที่มีมายาวนานนั้นเริ่ม “การโฆษณาชวนเชื่อ” มีการปฏิรูปตั้งแต่รากฐานมีทิศทางที่เรียกร้องถึงความต้องการทางการศึกษาที่ “ยกเครื่อง” ปัญหาในระบบโรงเรียนมีระบบการตรวจสอบหลักสูตรของโรงเรียนและการศึกษาของครูได้รับการทบทวนและมีแบบแผนในการปฏิรูป การปฏิรูปมีเป้าหมายแรกการศึกษาของครูเพราะคุณภาพครูมีบทบาทสำคัญต่อการปรับปรุงการศึกษา ที่ผ่านมานั้น ระบบการศึกษาของครูยังคงไม่เปลี่ยนแปลงเป็นระบบที่ผูกขาดให้เหมือนกัน การเปลี่ยนแปลงการศึกษาของครูเรียกว่าการคว่ำบาตรรูปแบบเก่า ๆ

ในปี ค.ศ.1994 มี พรบ.การศึกษาของครู โดยมีการออกแบบเพื่อให้กลายเป็นรูปแบบใหม่ที่มีระบบการศึกษาของครูที่หลากหลาย โดยคณะศึกษาศาสตร์นำเสนอถึงการปฏิรูปครั้งใหญ่ที่แสดงให้เห็นถึงความสำคัญครั้งสำคัญในประวัติศาสตร์ของการศึกษาในไต้หวัน การเปลี่ยนแปลงการศึกษาของครูได้เปิดเผยความพยายามของสังคมไต้หวันอย่างต่อเนื่อง ที่จะทำให้คุณภาพครูในความแตกต่างของการพัฒนาเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม มีการผลักดันศึกษาศาสตร์ให้ไปสู่กฎระเบียบ การกระจาย และการแข่งขันในตลาดการค้าเสรี อย่างไรก็ตามความเชื่อในความคิดเหล่านี้ประสบจากการพิพาทที่ยาวนานและเผชิญหน้ากับแบบร่างของพรบ.การศึกษาของครูใน The Legislative Yuan ที่เป็นการร่วมมือกันของฝ่ายอนุรักษ์นิยมอย่าง the pro-KMT กับฝ่ายปฏิรูปอย่างpro-DPP หลังจากพิพาทอย่างดุเดือดเกือบสองปีกับแบบร่าง สุดท้ายในปี 1994 พรบ.การศึกษาครูก็ถูกจारीลงบนประวัติศาสตร์การศึกษาของครูในไต้หวันโดยมีนโยบายการศึกษาของครู ดังนี้

1. การผ่อนผันกฎของสถาบันการศึกษาครู โดยมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชน และวิทยาลัยต่างอนุญาตให้มีโปรแกรมการศึกษาครู (TE) สำหรับการฝึกอบรม
2. การยกเลิกการไม่เสียค่าเล่าเรียนสำหรับการบริการฝึก ยกเว้นสำหรับบุคคลที่เรียนในสาขาวิชาที่มีการลงพื้นที่หายากและบุคคลที่จะทำงานในพื้นที่ห่างไกล

3. การยกเลิกสัญญาที่จะการรับประกันงานของรัฐบาล
4. ไม่มีความต้องการสำหรับการบริการยืมยอย ยกเว้นสำหรับนักเรียนทุนของรัฐบาล
5. ยกเลิกแผนการของรัฐบาลเกี่ยวกับระบบอุปสงค์และอุปทานของครู

ปัญหาที่เกิดจากการดำเนิน พรบ.การศึกษาของครูในปี 1994 มีหลายประเด็นสำคัญที่เกิดจากการควบคุมและกฎระเบียบของ พรบ. เกี่ยวกับความเท่าเทียมทางการศึกษาและการควบคุมคุณภาพที่หลากหลายในการจ้างครู ข้อพิพาทเหล่านี้ยังรากลึกอยู่ในระบบเก่า ส่วนระบบใหม่ก็ปลูกฝังจิตวิญญาณ ใช้เวลาเพียง 5 ปี ซึ่งเป็นแนวทางในการผลิตครูให้มีคุณภาพ โดยมีจุดประสงค์ทางการศึกษาเพื่อเปิดกว้างและสร้างความเท่าเทียม จึงมีการรวมอำนาจท้องถิ่นต่อการจ้างครู

ระบบการศึกษาของครูที่หลากหลายตั้งแต่ปี 1994 เป็นต้นมา ได้หันกำลังเคลื่อนไปสู่สังคมที่เปิดกว้างมากขึ้นและมีความหลากหลาย การฝึกอบรมครูอย่างเก่านั้นมีการตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงที่ซ้ำเกินไป ความต้องการสำหรับการเติบโตนั้นปฏิรูปให้เป็นรูปธรรม โดยความจำเป็นของแรงผลักดัน ได้แก่ ภูมิหลังทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม กับกระบวนการของ พรบ.การศึกษาของครูที่กลายเป็นกฎหมาย ซึ่งภูมิหลังทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ทำให้มีการปรับเปลี่ยน พัฒนาอย่างต่อเนื่อง หลายมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยจัดตั้งโปรแกรมการศึกษาของครูใหม่ เพราะสถาบันเหล่านี้ต้องการให้ MOE เห็นด้วยและบันทึกว่าสถาบันเหล่านี้มีคณะและหลักสูตรที่มีคุณภาพ ในขณะที่แต่ละมหาวิทยาลัยมีประเด็นที่เป็นเอกลักษณ์ของตัวเองและปรัชญาทางการศึกษา โดยนำเสนอผ่านโปรแกรม TE ไม่เหมือนกับระบบแบบเก่าที่มีจุดมุ่งหมายเพียงเพื่อด้านวิชาการที่นักเรียนสามารถสอบผ่าน ด้วยระบบใหม่ที่มีความอิสระ จึงต้องเลือกนักเรียนที่มีคุณภาพตามที่สถาบันกำหนด ในบางโปรแกรมที่เน้นหนักในความถนัดของนักเรียนที่มีความมุ่งมั่นและทัศนคติต่อการสอน ซึ่งคัดเลือกนักเรียนด้วยข้อสอบความถนัด ข้อสอบความรู้ทั่วไป และการสัมภาษณ์รายบุคคล ซึ่งแต่ละที่ก็จะเลือกลำดับที่ดีที่สุดในผู้สมัครเข้า

สรุปได้ว่า เกือบครึ่งศตวรรษ ได้หันพยายามให้ครูมีคุณภาพด้วยการพัฒนาครูในสถาบันอย่างต่อเนื่องด้วยระบบความสัมพันธ์เชิงเดี่ยวขั้นสูง คุณภาพของครูในยุคเก่าที่มีมุมมองเชิงเดี่ยว เป็นความสามารถทางวิชาการในการเข้าถึงนักเรียน การแทรกแซงของรัฐบาลมีกระบวนการที่ควบคุมบทบาทของคุณภาพครูเพื่อตอบสนองต่อระบบที่ควบคุมไปกับการเติบโตของประชากร การปฏิรูปครั้งใหญ่ในปี 1994 นำไปสู่การศึกษายุคใหม่ของครูได้หัน การบรรลุเรื่องคุณภาพครูนำไปสู่ความหลากหลาย การผ่อนผันกฎระเบียบ และการแข่งขัน ในยุคสมัยใหม่ คุณภาพครูไม่มีเวลาจำกัดต่อตัวบ่งชี้ของเดี่ยว ได้แก่ ทักษะทางวิชาการ ปัจจัยอื่น ๆ ทั้งคุณสมบัติส่วนตัว แรงจูงใจ และความมุ่งมั่นที่

จะเป็นส่วนหนึ่งของรายชื่อ แหล่งข้อมูลและภูมิหลังของครูมีความหลากหลาย ตลอดจนการผ่อนผันคักกฎเกณฑ์และการแข่งขันระหว่างสถาบันศึกษาศาสตร์ต่าง ๆ

มิติทางสังคมต่อนโยบายทางการศึกษา ปี ค.ศ.1990-2009

ประชากรที่แออัดและทรัพยากรทางธรรมชาติที่มีอยู่อย่างจำกัด เป็นเหตุผลให้มีการศึกษาสภาพแวดล้อมด้วยการพัฒนาอย่างยั่งยืน ตั้งแต่ทศวรรษ 1990 โดยมีองค์กรที่รับผิดชอบ ประกอบด้วย EPA (the Environmental Protection Administration), MOE (the Ministry of Education), NSC (the National Science Council) ตั้งแต่ต้นยุคปี 90 การพัฒนาอย่างยั่งยืนเกิดจากปัญหาเรื่องโลกร้อน The Executive Yuan of Taiwan บังคับให้เป็นภาระงานแห่งชาติในเดือนเมษายน 1992 และในสิงหาคม ปี 1994 มีเป้าหมายในอนาคต คือ นโยบายเปลี่ยนโลก ต่อมา มีการปกป้องสิ่งแวดล้อมของโลกและรวมกลุ่มกับแนวคิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนในกฎข้อบังคับของรัฐบาล the Executive Yuan of Taiwan ยอมรับคณะรัฐมนตรีสำหรับการพัฒนาอย่างยั่งยืน ในเดือนสิงหาคม 1997 ภายใต้การจัดวางโครงสร้างของ NCSD โดยจัดกลุ่ม 9 กลุ่มในการทำงานสนับสนุนและประสานงานเกี่ยวกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน

ในปี ค.ศ. 2002 the Executive Yuan of Taiwan ลงมติให้มีแผนพัฒนาพลังงานที่ไม่มีวันหมด ประกอบด้วย พลังงานแสงอาทิตย์ พลังงานจากชีวมวล พลังงานลม พลังงานน้ำ และพลังงานความร้อนจากพื้นโลก และในปีนี้ได้มี พรบ. สิ่งแวดล้อมเบื้องต้น มีจุดเน้นว่า รัฐบาลและส่วนท้องถิ่นทุกระดับควรพัฒนาสิ่งแวดล้อมทางการศึกษาอย่างยั่งยืน โดยบูรณาการการศึกษาทรัพยากรไปสู่การศึกษาทั่วไปสำหรับนักเรียนที่เรียนในโรงเรียน และการศึกษาทางสังคมสำหรับประชาชนในชุมชนได้ทุกวัน

ในปี ค.ศ.2004 รัฐบาลผ่านกฎหมาย Taiwan Agenda 21 : วิสัยทัศน์และกลยุทธ์สำหรับการพัฒนาอย่างยั่งยืนและเป็นสากล เพื่อเป็นแนวทางพื้นฐานในการพยายามที่จะรักษาการพัฒนาในระดับสากลสำหรับศตวรรษใหม่ และเทคโนโลยีก็เป็นหนึ่งในนั้นที่ใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มที่ ทั้งส่งเสริมแหล่งข้อมูลของสิ่งแวดล้อมทางการศึกษาและโปรแกรมการเรียนรู้ตลอดชีวิตในการพัฒนาอย่างยั่งยืน ที่ควรมีความเข้มแข็งต่อการสร้างการตระหนักรู้และความเข้าใจของการพัฒนาอย่างยั่งยืนของประชาชน

ในปี ค.ศ. 2005 มีการปรับปรุง พรบ.วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเบื้องต้นโดยเพิ่มระดับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีการดูแลการพัฒนาเศรษฐกิจ การสื่อสารที่เข้มแข็ง ปรับปรุงส่วนรวมให้ดีขึ้น การแข่งขันแบบสากล และสนับสนุนการพัฒนาอย่างยั่งยืนเกี่ยวกับสังคมมนุษย์ การเพิ่มของประชากรทำให้เข้าใจถึงความรู้ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รัฐบาลควรดำเนินการสนับสนุน

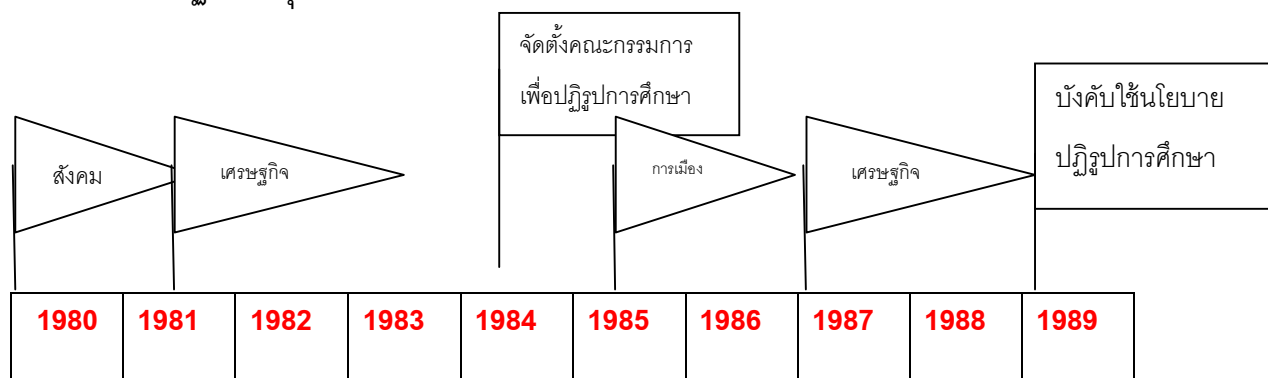
การศึกษาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในโรงเรียนและชุมชน เพื่อให้ประชาชนตระหนักและพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมถึงวิทยาศาสตร์สังคม

ในปี ค.ศ. 2009 มีแนวทางกำหนดในอนาคต “แนวทางที่สนับสนุนนโยบายพัฒนา” เป็นแนวทางที่กำหนดและทำให้มีผลด้วยเครื่องยนต์กลไก ด้วยการยื่นการสนับสนุนการพัฒนาทางการศึกษา

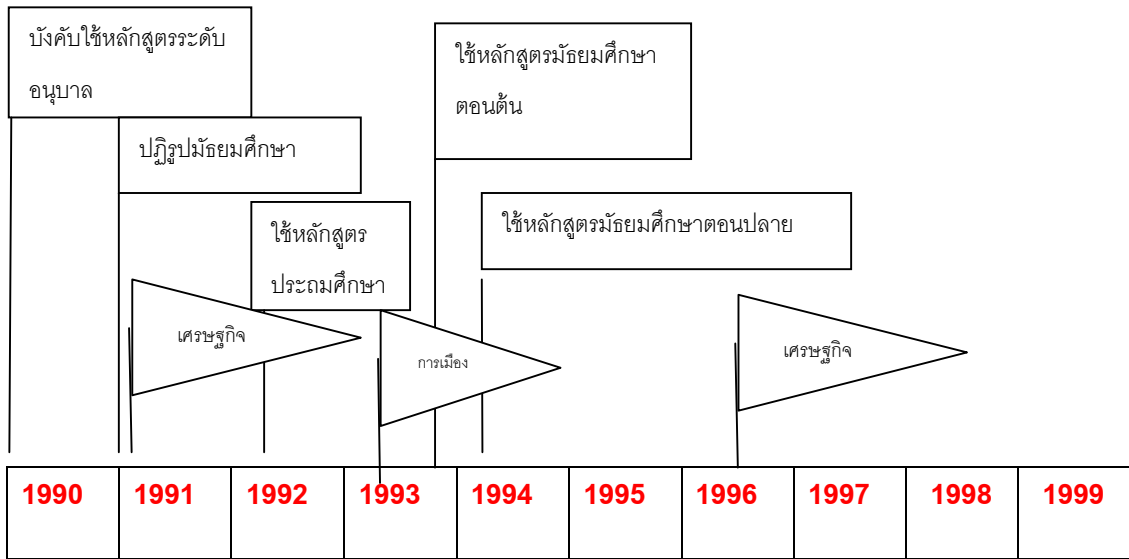
สรุปได้ว่า จากปัญหาของการเพิ่มของจำนวนประชากรและการลดลงของจำนวนทรัพยากรในประเทศไต้หวัน ทำให้ทุกภาคส่วนเห็นความสำคัญและเกิดองค์กร the National Council for Sustainable Development ในปี 1997 ส่วนปี ค.ศ. 2004 ก็ปรากฏ Taiwan Agenda 21: วิสัยทัศน์และกลยุทธ์เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน หนึ่งในนั้นคือการพัฒนาสิ่งแวดล้อมทางการศึกษาในโรงเรียนและชุมชน สิ่งแวดล้อมทางการศึกษาเป็นเครื่องมือที่จะฝึกนักเรียนและบุคคลเพื่อการดำรงชีพอยู่ในสังคมอย่างยั่งยืน ครูที่โรงเรียนต้องฝึกเพื่อการรวมทรัพยากรให้เป็นหลักสูตร ในทางกลับกันสิ่งแวดล้อมทางการศึกษาสัมพันธ์กับแรงงานที่ต้องฝึกหรือฝึกใหม่ ดังนั้นบุคลากรที่เกี่ยวข้องต้องสามารถประยุกต์เพื่อเศรษฐกิจสีเขียว ภายใต้การศึกษาข้อกำหนดเกี่ยวกับทรัพยากรอย่างยั่งยืน ประกอบด้วยกฎหมายเบื้องต้นเกี่ยวกับการศึกษา และ พรบ.เกี่ยวกับทรัพยากรเบื้องต้น มหาวิทยาลัยหลายแห่งในไต้หวันมีหลายคณะที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมทางการศึกษาและพลังงานในช่วง 10 ปีที่แล้ว ลักษณะของนโยบายทางการศึกษานำไปสู่ความสามารถทางความต้องการในการพัฒนาอาชีพสีเขียวในตลาดแรงงานทั้งในปัจจุบันและอนาคต

3. ประเทศญี่ปุ่น

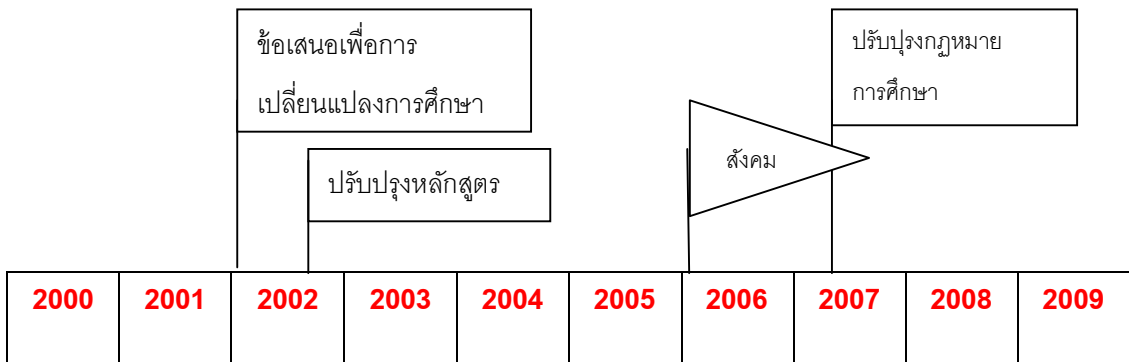
สรุปผลรายปี ในประเด็นอิทธิพลทางสังคม เศรษฐกิจและการเมืองที่มีต่อการนำนโยบายทางการศึกษาไปปฏิบัติ สรุปได้ดังนี้

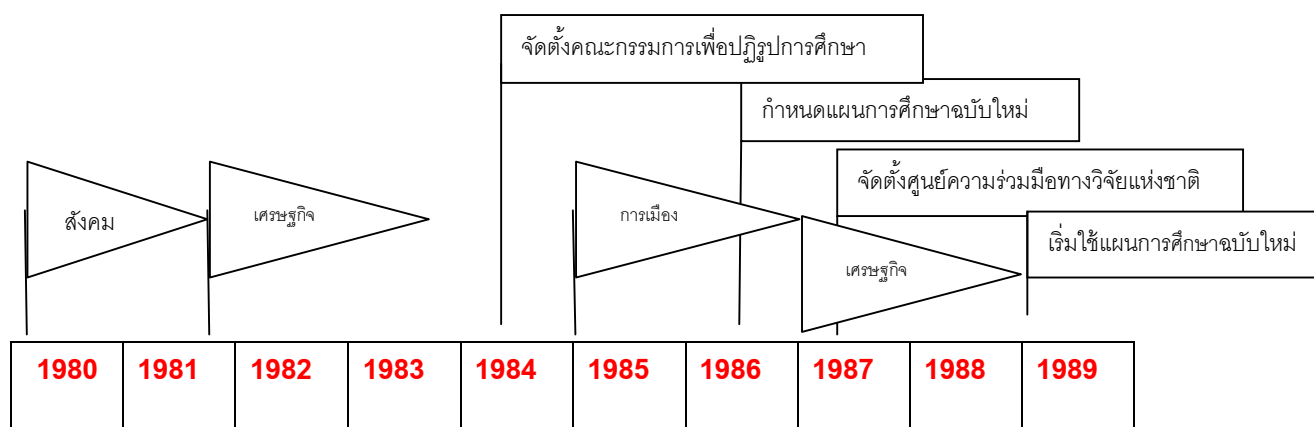
ภาพประกอบ 33 อิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองประวัติศาสตร์ และพลวัตรที่เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ.1980 – 1989 กลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศญี่ปุ่น

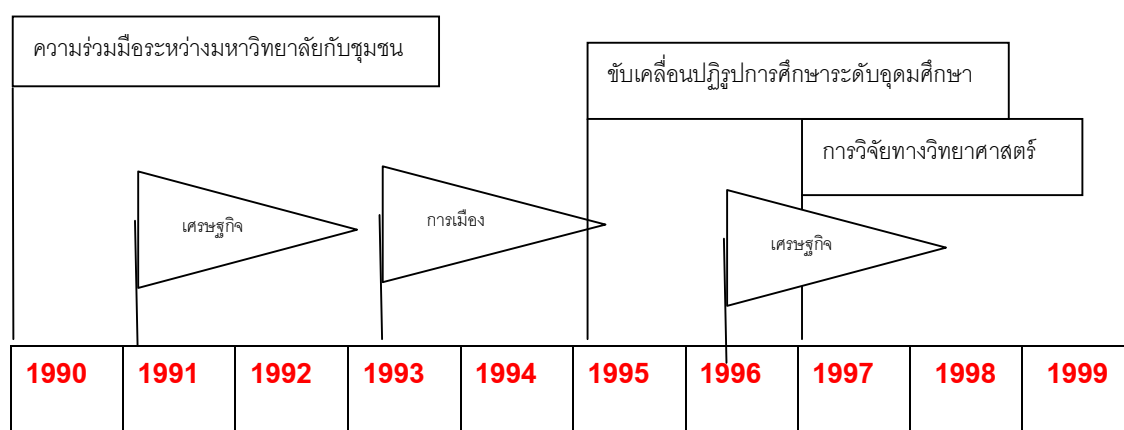
ภาพประกอบ 34 อิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองประวัติศาสตร์ และพลวัตที่เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ.1990 – 1991 กลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศญี่ปุ่น

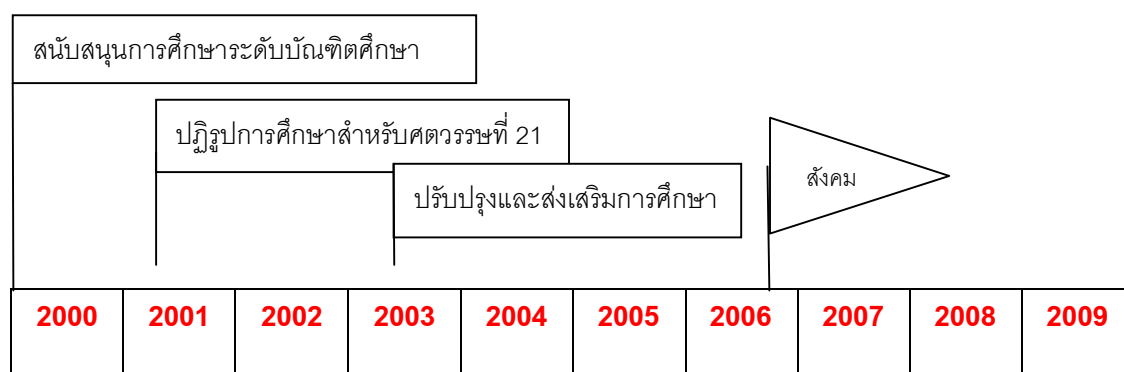
ภาพประกอบ 35 อิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองประวัติศาสตร์ และพลวัตที่เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ.2000 – 2009 กลุ่มการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศญี่ปุ่น

ภาพประกอบ 36 อิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองประวัติศาสตร์ และพลวัตที่เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ.1980 – 1989 กลุ่มการศึกษาอุดมศึกษาของประเทศไทย' น

ภาพประกอบ 37 อิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองประวัติศาสตร์ และพลวัตที่เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ.1990 – 1999 กลุ่มการศึกษาอุดมศึกษาของประเทศไทย' น

ภาพประกอบ 38 อิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองประวัติศาสตร์ และพลวัตที่เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ช่วงปี ค.ศ.2000 – 2009 กลุ่มการศึกษาอุดมศึกษาของประเทศไทย' น

จากตาราง 33-38 พบว่า อิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม การเมือง ประวัติศาสตร์ ที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติของประเทศญี่ปุ่น

มิติทางเศรษฐกิจต่อนโยบายทางการศึกษา ปี ค.ศ. 1980-2010

เนื่องจากในปี ค.ศ. 1970 เกิดภาวะ “Oil Shock” ส่งผลให้เศรษฐกิจของประเทศชะลอตัว และเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเศรษฐกิจ รวมไปถึงโครงสร้างอุตสาหกรรมที่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้การศึกษาของญี่ปุ่นถูกดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและเริ่มต้นอภิปรายร่วมกันในการปฏิรูปการศึกษาในช่วงต้นปี ค.ศ. 1980 และในปีเดียวกันญี่ปุ่นมีฐานะเป็นประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจ ใน ค.ศ. 1987 รายได้ประชาชาติของญี่ปุ่นมีจำนวนถึง 19,642 เหรียญสหรัฐ มีฐานะเป็นอันดับหนึ่งของประเทศที่ได้ดุลการค้ากับประเทศต่าง ๆ จึงทำให้ชาวญี่ปุ่นมีความภาคภูมิใจในความสำเร็จของตน ซึ่งรัฐบาลได้จัดตั้งคณะกรรมการเพื่อปรับปรุงการศึกษาแห่งชาติขึ้นเพื่อปรับปรุงการศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของประเทศ

แต่ในปี ค.ศ. 1990 ญี่ปุ่นยังประสบปัญหาภาวะถดถอยทางเศรษฐกิจ ใน ค.ศ. 1991 เกิดภาวะ “เศรษฐกิจฟองสบู่” ทำให้ญี่ปุ่นประสบปัญหา ทำให้สถานะทางการเงินถูกระทบ ซึ่งรัฐบาลก็ได้เสนอแนวคิด “การปฏิรูปสถาบันการเงิน” หรือ “บิ๊กแบง” (Big-Band) เพื่อช่วยสถาบันการเงินขนาดเล็กและขนาดกลาง ในช่วงทศวรรษนี้ภาวะเศรษฐกิจของญี่ปุ่นตกต่ำ รัฐบาลได้ส่งเสริมเรื่องการท่องเที่ยว เกิดนโยบาย “Welcome Plan 21” เพื่อเพิ่มนักท่องเที่ยวในประเทศมากขึ้น และในปี ค.ศ. 1996 เกิดนโยบาย “Inbound Tourism Promotion Law” ซึ่งในปี ค.ศ. 1994 รัฐบาลได้นำเสนอปรัชญาพื้นฐานของหลักสูตรใหม่จะส่งเสริมการศึกษาที่อยู่บนพื้นฐานความเคารพในตัวบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื้อหาจำนวนชั่วโมงเรียน โดยมี 4 นโยบายหลัก คือ ส่งเสริมการมีจิตวิญญาณที่สมบูรณ์ (Richness Spirit) ของนักเรียนแต่ละคน ส่งเสริมให้บุคคลเกิดกำลังใจ โดยการให้หลักเกณฑ์ที่เป็นสิ่งสำคัญสำหรับประชาชนในอนาคต และการศึกษาจะต้องสอนให้นักเรียนมีมุมมองที่กว้างไกล ส่งเสริมความสามารถในการศึกษาตนเอง (Self-education Ability) การศึกษาต้องพัฒนาความสามารถในการเผชิญปัญหาทางบวกกับการเปลี่ยนแปลงในสังคม และส่งเสริมการเคารพในขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรม และส่งเสริมให้เป็น

ใน ค.ศ. 2002 รัฐบาลได้กำหนดนโยบายเพื่อส่งเสริมภาวะทางเศรษฐกิจของประเทศ คณะรัฐมนตรีได้กำหนดนโยบาย “Basic Policies for Economic and Fiscal Policy Management and Structural reform 2002” ซึ่งในปี ค.ศ. 2002 ญี่ปุ่นและเกาหลีได้ร่วมกันเป็นเจ้าภาพ FIFA World Cup (Soshiroda.2005 : 1104)

มิติทางการเมืองต่อนโยบายทางการศึกษา ปี ค.ศ. 1980-2010

ทางด้านการเมือง นายกรัฐมนตรีนะกะโซะเนะ (NakaSone) มีแนวคิดในการปฏิรูปการศึกษา จึงจัดตั้งคณะกรรมการเพื่อปรับปรุงการศึกษาแห่งชาติ (The National Council on Education Reform : NCER) ขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1985 เพื่อเตรียมความพร้อมให้ญี่ปุ่น เปิดทางให้ตนเองเป็นผู้นำทางเศรษฐกิจ วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี รวมทั้งเป็นผู้นำทางวงการเมืองระหว่างประเทศ และเตรียมญี่ปุ่นให้เป็นรัฐนานาชาติ (National State)

ใน ค.ศ. 1993 มีการเปลี่ยนสำคัญคือการเมือง คือการสูญเสียอำนาจในสภาผู้แทนราษฎรของพรรคเสรีประชาธิปไตย ที่ครองอำนาจมากกว่า 38 ปี ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาพรรคเสรีประชาธิปไตย ได้บริหาร กำหนดนโยบายภายในประเทศและต่างประเทศที่เหมาะสมแก่ประเทศที่แพ้สงคราม นโยบายเหล่านั้นทำให้ญี่ปุ่นหลายประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจ อำนาจของพรรคเสรีประชาธิปไตยที่เสื่อมลงเนื่องการรับสินบนของนักการเมือง จึงทำให้พรรคสูญเสียอำนาจในสภาล่าง

ค.ศ. 1996 สมัยนายกรัฐมนตรีฮิโตะมิโมะโตะ เรียวตะโร ได้ตั้งสภาปฏิรูปการบริหาร (The Administrative Reform Council) เพื่อปรับปรุงบทบาทหน้าที่ของรัฐบาลในคริสต์ศตวรรษที่ 21 รวมทั้งแนวทางที่จะทำการปรับปรุงกระทรวงและหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐบาลซึ่งใน ค.ศ. 1998 รัฐบาลได้ออกกฎหมายพื้นฐานการปรับปรุงกระทรวงและหน่วยงานต่าง ๆ

มิติทางสังคมต่อนโยบายทางการศึกษา ปี ค.ศ. 1980-2010

ในช่วงปี ค.ศ. 1980 ที่นายกรัฐมนตรีต้องการให้เกิดการปฏิรูปการศึกษาเนื่องจาก การกระทำรุนแรงในโรงเรียน Mass Communication Media (Institute for International Cooperation.2004 : 34)

ค.ศ. 1989 เนื่องจากการขยายตัวของเมืองส่งผลต่อโอกาสที่จะใกล้ชิดกับธรรมชาติและทำให้เกิดประสบการณ์ในชีวิตเริ่มขาดหายไป และเนื่องจากสภาพแวดล้อมทางสังคมโดยรวมลดลง ทำให้โอกาสที่จะรักษาความเป็นอิสระและความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นลดลง รวมทั้งการแพร่ระบาดของโลกาภิวัตน์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ส่งผลให้เกิดการกระตุ้นให้มีการเปิดการศึกษาทางด้านภาษาอังกฤษ การเพิ่มทักษะทางภาษาอังกฤษ อีกทั้งปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ซึ่งถือว่ามีความรุนแรงของเด็กที่กระทำผิดลดลง อีกทั้งยังเกิดความรุนแรง การข่มขู่ในโรงเรียนซึ่งถือว่าเป็นปัญหาสังคมที่ร้ายแรง จึงก่อให้เกิดความร่วมมือกันของโรงเรียน ครอบครัว ชุมชน และท้องถิ่น

ค.ศ. 1990 สถานการณ์การศึกษาอุดมศึกษาของญี่ปุ่นเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมากเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคม รวมไปถึงความหลากหลายของรูปแบบการดำเนินชีวิต ทักษะคติของประชาชน และการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ในการเลือกเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษาเพิ่มขึ้น จึงจำเป็นต้องเร่งด่วนที่ต้องปฏิรูปการศึกษาระดับอุดมศึกษา และค้นหากระบวนการศึกษาที่สอดคล้องกับศตวรรษที่ 21

ส่วนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบอิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง ประวัติศาสตร์ และพลวัตที่เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ในรอบ 3 ทศวรรษที่ผ่านมาของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก: เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น

ผลการศึกษาอิทธิพลทางสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจการเมือง ประวัติศาสตร์ และพลวัตอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติในรอบ 3 ทศวรรษของประเทศเกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น พบว่า มีอิทธิพลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติของแต่ละประเทศ ดังแสดงในตาราง 6

ตาราง 6 การเปรียบเทียบอิทธิพลทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง ประวัติศาสตร์ และพลวัตที่เกี่ยวข้อง ต่อการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ในรอบ 3 ทศวรรษที่ผ่านมาของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก: เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น

มิติอิทธิพล	ประเทศ								
	เกาหลี			ไต้หวัน			ญี่ปุ่น		
	1989-1990	1991-1999	2000-2009	1989-1990	1991-1999	2000-2009	1989-1990	1991-1999	2000-2009
การเมือง		★		★			★	★	
ประวัติศาสตร์				★					
สังคมวัฒนธรรม	★	★	★	★		★			
เศรษฐกิจ	★	★	★	★	★	★	★	★	★
อื่น ๆ									

จากตาราง 6 พบว่า เศรษฐกิจ มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกำหนดนโยบายทางการศึกษา โดยเฉพาะที่ญี่ปุ่นและเกาหลีใต้ ซึ่งญี่ปุ่นเป็นประเทศแรกที่มีการเริ่มต้นปฏิรูปการศึกษาเนื่องจากประเทศประสบปัญหาเศรษฐกิจใน ปี ค.ศ. 1970 ที่เกิดภาวะ Oil Shock จึงทำให้ในปี ค.ศ. 1980 รัฐบาลญี่ปุ่น เริ่มต้นที่จะปฏิรูปการศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมประเทศให้เข้าสู่ประเทศที่พัฒนาแล้ว ส่วนเกาหลีใต้ มีรายได้ต่อหัวเพิ่มขึ้นจากเดิมใน ค.ศ. 1960 มีรายได้ต่อหัวน้อยกว่า 80 เหรียญสหรัฐ และในปี ค.ศ. 1980 มีรายได้เพิ่มขึ้นไปถึง 1,600 เหรียญสหรัฐ จึงทำให้รัฐบาลหันมายกระดับทางการศึกษา ซึ่งทั้งสองประเทศมุ่งเน้นการขยายโอกาสทางการศึกษาเพิ่มขึ้น ดังเช่นญี่ปุ่น มีการปฏิรูปการศึกษาในระดับ

การศึกษาขั้นพื้นฐานเปิดโอกาสให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาสามารถเทียบโอนหน่วยกิตได้ เช่นเดียวกับประเทศเกาหลีใต้ที่พยายามพัฒนาการศึกษาแบบไตรภาคี

การเมือง มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายการศึกษาไปปฏิบัติที่เห็นได้ชัดเจนมากที่สุดคือประเทศไต้หวัน เนื่องจากไต้หวันในปี ค.ศ. 1986 ได้ถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างมาในสังคมโดยเฉพาะอย่างยิ่งระบบผูกขาดของ KMT โดยผลิตทหารให้เป็นครูเพื่อปลูกฝังนักเรียนให้มีอุดมการณ์ต่อรักชาติ ดังนั้นการเมืองจึงเป็นแรงขับเคลื่อนพื้นฐานในการปฏิรูปการศึกษาของครู รวมทั้งแรงกดดันจากต่างประเทศ บิบบังคับให้รัฐบาลไต้หวันเปิดการค้าเสรี ส่วนประเทศญี่ปุ่นการเมืองเป็นส่วนผลักดันให้เกิดการปฏิรูปการศึกษา แต่จะมีคณะกรรมการที่มาจากทุกภาคส่วนมามีส่วนร่วมในการปฏิรูปการศึกษา เพื่อเตรียมความพร้อมให้ญี่ปุ่นเปิดทางให้ตนเองเป็นผู้นำทางเศรษฐกิจ วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี รวมทั้งเป็นผู้นำทางวงการเมืองระหว่างประเทศ และเตรียมญี่ปุ่นให้เป็นรัฐนานาชาติ(National State) และใน ค.ศ. 1993 มีการเปลี่ยนสำคัญคือการเมือง คือการสูญเสียอำนาจในสภาพผู้แทนราษฎรของพรรคเสรีประชาธิปไตย ที่ครองอำนาจมากกว่า 38 ปี แต่นโยบายการศึกษาของรัฐบาลเดิมก็ยังคงดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง ส่วนประเทศเกาหลีใต้ หลังจากที่มีการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองที่สำคัญ คือ มีประธานาธิบดีที่มาจากพลเรือนเป็นครั้งแรก ในปี ค.ศ. 1993 ที่เห็นว่าการปฏิรูปการศึกษาเป็นเสมือนเครื่องมือที่จะแก้ปัญหาของการศึกษาและเตรียมพร้อมสำหรับศตวรรษ 21 ได้เพื่อทำการปฏิรูปการศึกษาทั้งระบบโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะพัฒนาพลเมืองที่มีคุณสมบัติและความรับผิดชอบให้พร้อมสำหรับการเป็นผู้นำในศตวรรษที่ 21 ซึ่งเป็นยุคโลกาภิวัตน์และยุคแห่งข้อมูลข่าวสาร ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น พร้อมทั้งยกระดับสถานะของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการศึกษาให้อยู่ในระดับรองนายกรัฐมนตรี (DPM) และให้กระทรวงกำกับดูแลและประสานงานนโยบายการศึกษา และนโยบายการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (HRD) เป็นรองนายกรัฐมนตรี (DPM) เพื่อการศึกษาและการ

สังคม อิทธิพลทางสังคมที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติของประเทศเกาหลีใต้ พบว่า การปฏิรูปการศึกษาในปี ค.ศ. 1980 นั้นเนื่องจากเกิดภาวะความป่วยทางสังคม(Social ills) และมีระดับการแข่งขันการเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาที่รุนแรง รัฐบาลมุ่งพัฒนาคณะบองด็รุมแทน เช่นเดียวกับญี่ปุ่น ที่การสอบเข้าเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยก็มีการแข่งขันกันสูง ที่เรียกว่า “Examination hell” ดังนั้นรัฐบาลจึงสนใจในการปฏิรูปการศึกษาอีกทั้งในญี่ปุ่น ยังประสบปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในอายุน้อย มีความรุนแรง การข่มขู่ในโรงเรียนซึ่งถือว่าเป็นปัญหาสังคมที่ร้ายแรง ดังนั้นรัฐบาลจึงเห็นความสำคัญที่ต้องมีการปฏิรูปการศึกษาที่ให้เกิดความร่วมมือระหว่างโรงเรียน ครอบครัว ชุมชนและท้องถิ่นเกิดขึ้น ในทางตรงกันข้ามในประเทศไต้หวันกลับให้ความสนใจในเรื่องปัญหาทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมเป็นสำคัญ ทั้งนี้เนื่องจากประชากรที่แออัดและ

ทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่อย่างจำกัด จึงเป็นเหตุให้มีการศึกษาสภาพแวดล้อมด้วยการพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยบูรณาการการศึกษาทรัพยากรไปสู่การศึกษาทั่วไปสำหรับนักเรียนที่เรียนในโรงเรียนและการศึกษาทางสังคมสำหรับประชาชนในชุมชนได้วัน

ส่วนที่ 3 ผลการศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยที่ส่งเสริมและที่เป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จในการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ในรอบ 3 ทศวรรษที่ผ่านมาของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก : เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น

3.1 ผลการศึกษาปัจจัยที่ส่งเสริมและที่เป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จในการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ในรอบ 3 ทศวรรษที่ผ่านมาของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก : เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น

1) ประเทศเกาหลีใต้

ผลจากการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายทางด้านการศึกษาไปปฏิบัติ พบว่า ปัจจัยที่ส่งเสริมและปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการศึกษาของประเทศเกาหลีใต้ มีดังนี้

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการศึกษาของเกาหลีใต้ ได้แก่ 1) **การเมือง** มีการกำหนดนโยบายที่ชัดเจนและต่อเนื่องสามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพในระดับท้องถิ่น การมีส่วนร่วมของแต่ละกระทรวงในการจัดการศึกษาตลอดชีวิต และเปิดโอกาสให้คนสามารถเรียนรู้ได้ในทุกระดับ 2) **เศรษฐกิจ** มีการเติบโตอย่างรวดเร็วทำให้ต้องผลิตคนเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของภาคอุตสาหกรรม จึงทำให้เกาหลีใต้จะต้องปฏิรูปการศึกษาเป็นระบบการศึกษาใหม่ มุ่งไปสู่ยุคสารสนเทศและโลกาภิวัตน์ สร้างสังคมการศึกษาแบบเปิดและตลอดชีวิต นอกจากนี้ยังปรับโครงสร้างระบบการศึกษาระดับอาชีวและเทคนิคเพื่อให้สอดคล้องกับการขยายตัวทางอุตสาหกรรมของประเทศ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการศึกษาประเทศเกาหลีใต้ ได้แก่ 1) **วัฒนธรรม** ให้ความสำคัญกับการสร้างคน และค่านิยมในการส่งเสริมให้คนเข้าเป็นอาสาสมัคร มีการเครือข่ายในการจัดการเรียนรู้กับหน่วยงาน องค์กรและบริษัทเอกชน เพื่อเข้ามาช่วยสนับสนุนในการจัดการศึกษาทุกระดับ 2) **ค่านิยมในอาชีพครู** ในประเทศเกาหลีใต้ได้รับค่าจ้างที่ดี สามารถแข่งขันกับอาชีพอื่นได้ เป็นอาชีพที่มีความมั่นคง และมีสภาพการทำงานที่ดี จึงจูงใจให้นักเรียนที่เรียนดีอันดับสูงสุดร้อยละ 5 ของนักเรียนในรุ่นเดียวกันตัดสินใจเข้าศึกษา 3) **การเมือง** รัฐบาลมีวิสัยทัศน์ในการใช้การศึกษาในการแก้ปัญหาและพัฒนาประเทศ

ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จทางการศึกษาของประเทศเกาหลีใต้ ได้แก่ 1) **วัฒนธรรม** การเปลี่ยนแปลงค่านิยมของคนเกาหลีซึ่งในสมัยก่อนอาชีพครูถือว่าได้รับความเคารพนับ

ถืออย่างมาก แต่ในปัจจุบันความเคารพนับถือในอาชีพนี้กลับลดลง นักเรียนและผู้ปกครองเริ่มที่จะแสดงอาการต่อต้านและมีท่าทีที่จะกระทำความรุนแรงต่อครูเมื่อไม่พอใจมากขึ้น ส่งผลต่อความนิยมที่จะประกอบอาชีพครูของคนเกาหลีลดลงไปด้วย ดังนั้นรัฐบาลจึงให้เงินเดือนครูในอัตราที่สูงขึ้นเพื่อจูงใจให้นักเรียนหันมาสนใจและเข้ามาเป็นครู 2) **ค่านิยมของผู้ปกครอง**ในการส่งเสริมให้ลูกเข้าเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัย ส่งผลให้มีการแข่งขันสูงแต่การรับสมัครของมหาวิทยาลัยมีจำกัด โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียง ทำให้การเรียนกวดวิชายังคงเป็นปัญหาที่รัฐบาลยังให้ความสนใจที่จะแก้ไข สอดคล้องกับการสัมภาษณ์ พบว่า ปัจจุบันผู้ปกครองนิยมส่งลูกเข้าเรียนในสถาบันหลังเลิกเรียน (after-school study) ตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล และนักเรียนในระดับมัธยมนั้น ตั้งแต่ 7.00 น. จะศึกษาด้วยตนเองที่โรงเรียน หรือไปเรียนโรงเรียนกวดวิชา ก่อนเริ่มเวลาเรียนในโรงเรียน 9.00 น. และในช่วงเวลาหลังเลิกเรียนนักเรียนเหล่านี้ก็ศึกษาด้วยตนเองที่โรงเรียน หรือไปเรียนโรงเรียนกวดวิชาจนถึง 22.00 น.

2) ประเทศไต้หวัน

ผลจากการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายทางการศึกษาไปปฏิบัติ พบว่า ปัจจัยที่ส่งเสริมและปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการศึกษาศึกษาของประเทศไต้หวัน มีดังนี้

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการศึกษาศึกษาของไต้หวันได้แก่ 1) **สังคมและวัฒนธรรม**มีผลต่อการศึกษาศึกษาของไต้หวัน เนื่องจากการมีค่านิยมของครอบครัวที่ต้องการจะให้ลูกได้รับการศึกษาที่สูงขึ้นเพื่อให้ได้เป็นเจ้านาย หรือผู้นำ ส่งผลให้ไต้หวันเป็นประเทศที่มีมหาวิทยาลัยเป็นจำนวนมาก 2) **เงินเดือนและการมีงานทำ** เนื่องจากอาชีพแต่ละอาชีพมีเงินเดือนเริ่มต้นที่แตกต่างกัน ประชาชนจึงมักเลือกเข้าทำงานในสายงานที่มีรายได้สูงมากกว่า เช่น อาชีพครู ซึ่งถือว่าเป็นอาชีพที่มีรายได้สูง ประชาชนจึงมีแนวโน้มในการสมัครเข้าเรียนครูและ 3) **ใบประกอบวิชาชีพครู** เพราะโดยปกติแล้วหากต้องการเข้าทำงานในสายอาชีพครูจำเป็นจะต้องมีใบประกอบวิชาชีพ แต่ในโรงเรียนเอกชนบางแห่ง หากมีความต้องการครูจำนวนมาก ก็อาจจะมีการรับบุคคลที่ไม่มีใบประกอบวิชาชีพเข้ามาเป็นครูได้

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการศึกษาศึกษาประเทศไต้หวัน ได้แก่ 1) **งบประมาณ** เนื่องจาก มีความจำเป็นในการนำไปใช้เพื่อจัดซื้อเครื่องมือต่างๆ เพื่อใช้ในการพัฒนามหาวิทยาลัย เนื่องจากภาคอุตสาหกรรมมีการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง มหาวิทยาลัยจึงจำเป็นต้องจัดซื้อเครื่องจักร อุปกรณ์ที่ทันสมัยเพื่อให้นักศึกษาได้เรียนตรงตามความต้องการของภาคอุตสาหกรรม 2) **ครูรุ่นก่อน** ซึ่งในยุคก่อนครูมักจะจบการศึกษาจากต่างประเทศ ครูเหล่านี้จึงได้นำเอาความรู้ต่างๆ จากต่างประเทศมาใช้ในการพัฒนาการศึกษาของไต้หวันให้มีการพัฒนาเพิ่มขึ้น 3) **การส่งเสริมให้เด็กสามารถแข่งขันในระดับนานาชาติ**ได้ เพราะการที่สามารถส่งเด็กเหล่านี้ไปแข่งขันได้ ประเทศก็จะมี

บุคลากรที่มีความรู้ความสามารถ และพวกเขาก็จะนำเอาความรู้ที่ได้รับจากนานาชาติมาพัฒนาประเทศของตนเอง **4)การมีส่วนร่วมของชุมชนกับมหาวิทยาลัย** ถือว่ายังมีน้อย แต่ก็มีบางครั้งที่มหาวิทยาลัยได้เชิญผู้เชี่ยวชาญจากชุมชนมาแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรต่างๆ **5)สภาพเศรษฐกิจ** ตัวอย่างเช่น ในสมัยก่อนสภาพเศรษฐกิจได้ดี มหาวิทยาลัยทั่วไปก็ไม่ได้สนใจที่จะสร้างคนเพื่อเข้าสู่ระบบอุตสาหกรรม ต่างๆ เมื่อก่อนนั้นระบบอุตสาหกรรมต่างๆก็ทำงานของพวกเขาไปส่วนระบบการศึกษาก็สร้างคนไปเรื่อยทำงานวิจัยที่ตนเองอยากจะทำ ด้วยไม่ได้มีความร่วมมือระหว่างภาคอุตสาหกรรมกับระบบการศึกษา แต่ตอนนี้ เมื่อเศรษฐกิจไม่ได้ดีเหมือนเมื่อก่อน เพราะภาคอุตสาหกรรมก็ต้องการผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในสายงานมากขึ้น จะมีความร่วมมือกับระบบการศึกษาที่จะสร้างมากขึ้นด้วย ดังนั้นนโยบายการศึกษาก็เปลี่ยนตามเพื่อสอดคล้องกับระบบเศรษฐกิจ **6) การเมือง** มีส่วนเล็กน้อย เพราะ เป็นแหล่งเงินทุนที่สนับสนุนมหาวิทยาลัย ดังนั้นมหาวิทยาลัยที่ออกนอกระบบก็จะต้องหาเงินทุนด้วยตัวเองมากขึ้น แต่ก็ยังคงไม่ได้รับเงินสนับสนุนอยู่แต่ไม่ใช่ทั้งหมด ในส่วนที่ขาดก็ต้องมาจาก งานวิจัยที่อาจารย์ทำ การสนับสนุนจากภาคอุตสาหกรรมที่สร้างความร่วมมือด้วย ดังนั้นการทำงานของอาจารย์จึงไม่เหมือนเดิม เพราะต้องช่วยกันหารายได้เข้าภาควิชามากขึ้นจึงอาจมีการเปลี่ยนแปลงบางอย่างไปด้วย แน่นอนว่ามหาวิทยาลัยเองก็ประสบปัญหาในการหาเงิน และทางการเมือง ก็ยังคงอยากจะมีอิทธิพลต่อมหาวิทยาลัยอยู่เช่นกัน **7)ค่านิยมทางการศึกษาของครอบครัว**

ปัจจัยที่อุปสรรคต่อความสำเร็จของการศึกษาประเทศได้หวั่น ได้แก่ **1)จำนวนสถาบันการศึกษา** การที่มีสถาบันทางการศึกษามากจนเกินไป ส่งผลให้จำนวนเงินที่รัฐบาลจะสนับสนุนจะต้องกระจายออกไปเยอะ ดังนั้นจึงมีการแก้ไขปัญหาโดยการที่ หากมหาวิทยาลัยใดมีนักศึกษาน้อยกว่า 10,000 คน จะต้องยุบรวมกันเพื่อให้ง่ายต่อการจัดสรรงบประมาณและสามารถมีเงินทุนเพียงพอในการพัฒนาตนเองเพื่อการแข่งขัน นอกจากว่ามหาวิทยาลัยใดที่มีความพิเศษหรือเฉพาะแต่นักศึกษาน้อยก็อาจจะถูกพิจารณาให้ไม่ต้องยุบรวมได้ **2)การพัฒนาบุคลากรความซับซ้อน** ของระบบและขั้นตอนการเขียนส่งโครงการเพื่อนำเสนอต่อรัฐบาลการจัดสรรงบประมาณของมหาวิทยาลัยเพื่อให้แต่ละคณะนำไปพัฒนาบุคลากรของตนเองการติดตามแต่ละปีเพื่อประเมินว่างบประมาณถูกนำไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ หากไม่ก็จะต้องงบประมาณลงในปีถัดไป **3)ระบบการรับเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา** จากเมื่อก่อนที่เป็นแบบ Entrance ผู้ให้สัมภาษณ์มองว่าเป็นระบบที่ยุติธรรมไม่ว่าคุณจะมาจากที่ไหนหรือครอบครัวเป็นอย่างไร แต่ถ้าคุณมีความสามารถเพียงพอคุณก็ได้ที่นั่งในมหาวิทยาลัย นั้นทำให้ระบบการศึกษามีคุณภาพ แต่ตอนนี้มีการเปลี่ยนระบบ มีหลายช่องทางในการเข้ามหาวิทยาลัย ซึ่งทำให้คุณภาพของผู้เรียนลดลง

3) ประเทศญี่ปุ่น

ผลจากการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายทางการศึกษาไปปฏิบัติ พบว่า ปัจจัยที่ส่งเสริมและปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการศึกษาของประเทศญี่ปุ่น มีดังนี้

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการศึกษาของประเทศญี่ปุ่น ได้แก่ 1) **เศรษฐกิจ** ญี่ปุ่นในช่วง 3 ทศวรรษที่ผ่านมา มีการเติบโตทางเศรษฐกิจที่รวดเร็ว จึงต้องมีการปฏิรูปการศึกษาเพื่อให้รองรับการเติบโตทางเศรษฐกิจที่มีการปรับปรุงหลักสูตรที่มีความหลากหลายมากขึ้น แต่ในช่วงปี ค.ศ. 1990 เกิดปัญหาทางด้านเศรษฐกิจขึ้น จนก่อให้เกิดปัญหาระดับชาติ ดังนั้นนโยบายการศึกษาที่มีการเปลี่ยนแปลงเป็นการพัฒนาให้นักเรียนเป็นบุคคลที่มีพลังในการดำเนินชีวิต การเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ มีคุณธรรม จริยธรรม 2) **สังคม** เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ญี่ปุ่นปฏิรูปการศึกษาในช่วงปี ค.ศ. 1980 ที่รัฐบาลมองว่ามีการกระทำรุนแรงในโรงเรียน รวมทั้งความทันสมัยของเทคโนโลยี ซึ่งในเรื่องปัญหาเรื่องการกลั่นแกล้งกันของเด็กนักเรียนในโรงเรียน ซึ่งถือว่าเป็นปัญหาใหญ่ในญี่ปุ่น ส่งผลให้เด็กฆ่าตัวตาย จากปัญหาดังกล่าวรัฐบาลจึงเริ่มให้มีครูพิเศษหรือนักให้คำปรึกษาขึ้นเพื่อเข้ามาให้คำปรึกษาในโรงเรียน ดังเช่นโรงเรียนในเขตบุงเคียวเริ่มมีเมื่อ 10 ปีที่ผ่านมา แต่ในเขตอื่นๆเพิ่งเริ่มนำมาใช้ จากเดิมจะมีการให้คำปรึกษาเพียงสัปดาห์ละครั้ง แต่เมื่อปัญหาการฆ่าตัวตายมีความรุนแรงขึ้น จึงเพิ่มความถี่ของการให้คำปรึกษาเป็นสัปดาห์ละ 2-3 ครั้ง ผู้ให้คำปรึกษาจะผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันเข้ามา 3) **ใบประกอบวิชาชีพครู** ในญี่ปุ่น ครูทุกคนจะต้องมีการสอบใบประกอบวิชาชีพ ซึ่งเป็นการสอบที่ได้คุณภาพและมาตรฐานมาก นอกจากนี้หลังจากทำมาสู่ระบบการทำงาน ครูยังต้องมีการพัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลา ทั้งนี้เพราะมีระบบการประเมินครูที่ชัดเจน อีกทั้งในปัจจุบันครูมีจำนวนมากขึ้น และนักเรียนมีจำนวนลดลง

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการศึกษาประเทศญี่ปุ่น 1) **การกระจายอำนาจทางการศึกษา** ญี่ปุ่นมีกระทรวงศึกษาธิการจะดูแลการจัดการศึกษาทุกระดับ กรอบการทำงานที่ชัดเจน อีกทั้งยังมีงบประมาณสนับสนุนจากท้องถิ่น จึงทำให้โรงเรียนและมหาวิทยาลัยสามารถดำเนินงานได้ดี ส่วนการประเมินคุณภาพโรงเรียนทั้งโรงเรียนของรัฐบาลและเอกชน เช่น โรงเรียนของรัฐบาลในเขตบุงเคียว มีการประเมินผลครูใหญ่และรองครูใหญ่โดยการเข้ามาสังเกตการณ์ในโรงเรียนและให้ส่งรายงานผล แต่โดยปกติครูใหญ่จะถูกเรียกให้เข้าประชุมกับทางจังหวัดอยู่แล้วจึงถือเป็นการประเมินผลอีกรูปแบบหนึ่งด้วย ผู้ที่เข้ามาประเมินจะถูกส่งมาจากทั้งจังหวัดและเขต โดยเขตจะเข้าประเมิน 1 ปี 1 ครั้ง นอกจากนี้ทางโรงเรียนสามารถเสนอให้หน่วยงานเหล่านี้เข้ามาประเมินได้ตามความเหมาะสม การประเมินแต่ละครั้งจะมีผู้เข้าประเมินประมาณ 3 คน โดยทำการประเมินตั้งแต่ช่วงเช้าถึงเย็น 2) **ระบบการพัฒนาคุณภาพครู** ในญี่ปุ่นกระทรวงศึกษาธิการจะกำหนดแผนการพัฒนาคุณภาพครูที่ชัดเจน ทั้งในโรงเรียนสังกัดของรัฐและเอกชน จะให้ครูแต่ละคนไปสังเกตการณ์เพื่อนครูคนอื่น ๆ ในโรงเรียนเพื่อดู

วิธีการสอน โรงเรียนภาครัฐมีการส่งครูไปอบรมทั้งในส่วนของอำเภอและจังหวัดที่จัดขึ้นฟรี และเปิดเทอมครูแต่ละคนสามารถส่งจดหมายเพื่อสมัครเข้ารับการอบรมเลือกได้ตามความสนใจ โดยผ่านการพิจารณาเห็นชอบจากทางครูใหญ่ 3) การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการศึกษา ญี่ปุ่นให้ผู้ปกครองเข้ามามีบทบาทในการให้ข้อมูลเพื่อปรับปรุงเปลี่ยนแปลงการจัดการเรียนการสอน ซึ่งทำให้การเรียนการสอนสามารถตอบสนองความต้องการของนักเรียนและผู้ปกครองได้ แต่ถ้าข้อเสนอแนะส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงนโยบายก็จะไม่สามารถดำเนินการได้

ปัจจัยที่อุปสรรคต่อความสำเร็จของการศึกษาประเทศญี่ปุ่น 1) ระบบการเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ของญี่ปุ่นทำให้นักเรียนเกิดแรงกดดันมาก ซึ่งก่อนการปฏิรูปการศึกษาครั้งที่ 3 ในปี ค.ศ. 1984 ประเด็นที่รัฐบาลให้ความสำคัญประเด็นหนึ่ง คือ การแข่งขันการสอบเรียนต่อในระดับอุดมศึกษา ซึ่งทำให้นักเรียนมีความเครียดและภาวะกดดันมาก ดังนั้นรัฐบาลจึงมีนโยบายลดชั่วโมงเรียน และพยายามให้นักเรียนเรียนในสถานที่ศึกษาที่อยู่ใกล้กับภูมิลำเนาของตนเอง แต่ได้ดำเนินนโยบายนี้ยังมีผลน้อย ทั้งนี้เนื่องจากปัจจุบัน การแข่งขันเข้าสู่มหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียง ก็ยังเป็นที่ต้องการของนักเรียนและผู้ปกครอง 2) ค่านิยมของผู้ปกครองที่ส่งเสริมให้ลูกเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงในด้านต่างๆ ส่งผลให้มีการแข่งขันสูงแต่การรับสมัครของมหาวิทยาลัยมีจำกัด ทำให้นักเรียนเข้าเรียนกวดวิชามากขึ้นเพื่อให้ตนเองสามารถเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยที่ต้องการได้ 3) เศรษฐกิจที่มีปัญหาส่งผลต่อระบบงบประมาณ รัฐบาลมีการควบคุมการสนับสนุนโดยการลดงบประมาณของแต่ละสถาบันการศึกษาลง

3.2 ผลการศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยที่ส่งเสริมและที่เป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จในการนำนโยบายด้านการศึกษาไปปฏิบัติ ในรอบ 3 ทศวรรษที่ผ่านมาของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก : เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น

3.2.1 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการศึกษาและความสำเร็จ ในการนำนโยบายไปปฏิบัติของทั้งสามประเทศ พบว่า ปัจจัยสำคัญที่ทั้งสามประเทศมี คือ 1) ความเข้มแข็งทางการเมือง มีการกำหนดนโยบายทางการศึกษาที่ต่อเนื่อง ในระดับรัฐบาล ระดับนโยบายส่งผลต่อระดับยุทธศาสตร์ที่นำไปสู่การปฏิบัติของหน่วยงานของรัฐและหน่วยงานเอกชน ทั้งสามประเทศมีการดำเนินนโยบายที่ต่อเนื่อง แม้ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงของพรรครัฐบาล หรือ แนวทางการกำกับดูแลแต่ก็ยังมียุทธศาสตร์การปฏิรูปการศึกษาอย่างต่อเนื่อง

การกระจายอำนาจทางการเมืองการปกครอง รวมถึงการกระจายอำนาจทางการศึกษา เป็นปัจจัยหนึ่งที่สร้างความเข้มแข็งของการจัดการศึกษาของทั้งสามประเทศ เช่นประเทศญี่ปุ่น จะมีการกระจายอำนาจทางการศึกษาในทุกๆระดับ เน้นการมีส่วนร่วมในการทำงานของท้องถิ่น และให้โอกาสคน

ในชุมชนเข้ามามีบทบาทในการกำหนดนโยบายทางการศึกษาทุกระดับ อย่างแท้จริง และประเทศญี่ปุ่น เปิดโอกาสให้ประชาชนได้เข้ามามีบทบาทในการทำงานในรูปของ Non-Profit Organization ได้รับการสนับสนุนด้านงบประมาณและการกำกับดูแลจากทางรัฐบาลและองค์กรปกครองท้องถิ่น

ส่วนในทางเกาหลีใต้และไต้หวัน มีการกระจายอำนาจในการศึกษาลงไปถึงท้องถิ่นเช่นกัน แต่ไม่ได้มาก เช่น ประเทศญี่ปุ่น

2) **ความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจ** ของทั้งสามประเทศ ในสามทศวรรษที่ผ่านมา มีการเปลี่ยนแปลงนำไปสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรม มีการผลิตคนเพื่อตอบสนองความต้องการทางอุตสาหกรรม ถึงแม้ว่าประเทศญี่ปุ่นจะค่อยปรับแนวทางการผลิตคนไปสู่การสอนเพื่อความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แล้ว แต่ทางเกาหลีใต้และไต้หวันก็มีการพัฒนาการศึกษาโดยตอบสนองความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ มีการส่งเสริมการเรียนทางด้านอาชีวศึกษามากขึ้นเพื่อส่งแรงงานที่มีฝีมือเข้าสู่ตลาดแรงงานของแต่ละประเทศ

3) **ความเข้มแข็งของสังคมและวัฒนธรรม** ของทั้งสามประเทศ ที่มีที่มาจากแนวความคิดของขงจื้อ ที่สืบทอดกันมาหลายพันปี ทั้งสามประเทศให้ความสำคัญกับลักษณะความเป็นพลเมือง ลักษณะค่านิยมที่ดี ซึ่งเหมาะสมสำหรับแนวทางในการพัฒนาประเทศให้เป็นผู้นำทางเศรษฐกิจ ลักษณะทางวัฒนธรรมของทั้งสามประเทศมีความเข้มแข็ง ยากที่จะที่จะปรับเปลี่ยนแม้ว่ามีการเปลี่ยนผ่านทางสังคมวัฒนธรรมและเศรษฐกิจ นับได้ว่าเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาได้เป็นอย่างดี

3.2.2 **ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จทางการศึกษา** ของทั้งสามประเทศ พบว่าสภาพทางเศรษฐกิจที่มีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดการแข่งขันในการเข้าศึกษาต่อในระดับสูง หลังจากการศึกษาขั้นพื้นฐานแล้ว มีการแข่งขันที่รุนแรงในการสอบคัดเลือกเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัย ทำให้เกิดประเด็นปัญหาทางสังคม เช่น ความเครียด การฆ่าตัวตาย การลงทุนในการเข้าสู่โรงเรียนกวดวิชาเป็นต้น นอกจากนี้ยังพบประเด็นทางสังคมที่เป็นปัจจัยให้เกิดปัญหาในการนํานโยบายการศึกษาไปปฏิบัติของทั้งสามประเทศที่เหมือนกัน คือปัญหาทางประชากรที่เป็นวัยสูงอายุ การจัดการศึกษาในระดับขั้นพื้นฐานและอุดมศึกษา อาจจะลดความสำคัญลง ต้องให้ความสำคัญในการส่งเสริมการศึกษาให้กับผู้สูงอายุมากขึ้น พบเพียงแต่ประเทศญี่ปุ่นให้ความสำคัญในการจัดการศึกษาของผู้สูงอายุอย่างเต็มที่ ส่วนอีกสองประเทศยังไม่ได้มีนโยบายที่ชัดเจน แต่พบในกิจกรรมที่ส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิต และกิจกรรมการศึกษาเพื่อสังคมของทั้งสามประเทศ

บทที่ 5

ข้อเสนอแนะในการปฏิรูปการศึกษาสำหรับประเทศไทย

จากผลการศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการด้านนโยบายและยุทธศาสตร์ทางการศึกษา ปัจจัยที่ส่งเสริมและที่เป็นอุปสรรคในการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติในรอบ 3 ทศวรรษ ของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก : เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น ซึ่งผลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ น่าจะเป็นข้อมูลในการนำไปใช้เพื่อไปใช้ในการปรับปรุงพัฒนาการศึกษาของประเทศไทย และนำไปสู่การปฏิบัติต่อไป โดยมีข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและข้อเสนอทั่วไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษา

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายด้านความเป็นอิสระในการจัดการศึกษาต่อประเทศไทย จากการศึกษาบทเรียนที่ดีของทั้งสามประเทศ(เกาหลีใต้ ไต้หวัน ญี่ปุ่น)

1) ความเป็นอิสระในการจัดการศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ควรกระจายอำนาจการบริหารการศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยมีกฎหมายรองรับ และคำนึงถึงความพร้อมของการปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละท้องถิ่นก่อนการกระจายอำนาจลงสู่แต่ละท้องถิ่น (พิจารณารายรวมทั้งแหล่งการเงินเพื่อการศึกษาบางส่วนควรมาจากการ (ท้องถิ่นปกครองส่วนท้องถิ่นด้วย นอกจากเหนือจากงบประมาณจากรัฐบาลกลาง สำหรับการบริหารงบประมาณสถานศึกษาให้ผู้อำนวยการสถานศึกษามีอำนาจในการจัดระบบงบประมาณได้เอง โดยการมีส่วนร่วมของคณะกรรมการสถานศึกษา สมาคมผู้ปกครองและครู ครูในสถานศึกษาและนักเรียน เพื่อให้สามารถจัดการการศึกษาได้ตรงกับความต้องการของนักเรียน ครู และผู้ปกครอง สำหรับการบริหารบุคคล ถึงแม้ประเทศไทยให้ความเป็นอิสระกับเขตพื้นที่การศึกษาในการเปิดกรอบอัตรากำลังตามเหมาะสมกับจำนวนนักเรียน มีการจัดสอบคัดเลือกครูได้เอง แต่ในทางปฏิบัติไม่สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากถูกแทรกแซงจากระบบอุปถัมภ์ จึงควรออกกฎหมายป้องกันการศึกษจากการถูกแทรกแซงการเมือง ดังเช่นประเทศเกาหลีใต้ที่กระจายอำนาจการบริหารการศึกษา ให้สัมพันธ์กับการกระจายอำนาจการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยคำนึงถึงความพร้อมคำนึงถึงการป้องกันการถูกแทรกแซงทางการเมือง และการคุ้มครองความเป็นวิชาชีพของการศึกษา โดยในด้านการบริหารศึกษานั้น รัฐธรรมนูญได้บัญญัติว่า ให้แยกจากอำนาจการบริหารทั่วไป และให้ปลอดจาก

การแทรกแซงทางการเมือง ส่วนประเทศญี่ปุ่นในปี ค. 1910 .ศ.ได้มีการทบทวนกฎหมายเกี่ยวกับการกระจายอำนาจทั้งระบบ เพื่อให้มีการกระจายอำนาจจากรัฐบาลกลางสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มากยิ่งขึ้น และเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารในระดับท้องถิ่นให้สามารถจัดการกับปัญหาต่าง ๆ ของท้องถิ่นได้ ในการกระจายอำนาจทางการศึกษา ญี่ปุ่น มีการกำหนดบทบาทชัดเจนทั้งในระดับส่วนกลาง และส่วนท้องถิ่น มีการกำหนดกฎหมายการศึกษาแห่งชาติขึ้น กำหนดให้การศึกษาที่มีความเป็นกลางทางการเมืองด้วยหลักการ การบริหารการศึกษาต้องไม่ตกอยู่ใต้การควบคุมที่ไม่เหมาะสม

2) ความเป็นอิสระในการจัดการระดับอุดมศึกษา ควรสนับสนุนให้มหาวิทยาลัยตั้งเป้าหมายของการศึกษาเฉพาะของตนเอง เพื่อให้เกิดความแตกต่างและตรงตามความถนัดของตนเองหรือมหาวิทยาลัยเฉพาะทาง แทนการเป็นมหาวิทยาลัยสมบูรณ์แบบ (Comprehensive University) ทุกมหาวิทยาลัยดังเช่นปัจจุบัน เพื่อป้องกันมหาวิทยาลัยทุกแห่งจะผลิตบัณฑิตที่มีคุณลักษณะคล้ายๆกัน ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อสมรรถนะของกำลังคนที่จะเข้าสู่ภาคการผลิตและบริการ และควรส่งเสริมความร่วมมือระหว่างภาคธุรกิจมหาวิทยาลัยอย่างเป็นรูปธรรม- ทั้งในการผลิตนวัตกรรม และการผลิตบัณฑิตตรงกับความต้องการของผู้ใช้บัณฑิตทั้งภาคอุตสาหกรรมและภาคบริการ รวมทั้งสนับสนุนให้หาทุนจากหน่วยงานภายนอกเข้ามาช่วยเหลือมหาวิทยาลัยในการพัฒนางานวิจัยและพัฒนามหาวิทยาลัยเอง ซึ่งจะเป็นการส่งเสริมให้มหาวิทยาลัยมีการแข่งขันด้านวิชาการมากขึ้นและสามารถพึ่งพาตนเองได้ ในประเทศญี่ปุ่น การศึกษาระดับอุดมศึกษาจะมีความเป็นอิสระในการจัดการศึกษาเพื่อสนองความต้องการของชุมชน โดยมีการปฏิรูปการศึกษาอุดมศึกษา ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1991 เป็นต้นไปและมีการขับเคลื่อนการปฏิรูปอย่างต่อเนื่อง ส่วนของอำนาจในการจัดการศึกษา รัฐบาลส่วนกลางของญี่ปุ่นเป็นผู้กำหนดนโยบาย แล้วให้มหาวิทยาลัยเป็นผู้บริหารจัดการศึกษาเอง

1.2 การพัฒนาครู

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายด้านการพัฒนาครูต่อประเทศไทย จากการศึกษาบทเรียนที่ดีของทั้งสามประเทศ(เกาหลีใต้ ไต้หวัน ญี่ปุ่น)

1) การพัฒนาครูประจำการระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในการพัฒนาครูช่วงปีแรกของการเป็นครูจะต้องเข้ารับฝึกอบรมทั้งปีและมีที่ปรึกษาดูแล โดยเขตพื้นที่เป็นผู้รับผิดชอบ ดังเช่นประเทศไต้หวันและประเทศญี่ปุ่น หลังจากนั้นควรมีหลักสูตรฝึกอบรมหรือหลักสูตรตามความต้องการเฉพาะทั้งในลักษณะเรียนเป็นกลุ่มและเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อให้ครูทั้งภาครัฐและภาคเอกชนสามารถเลือกเรียนตามความต้องการส่วน

บุคคลในพัฒนาดตนเองได้ ที่หน่วยงานราชการ/รัฐบาลเป็นผู้ดำเนินการเพื่อเป็นการควบคุมคุณภาพหลักสูตร และเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการอบรม เพื่อให้ครูเพิ่มศักยภาพทางด้านการสอนอยู่เสมอ ทั้งนี้ทุกหลักสูตรการอบรมต้องมีการประเมินผลอย่างจริงจังเพื่อเป็นการรับประกันว่าครูที่เข้ารับการอบรมได้รับการพัฒนาอย่างแท้จริงและได้ตามมาตรฐานของหลักสูตรที่กำหนดไว้ โดยผลที่ได้จะเชื่อมโยงกับการลงโทษและการให้รางวัล นอกจากนี้รัฐบาลยังสามารถกระตุ้นให้ให้ครูทั้งภาครัฐและภาคเอกชนมีการพัฒนาตนเองอย่างสม่ำเสมอ โดยกำหนดให้ครูจะต้องเข้ารับการฝึกอบรมที่จัดขึ้นโดยรัฐบาล ที่กำหนดช่วงเวลาในการอบรมต้องไม่ตรงกับเวลาที่ครูต้องปฏิบัติงาน เช่น ช่วงปิดเทอม เพื่อไม่ให้กระทบต่อการจัดการเรียนการสอนให้กับนักเรียน และกำหนดจำนวนชั่วโมงในการเข้ารับการอบรมที่ครูต้องเข้ารับการอบรมขั้นต่ำ และผลการทดสอบหลังอบรมอย่างชัดเจนหรือจัดการทดสอบเพื่อต่อใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู ทั้งนี้ควรกำหนดหลักสูตรฝึกอบรมให้หลากหลายตามความต้องการเฉพาะของครู ในการต่ออายุใบประกอบวิชาชีพครูทุกๆ ครั้ง ดังเช่นประเทศเกาหลีใต้และประเทศไต้หวัน

2) รัฐควรมีการนำเอาเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการฝึกอบรมครูหรือการให้คำปรึกษาผ่าน e-Learning มีการพัฒนาหลักสูตรตามความต้องการเฉพาะกลุ่มสาขาวิชาชีพ มีความหลากหลายของหลักสูตร เพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยปราศจากข้อจำกัดด้านเวลาและสถานที่ ซึ่งเป็นการพัฒนาครูด้วยต้นทุนที่ต่ำ ทั้งนี้ต้องมีการประเมินผลอย่างจริงจังด้วย ดังเช่นประเทศเกาหลีใต้และประเทศไต้หวัน

3) การสอบบรรจุครู ควรมีรูปแบบการสอบคัดเลือกที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น ทั้งด้านความรู้ ด้านความเข้าใจทางด้านวิชาการ และด้านความสามารถในการสอน ดังเช่นประเทศเกาหลีใต้ ประเทศเกาหลีใต้มีการควบคุมคุณภาพของการผลิตครู โดยการใช้ระบบรับรองวิทยฐานะของสถาบันฝึกหัดครูและการออกไปประกอบวิชาชีพครู โดยกระทรวงศึกษาและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การรับบุคคลเข้าเป็นครูในสถานศึกษาของรัฐ ใช้วิธีการสอบแข่งขันแบบเปิด (Open competition) จัดสอบคัดเลือกโดยคณะกรรมการเขตพื้นที่การศึกษา แบ่งเขตตามพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ สอบเป็นข้อเขียน สอบความรู้เกี่ยวกับวิธีสอน ร้อยละเมื่อผ่านแล้วสอบสอน 70 และถามความรู้เกี่ยวกับวิชาเฉพาะสาขา อีกร้อยละ 30 (Presentation) และสอบสัมภาษณ์ ทั้งนี้ ผู้สมัครเข้าสอบคัดเลือกเป็นครูจะต้องได้รับใบประกอบวิชาชีพแล้ว ในประเทศไต้หวันมีการสอบข้อเขียนและการสัมภาษณ์ ก่อนการให้ใบประกอบวิชาชีพ และประเทศญี่ปุ่น การสอบคัดเลือกครูมีทั้งการสอบข้อเขียน และการสัมภาษณ์รายบุคคล สัมภาษณ์แบบกลุ่มเพื่อดูวิสัยทัศน์ของครู และมีการทดลองงาน 1 ปี

4) การผลักดันให้กลุ่มสมาคมวิชาชีพของแต่ละสาขาวิชามีความเข้มแข็งและมีบทบาททางวิชาชีพมากขึ้นในแต่ละเขตพื้นที่ เพื่อสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ที่มีบทบาทในการขับเคลื่อนให้เกิดการ

แลกเปลี่ยนเรียนรู้ในสาขาวิชาของตนให้มีความรู้ความชำนาญเพิ่มขึ้น ทั้งนี้ในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ยังเป็นการกระตุ้นให้เกิดวงจรการจัดการความรู้ (Knowledge management cycle: socialization, externalization, combination and internalization) ทั้งทางด้านเนื้อหาและวิธีการสอน โดยรัฐมีนโยบายให้เงินสนับสนุนประจำปี และอาจให้เงินสนับสนุนครูที่เก่งด้านการเรียนการสอนแต่ละสาขาวิชาเป็นวิทยากรในการอบรม ดังเช่น ประเทศไต้หวัน สมาคมวิชาชีพจะมีบทบาทในเรื่องของการพัฒนาครู หากมีการอบรมในสาขาวิชาใด สมาคมสาขาวิชานั้นจะแจ้งข่าวไปยังครูที่เป็นสมาชิกของสมาคม เพื่อให้สมาชิกได้มีการแลกเปลี่ยนความรู้และพัฒนาทางวิชาชีพของตนเอง ส่วนประเทศญี่ปุ่น ก็มีสมาคมวิชาชีพในแต่ละสาขาวิชาเช่นกัน และมีการส่งข่าวสารเรื่องการพัฒนาการเรียนการสอน เพื่อให้สมาชิกในสมาคมเข้าร่วมอบรมเพื่อพัฒนาตนเอง

5) การกำหนดให้การพัฒนาตนเองของครูประจำการเป็นส่วนหนึ่งของภาระงานประจำที่ครูทุกคนจะต้องจัดสรรเวลาเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนของตนเอง หรือผู้บริหารกำหนดเวลาเพื่อให้สามารถเข้าร่วมกิจกรรมในการพัฒนาตนเองได้ เช่น ประเทศไต้หวันที่กำหนดไว้ว่า ใน สัปดาห์ครูจะมีเวลาว่าง 1 ครั้ง วัน เพื่อไปอบรมเรียนรู้เพิ่มเติม ซึ่งการอบรมนี้มีทั้งช่วงเปิดเทอมและปิดเทอม และครู คน จะต้องเข้ารับ 1 การพัฒนาอย่างน้อยก็ชั่วโมงต่อปี

1.3 การพัฒนาหลักสูตร

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายด้านการพัฒนาหลักสูตรต่อประเทศไทย จากการศึกษาบทเรียนที่ดีของทั้งสามประเทศ คือ เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น ดังนี้

การพัฒนาหลักสูตรควรพัฒนาให้สอดคล้องกับความต้องการของภาคอุตสาหกรรมและภาคการบริการ อันนำไปสู่โรงเรียนหลากหลายประเภท ที่เหมาะสมกับบริบทของภูมิภาคและความต้องการของนักเรียน โดยวางพื้นฐานการแนะแนวการศึกษาและอาชีพตั้งแต่ระดับประถมศึกษา ดังเช่นประเทศเกาหลีใต้ มีหลักสูตรประกาศนียบัตรของวิทยาลัยสำหรับคนทำงาน และมหาวิทยาลัยเปิดได้ถูกตั้งให้เป็นสถาบัน ซึ่งเป็นการทำให้การศึกษาและการฝึกอบรมทางเทคนิคและทางอาชีวะ (technical and vocational education and training: TVET) เพื่อเพิ่มระดับทักษะในการทำงานของกำลังคน รวมทั้งการสร้างความสัมพันธ์กับชุมชนท้องถิ่นและบทบาทการปกครองของกระทรวงการศึกษาเกี่ยวกับการศึกษามากขึ้น และในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายนั้น โรงเรียนมัธยมอาชีวศึกษาแบบทักษะขั้นสูง (Meister vocational high schools) ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ออกแบบเฉพาะในการเตรียมเยาวชนในการทำงานด้านการผลิตที่มีทักษะขั้นสูง โรงเรียนเหล่านี้จะมีการพัฒนาหลักสูตรที่ออกแบบเฉพาะตามความต้องการของอุตสาหกรรม จัดหาหลักสูตรการฝึกฝนภาษาต่างประเทศ และสร้างเครือข่ายการจ้างงานกับอุตสาหกรรมหลัก ระบบโรงเรียนมัธยม

อาชีวศึกษาทั้งหมดจะได้รับการแบ่งออกเป็นประเภทที่โดดเด่นชัดเจนและเข้าใจง่ายยิ่งขึ้น และหลักสูตรจะถูกทำให้แข็งแกร่งขึ้นเพื่อสนับสนุนการจ้างงานบัณฑิตที่เรียนจบ

1.4 การวัดและประเมิน

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายด้านการวัดและประเมินผล ต่อประเทศไทย จากการศึกษาบทเรียนที่ดีของทั้งสามประเทศ(เกาหลีใต้ ไต้หวัน ญี่ปุ่น)

1) ระดับโรงเรียน ควรมีการตั้งระบบการประเมินผลการจัดการเรียนการสอนของครูโดยผู้บริหารสถานศึกษา โดยการเข้าไปสังเกตการณ์การสอนว่าเป็นไปตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่กำหนดไว้หรือไม่ในโรงเรียนเป็นประจำและให้ส่งรายงานผลให้กับหน่วยงานต้นสังกัด เป็นรายเดือนหรือรายไตรมาส เป็นการกระตุ้นให้ครูตื่นตัวอยู่เสมอ สำหรับการประเมินคุณภาพครู และให้เจ้าหน้าที่ภาครัฐ ผู้รับผิดชอบ) เข้ามาประเมินในเรื่องการสอนของครูด้วย (ด้านการศึกษาในแต่ละเขตพื้นที่การศึกษาเพื่อเป็นการตรวจสอบความสอดคล้องของผลการประเมินและป้องกันการเกิดอคติในการประเมินโดยผู้บริหารสถานศึกษา รวมทั้งการให้โอกาสผู้ถูกประเมินได้ชี้แจงเหตุผลก่อนการตัดสินผลการประเมิน และมีการเสนอผลการประเมินสู่สาธารณชน เพื่อแสดงความโปร่งใสของการประเมิน

ควรให้ผู้ประเมินภายนอกสามารถเข้ามาประเมินตามสภาพจริงได้โดยไม่บอกกล่าวล่วงหน้า ซึ่งจะเป็นการกระตุ้นให้โรงเรียนมีการดำเนินงานที่พร้อมรับประกันเสมอ แทนที่จะทำเฉพาะในช่วงก่อนรับการประเมินเท่านั้น เนื่องจากทราบล่วงหน้าว่าผู้ประเมินจะเข้ามาเมื่อไหร่ และการประเมินนั้นควรเน้นการประเมินตามสภาพจริงมากกว่าการประเมินจากเอกสาร ดังเช่นประเทศญี่ปุ่น ผู้ประเมินจะถูกส่งมาจากทั้งจังหวัดและเขต โดยเขตจะเข้าประเมิน คน 3 ครั้ง ซึ่งการประเมินแต่ละครั้งจะมีผู้เข้าประเมินประมาณ 1 ปี 1 โดยทำการประเมินตั้งแต่ช่วงเช้าถึงเย็น โดยผู้ประเมินสามารถเข้ามาประเมินเมื่อไหร่ก็ได้โดยไม่ต้องแจ้งโรงเรียนล่วงหน้า สำหรับโรงเรียนเอกชน จะมีการประเมินครูทั้งจากหน่วยงานเขต และการประเมินโดยนักเรียน

สำหรับผลการประเมินโรงเรียนนั้นรัฐบาลควรมีทั้งระบบการจูงใจ และการแก้ไขควบคู่กันไป เช่น โรงเรียนไหนสามารถมีการบริหารจัดการที่ดี คุณครูในโรงเรียนได้รับผลการประเมินที่ดี และ นักเรียนซึ่งเป็นผลลัพธ์ของการจัดการเรียนการสอนสะท้อนให้เห็นผลการปฏิบัติงานที่ดี โรงเรียนนั้นจะได้รับงบประมาณสนับสนุนพิเศษ หรืออาจเป็นในรูปแบบของโบนัส ส่วนโรงเรียนที่ผลการประเมินออกมาไม่ดี ควรมีการวิเคราะห์ถึงสาเหตุของปัญหาแล้วรัฐควรเข้ามาช่วยเหลือเพื่อผลักดันให้โรงเรียนสามารถปรับปรุงแก้ไขได้อย่างรวดเร็ว เพราะยิ่งแก้ไขได้ช้าจะเกิดผลกระทบต่อนักเรียนต่อไป ดังเช่นประเทศเกาหลีใต้

2) ระดับมหาวิทยาลัย ควรมีการประเมินการจัดการเรียนการสอนภายในโดยอาจารย์ผู้ใหญ่ หรือผู้ที่มีความอาวุโส ไปดูการสอนว่าเป็นไปตามแผนการสอนหรือไม่ ทั้งนี้อาจารย์ผู้ประเมินไม่ควรเข้าไป ขัดจังหวะ หรือเข้าไปนั่งในห้องแต่ควรเดินดูนอกห้องเท่านั้น เพื่อเป็นการสร้างความมั่นใจให้กับนักศึกษาใน ตัวอาจารย์ผู้สอนและไม่เป็นการกระทบต่อการเรียนการสอน ให้มีการตรวจสอบความสอดคล้องของการ ประเมินตัวเองของอาจารย์ และการประเมินจากนักศึกษา โดยหัวหน้าภาควิชาหรือรองคณบดีหรือคณบดี

และเมื่อผลการประเมินภายนอกออกมาดี รัฐบาลควรมีระบบการจูงใจให้แก่มหาวิทยาลัยนั้นๆ ด้วย ดังเช่นประเทศไต้หวัน ซึ่งประเทศไต้หวันที่มีการควบคุมคุณภาพการสอน โดยก่อนเริ่มสอนอาจารย์ จะต้องสอนแผนการสอนเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์เพื่อให้นักศึกษาและผู้บริหารตรวจสอบ มีการส่งอาจารย์ หรือผู้ที่มีความอาวุโส ไปดูการสอนว่าเป็นไปตามแผนการสอนหรือไม่ โดยจะไม่เข้าไปนั่งในห้องหรือ สัมภาษณ์นักเรียน แต่จะเดินดูนอกห้องเท่านั้น รวมทั้งมีการประเมินตัวเองของอาจารย์ และการประเมิน จากนักศึกษา เป็นการประเมินแบบ 5 ระดับและเขียน ซึ่งแต่ละด้านจะต้องได้ไม่ต่ำกว่า 3.5 หากต่ำกว่า จะต้องส่งรายงาน และการประเมินตัวเองจะต้องสอดคล้องกับการประเมินจากนักศึกษา และมหาวิทยาลัยที่ มีผลการประเมินออกมาดี รัฐบาลก็จะมีเงินสนับสนุนพิเศษให้กับมหาวิทยาลัยทั้งของรัฐและเอกชน

ในการประเมินผลอาจารย์ ควรให้อาจารย์สามารถเลือกได้ว่าจะให้ประเมินการสอนและการวิจัย สัดส่วนใดมากกว่ากัน และควรมีระบบการจูงใจให้อาจารย์มีการพัฒนาผลงานอย่างต่อเนื่อง และพัฒนาการ เรียนการสอน ดังเช่นประเทศเกาหลีใต้ และประเทศไต้หวัน

นอกจากนี้ รัฐควรมีระบบการเปิดเผยข้อมูลการประเมินผลทางการศึกษาในระดับอุดมศึกษา โดย ทางมหาวิทยาลัยจะต้องส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และมีการรายงานถึงการมีงานทำของนักศึกษาหลังจาก จบการศึกษาเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการประเมินผลสำหรับหน่วยงานต้นสังกัด ดังเช่นประเทศเกาหลีใต้

2. ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

2.1 การกำหนดนโยบายของประเทศผ่านการศึกษาเชิงอนาคตผู้ทรงคุณวุฒิชั้นนำของ ประเทศ และมีการรับฟังความคิดเห็นจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง (Stakeholders) ดังเช่น ประเทศเกาหลีใต้ได้ ทำการศึกษาทิศทางหรือวิสัยทัศน์ของประเทศผ่านการศึกษาเชิงอนาคตโดยผู้ทรงคุณวุฒิชั้นนำของประเทศ ว่าในระยะยาวนั้นประเทศจะไปในทิศทางใด หลังจากนั้นก็จะร่วมประชุมร่วมกันในทุกกระทรวงเพื่อกำหนด นโยบายในภาพรวมของประเทศจึงทำให้นโยบายของแต่ละกระทรวงสอดคล้องกัน ไปในทิศทางเดียวกันและ สนับสนุนซึ่งกันและกัน และประเทศญี่ปุ่น ที่มีขั้นตอนการกำหนดนโยบายและทิศทางการศึกษา โดย ข้าราชการ ประชาชนทั่วไปและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจะมีการออกความคิดเห็นหรือทำประชาพิจารณ์ต่อ การกำหนดนโยบายทางการศึกษา แต่ท้ายที่สุดแล้วก็จะขึ้นอยู่กับมติของกระทรวงที่จะพิจารณา

ถ้านโยบายการศึกษาที่ออกมาจากกระทรวงศึกษาธิการถือว่าเป็นกฎหมายที่ถูกบังคับใช้และต้องปฏิบัติตาม หลังจากที่มีนโยบายถูกส่งไปยังเขตและท้องถิ่นแล้ว เขตและท้องถิ่นสามารถเพิ่มรายละเอียดข้อปฏิบัติ ปลีกย่อยของการนำเอานโยบายไปใช้ได้ให้เหมาะสม เช่น การสอน เทคนิคต่างๆ สามารถเพิ่มเติมได้ แต่ใน ส่วนของนโยบายหลักจะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้

การจัดตั้งหน่วยงานกลางที่บูรณาการระหว่างหน่วยงานในกระทรวงที่เกี่ยวข้องกับนโยบาย ในการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ โดยถือว่าเป็นความรับผิดชอบของทุกกระทรวงที่มีหน่วยงานนั้นๆ สังกัดอยู่ รวมทั้งมีการกำหนดงบประมาณ/กองทุนเฉพาะที่ใช้ในการทำให้นโยบายบรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ โดยที่ไม่ขึ้นอยู่กับกระทรวงใดกระทรวงหนึ่ง เพื่อให้เกิดความเชื่อมโยงไปในทิศทางเดียวกันและไม่ซ้ำซ้อนกัน ทั้งนี้คณะกรรมการดังกล่าวจะต้องทำหน้าที่ในการประสานงาน ติดตามและประเมินผลการนำนโยบายไปสู่ การปฏิบัติ ดังเช่นประเทศเกาหลีใต้ มีการจัดตั้งหน่วยงานกลางซึ่งประกอบด้วยตัวแทนจากกระทรวงที่ เกี่ยวข้องกับนโยบายนั้นๆ จึงทำให้การนำแผนไปสู่ปฏิบัติในเชิงบูรณาการอย่างแท้จริง มีการจัดประชุม ประจำ ทำให้การดำเนินการเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ตัวอย่างเช่น หน่วยงานของกระทรวงวิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี (Ministry of Science and Technology: nurturing S&T manpower, basic science policy, nuclear safety and research) และกระทรวงพาณิชย์ อุตสาหกรรมและพลังงาน (Ministry of Commerce, Industry and Energy : nurturing industry workforce) ได้รวมกันเป็นหน่วยงานพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (function of human resources development) ในปี ค.ศ. 2008 มีการจัดตั้ง “กองทุนพัฒนาทรัพยากร มนุษย์” (Human Resources Development Fund) ซึ่งเป็นการดำเนินการร่วมกันระหว่างกระทรวงการคลัง และเศรษฐกิจ กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงแรงงาน และกระทรวงการค้าและการพาณิชย์

2.2 มีคณะกรรมการกลางที่นำเสนอนโยบายทางการศึกษาทำงานอย่างต่อเนื่องให้กับทุกรัฐบาล ดังเช่น ประเทศเกาหลีใต้ ที่มีคณะกรรมการเพื่อการปฏิรูปการศึกษาซึ่งทำงานต่อเนื่องให้กับทุกรัฐบาล ได้ กำหนดเป้าหมายสูงสุดของระบบการศึกษายุคใหม่ของเกาหลีภายใต้ความคิดที่เรียกว่าEdutopia หรืออุดม รัฐทางการศึกษา (a utopia of education) ซึ่งหมายถึงความเป็นรัฐสวัสดิการทางการศึกษา โดยระบบ การศึกษาต้องเป็นระบบเปิดและเป็นการศึกษาตลอดชีวิตที่ชาวเกาหลีทุก คนสามารถเข้ามาใช้ประโยชน์ จากการศึกษได้ทุกเวลา และทุกสถานที่ คณะกรรมการฯ ชุดนี้ทำงานอย่างต่อเนื่อง แม้จะมีการเปลี่ยนตัว บุคคลบ้าง

2.3 การกำหนดนโยบายที่ส่งเสริมให้ภาคเอกชนภาคอุตสาหกรรม ให้เข้ามามีส่วนร่วมในการ/ สนับสนุนการศึกษา โดยมีระบบการจูงใจกับบริษัทที่เข้ามามีส่วนร่วม ดังเช่นประเทศเกาหลีใต้ ได้จัดตั้ง สถาบันการศึกษาที่มีระบบการศึกษาแบบควบคู่ (Dual Education System) โดยโรงเรียนมัธยมศึกษา

ประเภททักษะชั้นสูง (Meister High School) จะมีโปรแกรมการรับนักเรียนพร้อมสัญญาจ้างงาน (Admission with Employment Contract Program) ซึ่งอยู่ภายใต้การยอมรับของบริษัทและโรงเรียนในการ (จ้างงานโดยการคัดเลือกนักเรียนและการผสมผสานระหว่างการศึกษาในโรงเรียนกับการฝึกปฏิบัติ สำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษาประเภททักษะชั้นสูง และประเภทชำนาญพิเศษ (Meister and Specialized High School) โปรแกรมการฝึกงาน (Apprenticeship Program) จะถูกนำมาใช้และดำเนินการเพื่อเพิ่มการจ้างงานโดยการปรับปรุงทักษะด้านการปฏิบัติของนักเรียนและเพื่อแก้ไขปัญหาการขาดแคลนแรงงานภาคปฏิบัติ โดยนักเรียนทุกคนจะมีสิทธิ์เข้าร่วมโปรแกรมและได้รับการสนับสนุนค่าใช้จ่ายจากบริษัทที่พวกเขาทำงาน มีแผนปฏิบัติงาน : โดยรัฐบาลจะให้สิ่งจูงใจสำหรับบริษัทที่เข้าร่วมโดยการส่งเสริมให้เกิดโปรแกรมการรับนักเรียนพร้อมสัญญาจ้างงาน (Admission with Employment Contract Program) และ (โปรแกรมการฝึกงาน (Apprenticeship Program) โดยจะขยายเครดิตภาษีสำหรับบริษัทที่เข้าร่วมโครงการ (SME 25% และบริษัท ขนาดใหญ่ 3 ~ 6%) เพื่อนำเครดิตนั้นจะได้นำเครดิตนั้นไปใช้เป็นค่าใช้จ่ายในโครงการ

2.4 การกำหนดแผนการศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการของอุตสาหกรรมท้องถิ่น โดยมีการประเมินความต้องการหรือตอบสนองต่อความต้องการของภาคอุตสาหกรรมหรือผู้ใช้บัณฑิต ทั้งนี้ควรให้ภาคอุตสาหกรรมหรือผู้ใช้บัณฑิตเข้ามามีส่วนร่วมอย่างแท้จริง โดยให้เข้ามามีส่วนร่วมตั้งแต่การกำหนดนโยบายและการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติโดยจัดตั้งเป็นเครือข่ายสนับสนุนการศึกษาในทุกระดับ ดังเช่นประเทศเกาหลีได้กำหนดแผนภายใต้แผนการศึกษาระดับมัธยมศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ โรงเรียนมัธยมศึกษาอุตสาหกรรม จะถูกจัดหมวดหมู่ภายใต้ชื่อของ โรงเรียนเฉพาะทาง (specialized high schools (tentative)) ภายใต้สัญญา รัฐบาลท้องถิ่น หน่วยงานอุตสาหกรรม และหน่วยงานรัฐบาลกลางจะสนับสนุนเงินทุนและมีส่วนร่วมโดยตรงในการดำเนินงานให้กับโรงเรียนเหล่านี้ และมีแผนดูแลมหาวิทยาลัยท้องถิ่นเพื่อให้ผลิตนักศึกษาออกมาตามความต้องการของอุตสาหกรรมท้องถิ่นและยังสนับสนุนนักเรียนที่จบมัธยมศึกษาปีที่ 6 ให้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยท้องถิ่นและยังเอื้ออำนวยนักศึกษาปริญญาโทในมหาวิทยาลัยท้องถิ่นสู่การศึกษาที่สูงขึ้น มากกว่านั้นโครงการนี้ก็ยังมีมุ่งเน้นการสนับสนุนเงินทุนในทุกๆ สาขาวิชา

บรรณานุกรม

- ฉันทนา จันทรบรรจง. (2540). รายงาน การปฏิรูปการศึกษาของประเทศไทยปี ๒๕. กรุงเทพฯ : อรรถพลการพิมพ์.
- _____. (2543). การศึกษาแนวทางการบริหารและการจัดการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในประเทศไทยปี ๒๕. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- เดิมแท้ ชาวหินฟ้า (2549). คุณลักษณะและกระบวนการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมของประเทศใต้หวัน. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน)
- สำนักงาน กศน. (2555). การศึกษากรณีตัวอย่าง: การจัดการศึกษาตลอดชีวิตในต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.(2550). การกระจายอำนาจทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : พิมพ์ที่ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์.
- สุรางค์ศรี ดันเสียงสม. (2551). ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นสมัยใหม่. กรุงเทพฯ : สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศักดิ์ชัย นิรัญทวี. (2543). การศึกษาแนวทางการบริหารและการจัดการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในประเทศไทยสาธาณรัฐเกาหลี. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- ศรีน้อย โปวาทอง. (2546). สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สาธาณรัฐเกาหลี กระทรวงการศึกษาและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ก้าวสู่อนาคตด้วยพลังทรัพยากรมนุษย์. กรุงเทพฯ : เซ็นจูรี่ จำกัด
- ศรีสว่าง เลี้ยววาริณ. (2550). รายงานการประชุมเอเชียันด้านการศึกษาตลอดชีวิต เรื่อง “Finding Places for Asian Lifelong Education in Globalizing World” ณ กรุงโซล สาธาณรัฐประชาชนเกาหลีใต้ ระหว่างวันที่ 15-17 พฤศจิกายน 2550. กรุงเทพมหานคร: สำนักงาน กศน.
- _____. (2553). รายงานการประชุมสัมมนาวิชาการนานาชาติเพื่อการเรียนรู้และการศึกษาผู้ใหญ่ ผลลัพธ์ และความท้าทาย ของ CONFINTEA ครั้งที่ 6 (International Seminar on Adult Learning and Education: The Results and Challenges of CONFINTEA VI) ณ กรุงโตเกียว ประเทศไทยปี ๒๕ ระหว่างวันที่ 18 – 22 กุมภาพันธ์ 2553. กรุงเทพมหานคร:

- Akira Ninomiya, Masashi Urabe. (2011). *Impact of PISA on Education Policy – The Case of Japan*. Pacific-Asian Education. 23(23-30). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Akira Soshiroda. (2005). *Inbound tourism policy in Japan from 1859 to 2003*. Annuals of Tourism Research. 32(1100-1120). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Akshay Bhagwatwar; et al. (2013). *Out of Asia: Understanding the nexus between technology usage and research productivity in Japan, Singapore, and Taiwan*. International Journal of Information Management. (1-8). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Anna N.N. Hui, Sing Lau. (2010). *Formulation of Policy and Strategy in Developing Creativity Education in Four Asian Chinese Societies: A Policy Analysis*. Creativity Education. 44 (215-232). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Anne Booth. (1999). *Initial conditions and miraculous growth: Why is South East Asia different from Taiwan and South Korea*. World Development. 27(301-321). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Barry Bull. (2007). *Policy implications of social justice in education*. Ethics and Education. 4(141-125). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Bih-jen Fwu, Hsiou-huai Wang. (2002). *From uniformity to diversification: transformation of teacher education in pursuit of teacher quality in Taiwan from 1949 to 2000*. International Journal of Educational Development. 22(155-167). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Chang Dian-Fu, Chao-Chi Yeh. (2012). *Teaching Quality After the Massification of Higher Education in Taiwan*. Chinese Education and Society. 45(31-44). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Cheng-Cheng Yang, Yueh-Chun Huang. (2012). *Promoting Teaching Excellence of Universities in Taiwan: Policy Analysis with a Special Reference to Educational Equality*. International Education Studies. 5(129-139). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- ChianYi Ju; et al. (2009). *In-service Adult Learners' English Learning Strategies in Taiwan*. The International Journal of Learning. 16(119-129). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>

- Chih-Min Shih. (2011). *Policy analysis of the English graduation benchmark in Taiwan*. Perspectives in Education. 30(60-68). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Christoph Metzger; et al. (2010). *A Comparative perspective on the secondary and post-secondary education systems in six nations: Hong Kong, Japan, Switzerland, South Korea, Thailand and the United States*. Procedia Social and Behavioral Sciences. 2(1511-1519). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Christopher Bjork, Ryoko Tsuneyoshi. (2005). *Education Reform in Japan:Competing Visions for the Future*. A Special Section on International Education. (619-626). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Chu Chin-Yi Cyrus, Yeh Chia-Hsing. (1994). *Taiwan's Private Education*. Sociology of Education in Taiwan. 2(66-93). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Chun-Yen Chang; et al. (2012). *MAGDAIRE: A model to foster pre-service teachers' ability in integrating ICT and teaching in Taiwan*. Australasian Journal of Educational Technology. 28(983-999). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Deil S. Wright, Yasuyoshi Sakurai. (1987). Administrative Reform in Japan: Politics,Policy, and Public Administration in a Deliberative Society. Public Administration Review. 47(121-133). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Gareth E. Haslam; et al. (2012). *Assessing fuel cell vehicle innovation and the role of policy in Japan,Korea,and China*. International Journal of Hydrogen Energy. 37(14612-14623). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Gary D. Sandefur, Hyunjoon Park. (2007). *Educational expansion and changes in occupational returns to education in Korea*. Science Direct. 25(2007). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com>
- Hae du Hwang, Daesung Seo. (2012). *Policy implication of lifelong learning program of EU for Korea*. Procedia - Social and Behavioral Sciences. 46(4800-4829). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>

- Han Woo Park , Loet Leydesdorff. (2010). *Longitudinal trend in networks of university-industry-government relations in South Korea: The role of programmatic incentives*. Research in Policy. 39(640-649). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Hi Chun Park, Eunnyeong Heo. (2007). *The direct and indirect household energy requirements in the Republic of Korea from 1980 to 2000 An input-output analysis*. Energy Policy. 35(2839-2851). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Hsiao-I Hou. (2011). Policies and Strategies in Internationalizing the Hospitality Education in Taiwan International Journal of Education. 3(1-18). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Hsiou-huai Wang. (2012). *Adaptive and motivated: psychological qualities of college students in teacher education programs in Taiwan* British Educational Research Journal. 38(655-675). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Hsuan-Fu Ho. (2013). *Ideal Careers Perceived by Education Major Undergraduates in Taiwan*. International Education Studies. 6(39-46). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Hwayoung Lee, Jinhyun Kim. (2012). *Delisting Policy Reform in South Korea: Failed or Policy Change?*. Sci verse Science Direct. 15(204-212). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Hyeonju Son. (2013). *Alternative future scenarios for South Korea in 2030*. Elsevier. (1-15). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Hyun Joon Jung; et al. (2013). *The role of ICT in Korea's economic growth : Productivity changes across industries since the 1990s*. Telecommunication Policy. 37(292-310). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Ikuo Amano, Gregory S. Poole. (2005). *The Japanese University in Crisis*. Higher Education. 50(685-711). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Jamee Kim, WonGyu Lee. (2011). *An analysis of education informatization level of students, teachers, and parents: In Korea*. Computer & Education. 56(760-768). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>

- James W. McGuire. (2001). *Social policy and mortality decline in East Asia and Latin America*. World Development. 29(1673-1697). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Jane Arnold Lincove. (2012). *The influence of price on school enrollment under Uganda's policy of free primary education*. Economics of Education Review. 31(799-811). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Jane-Jane Lo; et al. (2002). *An analysis of teacher education reform in Taiwan since 1994 and its potential impact on the preparation of mathematics teachers at the elementary school level*. International Journal of Educational Research. 37(145-159). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Jiang Erlin. (2008). *A comparative analysis of key construction projects of higher education in China, Korea and Japan*. Front. Educ. China. 3(225-235). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Johngseok Bae, Chris Rowley. (2004). *Macro and micro approaches in human resource development: context and content in South Korea*. Journal of World Business. 39(349-361). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Jong Hye Kim; et al. (2008). *Design of content for ICT literacy in-service training of teachers in Korea*. Computers & Education. 51(1683-1706). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Joseph Meng-Chun Chin, Gregory S. Ching. (2009). *Trends and Indicators of Taiwan's Higher Education Internationalization*. The Asia-Pacific Education Researcher. 18:2(185-203). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Junmo Kim. (2001). *Economic Development and Its Impact on Occupational Grouping Structure in Korea 1971-1990*. Technological Forecasting and Social Change. 66(111-120). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Kaori Okumoto. (2008). *Lifelong learning in England and Japan: three translations*. British Association for International and Comparative Education. 38(173-188). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Kathleen Uno. (2009). *Civil Society, State, and Institutions for Young Children in Modern Japan: The Initial Years*. History of Education Quarterly. 49(170-181). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>

- Kazuko Otsu. (2001). *Civics education in transition: the case of Japan*. International Journal of Educational Research. 35(29-44). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Kazuko Otsu. (2002). *Civic Education Reform in Japan: Issues Facing a Society in Transition*. Pacific Asian Education. 14(38-46). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Kazuto Suzuki. (2007). *Transforming Japan's space policy-making*. Space Policy. 23(73-80). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Kazuyuki Katamura. (1997). *Policy issue in Japanese higher education*. Higher Education. 34(141-150). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Kazuyuki Motohashi, Shingo Muramatsu. (2012). *Examining the university industry collaboration policy in Japan: Patent analysis*. Technology in Society. 34(149-162). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Keiko Murakami. (2011). *Distinct impact of education and income on habitual exercise: A cross-sectional analysis in a rural city in Japan*. Social Science & Medicine. 73(1683-1688). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Keiko Yokoyama. (2007). *Changing Definitions of University Autonomy: The Cases of England and Japan*. Higher Education in Europe. 32(399-408). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Keun Lee, Chung H. Lee. (2008). *The miracle to crisis and the mirage of the postcrisis reform in Korea: Assessment after ten years*. Journal of Asian Economics. 19(425-437). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Kimiko Kai. (2008). *The Professional Preparation of Early Childhood Education in Japan*. The international journal of learning. 15(23-27). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Kirang Kim Ph.d.; et al. (2010). *Trends in nutritional inequality by educational level: A case of South Korea*. Nutrition. 26(791-798). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Ko Nomura, Osamu Abe. (2009). *The education for sustainable development movement in Japan: a political perspective*. Environmental Education Research. 15(483-496). Retrieved May 13, 2013, <http://ehis.ebscohost.com>

- Kyoji Fukao, Debin Ma, Tangjun Yuan. (2006). *International comparison in historical perspective: Reconstructing the 1934-1936 Benchmark purchasing power parity for \ Japan, Korea, and Taiwan*. Explorations in Economic History. 43(280-308). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Lin Ching-Yuan. (2012). The Impact of the High Tuition Policy on Disadvantaged Students in Taiwan. Chinese Education and Society. 45(21-30). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Lin Hsiao-Fang. (2012). *The Impact of Taiwan's University Multiple-Channel Entrance Policy on Student Learning Outcomes*. Chinese Education and Society. 45(59-69). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Ilseon Choi, Byung Chan Yang. (2012). *Comparing the characteristics of lifelong learning cities in Korea and Japan: A historical sociological approach*. KEDI Journal of Educational Policy is the property. 9.1(183-202). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Institute for International Cooperation and Japan International Cooperation Agency. (2004). *The History of Japan's Educational Development*. Tokyo.
- Manabu Sumida. (2013). *Emerging Trends in Japan in Education of the Gifted: A Focus on Science Education*. Journal for the Education of the Gifted Studies. 36(277-289). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Mario Arturo Ruiz Estrada. (2011). *Policy modeling: Definition, classification and evaluation*. Journal of Policy Modeling. 33(523-536). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Marsha Goldfarb, Chun Chig Chang. (1995). *Changing Returns to Education in Taiwan: 1978-91*. World Development. 23(343-356). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Meihui Liu. (2001). *The development of civic values: case study of Taiwan*. International Journal of Educational Research. 35(45-60). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Meng-Jie Lin. (2011). *Women's aspirations for graduate education in Taiwan*. International Journal of Educational Development. 31(515-523). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>

- Merry Morash; et al. (2008). *Stress, coping resources and strategies, and police stress in South Korea*. Journal of Criminal Justice. 36(231-239). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Michael Vallance. (2008). *Beyond policy: Strategic actions to support ICT integration in Japanese schools*. Australasian Journal of Educational Technology. 24(275-293). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Michio Yamaoka; et al. (2010). *The Present State of Economic Education in Japan*. The Journal of Economic Education. 41(448-460). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Ming-Hsuan Wu. (2011). *Language planning and policy in Taiwan Past, present, and future*. Language Problems & Language Planning. 35:1 (15-31). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- MING-SHO HO. (2006). *The Politics of Preschool Education Vouchers in Taiwan*. Comparative Education Review. 50(66-89). Retrieved May 13 , 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Ministry of Education, cultural, Science, Sport and Technology. Japanese Government Policies In Education, Science and Culture 1989. Retrieved January 2013, from www.mext.go.jp
- Ministry of Education, cultural, Science, Sport and Technology. Japanese Government Policies In Education, Science and Culture 1990. Retrieved January 2013, from www.mext.go.jp
- Ministry of Education, cultural, Science, Sport and Technology. Japanese Government Policies In Education, Science and Culture 1991. Retrieved January 2013, from www.mext.go.jp
- Ministry of Education, cultural, Science, Sport and Technology. Japanese Government Policies In Education, Science and Culture 1992. Retrieved January 2013, from www.mext.go.jp
- Ministry of Education, cultural, Science, Sport and Technology. Japanese Government Policies In Education, Science and Culture 1993. Retrieved January 2013, from www.mext.go.jp
- Ministry of Education, cultural, Science, Sport and Technology. Japanese Government Policies In Education, Science and Culture 1994. Retrieved January 2013, from www.mext.go.jp

Ministry of Education, cultural, Science, Sport and Technology. Japanese Government Policies In Education, Science ,Sport and Culture 1995. Retrieved February 2013, from www.mext.go.jp

Ministry of Education, cultural, Science, Sport and Technology. Japanese Government Policies In Education, Science ,Sport and Culture 1996. Retrieved February 2013, from www.mext.go.jp

Ministry of Education, cultural, Science, Sport and Technology. Japanese Government Policies In Education, Science ,Sport and Culture 1997. Retrieved February 2013, from www.mext.go.jp

Ministry of Education, cultural, Science, Sport and Technology. Japanese Government Policies In Education, Science ,Sport and Culture 1998. Retrieved February 2013, from www.mext.go.jp

Ministry of Education, cultural, Science, Sport and Technology. Japanese Government Policies In Education, Science ,Sport and Culture 1994. Retrieved February 2013, from www.mext.go.jp

Ministry of Education, cultural, Science, Sport and Technology. Japanese Government Policies In Education, Science ,Sport and Culture 1999. Retrieved February 2013, from www.mext.go.jp

Ministry of Education, cultural, Science, Sport and Technology. Japanese Government Policies In Education, Science ,Sport and Culture 2000. Retrieved at February 2013, from www.mext.go.jp

Ministry of Education, cultural, Science, Sport and Technology. Japanese Government Policies In Education, Culture Sport Science ,and Technology 2001. Retrieved February 2013, From www.mext.go.jp

Ministry of Education, cultural, Science, Sport and Technology. Japanese Government Policies In Education, Science ,Sport and Culture 2002. Retrieved February 2013, from www.mext.go.jp

Ministry of Education, cultural, Science, Sport and Technology. FY 2003 White Paper on Education, Culture Sport Science and Technology . Retrieved February, 2013 from www.mext.go.jp

Ministry of Education, cultural, Science, Sport and Technology. FY 2004 White Paper on Education, Culture Sport Science and Technology . Retrieved February, 2013 from www.mext.go.jp

- Ministry of Education, cultural, Science, Sport and Technology. FY 2005 White Paper on Education, Culture Sport Science and Technology . Retrieved February 2013, from www.mext.go.jp
- Nobuyuki Honna. (2005). *English Language Teaching in Japan: Policy Plans and their Implementations*. Regional Language Centre Journal. 36.3(363-383). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Paul Kawachi. (2010). *Lifelong learning in China, Japan, North Korea and South Korea: A role for national open universities*. *International Journal of Continuing Education and Lifelong Learning*. 3(35-48). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Peilei Fan, Chihiro Watanabe. (2006). *Promoting industrial development through technology policy: Lessons from Japan and China*. *Technology in Society*. 28(303-320). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Pei-tseng Jenny Hsieh. (2010). *The Impact of Globalization on Foreign Language Education Policy in Taiwan – Policy Initiatives and Industrial Demand*. *The International Journal of Educational and Psychological Assessment*. 5 (237-251). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Peter Cave. (2002). *Teaching the history of empire in Japan and England*. *International Journal of Educational Research*. 37(623-641). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Rosie Peppin Vaughan. (2013). *Complex collaboration: India and international agendas on girls' and women's education, 1947-1990*. *International Journal of Educational Development*. 33(118-129). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Ruey-Ying Liu. (2012). *Language Policy and Group Identification in Taiwan*. *Journal Compilation*. 6(108-115). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Samuel S. Peng, Li-Yun Wang. (2008). *Pursuing Quality and Equity of Higher Education: A Review of Policies and Practices in East Asia*. *New Directions for Institutional Research*. (25-42). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Seong Jin Choi, Danial Schwekendiek. (2009). *The biological standard of living in colonial Korea, 1910-1945*. *Economics and Human Biology*. 7(259-264). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>

- Seung Eun Cha; et al. (2011). *Measuring achievement of ICT competency for students in Korea*. Computers & Education. 56(990-1002). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Seungmi Yang; et al. (2012). *The changing gender difference in life expectancy in Korea 1970-2005*. Social Science & Medicine. 75(1280-1287). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Shu-Ching Lee. (2011). *Negotiating for change: women's movements and education reform in Taiwan*. Gender and Education. 23(47-58). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Sung June Kim, Jung soo Seo. (2011). *Retrospect on the Development of the Shipping Industry in Korea, 1910-1950*. The Asian Journal of Shipping and Logistics. 27(113-142). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- T.-C. Lin. (2003). *Education, technical progress, and economic growth: the case of Taiwan*. Economics of Education Review. 22(213-220). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Tatsuro Yoda. (2011). *Perceptions of domain experts on impact of foresight on policy making: The case of Japan*. Technological Forecasting & Social Change. 78(431-447). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Vivienne collinson, Yumiko Ono. (2001). *The Professional Development of Teachers in the United States and Japan*. European Journal of Teacher Education. 24(223-248). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Walter W. McMahon. (1998). *Education and Growth in East Asia*. Economics of Education Review. 17(159-172). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Wehn-Jyuan Tsai; et al. (2009). *Does educational expansion encourage female workforce participation? A study of the 1968 reform in Taiwan*. Economics of Education Review. 28(750-758). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Wen-Tien Tsai. (2012). *An investigation of Taiwan's education regulations and policies for pursuing environmental sustainability*. International Journal of Educational Development. 32(359-365). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Wing Wah Law. (2010). *TRANSLATING GLOBALIZATION AND DEMOCRATIZATION INTO LOCAL POLICY: EDUCATIONAL REFORM IN HONG KONG AND TAIWAN*. International Review of Education. 50(497-524). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>

- WU WU-TIEN. (2007). *Inclusive Education in Taiwan*. Chinese Education and Society. 40(76-96). Retrieved May 13 , 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Yang Yi-Rong. (1991). *Education and National Development:The Case of Taiwan*. *Academia Sinica*. 27(1-17). Retrieved May 13 , 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Young Sook Nam. (1996). *Schooling and changes in earning differentials by gender in south korea 1976-1991*. *Economic of education review*. 15(245-258). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Yueh-Chun Huang; et al. (2012). *The Comparison of Gender Distribution among School Principals and Teachers in Taiwan, Japan, and South Korea*. *International Education Studies*. 5(1-9). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Yueh-Chun Huang; et al. (2012). *The Comparison of Gender Distribution among School Principals and Teachers in Taiwan, Japan, and South Korea*. *International Education Studies*. 5(1-11). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>
- Yukiko Abe. (2010). *Equal Employment Opportunity Law and the gender wage gap in Japan: A cohort analysis*. *Journal of Asian Economics*. 21(142-155). Retrieved May 13, 2013, from <http://www.sciencedirect.com/>
- Yuko Goto Butler. (2005). *Comparative perspectives towards communicative activities among elementary school teachers in South Korea, Japan and Taiwan*. *Language Teaching Research*. 9,4(423-446). Retrieved May 13, 2013, from <http://ehis.ebscohost.com>